MARIE LU

Legenda #3

CAMPIONUL

MARIE LU

Seria: Legend
Volumul 3

CAMPIONUL

Original: *Champion* (2013)

Traducere din limba engleză de:
INES HRISTEA

virtual-project.eu

2017

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

REPUBLICA AMERICII

★★★

POPULAȚIA: 24 646 320

1. DAY

Dintre toate deghizările pe care le-am avut vreodată, s-ar putea ca asta să fie preferata mea.

Părul de un roșu întunecat, suficient de diferit de nuanța mea obișnuită de blond strălucitor, retezat la nivelul umerilor și strâns la spate, într-o coadă. Lentile de contact verzi, care arată natural puse peste ochii mei albaștri. O cămașă cu guler, șifonată, pe jumătate vârâtă în nădragi, cu nasturii mici și argintii strălucind în întuneric, o haină militară subțire, pantaloni negri, bocanci cu vârful de oțel și o eșarfă cenușie, groasă, înfășurată în jurul gâtului și trasă peste gură. Pe frunte am îndesată o șapcă de soldat închisă la culoare, în vreme ce, pe jumătatea stângă a feței, am pictat un tatuaj purpuriu, care mă face de nerecunoscut. În afară de toate astea, mai am și nelipsitul set alcătuit din cască și microfon. Republica insistă să-l port.

În aproape oricare alt oraș, probabil că aș atrage mai multe priviri decât de obicei. Asta din cauza tatuajului uriaș, absolut sinistru, pe care mi l-am făcut – trebuie să recunosc că nu e un simbol care să treacă ușor neobservat. Însă aici, în San Francisco, mă integrez perfect în peisaj. Acum opt luni, când eu și Eden ne-am mutat aici, primul lucru pe care l-am observat a fost moda locală: tineri pictați pe față cu modele în negru și roșu, unele mici și discrete, precum sigiliul Republicii aplicat pe tâmple sau altceva de genul ăsta, altele enorme, ca harta gigantică a teritoriului Republicii. În seara asta, am ales un tatuaj destul de generic, fiindcă nu sunt îndeajuns de loial Republicii încât să-mi ștampilez credința direct pe față. Las asta în seama lui June. M-am decis, în schimb, să-mi aplic niște flăcări stilizate. E suficient.

Nici azi nu-mi dă pace insomnia, așa că, în loc să dorm, mă plimb de unul singur printr-un sector care se numește Marina și care, din câte pot să-mi dau seama, e echivalentul mai deluros din Frisco al sectorului Lake din LA. Noaptea e răcoroasă și destul de liniștită. O ploaie măruntă bate dinspre portul orașului. Străzile înguste sclipesc de la umezeală și sunt pline de gropi.

Clădirile care se ridică de-o parte și de alta – majoritatea suficient de înalte ca să se piardă în plafonul de nori joși din seara asta – sunt eclectice, vopsite în nuanțe ofilite de roșu, auriu și negru și întărite cu traverse gigantice de oțel, menite să contracareze efectele cutremurelor care zguduie pământul o dată la două luni. JumboTron-uri înalte cât cinci, șase etaje sunt poziționate din două în două străzi, transmițând cu sonorul dat la maximum pachetul obișnuit de știri din Republică. Aerul are o aromă sărată și amară – un amestec de fum și deșeuri industriale cu apă de mare. Iar pe undeva, printre toate miasmele astea, disting și un damf abia ghicit de pește prăjit. Uneori, la câte un colț de stradă, mă trezesc atât de aproape de marginea apei, încât mi se udă bocancii. Aici, terenul coboară direct în golf, iar pe linia orizontului se înșiră sute de clădiri pe jumătate scufundate în apă. De fiecare dată când văd golful, văd și ruinele podului Golden Gate, rămășițele contorsionate ale unei structuri străvechi înghesuite de-a lungul celuilalt mal. Din când în când, pe lângă mine trec înghiontindu-se niște indivizi, dar, în mare parte, orașul e cufundat în somn. Focuri răzlețe luminează aleile, indicând locurile unde se adună oamenii străzii. Tabloul nu e foarte diferit de cel din Lake.

Mă rog, presupun că unele diferențe există, totuși. În primul rând, e vorba despre Stadionul din San Francisco, care acum zace undeva, în depărtare, pustiu și neluminat. În sectoarele sărace sunt mai puțini polițiști. Mă gândesc apoi la graffiti-urile din oraș. Întotdeauna poți să-ți faci o idee despre starea de spirit a oamenilor privind cele mai recente graffiti-uri. Multe dintre mesajele pe care le-am văzut în ultima vreme chiar *îl susțin* pe noul Elector al Republicii. „El e speranța noastră”, declară unul dintre mesajele mâzgălite pe partea laterală a unei clădiri. Un altul, pictat pe stradă, anunță: „Electorul ne va călăuzi afară din întuneric”. Un mesaj puțin cam prea optimist, după părerea mea, însă presupun că semnele sunt bune. Înseamnă că Anden face totuși ceva ca lumea. Însă din timp în timp, mai descopăr și mesaje care spun că „Electorul e un impostor” sau un „Spălat pe creier” sau că „Day pe care îl știam noi e mort”.

Nu știu ce să zic. Uneori, încrederea asta nouă care s-a instalat între Anden și popor mi se pare că e ca un fir de ață… iar firul sunt eu. Și-apoi poate că graffiti-urile sunt false, poate că sunt pictate de agenții de propagandă. De ce nu?

Cu Republica, nu poți să știi niciodată.

Desigur, eu și Eden avem un apartament într-un sector bogat, numit Pacifica. Locuim acolo cu îngrijitoarea noastră, Lucy. Că doar Republica trebuie să se îngrijească de puștiul de șaisprezece ani, cel-mai-căutat-infractor-devenit-erou-național, nu-i așa? Îmi aduc aminte cu câtă neîncredere am privit-o pe Lucy – o doamnă de cincizeci și doi de ani, severă și zdravănă la trup, îmbrăcată în culorile clasice ale Republicii – când și-a făcut prima dată apariția la ușa noastră, în Denver.

— Republica m-a însărcinat să am grijă de voi, m-a anunțat ea, dând buzna în apartament.

Și-a oprit privirile imediat asupra lui Eden.

— Mai ales de cel mic.

Da. Chestia asta nu mi-a picat deloc bine. În primul rând, mi-au trebuit două luni de zile ca să nu-mi mai fie frică să-l pierd din ochi pe Eden fie și pentru o secundă. Mâncam unul lângă celălalt; dormeam unul lângă celălalt; fratele meu nu era *niciodată* singur. Am ajuns atât de departe, încât îmi făcusem un obicei din a sta de pază la ușa de la baie, ca și cum soldații republicani ar fi putut să-l aspire prin vreo gură de aerisire, să-l ducă într-un laborator și să-l conecteze iar la aparate.

— Eden n-are nevoie de tine, m-am răstit la Lucy. Mă are *pe mine.* Eu am grijă de el.

Însă după primele două luni, starea mea de sănătate a început să fluctueze. În unele zile mă simțeam bine; în altele, rămâneam în pat, copleșit de durerea aia de cap teribilă. În astfel de zile, Lucy prelua comanda; după câteva certuri cu urlete, noi doi am stabilit, fără tragere de inimă, un soi de program. Și trebuie să recunosc că, într-adevăr, Lucy face niște plăcinte cu carne grozave. Când ne-am mutat în Frisco, a venit și ea cu noi. Se ocupa de Eden și de medicamentele mele.

Am obosit să mă tot plimb și abia acum îmi dau seama că am ieșit din Marina și-am pătruns într-un district vecin, mai bogat. Mă opresc în fața unui club. Deasupra ușii atârnă o plăcuță metalică, pe care scrie THE OBSIDIAN LOUNGE. Mă așez în fund, cu spatele lipit de zid și cu brațele sprijinite pe genunchi. Simt prin perete vibrațiile muzicii. Prin țesătura pantalonilor îmi simt piciorul de metal rece ca gheața. Pe zidul din fața mea stă scris cu litere roșii: „Day = Trădător”. Oftez, scot din buzunar o cutiuță argintie și din ea iau o țigară lungă. Îmi plimb degetul

peste textul imprimat de-a lungul ei: SPITALUL CENTRAL SAN FRANCISCO. Sunt țigări luate pe rețetă. La ordinul doctorului, da? Bag țigara în gură și, cu degete tremurânde, o aprind. Închid ochii. Trag un fum. Încetul cu încetul, mă pierd în norii de fum albăstrui, așteptând ca dulcele efect halucinogen să pună stăpânire pe mine.

În seara asta, efectul se instalează rapid. Curând, durerea de cap constantă și mocnită dispare, iar lumea dimprejur capătă o strălucire încețoșată, care știu că nu vine doar de la ploaie. O fată stă lângă mine. E Tess.

Prietena mea îmi zâmbește cu zâmbetul care-mi era atât de familiar când locuiam pe străzile din Lake.

— Vreo veste de la JumboTron-uri? mă întreabă ea, arătând cu mâna ecranul de peste drum.

Suflu fumul albastru și clatin leneș din cap.

— Nu. Adică am văzut câteva titluri despre Patrioți, dar e ca și cum ați fi dispărut de pe fața pământului. Unde sunteți? Unde vă duceți?

— Ți-e dor de mine? mă întreabă Tess, în loc să-mi răspundă.

Mă uit fix la imaginea strălucitoare. E așa cum mi-o aduc aminte de pe străzi – părul de un șaten roșcat prins într-o coadă răvășită, ochii mari și luminoși, buni și blânzi. Micuța mea fetiță, Tess. Care au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus… atunci când am dejucat tentativa Patrioților de a-l asasina pe Anden? „Te rog, Tess, nu pot să te las aici”. Dar exact asta am făcut.

Întorc capul și mai trag o dată din țigară. Dacă mi-e dor de ea?

— În fiecare zi, îi răspund.

— M-ai căutat, îmi spune ea, trăgându-se mai aproape.

Jur că aproape îi simt umărul lipit de al meu.

— Te-am văzut cum urmărești JumboTron-urile și transmisiunile radio în așteptarea unei știri, cum tragi cu urechea pe străzi. Dar acum Patrioții stau ascunși.

Sigur că stau ascunși. De ce ar mai ataca acum, când Anden e la putere, iar tratatul de pace dintre Republică și Colonii e ca și semnat? Ce cauză nouă ar putea să susțină? N-am nici cea mai vagă idee. Poate că Patrioții nici nu au o cauză. Poate că nici nu mai există.

— Aș vrea să te întorci la mine, îi murmur lui Tess. M-aș bucura să te văd din nou.

— Și cu June cum rămâne?

Când mă întreabă asta, imaginea prietenei mele se risipește. E înlocuită de aceea a lui June, cu părul ei lung, prins într-o coadă de cal, cu ochii negri în care sclipesc punctișoare aurii, ochii ei serioși, care te analizează, care întotdeauna analizează. Îmi las capul pe genunchi și închid ochii. Doar o imagine iluzorie a lui June, și e de-ajuns ca să simt în piept o durere crâncenă. Fir-ar al dracului... Mi-e așa de dor de ea...

Îmi aduc aminte cum mi-am luat rămas-bun de la ea în Denver, înainte ca eu și Eden să ne mutăm în Frisco.

— Sunt convins c-o să ne întoarcem, i-am spus la microfon, încercând să umplu tăcerea stânjenitoare dintre noi. După ce se termină tratamentul lui Eden.

Era, bineînțeles, o minciună. Mergeam în Frisco pentru tratamentul meu, nu al lui Eden. Dar June nu știa asta, așa că n-a zis decât:

— Întoarce-te repede.

Asta s-a întâmplat acum aproape opt luni. De atunci nu mai știu nimic de ea. Habar n-am de ce: ne e prea frică să nu-l deranjăm pe celălalt, ne temem prea tare că poate celălalt nu vrea să mai vorbească sau poate că amândoi suntem prea mândri ca să ne asumăm rolul celui atât de disperat încât să sune primul. Știți cum e! Trece o săptămână în care niciunul nu dă niciun semn, apoi o lună și după aceea, te trezești că a trecut deja prea mult timp, iar s-o suni ar părea ciudat. Așa că n-o sun. În plus, ce i-aș putea zice? „Nu-ți face griji, doctorii se luptă să-mi salveze viața”. „Nu-ți face griji, încearcă să micșoreze zona din creier unde e localizată problema cu un munte de pastile și abia apoi o să mă opereze”. „Nu-ți face griji, e posibil ca Antarctica să-mi permită să mă tratez la ei, în spitalele lor, care sunt mai bune”. „Nu-ți face griji, n-o să mi se întâmple nimic”.

Ce sens are să ții legătura cu fata de care ești îndrăgostit până peste cap, când tu ești pe moarte?

Reamintindu-mi asta, simt o durere pulsatilă în ceafă. „E mai bine așa”, îmi spun pentru a mia oară. Și chiar e mai bine așa. Pentru că a trecut așa de mult timp de când am văzut-o ultima oară, amintirea felului în care ne-am cunoscut a devenit mai neclară și mă gândesc mai rar la legătura dintre June și moartea familiei mele.

Nu știu din ce motiv, spre deosebire de imaginea lui Tess, cea a lui June nu rostește niciodată niciun cuvânt. Încerc să ignor mirajul strălucitor, dar iluzia refuză să se risipească. E așa de încăpățânată!

În cele din urmă, mă ridic în picioare, strivesc țigara de pavaj și trec pragul localului The Obsidian Lounge. Poate că muzica și luminile o să mă ajute să mi-o scot pe June din minte.

Preț de o clipă, nu văd nimic. În club e întuneric beznă și zgomotul e asurzitor. Imediat sunt oprit de o pereche de soldați mătăhăloși. Unul dintre ei îmi pune mâna pe umăr cu fermitate.

— Numele și divizia, mă somează el.

Nu vreau să mi se cunoască adevărata identitate.

— Caporalul Schuster. Forțele aeriene, îi răspund rapid, cu un nume ales la întâmplare și folosindu-mă de prima divizie care-mi răsare în creier.

Întotdeauna mă gândesc mai întâi la forțele aeriene. În mare parte din cauza lui Kaede.

— Sunt staționat la Baza Navală Doi.

Paznicul încuviințează din cap.

— Puștii din forțele aeriene sunt în spate, pe stânga, lângă toalete. Dacă aflu că te-ai luat la bătaie cu cei din forțele terestre, te dau imediat afară și mâine dimineață îl anunț și pe comandantul tău. Ne-am înțeles?

Dau din cap în semn că da și soldații mă lasă să trec. Străbat un hol întunecat, intru pe o a doua ușă și mă topesc în mulțimea de oameni și-n luminile intermitente din club.

Ringul de dans e cotropit de indivizi cu cămășile scoase din pantaloni și cu mânecile suflecate; rochiile fac pereche cu uniformele șifonate. Găsesc separeurile pentru forțele aeriene în încăperea din spate. Ce bine! Câteva sunt libere. Alunec pe o banchetă, îmi ridic bocancii pe scaunele tapițate și-mi las capul pe spate. Bine măcar că imaginea lui June a dispărut. Muzica dată la maximum îmi alungă gândurile.

Stau în separeu de doar câteva minute când o fată își croiește drum prin aglomerația de pe ringul de dans și se îndreaptă spre mine, împleticindu-se. E roșie în obraji, are ochii scânteietori și o privire ațâțătoare. Când mă uit în spatele ei, văd un grup de fete care râd și ne privesc. Mă forțez să zâmbesc. De obicei, atenția care mi se acordă în cluburi îmi face plăcere, dar uneori nu vreau decât să închid ochii și să las haosul să mă ducă departe.

Fata se apleacă peste mine și-și lipește buzele de urechea mea.

— Iartă-mă, zice ea, încercând să acopere zgomotul, prietenele mele vor să știe dacă tu ești Day.

Deja am fost recunoscut? Mă îndepărtez de ea din reflex și clatin din cap astfel încât să fiu văzut și de celelalte fete.

— Ați greșit omul, îi răspund cu un zâmbet amuzat. Dar mulțumesc pentru compliment.

Chipul fetei e aproape complet ascuns în umbre, dar, chiar și așa, îmi dau seama că a roșit groaznic. Prietenele ei izbucnesc în râs. Arată ca și cum niciuna dintre ele nu mă crede.

— Vrei să dansezi? mă întreabă fata, uitându-se peste umăr, la jocul de lumini albastre și aurii, și apoi din nou la mine.

Probabil că prietenele ei au provocat-o să-mi lanseze invitația asta.

În timp ce încerc să găsesc o formulă de refuz politicoasă, văd pentru prima dată cum arată. În club e prea întuneric ca s-o studiez cu atenție. Tot ce întrezăresc sunt crâmpeie de lumină de neon proiectate pe pielea ei și pe părul lung, prins într-o coadă de cal, pe buzele lucioase arcuite într-un zâmbet, pe trupul suplu înveșmântat într-o rochie scurtă și încălțat cu bocanci militari. Refuzul mi se stinge pe limbă. Ceva din fata asta îmi aduce aminte de June. În cele opt luni de când June a devenit Princeps-Elect, nu multe fete mi-au atras atenția; dar acum, având în față această copie a ei la indigo, o copie cufundată în umbre, care mă cheamă pe ringul de dans, îmi îngădui din nou să sper.

— Da, de ce nu? îi răspund.

Pe chipul fetei înflorește un zâmbet larg. Când mă ridic și o iau de mână, prietenele ei scot un icnet de surpriză, după care izbucnesc într-un cor de urale gălăgioase. Fata mă călăuzește printre ele și, înainte să-mi dau seama, ajungem în mulțime, creându-ne un spațiu minuscul chiar în mijlocul acțiunii.

Mă lipesc de ea, iar fata își plimbă mâna pe ceafa mea. Ne lăsăm în voia ritmului asurzitor. „E drăguță”, recunosc în sinea mea, orbit în oceanul ăsta de lumini și de trupuri. Melodia se schimbă o dată, apoi încă o dată. N-am idee de când stăm așa, pierduți, dar, când fata se apropie și-mi mângâie buzele cu buzele ei, închid ochii și o las să mă sărute. Ba simt chiar și un fior pe șira spinării. Fata mă sărută de două ori. Buzele îi sunt

moi și umede și au gust de votcă și de fructe. Îmi pun mâinile pe mijlocul ei și o trag mai aproape, până când îi simt trupul lipit de al meu. Sărutările ei devin mai flămânde. „E chiar June”, îmi spun singur, lăsându-mă pradă fanteziei. Cu ochii închiși, cu mintea încețoșată încă de la țigara halucinogenă, reușesc să cred asta pentru o clipă – reușesc să mi-o închipui pe *June* sărutându-mă, sorbindu-mi până și ultima răsuflare din plămâni. Probabil că fata a simțit o schimbare la mine, mi-a ghicit foamea și dorința, pentru că zâmbește cu buzele lipite de ale mele. „E June”. Părul negru al lui June mă mângâie pe față, genele lungi ale lui June îmi ating obrajii, brațul lui June e încolăcit în jurul gâtului meu, trupul lui June se leagănă lipit de al meu. Gem încetișor.

— Haide, îmi șoptește fata pe un ton ațâțător. Hai să luăm puțin aer.

Cât a trecut? Nu vreau să plec, pentru că asta înseamnă că va trebui să deschid ochii, iar June n-o să mai fie aici, va fi înlocuită de fata asta pe care n-o cunosc. Însă ea mă trage de mână și sunt obligat să privesc în jur. Firește, nicăieri nu se vede nici urmă de June. Străfulgerarea luminilor din club mă orbește pentru o clipă. Fata mă conduce printre grupurile de dansatori, apoi de-a lungului culoarului întunecat și ieșim împreună pe ușa din spate, pe care nu scrie nimic. Pășim pe o alee lăturalnică, cufundată în tăcere. Câteva spoturi de lumină firave ne arată calea, imprimând întregului decor o strălucire verzuie, fantomatică.

Fata mă împinge și mă lipește de zid, sufocându-mă cu o nouă sărutare. Are pielea umedă și, sub atingerea mea, o simt cum se înfiorează. O sărut și eu. O prind, ne răsucim împreună și o lipesc de zid. Din cauza surprizei, începe să râdă.

„Chiar e June”, îmi tot repet. Buzele mi se mișcă înfometate pe gâtul ei, gustând aroma de fum și de parfum.

În casca din ureche aud, destul de înfundat, niște paraziți – parcă ar fi un ropot de ploaie și un sfârâit de ouă prăjite. Încerc să ignor apelul, chiar și când vocea bărbatului îmi umple urechile. Asta da, moartea pasiunii.

— Domnule Wing, îmi spune individul.

Nu-i răspund. „Dispari. Sunt ocupat”.

Câteva secunde mai târziu, vocea se animă din nou.

— Domnule Wing, sunt căpitanul David Guzman, de la secția 14, Denver City Patrol. Știu că sunteți acolo.

„Ah, tipu' ăla". Amărâtul ăsta de căpitan e întotdeauna însărcinat să încerce să dea de urma mea.

Oftez și mă îndepărtez de fată.

— Iartă-mă, îi spun cu răsuflarea tăiată.

Ridic din sprâncene în semn de scuză și-i fac semn cu mâna spre casca din ureche.

— Dă-mi un minut, da?

Ea zâmbește și-și netezește rochia.

— Te aștept înăuntru, spune. Să vii să mă cauți.

Apoi deschide ușa și intră în club.

Deschid microfonul și încep să mă plimb cu pași lenți pe alee.

— Ce vrei? îl chestionez cu o șoaptă iritată pe căpitan.

Căpitanul oftează și îmi comunică mesajul:

— Domnule Wing, vă este solicitată prezența în Denver, mâine seară, de Ziua Independenței, la sala de bal din Capitol Tower. Ca întotdeauna, sunteți liber să refuzați solicitarea – așa cum procedați de obicei, bolborosește Guzman ca pentru el. Totuși, banchetul e un eveniment excepțional, de mare importanță. Dacă alegeți să participați, mâine dimineață veți fi așteptat de un avion privat.

Un eveniment excepțional, de mare importanță? Ați mai auzit vreodată atâtea cuvinte simandicoase îndesate într-o singură frază? Dau ochii peste cap. Cam o dată pe lună, primesc o invitație la câte un eveniment scârbos din capitală – un bal în onoarea tuturor generalilor de război de rang înalt sau petrecerea pe care au dat-o atunci când Anden a pus, în sfârșit, punct Examenelor. Dar singurul motiv pentru care oficialitățile vor să merg la evenimentele astea este ca să se poată lăuda cu mine și să le aducă aminte oamenilor că „Uitați, în cazul în care nu mai țineți minte, Day e de partea noastră!". „Nu sări calul, Anden".

— Domnule Wing, întrerupe căpitanul tăcerea, ca și cum ar face apel la un ultim argument, gloriosul Elector vă solicită personal prezența. La fel și Princeps-Electul.

Princeps-Electul.

Mă opresc ca străfulgerat în mijlocul aleii. Uit să mai respir.

„Nu te bucura prea tare – în fond, există trei Princeps-Electi și căpitanul poate să se refere la oricare dintre ei”. Las să se scurgă câteva secunde și apoi întreb:

— Care Princeps-Elect?

— Acela care contează pentru dumneavoastră.

Îmi dau seama că mă tachinează și mă îmbujorez.

— June?

— Da, domnișoara June Iparis, îmi confirmă căpitanul.

Pare ușurat că, în sfârșit, mi-a captat atenția.

— A vrut ca, de data asta, invitația să fie personală. Ar dori foarte mult să vă vadă la banchetul din Capitol Tower.

Mă doare capul și mă lupt cu mine însumi ca să îmi recuperez suflul normal. Toate gândurile legate de fata din club au zburat pe fereastră. June nu mi-a solicitat prezența personal în opt luni – asta e prima dată când îmi cere să particip la un eveniment public.

— Ce banchet e ăsta? întreb. E doar o petrecere de Ziua Independenței? De ce e așa de important?

Guzman ezită.

— E o problemă de securitate națională.

— Ce vrea să însemne asta?

Încetul cu încetul, frenezia inițială mi se topește. Poate că tipul joacă la cacealma.

— Ascultă, căpitane, am niște chestii neterminate de care trebuie să mă ocup. Mai încearcă să mă convingi mâine dimineață.

Guzman înjură pe înfundate.

— Foarte bine, domnule Wing. Cum doriți.

Mai bolborosește ceva ce nu înțeleg și apoi încheie apelul. Mă încrunt exasperat, în vreme ce bucuria inițială mi se transformă într-o profundă dezamăgire. Poate ar trebui să mă duc acasă. Oricum e ora când trebuie să-l verific pe Eden. Ce glumă! Probabil că Guzman a mințit în legătură cu solicitarea lui June, pentru că, dacă June și-ar fi dorit așa de mult să particip, atunci ar…

— Day?

În cască răsună o nouă voce. Îngheț.

Oare substanțele halucinogene din medicamentele pe care le iau și-au epuizat efectul? Oare mi-am închipuit doar că e vocea ei? Deși nu am mai auzit-o de aproape un an de zile, i-aș

recunoaște vocea oriunde și glasul ei e suficient ca să facă să-mi răsară în minte imaginea lui June, stând în fața mea, ca și când aș fi întâlnit-o din întâmplare pe aleea asta. „Te rog, Doamne, fă să nu fie ea. Te rog. Doamne, fă să fie ea”.

Oare vocea lui June a avut întotdeauna efectul ăsta asupra mea?

Habar n-am de când stau încremenit locului, dar trebuie să fi trecut ceva vreme, pentru că vocea repetă:

— Day, eu sunt. June. Ești acolo?

Un fior mă străbate din cap până-n picioare.

Ce se întâmplă e real. E chiar June.

Glasul ei sună altfel decât mi-l amintesc. E ezitant și protocolar, ca și cum ar vorbi cu un străin. Izbutesc, într-un sfârșit, să-mi revin și pornesc din nou microfonul.

— Sunt aici, îi răspund.

Nici glasul meu nu mai e ca mai înainte. Sună ezitant și protocolar, la fel ca al ei. Sper că June nu sesizează și ușorul tremur din voce.

La celălalt capăt al apelului intervine o scurtă pauză, apoi June continuă.

— Bună.

O nouă pauză, mai lungă, urmată de:

— Ce mai faci?

Brusc, simt cum în mine se stârnește o furtună de cuvinte, care amenință să dea pe dinafară. Vreau să-i spun totul dintr-o răsuflare: „De când ne-am luat la revedere, m-am gândit la tine în fiecare zi, îmi pare rău că nu te-am sunat, aș vrea să mă fi căutat tu pe mine. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine”.

Dar nu spun nimic din toate astea. În locul lor, singurele cuvinte pe care reușesc să le rostesc sunt:

— Bine. Ce s-a întâmplat?

June tace iar.

— Ah. Atunci e bine. Îmi cer scuze că te sun atât de târziu, presupun că încercai să dormi. Dar Senatul și Electorul m-au rugat să-ți fac această solicitare personal. N-aș fi fost de acord dacă n-aș fi considerat că e vorba de ceva cu adevărat important. Denver dă un bal de Ziua Independenței și, în timpul evenimentului, noi o să avem o întâlnire de urgență. Și avem nevoie de prezența ta.

— De ce?

Se pare că nu recurg decât la răspunsuri monosilabice. Nu știu de ce, dar asta-i tot ce-mi trece prin minte cu June în cască.

Ea oftează, producând o explozie fâșâitoare în casca mea și spune:

— Ai auzit de redactarea tratatului de pace dintre Republică și Colonii, nu?

— Da, normal.

Toți oamenii din țară știu de tratat: marea ambiție a micuțului Anden – să pună capăt războiului care durează de cine mai știe câți ani. Până acum, lucrurile par să meargă în direcția cea bună: situația e cât de cât stabilă, căci pe front nu se mai întâmplă nimic de patru luni încoace. Cine și-ar fi închipuit c-avea să vină și ziua asta? Așa cum nu ne-am așteptat niciodată să vedem stadioanele pentru Examene zăcând în paragină pe tot întinsul țării.

— Se pare că Electorul e pe cale să devină eroul Republicii, nu?

— Nu te grăbi.

Tonul lui June devine mai sumbru și parcă-i văd expresia de pe chip.

— Ieri am primit o transmisiune furioasă din Colonii. Prin orașele lor de pe linia frontului se răspândește o molimă, iar oficialitățile cred că e cauzată de o parte dintre armele biologice pe care le-am trimis noi peste graniță. Au identificat până și numerele de serie de pe containerele armelor de la care cred că a pornit molima.

Din cauza șocului care-mi întunecă mintea îi aud cuvintele înăbușit. Ceața din creierul meu scoate la iveală amintirea ochilor negri, sângerânzi ai lui Eden, amintirea băiatului din tren care era folosit ca element tactic de război.

— Asta înseamnă că tratatul de pace a căzut? o întreb.

— Da, îmi răspunde June cu glas stins. Coloniile spun că molima reprezintă un act oficial de război împotriva lor.

— Și ce legătură au toate astea cu mine?

O altă pauză prelungă, de rău augur. Tăcerea lui June mă înfricoșează așa de tare, încât simt că îmi amorțesc degetele. „Molima. A izbucnit din nou. Ne-am întors de unde am plecat”.

— Îți povestesc totul când ajungi aici, îmi spune ea într-un sfârșit. E mai bine să nu discutăm despre asta prin cască.

2. JUNE

Prima mea conversație cu Day, după opt luni în care nu am comunicat deloc, îmi displace profund. *O urăsc.* Când am devenit atât de manipulatoare? De ce trebuie mereu să-i folosesc slăbiciunile împotriva lui?

Aseară, la ora 23:06, Anden a venit la complexul de apartamente unde locuiesc și a bătut la ușa mea. A venit singur. Cred că nici pe culoar nu patrulau paznici responsabili cu protecția lui. Ăsta a fost primul semnal că, indiferent ce avea să-mi spună, era vorba despre ceva important. Și secret.

— Trebuie să-ți cer o favoare, mi-a comunicat el când l-am invitat înăuntru.

Anden a dus aproape de perfecțiune arta de a fi un tânăr Elector al Republicii: e calm, stăpân pe el, în situații tensionate își ridică bărbia cu trufie, iar când e furios nu lasă să i se simtă în glas; dar de data asta am citit în ochii lui îngrijorarea. Până și câinele meu, Ollie, și-a dat seama că Anden era tulburat și a încercat să-l încurajeze, vârându-și botul umed în palma lui.

L-am împins la o parte pe Ollie și m-am întors spre Anden.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Anden și-a trecut o mână prin buclele negre.

— N-am vrut să te deranjez atât de târziu în noapte, mi-a spus el cu capul plecat și vădit îngrijorat. Însă mă tem că discuția asta nu suferă amânare.

Stătea atât de aproape încât, dacă aș fi vrut, aș fi putut să-mi ridic fruntea și să-mi lipesc buzele, ca din greșeală, de ale lui. La gândul ăsta, inima a început să-mi bată mai repede.

Anden a părut să simtă tensiunea generată de apropierea dintre noi, așa că a făcut un pas înapoi, ca și când s-ar fi scuzat, și mi-a lăsat mai mult spațiu să respir. M-a copleșit un amestec straniu de ușurare și dezamăgire.

— S-a terminat cu tratatul de pace, a șoptit el. Coloniile sunt pregătite să ne declare din nou război.

— Cum? am șoptit la rândul meu. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Generalii mi-au comunicat că, în urmă cu câteva săptămâni, un virus mortal a început să afecteze cu rapiditate linia frontului din Colonii.

Văzând că am înțeles, după felul în care am căscat ochii, a clătinat din cap în semn de încuviințare. Părea extraordinar de obosit, de împovărat de greutatea siguranței unei întregi națiuni.

— Se pare că am retras prea târziu armele biologice de pe linia frontului.

Eden. Virusurile experimentale pe care tatăl lui Anden le folosise în încercarea de a declanșa o molimă în Colonii. Luni de zile m-am chinuit să-mi scot din minte gândul ăsta – în fond, Eden era acum în siguranță, în grija lui Day și, din câte aflasem ultima dată, încerca să se adapteze la ceva ce semăna cu o viață normală. În ultimele câteva luni de zile, pe front a fost liniște, cât timp Anden s-a străduit să întocmească un tratat de pace cu Coloniile. Am crezut că norocul avea să fie de partea noastră, că războiul biologic nu avea să aibă urmări. Iată că dorința nu mi se împlinea.

— Senatorii știu? am întrebat după o vreme. Sau ceilalți Princeps-Electi? De ce-mi spui *mie* toate astea? Nu sunt cel mai apropiat sfătuitor al tău.

Anden a oftat și și-a masat puțin rădăcina nasului.

— Iartă-mă. Aș vrea să nu fi fost nevoit să te implic în problema asta. Coloniile sunt convinse că avem leacul pentru virusul ăsta în laboratoarele noastre și pur și simplu nu li-l dăm. Ne cer să li-l punem la dispoziție. Dacă nu, își adună toate forțele și lansează o invazie de proporții asupra Republicii. De data asta, nu ar mai fi vorba de vechiul război. Coloniile și-au găsit un aliat. Au făcut o înțelegere cu Africa – Coloniile primesc ajutor militar și, în schimb, Africa primește jumătate din teritoriul nostru.

Am fost cuprinsă de sentimentul că, foarte curând, ceva teribil avea să se întâmple. Fără ca Anden s-o spună, mi-am dat seama către ce se îndrepta discuția.

— Și noi nu avem niciun leac, așa-i?

— Exact. Știm însă care foști pacienți ar putea să ne ajute să-l descoperim.

Am clătinat din cap. Când Anden a întins mâna ca să mă atingă pe umăr, m-am tras înapoi cu o mișcare bruscă.

— Sub nicio formă, am zis. Nu poți să-mi ceri așa ceva. N-o să fac așa ceva.

Anden părea să sufere îngrozitor.

— Am cerut organizarea unui banchet privat pentru mâine seară, ca să adun laolaltă toți senatorii. N-avem de ales dacă vrem să punem punct acestei situații și să găsim o cale să ajungem la pace cu Coloniile.

Tonul lui a devenit mai ferm.

— Știi asta la fel de bine ca mine. Vreau să participe și el la banchet, să audă despre ce e vorba. Avem nevoie de permisiunea lui, dacă vrem să ajungem la Eden.

„Vorbește serios”, mi-am spus eu uluită.

— N-o să-l convingi niciodată să-și dea acordul. Îți dai seama, nu? Sprijinul de care te bucuri în rândul poporului e încă fragil, iar alianța lui Day cu tine e, în cel mai bun caz, firavă. Ce crezi c-o să spună când o să-i ceri *asta*? Dacă îl înfurii atât de tare încât decide să-i îndemne pe oameni să se ridice împotriva ta? Sau mai rău, dacă le cere să sprijine Coloniile?

— Știu. M-am gândit la toate astea.

Epuizat, Anden își freca tâmplele.

— Dacă aș avea o opțiune mai bună, aș alege-o.

— Și vrei ca *eu* să-l conving să-și dea acordul, am adăugat.

Enervarea care a pus stăpânire pe mine era prea mare ca să mă mai obosesc s-o ascund.

— N-o să fac asta. Pune-i pe ceilalți senatori să-l convingă pe Day sau încearcă să-l convingi chiar tu. Sau găsește o cale să-ți ceri scuze în fața Cancelarului Coloniilor și roagă-l să negociați alți termeni.

— June, *tu* ești slăbiciunea lui Day. Pe tine o să te asculte.

Când a rostit cuvintele astea, Anden s-a crispat, ca și când n-ar fi vrut să le admită adevărul.

— Știu cum mă face să par solicitarea asta. Nu vreau să fiu crud, nu vreau ca Day să ne considere dușmani. Însă *voi face* tot ceea ce va fi nevoie ca să apăr poporul Republicii. Altfel, Coloniile ne vor ataca și, dacă se va întâmpla asta, știi că e foarte posibil ca virusul să se propage și aici.

Situația e mai gravă decât atât, chiar dacă Anden n-a spus-o. Dacă suntem atacați de Coloniile aliate cu Africa, e posibil ca armata noastră să nu fie suficient de puternică încât să-i oprească pe invadatori. De data asta, s-ar putea ca războiul să

fie câștigat de Colonii. „Pe tine o să te asculte”. Am închis ochii și mi-am plecat capul. Nu voiam s-o recunosc, dar știam că Anden avea dreptate.

Așa că am făcut ce mi-a cerut. L-am sunat pe Day și l-am rugat să revină în capitală. Inima îmi bate mai tare numai la gândul c-o să-l revăd. Sufăr mult din cauză că Day a fost absent din viața mea în aceste ultime luni. Nu l-am mai văzut și n-am mai vorbit cu el de atâta timp… și *așa* o să ne regăsim? Ce-o să mai creadă despre mine?

Ce-o să creadă despre Republică atunci când va descoperi ce au de gând autoritățile cu frățiorul lui?

ORA 12:01.
TRIBUNALUL DISTRICTUAL DIN DENVER,
SECȚIUNEA CRIME FEDERALE.
22 DE GRADE CELSIUS ÎN INTERIOR.
ȘASE ORE PÂNĂ CÂND AM SĂ-L VĂD PE DAY
LA BALUL DIN SEARA ASTA.
289 DE ZILE Și 12 ORE DE LA MOARTEA LUI METIAS.

Azi sunt judecați Thomas și doamna comandant Jameson.

M-am săturat până peste cap de procese. În ultimele patru luni, doisprezece foști senatori au fost judecați și condamnați pentru participarea la planul de a-l asasina pe Anden, plan pe care eu și Day abia am reușit să-l dejucăm. Toți senatorii respectivi au fost executați. Razor deja a fost executat. Uneori mi se pare că în fiecare săptămână mai e condamnat câte cineva.

Însă procesul de azi e altfel. Știu *exact* cine va fi condamnat azi și de ce.

Stau într-o lojă cu vedere spre tribuna rotundă a sălii de judecată. Mâinile mele, ascunse în mănuși din mătase albă, zvâcnesc agitate și mă foiesc neîncetat în vesta și haina mea neagră, cu volane. Bat ritmul în pilaștrii lojii cu bocancii. Scaunul meu e făcut din stejar sintetic, iar perna dintr-o catifea moale, stacojie, și totuși nu stau deloc confortabil. Ca să-mi păstrez calmul și să îmi găsesc o ocupație, răsucesc cu grijă în poală patru agrafe pentru hârtie, încercând să fac din ele un inel micuț. În spatele meu stau doi paznici. În jurul tribunei sunt trei rânduri circulare cu douăzeci și șase de senatori ai țării,

uniformizați prin costumele identice roșii cu negru, cu epoleți argintii care reflectă lumina din sală; ecoul vocilor lor reverberează dinspre tavanul arcuit. Cu toții par relativ indiferenți, ca și cum miza întâlnirii ar reprezenta-o rutele comerciale, nu soarta unor oameni. Mulți dintre ei sunt fețe noi, care i-au înlocuit pe senatorii trădători, eliminați deja de Anden. Eu sunt cea care iese în evidență, cu ținuta mea în negru și auriu. Până și cei șaptezeci și șase de soldați aflați de pază aici sunt îmbrăcați în roșu: doi pentru fiecare senator, doi pentru mine, doi pentru fiecare dintre ceilalți Princeps-Electi, patru pentru Anden și paisprezece la intrările din fața și din spatele sălii. Asta înseamnă că acuzații – Thomas și doamna comandant Jameson – sunt considerați prizonieri cu grad de risc destul de ridicat, care ar putea încerca ceva neașteptat.

Evident, eu nu sunt senator. Sunt Princeps-Elect și trebuie să mă diferențiez în consecință.

Alte două persoane din încăpere sunt îmbrăcate cu aceeași uniformă în negru și auriu ca și mine. Îmi plimb ochii prin sală după ele și le zăresc în loji. După ce Anden m-a selectat ca să încep pregătirea pentru funcția de Princeps, Congresul a insistat să își mai aleagă câteva persoane. În fond, nu poți să ai un singur om care să se pregătească să devină liderul Senatului, mai ales când omul în cauză este o fată de șaisprezece ani, fără urmă de experiență politică. Așa că Anden a fost de acord. A mai ales încă doi Princeps-Electi, amândoi deja senatori. Primul este Mariana Dupree. Privirea mi se oprește asupra ei, așa cum șade acum, cu nasul semeț și o privire severă. Are treizeci și șapte de ani și e senator de zece ani. M-a urât din prima clipă în care m-a văzut. Îmi întorc privirea de la ea și o îndrept spre loja în care stă al doilea Princeps-Elect. Serge Carmichael, un senator fricos de treizeci și doi de ani și o măreață minte politică, căruia nu i-a luat prea mult timp să-mi arate că nu apreciază tinerețea și lipsa mea de experiență.

Serge și Mariana. Rivalii mei la titlul de Princeps. Mă simt epuizată numai gândindu-mă la asta.

Într-o lojă, la câțiva zeci de metri distanță, flancat de paznicii lui, stă Anden; e calm, analizează ceva împreună cu un soldat. Poartă o haină militară frumoasă, într-o nuanță de gri, cu nasturi argintii strălucitori, epoleți argintii și alte însemne argintii pe mâneci. Din când în când, aruncă o privire spre prizonierii care

stau în centrul încăperii. Îl privesc o clipă, admirându-i calmul aparent.

Thomas și doamna comandant Jameson își vor primi condamnările pentru crime împotriva națiunii.

Thomas arată și mai îngrijit decât de obicei – dacă asta e posibil. Are părul lins, dat pe spate și e limpede că a folosit probabil o cutie întreagă de cremă de pantofi pentru fiecare bocanc în parte. Stă în poziție de drepți, în mijlocul sălii, și privește drept în față cu o intensitate care l-ar face mândru pe orice comandant republican. Mă întreb ce-i trece prin minte. Oare rememorează noaptea aceea, pe aleea de lângă spital, când l-a ucis pe fratele meu? Se gândește la numeroasele conversații pe care le-a avut cu Metias, la momentele când a lăsat garda jos? Sau la altă noapte teribilă, când a ales să-l trădeze pe Metias în loc să-l ajute?

Pe de altă parte, doamna comandant Jameson pare cam răvășită. Stă cu ochii ei reci și lipsiți de orice emoție ațintiți asupra mea. Mă urmărește neabătut de douăsprezece minute. Mă uit și eu la ea preț de o clipă, încercând să descopăr o sclipire de bunătate în ochii ei, însă nu văd nimic altceva decât o ură glacială, o totală lipsă de conștiință.

Întorc capul, respir adânc și rar și fac eforturi să îmi îndrept atenția spre altceva. Gândurile mi se întorc la Day.

Au trecut două sute patruzeci și una de zile de când a venit în apartamentul meu și și-a luat rămas-bun. Uneori aș vrea ca Day să mă ia din nou în brațe și să mă sărute așa cum a făcut-o în noaptea aia, atât de apăsat, încât abia mai puteam să respirăm, lipindu-și buzele catifelate de ale mele. Dar renunț repede la gândul ăsta. E inutil. Nu face decât să îmi amintească de tot ce am pierdut, așa cum faptul de a-i avea acum în fața ochilor pe cei care mi-au ucis familia îmi amintește de toate lucrurile pe care le-am avut cândva; dar îmi amintește și de vinovăția mea, de toate lucrurile pe care *Day* le-a avut cândva și pe care *eu* i le-am răpit.

Și-apoi, probabil că oricum Day nu va dori să mă mai sărute vreodată. Nu după ce va afla de ce l-am rugat să se întoarcă în Denver.

Anden se uită acum la mine. Când îi surprind privirea, mă salută cu o mișcare scurtă din cap, se scuză, își părăsește loja și, un minut mai târziu, intră în loja mea. Mă ridic și, împreună

cu soldații care mă apără, iau poziția de salut. Anden flutură din mână nerăbdător.

— Ia loc, te rog, îmi spune.

După ce m-am destins și m-am așezat la loc pe scaun, se apleacă până la nivelul ochilor mei și adaugă:

— Cum reziști, June?

Mă lupt cu roșeața care-mi urcă în obraji. După opt luni în care Day n-a mai fost în viața mea, mă trezesc că-i zâmbesc lui Anden, mă bucur de atenția pe care mi-o acordă, ba chiar uneori tânjesc după ea.

— Sunt bine, mulțumesc. Am așteptat cu înfrigurare ziua asta.

— Desigur, încuviințează Anden din cap. Nu-ți face griji, nu va mai dura mult până când o să disparǎ amândoi din viața ta pentru totdeauna.

Mă strânge de umăr, în semn de încurajare, după care pleacă la fel de rapid pe cât a venit, dispărând cu un clinchet stins de medalii și epoleți și reapărând, câteva secunde mai târziu, în loja lui.

Ridic capul într-o încercare zadarnică de a mima curajul, știind că ochii doamnei comandant Jameson trebuie să fie în continuare ațintiți asupra mea. Pe măsură ce fiecare dintre senatori se ridică și-și anunță verdictul, îmi țin răsuflarea și îmi îndepărtez din minte toate amintirile în care ochii doamnei Jameson m-au privit de sus, închizându-le cu grijă într-un compartiment adânc ascuns în creier. Votul pare să dureze o veșnicie, deși senatorii se grăbesc să rostească vorbele care cred că-i vor face plăcere Electorului. Nimeni nu are curajul să riște să-l supere pe Anden, după ce au văzut cu toții atâția oameni condamnați și executați. Când îmi vine și mie rândul, am gâtul uscat-iască. Înghit de câteva ori, apoi anunț:

— Vinovat.

Vocea îmi e clară și calmă.

Serge și Mariana își anunță voturile după mine. Mai trecem printr-o tură de votare pentru Thomas, după care am terminat. Trei minute mai târziu, un bărbat (chel, cu o față rotundă, brăzdată de riduri și o robă stacojie lungă până la podea, pe care o ține cu mâna stângă) intră grăbit în loja lui Anden și se înclină repezit. Anden se apleacă spre el și-i șoptește ceva la ureche. Le urmăresc dialogul curioasă, dar netulburată, întrebându-mă dacă aș putea să ghicesc verdictul final după

gesturile lor. În urma unei scurte deliberări, Anden și mesagerul își înclină amândoi capul. Apoi acesta din urmă ridică glasul spre întreaga adunare.

— Suntem gata să anunțăm verdictele pentru căpitanul Thomas Alexander Bryant și doamna comandant Natasha Jameson, de la divizia 8 a Los Angeles City Patrol. Toată lumea să se ridice pentru gloriosul nostru Elector!

Senatorii și cu mine ne ridicăm în foșnet de uniforme, în vreme ce doamna comandant Jameson nu face decât să întoarcă fața spre Anden, cu o privire de dispreț profund. Thomas sare în poziția de salut, cu ochii la Anden. Și așa rămâne cât timp Electorul se ridică, își îndreaptă umerii și-și duce mâinile la spate. Urmează un moment de tăcere, în care cu toții așteptăm verdictul, acel unic vot care contează cu adevărat. Mă lupt să-mi reprim o tuse stăruitoare. Ochii îmi aleargă instinctiv la ceilalți doi Princeps-Elecți, un gest pe care acum îl fac tot timpul; Mariana stă încruntată, cu o mină satisfăcută, iar Serge pare pur și simplu plictisit. Încleștez pumnul în care țin inelul din agrafe de hârtie la care meșteresc. Știu că firele metalice îmi vor lăsa urme adânci în palmă.

— Senatorii Republicii și-au anunțat verdictele individuale, explică Anden tribunalului, în cuvinte care conțin întregul formalism al unui discurs cu veche tradiție.

Mă minunez cum poate să vorbească atât de blând și, în același timp, cu atâta fermitate.

— Am luat în considerare decizia lor comună și acum vă voi comunica și decizia mea.

Electorul se oprește o clipă și își pleacă privirea spre locul în care așteaptă ambii condamnați. Thomas continuă să stea în poziția de salut, privind în gol.

— Căpitane Thomas Alexander Bryant de la divizia 8 a Los Angeles City Patrol, spune Anden, Republica Americii te găsește *vinovat*…

În sală domnește liniștea. Eu mă lupt să-mi controlez respirația. „Gândește-te la ceva. La orice”. La cărțile de politică pe care le-am citit săptămâna asta? Încerc să recit unele dintre informațiile pe care le-am aflat din ele, dar, dintr-odată, nu-mi mai amintesc nimic. Ceea ce e cu totul atipic pentru mine.

— … De moartea căpitanului Metias Iparis, în noaptea de 30 noiembrie, de moartea lui Grace Wing, care a fost executată

fără mandat, de execuția a doisprezece protestatari din Piața Batalla în după-amiaza zilei de…

Vocea lui revine și se stinge în ceața din capul meu. Mă sprijin cu o mână de brațul scaunului, răsuflu încet și mă străduiesc să nu mă clatin. *Vinovat.* Thomas a fost găsit vinovat atât de uciderea fratelui meu, cât și de aceea a mamei lui Day. Mâinile îmi tremură.

— … Și te condamnă la moarte în fața plutonului de execuție peste două zile, la ora 17:00. Doamnă comandant Natasha Jameson, de la divizia 8 a Los Angeles City Patrol, Republica Americii te găsește *vinovată*…

Vocea lui Anden se topește într-un vâjâit plat, irecognoscibil. Totul în jurul meu pare să se miște incredibil de încet, ca și cum eu aș trăi prea repede și aș lăsa lumea în urmă.

În urmă cu un an stăteam în fața clădirii Batalla Hall, la o judecată de alt soi. Mă uitam, alături de o mulțime imensă, la judecătorul care îi anunța lui Day exact aceeași sentință. Dar Day nu a fost executat și este acum o celebritate în Republică. Deschid iar ochii. Doamna comandant Jameson ascultă cu buzele strânse cum Anden îi anunță pedeapsa cu moartea. Thomas pare lipsit de orice expresie. Oare chiar așa și e? Mă aflu la o distanță prea mare ca să-mi dau seama, însă mi se pare că-și ține sprâncenele adunate într-un fel de încruntare tragică și bizară. „Ar trebui să fiu fericită”, îmi amintesc mie însămi. Și eu, și Day ar trebui să ne bucurăm. Thomas l-a ucis pe Metias. Pe mama lui Day a împușcat-o cu sânge rece, fără nicio ezitare.

Sala de tribunal se risipește și nu mai văd nimic altceva decât amintirile în care Thomas e adolescent, pe vremea când toți trei, eu, el și Metias, mâncam edame de porc de la o tarabă de pe stradă, în timp ce ploaia cădea șiroaie de jur-împrejurul nostru. Mi-l amintesc pe Thomas arătându-mi prima armă care îi fusese repartizată de armată. Îmi amintesc chiar și ziua când Metias m-a dus la antrenamentele de după-amiază. Aveam doisprezece ani și abia de o săptămână începusem cursurile la Drake – cât de inocent părea totul atunci! În după-amiaza aia, Metias a venit și m-a luat de la școală după ore, punctual, și ne-am îndreptat împreună spre sectorul Tanagashi, unde patrula lui făcea instrucție. Simt și azi căldura soarelui care-mi bătea deasupra capului, încă văd unduirea capei negre a lui Metias, care-i

ajungea până la brâu și sclipirea epoleților argintii, aud și acum pocănitul scurt pe care îl scoteau pe pavaj bocancii lustruiți. În timp ce eu m-am așezat pe o bancă din colț și mi-am dat drumul la calculator ca să (mă prefac că) citesc pentru școală, Metias i-a aliniat pe soldați pentru inspecție. Se oprea în fața fiecăruia în parte, semnalându-le abaterile de la ținuta corectă.

— Cadet Rin, a lătrat la unul dintre soldații mai noi.

Soldatul a tresărit la auzul asprimii de oțel din vocea fratelui meu și, rușinat, a lăsat capul în piept când Metias a bătut cu degetul în unica medalie prinsă pe haina cadetului.

— Dacă eu mi-aș purta medalia așa, doamna comandant Jameson mi-ar retrage imediat titlul. Vrei să fii dat afară din patrula asta, soldat?

— N-nu, domnule, s-a bâlbâit cadetul.

Cu mâinile înmănușate la spate, Metias a trecut mai departe. A mai criticat trei soldați, după care a ajuns la Thomas, care stătea încordat spre capătul șirului. Metias i-a studiat uniforma cu o privire atentă și severă. Firește că ținuta lui Thomas era absolut impecabilă – nu avea niciun fir tras, epoleții și medaliile îi străluceau, iar bocancii erau atât de lucioși, încât probabil că aș fi putut să-mi oglindesc chipul în ei. O pauză prelungă. Am lăsat calculatorul din brațe și m-am aplecat în față, ca să urmăresc mai bine scena. Într-un final, fratele meu a încuviințat din cap.

— Bravo, soldat, i-a spus el lui Thomas. Ține-o tot așa și voi avea grijă ca doamna comandant Jameson să te promoveze înainte de sfârșitul anului.

Expresia lui Thomas nu s-a schimbat nicio secundă, dar l-am văzut cum a ridicat bărbia plin de mândrie.

— Vă mulțumesc, domnule, a răspuns el.

Ochii lui Metias au mai întârziat asupra lui o clipă, după care fratele meu și-a continuat inspecția.

Când a terminat, s-a întors cu fața spre întreaga patrulă.

— O inspecție dezamăgitoare, soldați, le-a strigat el. Acum vă aflați sub conducerea mea, ceea ce înseamnă că vă aflați sub conducerea doamnei comandant Jameson. Dumneaei așteaptă lucruri mărețe de la grupa noastră, așa că ați face bine să vă străduiți mai mult. S-a înțeles?

I s-a răspuns cu saluturi scurte.

— Da, domnule!

Ochii lui Metias au revenit asupra lui Thomas. Pe chipul fratelui meu am văzut respect, chiar admirație.

— Dacă fiecare dintre voi ar acorda aceeași atenție detaliilor precum cadetul Bryant, ați fi cea mai apreciată patrulă din țară. Să fie un exemplu pentru voi toți.

Și Metias li s-a alăturat într-un salut final.

— Trăiască Republica!

Cadeții au repetat cuvintele la unison.

Amintirea aceasta mi se risipește încet printre gânduri, iar vocea lui Metias se transformă în șoapta unei fantome, lăsându-mă slăbită și epuizată în tristețea mea.

Metias îmi vorbise mereu despre fixația lui Thomas de a fi soldatul perfect. Îmi amintesc devotamentul orbesc al lui Thomas față de doamna comandant Jameson, același devotament orbesc pe care îl demonstrează acum în fața noului Elector. Apoi mă văd pe mine și pe Thomas uitându-ne unul la celălalt într-o cameră de interogatoriu – îmi amintesc suferința din ochii lui. Cum mi-a spus că voia să mă apere. Ce s-a întâmplat cu băiatul timid și stânjenit din sectoarele sărace ale Los Angeles-ului, băiatul care se antrena cu Metias în fiecare după-amiază? Ceva îmi încețoșează vederea și-mi trec repede o mână peste ochi.

Aș putea să simt compasiune pentru el. Aș putea să-l rog pe Anden să-l cruțe, să-l lase să-și ducă viața în închisoare, având astfel șansa de a-și răscumpăra greșelile. În loc de asta, stau pe loc, cu buzele strânse, neclintită, cu inima ca de piatră. Metias ar avea mai multă milă, dacă ar fi în situația mea.

Eu n-am fost însă niciodată un om atât de bun ca fratele meu.

— Încheiem acum procesul căpitanului Thomas Alexander Bryant și al doamnei comandant Natasha Jameson, concluzionează Anden. Căpitane, vrei să adresezi vreun cuvânt Senatului? spune el, întinzând o mână spre Thomas și făcând un semn din cap.

Thomas nu are nici măcar o tresărire, pe chip nu i se citește nici urmă de frică, de remușcare sau de furie. Îl urmăresc cu atenție. După o clipă, ridică ochii spre locul unde Anden stă în picioare și face o reverență adâncă.

— Gloriosul meu Elector, răspunde cu o voce clară, lipsită de orice tremur. Am făcut de rușine Republica acționând într-un mod care v-a displăcut și v-a dezamăgit. Îmi accept cu umilință

verdictul. Trăiască Republica! zice el, ridicându-se din plecăciune și revenind la poziția de salut.

Când senatorii își exprimă acordul cu verdictul lui Anden, Thomas se uită în sus, la mine. Preț de o clipă, privirile ni se întâlnesc. Îmi las ochii în jos și după o vreme, îi ridic din nou. Thomas privește iar în față. Anden își întoarce atenția spre doamna comandant Jameson.

— Doamnă comandant, i se adresează, întinzând spre ea mâna înmănușată și ridicând bărbia într-un gest regal. Vrei să adresezi vreun cuvânt Senatului?

Jameson nu-și ia ochii de la tânărul Elector. Privirea îi e rece și întunecată. După o pauză, încuviințează din cap.

— Da, *Elector,* răspunde pe un ton dur și batjocoritor, într-un contrast evident cu cel folosit de Thomas.

Senatorii și soldații se foiesc neliniștiți, dar Anden ridică un braț, cerând liniște.

— Am câteva lucruri să-ți spun. Nu am fost prima care ți-a dorit moartea și nu voi fi nici ultima. Ești Elector, dar ești încă un puști. Habar n-ai cine ești.

Jameson se încruntă... și zâmbește.

— Dar *eu* știu. Am văzut mult mai multe decât tine. Am golit de sânge prizonieri care aveau de două ori vârsta ta, am ucis bărbați care aveau de două ori forța ta, am lăsat prizonieri tremurând în cojile lor de carne distruse, oameni care erau probabil de două ori mai curajoși decât tine. Crezi că ești salvatorul țării ăsteia, nu-i așa? Eu știu mai bine. Ești doar fiul tatălui tău, iar așchia nu sare departe de trunchi. El a eșuat, iar tu vei eșua la rândul tău.

Zâmbetul de pe buze i se lățește, dar nu i se citește și în privire.

— Țara asta o să se ducă de râpă cu tine la cârmă, iar fantoma mea o să râdă de tine chiar de-acolo, din iad.

Expresia lui Anden nu se schimbă. Ochii lui rămân limpezi și netemători și, în secunda asta, sunt atrasă de el așa cum pasărea e atrasă de necuprinsul văzduhului. Anden o privește calm.

— Aici se încheie procesul de astăzi, răspunde tânărul Elector, iar vocea lui răsună în întreaga sală. Doamnă comandant, vă sugerez să păstrați amenințările pentru plutonul de execuție.

Luați-i de aici, zice Anden cu mâinile la spate, făcându-le semn soldaților.

Nu știu cum de poate Anden să nu arate nici urmă de frică în fața doamnei comandant Jameson. Îl invidiez. Pentru că, în timp ce îi urmăresc cu privirea pe soldații care o scot din încăpere, nu simt decât o teroare profundă, care-mi îngheață trupul. Ca și cum Jameson nu și-ar fi încheiat socotelile cu noi. Ca și cum ne-ar avertiza să ne păzim spatele.

3. DAY

Aterizăm în Denver în dimineața banchetului de urgență. Doar cuvintele în sine sunt suficiente ca să mă apuce râsul: banchet de urgență? Pentru mine, un banchet înseamnă o sărbătoare și nu văd cum o urgență, de orice fel o fi ea, ar putea să reprezinte motivația din spatele unui munte de mâncare, chiar dacă este vorba de Ziua Independenței. Oare așa gestionează crizele senatorii ăștia, îndopându-și fețele grase cu potol?

După ce eu și Eden ne instalăm într-un apartament temporar al guvernului și Eden adoarme, epuizat de zborul matinal, fără prea multă tragere de inimă îl las cu Lucy, ca să mă duc să mă întâlnesc cu asistenta care mi-a fost repartizată în scopul de a mă ajuta să mă pregătesc pentru evenimentul de diseară.

— Dacă încearcă cineva să-l vadă, îi șoptesc lui Lucy în timp ce Eden doarme, sub orice pretext, te rog să mă suni. Dacă vrea cineva să…

Lucy, care e obișnuită cu paranoia mea, mă reduce la tăcere cu un singur gest.

— Dă-mi voie să te liniștesc, domnule Wing, îmi răspunde ea, bătându-mă ușor cu palma pe obraz. Nimeni n-o să-l vadă pe Eden cât ești dumneata plecat. Îți promit. Dacă se întâmplă ceva, te sun imediat.

Încuviințez din cap. Ochii îmi rămân ațintiți asupra lui Eden, ca și cum fratele meu ar putea să dispară dacă aș clipi.

— Mersi.

Ca să particip la un eveniment atât de șic, trebuie să mă îmbrac adecvat; iar ca să mă îmbrac adecvat, Republica mi-a repartizat o fiică a unui senator ca să mă conducă prin districtul din centrul orașului, acolo unde se găsesc principalele zone comerciale. Fata mă așteaptă chiar acolo unde se oprește trenul, în mijlocul districtului. Nu am cum s-o confund – e înveșmântată din cap până-n picioare într-o uniformă stilată. Ochii căprui-deschis ies în evidență pe fundalul pielii măslinii. Buclele dese și negre sunt prinse într-o coadă împletită. Când mă recunoaște, fata îmi zâmbește. O surprind cântărindu-mă din priviri, ca și cum deja mi-ar critica ținuta.

— Tu trebuie să fii Day, îmi spune, strângându-mi mâna. Mă numesc Faline Fedelma, iar Electorul m-a însărcinat să-ți fiu ghid. Avem ceva treabă, constată ea după o clipă de tăcere, uitându-se la hainele mele și ridicând o sprânceană.

Mă uit în jos la cum sunt îmbrăcat: pantaloni vârâți în niște bocanci ponosiți, o cămașă cu guler, boțită și o eșarfă veche. Pe străzi, hainele astea ar fi fost considerate de lux.

— Mă bucur că-ți place, îi răspund.

Dar Faline nu face decât să râdă și mă ia de braț.

În timp ce ea mă conduce pe o stradă guvernamentală cu magazine de haine specializate în ținute de seară, studiez mulțimile care roiesc în jurul nostru. Sunt persoane bine îmbrăcate, din clasa de sus. Trei studenți trec pe lângă noi, chicotind din nu știu ce motiv. Toți au uniforme impecabile și bocanci lustruiți. Când dăm colțul și intrăm într-un magazin, îmi dau seama că de-o parte și de alta a șoselei sunt o mulțime de soldați care stau de pază. O mulțime.

— E normal să fie atât de mulți soldați în centru? o întreb pe Faline.

Fata ridică din umeri și pune un umeraș cu haine în dreptul meu, însă în ochi i se citește stânjeneala.

— Nu, îmi răspunde. Nu e tocmai normal. Dar sunt sigură că n-ai de ce să te îngrijorezi.

Nu mai insist, dar un val de neliniște îmi inundă creierul. Denver își întărește apărarea. June nu mi-a explicat de ce vrea atât de tare să particip la banchet, atât de tare încât m-a contactat personal după multe luni în care n-am schimbat niciun cuvânt. De ce naiba are nevoie *de mine*? Ce mai vrea Republica de la mine de data asta?

Dacă într-adevăr Republica va intra din nou în război, atunci poate că ar trebui să găsesc o cale să-l scot pe Eden din țară. În fond, acum avem puterea să plecăm. Nu știu ce mă mai ține aici.

Câteva ore mai târziu, după ce soarele a apus, iar focurile de artificii în cinstea zilei de naștere a Electorului au început să răsară pe cer în diferite părți ale orașului, un jeep mă duce de la apartamentul nostru către Colburn Hall. Mă uit nerăbdător pe fereastră. Oamenii circulă pe trotuare în grupuri compacte. În seara asta, fiecare e îmbrăcat în haine specifice – majoritatea în roșu, cu machiaj cu tușe aurii și simbolul Republicii imprimat la

vedere, ici și colo, pe spatele mănușilor albe sau pe mânecile jachetelor militare. Mă întreb câți dintre ei împărtășesc gândul că „Anden e salvatorul nostru” și câți ideea că „Anden e un impostor”. Trupe mărșăluiesc de-a lungul străzilor. Toate JumboTron-urile proiectează pe ecrane imagini enorme cu sigiliile Republicii, urmate de transmisiuni live de la festivitățile care se desfășoară în Colburn Hall. Spre meritul lui Anden, trebuie spus că, în ultima vreme, propaganda republicană transmisă prin JumboTron-uri e din ce în ce mai puțină. Cu toate astea, încă nu se transmite nicio știre din lumea de afară. Presupun că nu poți să le ai pe toate.

Când ajungem la scările cu piatră cubică din fața clădirii Colburn Hall, pe străzi se revarsă o harababură festivă, cu șiruri nesfârșite de oameni și soldați cu figuri grave. Când mă văd coborând din jeep, privitorii izbucnesc în urale zgomotoase, care mă cutremură și-mi trimit un junghi dureros în ceafă. Le fac cu mâna ezitant.

Faline mă așteaptă în capătul de jos al scărilor care urcă spre intrarea în Colburn Hall. De data asta e îmbrăcată cu o rochie aurie, iar pe pleoape îi strălucește un praf de aur. Ne înclinăm unul în fața celuilalt, după care o urmez, privind-o cum le face semn celorlalți să se dea din calea noastră.

— Ce bine arăți, îmi spune Faline. Cineva o să se bucure foarte tare să te vadă.

— Nu cred că Electorul o să fie atât de încântat pe cât crezi.

Fata îmi zâmbește peste umăr.

— Nu mă refeream la Elector.

La auzul acestor cuvinte, inima stă să-mi sară din piept.

Ne croim drum prin mulțimea care strigă și chiuie. Întind gâtul și mă uit cu luare-aminte la splendoarea elaborată a clădirii Colburn Hall. Totul sclipește. În seara asta, fiecare coloană e decorată cu bannere lungi și roșii, cu sigiliul Republicii. Fix la mijlocul pilaștrilor și deasupra intrării se află cel mai mare portret pe care l-am văzut vreodată. Chipul gigantic al lui Anden. Faline mă călăuzește de-a lungul culoarului, unde mai mulți Senatori fac conversație din complezență, iar alți invitați de elită vorbesc și râd zgomotos, ca și cum totul în țară ar merge ca uns. Dar în spatele măștilor vesele sunt semne de nervozitate, ochi speriați și sprâncene încruntate. Probabil că toți au sesizat numărul neobișnuit de mare de soldați care sunt

postați și aici. Încerc să maimuțăresc felul elegant și corect în care oamenii ăștia merg și vorbesc, dar mă opresc când Faline îmi remarcă tentativa.

Rătăcim prin decorul amplu și luxuriant al clădirii Colburn Hall preț de mai multe minute, pierduți prin oceanul de politicieni. Ciucurii de la epoleți mi se lovesc unii de alții. O caut pe ea, deși n-am nici cea mai vagă idee ce-o să-i spun când – dacă – o găsesc. Cum să reușesc măcar s-o reperez în mijlocul luxului ăstuia înfiorător? Oriunde ne întoarcem, nu văd nimic altceva decât o altă risipă de rochii colorate și de costume strălucitoare, fântâni și piane, chelneri care duc pahare subțiri cu șampanie, oameni eleganți cu zâmbete false. Brusc, mă apucă o stare de claustrofobie.

Unde sunt? Ce caut aici?

Ca la un semn, exact în secunda când îmi pun întrebările astea, o văd în sfârșit pe ea. Cumva, în mijlocul acestor aristocrați ale căror imagini se aglutinează într-un unic și încețoșat portret, ochii mei îi descoperă silueta și mă opresc. June. Zgomotul din jurul meu se pierde într-un vâjâit de fond înăbușit, ceva îndepărtat și neinteresant, și toată atenția mea se concentrează neajutorată asupra fetei în fața căreia am sperat că voi fi în stare să mă înfățișez.

June e îmbrăcată într-o rochie lungă până la podea, într-o nuanță de roșu stins, iar părul des și strălucitor îl are adunat în creștet, în niște bucle negre prinse cu piepteni roșii, bătuți cu pietre prețioase, care reflectă lumina. E cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, de departe cea mai răpitoare din încăpere. În cele opt luni de când nu am mai văzut-o a crescut în înălțime, iar ținuta ei e elegantă și grațioasă. Cu gâtul acela zvelt, ca de lebădă, și ochii negri, profunzi, e imaginea perfecțiunii înseși.

Aproape a perfecțiunii. La o privire mai atentă, remarc ceva care mă face să mă încrunt. June are un aer reținut, ceva care aduce a incertitudine și lipsă de încredere. Nu seamănă deloc cu June pe care o cunosc eu. Ca lipsit de putere în fața acestei imagini, mă trezesc croindu-mi drum, pentru mine și Faline, înspre June. Mă opresc doar când persoanele din jurul ei se dau la o parte, dezvăluindu-l pe bărbatul care stă lângă ea.

E Anden. Firește, n-ar trebui să fiu surprins. Mai multe fete bine îmbrăcate încearcă în van să-i capteze atenția Electorului,

însă el pare absorbit cu totul de June. Îl văd cum se apleacă și-i șoptește ceva la ureche, pentru ca apoi să își continue conversația relaxată pe care o poartă cu ea și alte câteva persoane.

Când mă răsucesc în tăcere și încep să mă îndepărtez, schimbarea bruscă de direcție o face pe Faline să se încrunte.

— Ești bine? mă întreabă.

Încerc să-i zâmbesc ca s-o liniștesc.

— Da, sigur. Nu-ți face griji.

Mă simt atât de nelalocul meu printre acești aristocrați, cu conturile lor bancare și cu manierele lor alese. Indiferent câți bani mi-ar da Republica, eu voi rămâne pentru totdeauna băiatul de pe străzi.

Și am uitat că un băiat de pe străzi nu e pe potriva viitorului Princeps.

4. JUNE

ORA 19:35.

COLBURN HALL, PRINCIPALA SALĂ DE BAL. 20 DE GRADE CELSIUS.

Mi se pare că-l văd pe Day prin mulțime. O sclipire de păr alb-auriu și de ochi albastru deschis. Brusc, nu mai sunt atentă la conversația pe care o port cu Anden și cu ceilalți Princeps-Electi. Întind gâtul, sperând să-l văd mai bine, dar Day a dispărut, ca și când nici n-ar fi fost acolo. Dezamăgită, îmi întorc privirea spre ceilalți și le ofer un zâmbet îndelung exersat. Oare Day *va veni* în seara asta? Cu siguranță că oamenii lui Anden ne-ar fi alertat dacă Day ar fi refuzat să se urce în avionul privat care a fost trimis pentru el azi-dimineață. Însă la apelul prin microfon de seara trecută mi s-a părut așa de distant și de stânjenit... Poate că pur și simplu a decis că nu merită să vină încoace. Poate că mă urăște, acum că am fost despărțiți suficient de mult timp ca să cugete, cu mintea limpede, la prietenia noastră. Când ceilalți Princeps-Electi încep să râdă la o glumă a lui Anden, mă uit din nou prin mulțime.

Un gol în stomac îmi spune că Day *va fi* aici. Însă eu nu sunt nici pe departe genul de persoană care să se bazeze pe instinct. Absentă, îmi ating cu mâna bijuteriile din păr, ca să mă asigur că sunt încă la locul lor. Nu sunt cele mai confortabile podoabe pe care le-am purtat vreodată, însă coaforul a fost atât de încântat de felul în care se detașau rubinele pe fondul șuvițelor mele negre, încât reacția lui a fost suficientă ca să mă convingă că efortul merită. Nu știu sigur de ce m-am obosit să arăt așa de bine în seara asta. Presupun că Ziua Independenței e, totuși, o ocazie deosebită.

— Domnișoara Iparis e precoce, așa cum am bănuit cu toții, le spune Anden Senatorilor, întorcându-și zâmbetul înspre mine.

Aparenta lui fericire e doar de fațadă, desigur. Stau în umbra lui Anden de suficient de mult timp ca să știu când e tensionat, iar în seara asta nervozitatea i se reflectă în fiecare gest. Și eu

sunt neliniștită. Luna viitoare e posibil ca peste orașele Republicii să fluture steagurile Coloniilor.

— Profesorii ei spun că n-au mai văzut niciodată un student care să avanseze atât de rapid cu studiul textelor politice.

— Vă mulțumesc, domnule Elector, îi răspund automat la compliment.

Ambii senatori chicotesc, dar, sub expresiile joviale, se păstrează perpetuul resentiment care e îndreptat spre mine, acest *copil* care a fost desemnat de Elector pentru ca într-o zi, eventual, să devină liderul lor. Mariana îmi oferă o înclinare din cap diplomatică, dar severă, iar Serge nu pare deloc încântat de felul în care mă scoate în evidență Electorul. Ignor căutăturile urâte ale celor doi Senatori. Cândva mă deranjau, dar acum m-am săturat de ele.

— Ei, intervine senatorul Tanaka din California, trăgând de gulerul hainei militare și schimbând priviri cu soția lui. Asta e o veste minunată, domnule Elector. Firește, sunt convins că profesorii știu și că mare parte din meseria de senator se învață *în afara* textelor, din anii de experiență în Camera Senatului. Așa cum a deprins-o și dragul nostru senator Carmichael, aici de față.

Tanaka face o pauză ca să încline capul cu grație către Serge, care se umflă în pene.

Anden flutură din mână, ca să-i risipească grijile.

— Firește. Toate la timpul lor, domnule senator.

Lângă mine, Mariana oftează, se apleacă și face un semn din bărbie către Serge.

— Dacă te holbezi destul de mult timp la capul lui, s-ar putea să-i crească aripi și să-și ia zborul, îmi șoptește ea.

Zâmbesc.

Discuția se îndepărtează de mine și se concentrează asupra modului în care pot fi mai bine departajați elevii, dat fiind că Examenele au fost anulate. Flecăreala politică mă calcă pe nervi, încep să cercetez din nou mulțimea în căutarea lui Day. Nu-l descopăr, așa că pun o mână pe brațul lui Anden și mă înclin ca să-i șoptesc:

— Scuză-mă. Mă întorc imediat.

El încuviințează din cap. Când mă întorc cu spatele și intru în mulțime, îi simt privirea ațintită asupra mea.

Petrec câteva minute plimbându-mă în van prin sală, salutând diverși senatori însoțiți de familiile lor. Unde e Day? Încerc să prind frânturi de conversații sau să identific locurile unde s-au strâns grupuri de oameni. Day e o vedetă. Dacă a sosit deja, trebuie să fi atras atenția invitaților. Când dau să mă îndrept spre cealaltă jumătate a sălii, sunt întreruptă de megafoane. Jurământul. Oftez și mă întorc spre locul unde Anden și-a ocupat deja poziția centrală, flancat de soldați cu steagurile Republicii.

— Jur credință față de steagul Republicii America...

Day. Iată-l.

Stă în picioare, cam la cincisprezece metri distanță, cu spatele parțial întors spre mine, astfel că nu reușesc să-i văd decât o parte din profil. Are părul des lăsat liber și perfect întins, iar la brațul lui e o fată într-o rochie aurie, strălucitoare. Când mă uit la el mai cu atenție, sesizez că gura nu i se mișcă deloc. Tace pe toată durata jurământului. Când toată lumea izbucnește în aplauze, iar Anden se lansează în discursul pregătit dinainte, îmi îndrept atenția spre centrul încăperii. Cu coada ochiului, îl văd pe Day că răsucește capul și privește peste umăr. Îi zăresc fugitiv chipul, iar mâinile încep să-mi tremure – oare chiar am uitat cât de frumos e, cum în ochii lui se răsfrânge ceva sălbatic și nedomesticit, o libertate păstrată chiar și aici, unde domnesc ordinea și eleganța?

La încheierea discursului, mă îndrept direct spre Day. E îmbrăcat cu o haină militară neagră, perfect croită și îi vine foarte bine. E mai slab? Mi se pare că a slăbit vreo cinci kilograme bune de când l-am văzut ultima oară. A fost bolnav. Când mă apropii de el, Day mă vede și se oprește din discuția pe care o poartă cu partenera lui. Ochii i se măresc puțin. Simt cum sângele mi se urcă în obraji și mă chinui să nu roșesc. Asta este prima noastră întâlnire față în față după luni de zile și refuz să mă fac de râs.

Mă opresc la câțiva zeci de centimetri de el. Ochii mi se îndreaptă către partenera lui, în care o recunosc pe Faline, fiica de optsprezece ani a senatorului Fedelma.

O salut, înclinându-mi capul. Faline surâde.

— Bună, June. Arăți splendid în seara asta.

Reușește să-mi smulgă un zâmbet sincer, ceea ce e o mare ușurare după zâmbetele false cu care i-am tratat pe ceilalți Princeps-Electi.

— Și tu la fel, îi răspund.

Faline nu irosește nicio secundă, evitând un moment stânjenitor – remarcă ușoara roșeață din obrajii mei – și ne face mie și lui Day o reverență. Apoi pornește prin mulțime, lăsându-ne singuri în marea de oameni.

O clipă, nu facem decât să ne privim unul pe celălalt.

— Bună, zic eu înainte ca tăcerea să se prelungească prea mult.

Îi studiez chipul, reîmprospătându-mi amintirile cu fiecare detaliu.

— Mă bucur să te văd.

Day îmi zâmbește și se înclină, dar privirea lui nu mă părăsește nicio secundă. Faptul că nu își ia ochii de la mine îmi umple pieptul de căldură.

— Mersi pentru invitație.

Să-i aud vocea din nou, să-l văd în carne și oase… Trag adânc aer în piept, reamintindu-mi motivul pentru care l-am invitat aici. Privirea lui dansează pe fața și pe rochia mea. Pare gata-gata să facă un comentariu, dar se răzgândește și face un gest cu mâna înspre mijlocul sălii.

— Ce petrecere drăguță ați organizat…

— Niciodată nu e chiar atât de distractiv pe cât pare, îi răspund în șoaptă, ca să nu fiu auzită și de alții. Cred că unii senatori mai au puțin și explodează din cauză c-au fost obligați să converseze cu oameni care nu sunt pe placul lor.

Replica mea sarcastică aduce un zâmbet de ușurare pe buzele lui.

— Mă bucur că nu sunt singurul nefericit.

Anden a părăsit deja podiumul, iar comentariul lui Day îmi aduce aminte că, în curând, ar trebui să-l conduc la banchetul privat. Gândul ăsta mă trezește la realitate.

— Se apropie ora, îl anunț pe Day, făcându-i semn să mă urmeze. Banchetul e foarte restrâns. Suntem tu, eu, ceilalți doi Princeps-Electi și Electorul.

— Ce se întâmplă? întreabă Day, sincronizându-și pașii cu ai mei.

Brațele noastre se ating ușor, iar eu mă cutremur, înfiorată. Mă străduiesc să-mi trag sufletul. *Concentrează-te, June.*

— N-ai fost prea explicită în timpul ultimei noastre conversații. Sper că-i suport pe toți snobii ăștia căcănari din Congres pentru un motiv întemeiat.

Nu pot să nu mă amuz auzind cum vorbește Day de senatori.

— O să afli când ajungem acolo. Și păstrează-ți insultele la un nivel minim.

Îmi iau ochii de la el și mi-i îndrept spre coridorul micuț pe unde trebuie să o apucăm, Salonul Jasper, un hol discret, care se deschide din principala sală de bal.

— N-o să-mi placă deloc ce-o să aflu, așa-i? îmi șoptește Day aproape de ureche.

Mă copleșește un sentiment de vinovăție.

— Probabil că nu.

Ne instalăm în sala de banchet privată (o masă mică, dreptunghiulară, din lemn de cireș, cu șapte scaune) și, după o vreme, Serge și Mariana își fac și ei apariția. Fiecare se așază de o parte și de alta a scaunului rezervat Electorului. Eu stau lângă Day, așa cum a dorit Anden. Doi chelneri dau ocol mesei, așezând farfurii delicate cu pepene roșu și salată de porc în fața fiecărui scaun. Serge și Mariana trăncănesc politicos, eu și Day nu mai scoatem însă niciun cuvânt. Din când în când, reușesc să mai arunc câte-o privire spre el. Day studiază furculițele, lingurile și cuțitele din fața lui cu o încruntare care-i surprinde disconfortul; încearcă să-și dea seama la ce folosesc fără să ceară ajutorul cuiva. Of, Day. Nu știu de ce imaginea asta îmi provoacă o senzație dureroasă în stomac, ca o zbatere de aripi, așa cum nu știu nici de ce inima mea zboară spre el. Uitasem cum genele lui lungi reflectă lumina.

— Ce-i ăsta? mă întreabă Day în șoaptă, ridicând unul dintre tacâmuri.

— Un cuțit de unt.

Day se uită la el mânios, trecând un deget peste muchia boantă și rotunjită.

— Ăsta, murmură el spre mine, *nu* e un cuțit.

Aflat alături, Serge îi remarcă și el ezitarea.

— Să înțeleg că, acolo de unde vii, nu sunteți obișnuiți cu furculițe și cuțite? i se adresează senatorul pe un ton glacial.

Day se crispează, dar nici nu clipește. Ia un cuțit mai mare, de tăiat friptura, deranjând, în mod intenționat, aranjamentul de pe

masă, și începe să se joace cu el. Atât Serge, cât și Mariana se îndepărtează de masă.

— Acolo de unde vin eu, suntem mai curând preocupați de eficiență. Un cuțit ca ăsta taie mâncarea, întinde untul și retează și beregate, toate în același timp.

Sigur că Day n-a tăiat beregata nimănui, însă Serge nu știe asta. În loc de răspuns, Senatorul pufnește disprețuitor, dar s-a făcut alb ca varul. Eu sunt nevoită să mă prefac că tușesc ca să nu râd de aerul serios pe care și l-a luat Day. Pentru cine nu-l cunoaște bine, cuvintele lui sună chiar intimidant.

Mai sesizez ceva ce nu am observat mai devreme: Day e palid. Mult mai palid decât țineam minte. Starea de amuzament mi se risipește. Boala asta recentă e mai gravă decât am crezut inițial?

Anden sosește în încăpere un minut mai târziu, declanșând obișnuita foială, căci ne ridicăm cu toții în picioare. El ne face însă semn să ne ocupăm locurile. E însoțit de patru soldați. Unul dintre ei închide ușa în spatele lui, izolându-ne astfel pentru cina noastră privată.

— Day, îl salută Anden, cu o înclinare curtenitoare din cap.

Day nu pare încântat de atenția care i se acordă, dar izbutește să răspundă cu același gest.

— Mă bucur să te revăd, deși circumstanțele sunt nefericite.

— Foarte nefericite, vine replica lui Day.

Eu mă foiesc jenată pe scaun, încercând să-mi închipui un scenariu mai stânjenitor decât această adunare.

Anden se face că nu ia în seamă răspunsul lui înțepat.

— Să te pun la curent cu situația actuală, continuă el, lăsând furculița deoparte. Tratatul de pace la care am lucrat cu Coloniile a căzut. Un virus a atacat cu violență orașele Coloniilor din partea de sud a frontului.

Lângă mine, Day își încrucișează brațele și îi privește pe meseni cu un aer suspicios, însă Anden nu se oprește.

— Ei cred că noi am generat virusul și ne cer să le trimitem un remediu, dacă vrem să continuăm discuțiile de pace.

Serge își drege glasul și dă să spună ceva, dar Electorul ridică o mână, solicitând tăcere. Apoi le oferă tuturor și restul detaliilor: cum Coloniile au trimis mai întâi un mesaj dur, cerând informații despre virusul care le decimează trupele, cum și-au retras în grabă soldații bolnavi, după care le-au trimis

generalilor noștri de pe front un ultimatum, avertizându-i asupra consecințelor extreme dacă remediul nu le este livrat imediat.

Day ascultă toate astea fără să miște un mușchi sau să rostească un cuvânt. Se prinde cu o mână de marginea mesei. Strânge lemnul cu atâta putere, încât articulațiile degetelor i se albesc. Mă întreb dacă a ghicit deja spre ce se îndreaptă Anden și ce legătură au toate astea cu el, însă prietenul meu așteaptă ca Electorul să-și încheie discursul.

Serge se lasă pe spătarul scaunului și se încruntă.

— Dacă oficialitățile din Colonii vor să se joace cu oferta noastră de pace, pufnește el, foarte bine. Am fost în război vreme îndelungată, putem să mai rezistăm încă puțin.

— Nu, nu putem, i-o retează Mariana. Chiar crezi că Națiunile Unite vor accepta vestea că tratatul de pace s-a dezintegrat?

— Au Coloniile vreo dovadă că noi am generat virusul? Sau astea sunt doar acuzații nefondate?

— Exact. Dacă ei își închipuie c-o să…

Day intervine brusc, uitându-se la Anden.

— Să nu ne mai învârtim în jurul cozii. Spuneți-mi de ce sunt eu aici.

Nu a vorbit tare, dar tonul lui care parcă prevestește ceva rău amuțește toate vocile din încăpere. Electorul îi răspunde cu o privire la fel de gravă. Apoi trage adânc aer în piept.

— Day, cred că virusul e rezultatul uneia dintre armele biologice ale tatălui meu și că provine din sângele fratelui tău, Eden.

Ochii lui Day se îngustează.

— Și?

Lui Anden parcă nu-i vine să continue.

— Există mai multe motive pentru care nu am dorit ca toți senatorii să se afle aici, cu noi.

Electorul se apleacă în față, coboară vocea și-l privește pe Day cu smerenie.

— În clipa asta, nu vreau să ascult pe nimeni altcineva. Vreau să te ascult *pe tine.* Tu reprezinți inima poporului, Day, asta ai fost dintotdeauna. Ai dat totul ca să-i aperi pe oameni.

Day se crispează lângă mine, dar Anden continuă.

— Mă tem pentru poporul nostru. Mă tem pentru siguranța oamenilor, mă tem că-i vom lăsa în ghearele inamicului tocmai când începuserăm să ne refacem.

Glasul îi coboară și mai mult.

— Trebuie să iau niște decizii dificile.

Day ridică o sprânceană.

— Ce fel de decizii?

— Coloniile sunt disperate să obțină leacul pentru virus. Ne vor *distruge* ca să pună mâna pe el, vor distruge tot ceea ce e important pentru noi, pentru mine și pentru tine. Singura șansă pe care o avem de a găsi remediul este să-l luăm pe Eden, temporar, în…

Day își împinge scaunul de lângă masă și se ridică în picioare.

— Nu! exclamă el.

Vocea îi e glacială și lipsită de nuanțe, însă eu țin minte destul de bine vechea mea ceartă cu el ca să pot să recunosc furia clocotitoare de sub acest calm aparent. Fără niciun alt cuvânt, Day se întoarce cu spatele și pleacă.

Serge dă să se ridice, cu siguranță ca să-l admonesteze pe Day pentru purtarea lui necuviincioasă, însă Anden îi aruncă o privire de avertizare și-i face semn să se așeze la loc. Apoi Electorul se întoarce spre mine. Din ochi îmi spune: „Vorbește cu el. Te rog”.

Mă uit după silueta care se îndepărtează. *Are tot dreptul să refuze, are tot dreptul să ne urască pentru că i-am cerut așa ceva.* Și totuși, mă trezesc ridicându-mă din scaun, îndepărtându-mă de masă și pornind grăbită după prietenul meu.

— Day, așteaptă! îi strig.

Cuvintele astea îmi reamintesc, în mod dureros, de ultima dată când am fost împreună în aceeași încăpere – atunci când ne-am luat la revedere.

Ne îndreptăm spre coridorul acela micuț care dă în sala principală de bal. Day nu se întoarce, dar pare să încetinească, astfel încât să-mi permită să-l prind din urmă. Când, în sfârșit, ajung lângă el, trag aer adânc în piept.

— Ascultă-mă, știu…

Day duce un deget în dreptul buzelor ca să mă facă să tac, după care mă ia de mână. Îi simt pielea caldă chiar și prin țesătura mănușilor. Senzația pe care mi-o dau degetele lui strânse în jurul degetelor mele mă tulbură chiar și după atâtea luni. Nici nu mai știu ce voiam să îi spun; totul la el, atingerea, apropierea, totul mi se pare că e *așa cum trebuie.*

— Hai să vorbim într-un loc mai retras, îmi șoptește Day.

Intrăm pe una dintre ușile de pe coridor, o închidem în urma noastră și o încuiem. Eu cercetez cu atenție încăperea (sală de mese privată, nicio lumină nu e aprinsă, iar în mijloc e o masă rotundă, cu douăsprezece scaune acoperite cu o țesătură albă și o singură fereastră mare, arcuită, pe peretele din spate, prin care pătrunde lumina lunii). Aici, părul lui Day se transformă într-o mătase argintie. Prietenul meu își întoarce privirea spre mine.

Oare mi se pare sau e și el la fel de emoționat ca mine după scurtul moment în care ne-am ținut de mână? Brusc, simt că rochia mă strânge în jurul taliei, simt că aerul mi se lovește de umerii dezgoliți și de clavicule, simt greutatea materialului din care e făcută rochia și a podoabelor din păr. Ochii lui Day întârzie asupra colierului cu rubine pe care îl port la gât. Cadoul lui de adio. În întuneric, obrajii i se împurpurează ușor.

— Deci, îmi spune el, chiar de-asta sunt aici?

În ciuda furiei din glas, francheţea lui e ca o briză dulce și răcoroasă după atâtea luni de discuții politice îndelung calculate. Vreau s-o inspir cu totul.

— Coloniile refuză să accepte oricare alți termeni, îi răspund. Sunt convinși că avem un remediu pentru virus și singurul care ar putea să fie purtătorul leacului e Eden. Doctorii din Republică fac deja teste pe alți foști… subiecți… ca să vadă dacă reușesc să găsească vreun leac.

Day se crispează, își încrucișează brațele peste piept și mă privește supărat.

— Fac deja teste, bolborosește ca pentru sine, cu ochii la fereastra luminată de lună. Scuze că nu pot să fiu mai entuziasmat de ideea asta, adaugă pe un ton sec.

O clipă, închid ochii.

— Nu avem mult timp la dispoziție, recunosc eu. Cu fiecare zi în care nu le dăm leacul, cei din Colonii se înfurie și mai tare.

— Și ce se întâmplă dacă nu le dăm nimic?

— Știi ce se întâmplă. Începe războiul.

O umbră de teamă apare în ochii lui Day. Și totuși, nu face decât să ridice din umeri.

— Republica și Coloniile se războiesc dintotdeauna. Ce o să fie diferit de data asta?

— De data asta, Coloniile o să câștige, îi șoptesc. Au un aliat puternic. Știu cât suntem de vulnerabili în perioada asta de tranziție, cu un Elector nou și tânăr. Dacă nu le dăm remediul, nu avem nicio șansă să rezistăm.

Mijesc ochii.

— Nu-ți amintești ce-am văzut când am fost în Colonii?

Day face o pauză de-o secundă. Deși nu spune nimic cu voce tare, pe chip i se citește conflictul lăuntric. Într-un final, oftează și strânge din buze furios.

— Crezi c-o să las Republica să-l ia din nou pe Eden? Dacă Electorul crede asta, atunci chiar c-am făcut o greșeală susținându-l. Nu l-am ajutat ca să-l văd cum îl aruncă iar pe Eden într-un laborator.

— Îmi pare rău.

Nu are niciun sens să încerc să-l conving că și Anden detestă situația în care se află.

— N-ar fi trebuit să ți-o ceară așa.

— El te-a pus să mă chemi, nu-i așa? Pun pariu că ai încercat să refuzi, așa-i? Doar *știi* cum sună asta, spune el tot mai exasperat. Ai *știut* care va fi răspunsul meu. De ce ai mai trimis după mine?

Mă uit în ochii lui și spun primul lucru care-mi trece prin minte.

— Pentru c-am vrut să te văd. Nu tot de asta ai fost și tu de acord să vii?

Cuvintele mele îl amuțesc preț de-o secundă. Se învârte prin încăpere, își trece mâinile prin păr și oftează.

— Atunci *tu* ce părere ai? Spune-mi adevărul. Ce mi-ai cere să fac, dacă n-ai fi presată de nimeni din țară?

Îmi trec o șuviță pe după ureche*. Întărește-te, June.*

— Eu… dau să-i răspund, dar mă opresc.

Ce i-aș spune? Logic vorbind, sunt de acord cu evaluarea lui Anden. Dacă oficialitățile din Colonii își pun în aplicare amenințările, dacă ne atacă în forță cu ajutorul unei superputeri, atunci, dacă nu riscăm *o viață, multe vieți* nevinovate vor fi pierdute. Chiar nu există nicio altă opțiune mai simplă. În plus, ne-am asigura că Eden ar fi tratat cât mai bine cu putință, că ar avea cei mai buni doctori și fizic s-ar simți cât se poate de confortabil. Day ar putea să fie prezent la toate potențialele proceduri, ar putea să vadă exact ce se întâmplă. Dar cum să-i

explic toate astea unui băiat care deja și-a pierdut toată familia, pe al cărui frate s-au mai făcut deja experimente, unui băiat care a fost *el însuși* subiectul unor experimente? Asta e partea pe care Anden nu o pricepe la fel de bine ca mine, deși cunoaște trecutul lui Day pe hârtie. Cu toate astea, nu-l cunoaște pe *Day,* n-a călătorit împreună cu el și n-a fost martorul suferințelor lui. Întrebarea e mult prea complicată ca să poată primi un răspuns bazat numai pe logică.

Cel mai important lucru e că *Anden nu poate să garanteze siguranța lui Eden.* Un risc va exista, iar eu știu cu certitudine că nimic pe lume nu l-ar putea determina pe Day să-și asume riscul *ăsta.*

Prietenul meu probabil că îmi vede frustrarea pe chip, fiindcă se mai îmblânzește și face un pas spre mine. Simt căldura trupului său, iar apropierea lui îmi taie respirația.

— Am venit aici, în seara asta, pentru *tine,* îmi spune el cu glas scăzut. N-ar fi putut să-mi spună nimic care să mă convingă, decât că *tu* mă vrei aici. Nu pot să refuz o cerere din partea ta. Mi-au spus că ai vrut personal…

Day înghite cu noduri. Pe fruntea lui se dă un război al emoțiilor pe care îl cunosc și care-mi dă o stare de rău – emoții despre care știu că înseamnă *dorință* pentru ceea ce am avut cândva, și *durere,* pentru că o dorește pe fata care i-a distrus familia.

— Mă bucur așa de mult să te văd, June.

Îmi spune asta ca și cum ar fi scăpat de o povară uriașă care, până acum, l-a ținut în loc. Mă întreb dacă aude cum îmi bate inima în piept. Când reîncep să vorbesc, reușesc totuși să par calmă.

— Te simți bine? îl întreb. Ești palid.

Privirea îi pare din nou împovărată și sclipirea aceea de intimitate se risipește. Day se îndepărtează și începe să tragă de mănuși. „Întotdeauna a urât mănușile”, îmi amintesc.

— Am avut o răceală urâtă în ultimele săptămâni, îmi răspunde cu un zâmbet scurt. Acum mă simt mai bine.

(Ochii îi fug ușor într-o parte, își scarpină lobul urechii, mâinile îi sunt țepene, rostește cuvintele puțin cam prea rar, iar zâmbetul lui spune multe.) Las capul pe umăr și mă încrunt la el.

— Day, minți așa de prost! Mai bine spune-mi ce te apasă.

— Nu e nimic de spus, vine replica lui automată.

De data asta și-a ațintit privirea în podea, iar mâinile și le-a băgat în buzunare.

— Dacă ți se pare că e ceva în neregulă cu mine, asta e din cauză că-mi fac griji pentru Eden. De un an face tratament pentru ochi și nici acum nu vede mare lucru. Doctorii mi-au spus că s-ar putea să aibă nevoie de niște lentile de contact speciale, dar chiar și cu ele, tot e posibil să nu-și recapete vederea în totalitate.

Mi-e clar că nu ăsta e adevăratul motiv din spatele epuizării lui Day, dar el știe că, aducând în discuție recuperarea lui Eden, va pune capăt tuturor întrebărilor din partea mea. Ei, dacă nu vrea să-mi spună, nu-l presez. Stânjenită, îmi dreg glasul.

— Groaznic. Îmi pare foarte rău să aud asta. Dar altfel e bine?

Day dă din cap în semn că da. Ne reluăm tăcerea scăldată în lumina lunii. Nu pot să nu-mi amintesc de ultima dată când ne-am aflat amândoi în aceeași încăpere, când Day mi-a cuprins fața cu palmele, când lacrimile lui au căzut pe obrajii mei. Îmi amintesc cum mi-a șoptit „Îmi pare rău” cu buzele lipite de buzele mele. Acum, așa cum stăm, la un metru unul de celălalt, privindu-ne, resimt pe deplin distanța care se instalează între doi oameni atunci când stau despărțiți atât de mult timp, o clipă încărcată de fiorul primei întâlniri și nesiguranța unor străini.

Day se apleacă spre mine, ca și cum ar fi atras de o forță invizibilă. Expresia tânguitoare și plină de tragism de pe chipul lui îmi sfâșie măruntaiele. „Te rog, nu-mi cere asta”, mă imploră ochii lui. „Te rog, nu-mi cere să renunț la fratele meu. Aș face orice pentru tine. Doar asta nu”.

— June, eu…, îmi șoptește Day.

Vocea stă să i se frângă de atâta suferință.

Nu-și mai termină propoziția. În loc de asta, oftează și lasă capul în piept.

— Nu pot să fiu de acord cu termenii Electorului, continuă pe un ton serios. N-o să-mi las fratele pe mâna Republicii, ca să facă din nou experimente pe el. Spune-i că voi lucra cu el ca să găsim o altă soluție. Înțeleg cât de gravă e situația și nu vreau să văd Republica învinsă. Sunt fericit să ajut, să găsim o altă cale. Dar *Eden* n-o să fie implicat în asta.

Cu aceste cuvinte, conversația s-a încheiat. Day mă salută cu o mișcare din cap, mai rămâne pe loc câteva secunde și apoi

pornește spre ușă. Pe mine mă lasă brusc puterile și mă lipesc de perete. Fără el lângă mine, nu mai am energie, culorile au devenit terne, iar lumina lunii, care cu câteva clipe în urmă era argintie, e acum cenușie. Îi mai privesc, pentru ultima dată, paloarea chipului, analizându-l cu coada ochiului. Day îmi evită privirea. Ceva e în neregulă, iar el refuză să-mi spună despre ce e vorba.

Ce-mi scapă?

Day deschide ușa. Expresia îi devine sumbră exact în clipa în care iese din cameră.

— Și, dacă din cine știe ce motiv, Republica încearcă să-l ia pe Eden cu forța, o să întorc oamenii împotriva lui Anden atât de repede, încât o să se trezească în mijlocul unei revoluții cât ai zice „pește”.

5. DAY

Sincer, până acum ar fi trebuit să mă fi obișnuit cu visele urâte.

De data asta, visez că eu și Eden suntem într-un spital din San Francisco. Un doctor îi potrivește lui Eden o pereche nouă de ochelari. Mergem la spital cel puțin o dată pe săptămână, ca să poată fi monitorizat progresul pe care îl face Eden, să se observe cum i se adaptează ochii, încet, la medicație. Dar asta e prima dată când îl văd pe doctor zâmbindu-i încurajator fratelui meu. Trebuie să fie un semn bun, nu?

Eden se întoarce spre mine, surâde larg și-și umflă pieptul într-un gest exagerat. Nu pot să nu râd.

— Cum îmi stă? mă întreabă el, pipăindu-și ramele noi și uriașe.

Ochii lui au în continuare acea culoare stranie, un fel de purpuriu pal. Nu-și poate concentra privirea asupra mea, dar observ că acum poate să distingă diverse lucruri, precum pereții din jurul lui sau lumina care pătrunde prin ferestre. Când văd asta, inima îmi tresare în piept. E un progres.

— Arăți ca o bufniță de unșpe ani, îi răspund, îndreptându-mă spre el ca să-i ciufulesc părul.

Eden chicotește și-mi dă mâna la o parte.

În timp ce stăm împreună în birou, așteptând documentele, îl privesc pe fratele meu, care împăturește, foarte absorbit, niște bucățele de hârtie într-un soi de model complicat. E nevoit să stea cocoșat peste hârtii ca să vadă ce face, iar ochii aproape că i s-au încrucișat de la atâta concentrare, dar degetele îi sunt rapide și dibace. Jur că băiatul ăsta nu stă o clipă locului: mereu meșterește câte ceva.

— Ce-i asta? îl întreb după o vreme.

E prea concentrat ca să-mi răspundă imediat. Într-un final, după ce introduce în model un ultim triunghi de hârtie, își ridică opera și rânjește la mine cu un aer pișicher.

— Poftim, îmi spune, arătând spre ceea ce pare a fi o frunză de hârtie ițită dintr-o minge de hârtie. Trage de asta.

Fac așa cum mi-a zis. Spre uluirea mea, obiectul se transformă într-un complicat trandafir de hârtie în 3D. În vis, îi întorc zâmbetul.

— Foarte impresionant.

Eden își recuperează capodopera de hârtie.

În secunda aceea, o alarmă începe să urle prin tot spitalul. Fratele meu scapă din mână trandafirul de hârtie și sare în picioare. Ochii lui orbi se fac mari de groază. Arunc o privire spre ferestrele spitalului, acolo unde s-au strâns doctorii și asistentele. Afară, în zare, se vede un șir de dirijabile din Colonii, care se apropie de noi din ce în ce mai tare. Orașul de sub ele arde; sunt zeci de incendii.

Alarma mă asurzește. Îl prind pe Eden de mână și, împreună, ieșim în goană din încăpere.

— Trebuie să plecăm de-aici! strig.

Când Eden se împiedică, pentru că nu vede pe unde mergem, îl aburc în spinare. Oameni aleargă de jur-împrejurul nostru.

Ajung la casa scării și acolo, un șir de soldați republicani ne opresc. Unul dintre ei îl smulge pe Eden din spatele meu. Copilul urlă, lovind cu picioarele în oameni pe care nu-i vede. Mă zbat să mă eliberez, dar strânsoarea soldaților e ca o menghină. Am senzația că picioarele mi s-au împotmolit într-o mocirlă adâncă. „Avem nevoie de el”, îmi șoptește la ureche o voce de nerecunoscut. „El poate să ne salveze pe toți”.

Urlu din toți rărunchii, dar nu mă aude nimeni. Undeva, în depărtare, dirijabilele Coloniilor țintesc spitalul. În jurul nostru, ferestrele se sparg. Simt dogoarea focului. Pe jos zace floarea de hârtie a lui Eden, cu marginile arse de flăcări. Nu-mi mai văd fratele.

S-a dus. A murit.

•

O durere de cap bubuitoare mă smulge din somn. Soldații se evaporă, alarma tace, haosul spitalului dispare în bezna albăstrie a dormitorului nostru. Încerc să trag adânc aer în piept și mă uit în jur după Eden, dar durerea de cap mă împunge în ceafă ca un cuțit de spart gheața. Mă ridic brusc în capul oaselor și icnesc de durere. Acum îmi amintesc unde mă aflu. Sunt în Denver, într-un apartament temporar, în dimineața de după ce am văzut-o pe June. Pe noptieră stă stația radio pe care o am cu

mine mereu și care e setată pe una dintre frecvențele pe care am crezut că s-ar putea s-o folosească Patrioții.

— Daniel?

În patul de lângă mine, Eden se trezește. Deși în plină agonie, sunt cuprins de un val de ușurare. A fost doar un coșmar. Ca întotdeauna. *Doar un coșmar.*

— Ești bine?

Îmi trebuie o secundă ca să îmi dau seama că soarele n-a răsărit încă; încăperea e încă întunecată și nu văd nimic altceva decât silueta fratelui meu, care se decupează pe fundalul negru-albăstrui al nopții.

Nu-i răspund imediat. În loc de asta, îmi cobor picioarele peste marginea patului; sunt cu fața spre el și îmi las fruntea în palme. Un alt pumnal dureros mă izbește în ceafă.

— Adu-mi medicamentul, bâigui eu.

— S-o chem pe Lucy?

— Nu. N-o trezi.

Lucy deja a pierdut două nopți din cauza mea.

— Medicamentul.

Durerea mă face mai repezit decât de obicei, dar Eden sare din pat înainte s-apuc să-mi cer scuze. Începe să bâjbâie după recipientul cu pastile verzi care stă întotdeauna pe noptiera dintre paturile noastre. Îl găsește și mi-l întinde.

— Mersi.

Îl iau și, cu o mână tremurândă, îmi pun în palmă trei pastile. Pe care încerc să le înghit. Dar gâtlejul mi-e mult prea uscat. Mă ridic din pat și mă îndrept împleticindu-mă spre bucătărie. În spatele meu, Eden mă mai întreabă o dată „Ești sigur că ești bine?”, dar durerea de cap e atât de intensă, încât abia dacă-l mai aud. Aproape că nici nu mai *văd.*

Ajung la chiuvetă, deschid robinetul, iau nițică apă în căușul palmelor și o sorb cu pastilele. Apoi mă preling în jos, în întuneric, până pe podea, și-mi odihnesc capul de ușa metalică, rece a frigiderului.

„E OK”, mă consolez singur. Durerile de cap s-au intensificat în ultimul an, însă doctorii m-au asigurat că puseurile astea n-ar trebui să dureze mai mult de o jumătate de oră fiecare. Firește, mi-au mai spus și că, dacă vreodată durerea mi se pare neobișnuit de severă, trebuie să dau imediat fuga la camera de gardă. Așa că, de fiecare dată când mă apucă durerea de cap,

mă întreb dacă trec printr-un episod tipic sau dacă asta e ultima mea zi de viață.

Câteva minute mai târziu, Eden apare și el în bucătărie. Se deplasează ajutându-se de un metru electronic, un aparat care lansează semnale sonore atunci când se apropie prea mult de vreun obiect.

— Poate ar trebui s-o rugăm pe Lucy să cheme doctorii, îmi șoptește el.

Nu știu de ce, dar faptul că-l văd pe fratele meu croindu-și pe pipăite calea spre bucătărie mă face să râd cu poftă.

— Uită-te la noi, băiete, îi răspund.

Râsul mi se transformă în tuse.

— Halal echipă mai suntem și noi, nu-i așa?

Eden mă găsește și-mi pune o mână nesigură pe cap. Se așază lângă mine, cu picioarele încrucișate, și-mi zâmbește amuzat.

— Hei, tu, cu piciorul tău de metal și jumătate de creier, iar eu cu cele patru simțuri care mi-au mai rămas, mai că facem cât un om întreg.

Râd și mai tare, dar asta îmi înrăutățește durerea de cap.

— Când ai devenit tu așa de sarcastic, puștiule? îi spun și-l împing ușor, într-un gest de afecțiune.

În următoarea oră, stăm amândoi cocoșați în tăcere. Durerea nu mă lasă deloc. De-acum mă zvârcolesc în agonie. Gulerul alb al cămășii e leoarcă de sudoare, iar lacrimile îmi brăzdează fața. Eden e lângă mine. Îmi strânge mâna între palmele lui micuțe.

— Încearcă să nu te gândești la durere, mă imploră el încet, uitându-se la mine cu ochii lui de un purpuriu pal.

Își împinge ochelarii cu rame negre pe nas. Frânturi din coșmar îmi revin în minte, imaginea mâinii lui care e smulsă din mâna mea. Ecoul țipetelor lui. Îl strâng atât de tare de mână, încât fratele meu se strâmbă de durere.

— Nu uita să respiri. Doctorul zice tot timpul să tragi adânc aer în piept, că asta te ajută, nu? Inspiri, expiri.

Închid ochii și încerc să urmez sfatul frățiorului meu, dar mi-e greu să-l și aud printre bubuiturile sfâșietoare din creier. Durerea e infernală, epuizantă, e ca un cuțit înroșit în foc care mi se înfige repetat în ceafă. *Inspir, expir.* Iată cum se desfășoară lucrurile: mai întâi vine o durere surdă, care mă amorțește, urmată la scurt timp de cea mai cumplită durere

care v-ar putea străpunge creierul vreodată, ceva ca o suliță înfiptă în țeastă, o suliță al cărei impact e atât de devastator, încât tot corpul îți încremenește; chestia asta durează trei secunde bune, urmate de o fracțiune de secundă de ușurare. Și apoi tot procesul se repetă. La infinit.

— Cât a trecut? îl întreb gâfâind pe Eden.

O lumină albăstruie începe să pătrundă pe ferestre.

Eden scoate un computer micuț și pătrat și apasă pe unicul lui buton.

— Ora? întreabă el.

Aparatul îi răspunde imediat.

— *Zero cinci treizeci.*

Fratele meu îl pune la loc, cu o încruntare de îngrijorare pe chip.

— A trecut aproape o oră. Ai mai avut vreo criză care să dureze atât de mult?

Mor. Chiar mor. În momente din astea mă bucur că nu mă mai întâlnesc atât de des cu June. Când mă gândesc... Să mă vadă transpirat și murdar, pe podeaua din bucătărie, strângând cu disperare mânuța fratelui meu, ca un mototol, în vreme ce ea e splendidă, în rochie purpurie și cu părul decorat cu pietre prețioase... De fapt, în clipa asta, sunt ușurat că nici mama și nici John nu pot să mă vadă.

Când gem iar din pricina unui pumnal de durere înfiorătoare, Eden scoate din nou computerul și apasă butonul.

— Gata. Chem doctorii.

Când computerul bipăie, solicitându-i comanda, fratele meu spune:

— Day are nevoie de o ambulanță.

Până să apuc eu să protestez, ridică vocea și-o strigă pe Lucy.

Câteva secunde mai târziu, o aud pe Lucy apropiindu-se. Femeia nu aprinde lumina, căci știe că mi-ar agrava durerile. În loc de asta, îi văd silueta robustă profilată în întuneric și o aud exclamând:

— Day! De când ești aici?

Dă fuga la mine și își lipește mâna grăsuță de obrazul meu. După care se uită la Eden și-i atinge bărbia.

— Ai chemat doctorii?

Fratele meu îi face semn din cap că da. Lucy îmi scrutează din nou chipul, după care țâțâie din buze în semn de îngrijorată dezaprobare și pleacă iute să-mi aducă un prosop rece.

Ultimul loc unde vreau să fiu în secunda asta e un spital republican, dar Eden a telefonat deja și, oricum, aș prefera totuși să nu mor. Vederea începe să mi se încețoșeze și-mi dau seama că asta se întâmplă din cauză că ochii îmi curg întruna. Îmi trec o mână peste față și schițez un zâmbet către Eden.

— Fir-ar al dracului! Curge apă din mine ca dintr-un robinet spart.

Frățiorul meu încearcă și el să zâmbească.

— Da, ai avut și zile mai bune, îmi răspunde el.

— Hei, puștiule! Ții minte când John te-a rugat să uzi plantele din fața casei?

Eden se încruntă o secundă, scotocind printre amintiri și, în scurt timp, un surâs îi luminează fața.

— Am făcut o treabă destul de bună, așa-i?

— Ai improvizat catapulta aia în fața ușii.

Închid ochii și mă bucur de amintirea asta care, pe moment, îmi distrage atenția de la durere.

— Da, da, îmi aduc aminte de catapulta aia. Tot aruncai cu baloane cu apă în amărâtele alea de flori. Le-a mai rămas vreo petală după ce-ai terminat? Frate, ce s-a mai supărat John!

Ce-l înfuriase pe John încă și mai tare era că, la vremea respectivă. Eden nu avea decât patru ani și, mă rog, cum poți să-ți pedepsești frățiorul scump, cu ochi mari?

Eden chicotește. Eu mă strâmb din cauza unui nou val de durere agonizantă.

— Ce zicea mama întotdeauna de noi? mă întreabă el.

Acum mi-e limpede că și el încearcă să-mi abată gândul către alte lucruri.

Izbutesc să surâd.

— Mama zicea că să ai trei băieți e ca și cum ai avea o tornadă în casă, ba una care-ți mai și răspunde obraznic.

Amândoi râdem puțin, până când eu strâng iar ochii de durere.

Lucy se întoarce cu prosopul. Mi-l potrivește pe frunte și oftez, ușurat de răcoarea lui. Femeia îmi verifică pulsul și temperatura.

— Daniel, intervine Eden în timp ce ea își vede de treabă.

Puștiul se trage mai aproape, cu ochii orbi fixați într-un punct aflat undeva, la dreapta mea.

— Ține-te tare, da?

Lucy îi aruncă o privire încruntată și critică din pricina a ceea ce se subînțelege din tonul lui.

— Eden, îl dojenește ea. Vreau mai mult optimism în casa asta, te rog.

Mie mi se pune un nod în gât și de-abia mai pot să respir. John s-a dus, mama s-a dus, tata s-a dus. Mă uit la Eden cu o suferință care-mi apasă pe piept. Cândva speram că, de vreme ce el era cel mai mic dintre noi, băieții, avea să învețe din greșelile mele și ale lui John, avea să fie cel mai norocos dintre noi, poate chiar să ajungă la facultate sau să câștige un salariu bun ca mecanic; speram că eu și John aveam să fim în preajma lui, să-l călăuzim în perioadele dificile ale vieții. Așa însă, ce se va întâmpla cu el, dacă mă duc și eu? Ce se va întâmpla dacă va fi nevoit să țină piept Republicii de unul singur?

— Eden, îi șoptesc deodată, trăgându-l lângă mine.

Din cauza disperării din glasul meu, puștiul cască ochii.

— Ascultă-mă cu atenție, da? Dacă reprezentanți ai oficialităților din Republică îți cer vreodată să mergi cu ei, dacă eu nu sunt acasă sau sunt în spital și ei vin și bat la ușa noastră, să nu cumva să te duci cu ei. Ai înțeles? Mă suni pe mine întâi, o strigi pe Lucy, o…

Aici ezit.

— … O suni pe June Iparis.

— Pe Princeps-Elect a ta?

— Nu e a mea…

Mă schimonosesc, lovit de un nou val de durere.

— Așa să faci. S-o suni. Îi spui să-i oprească.

— Nu înțeleg…

— Promite-mi! Orice ai face, să nu te duci cu ei. Bine?

Nu mai aud răspunsul, pentru că un trăsnet de durere mă lovește cu atâta putere, încât mă chircesc și mă prăbușesc pe podea. De-abia mă abțin să nu urlu, dar îmi simt capul de parcă s-ar crăpa în două. Îmi și duc o mână tremurândă la ceafă și mă pipăi, ca și cum aș vrea să mă asigur că nu mi se scurge creierul pe jos. Undeva, deasupra mea, Eden țipă. Lucy sună iar la doctor, de data asta disperată.

— Grăbiți-vă! strigă ea. Grăbiți-vă!

Când sosesc medicii, mă găsesc într-o stare de graniță, în care îmi pierd cunoștința, îmi revin și iar mi-o pierd. Ca printr-un nor de ceață, mă simt ridicat de pe podeaua din bucătărie și scos din turnul în care se află apartamentul; apoi sunt băgat într-o ambulanță care așteaptă și care a fost aranjată astfel încât să arate ca un jeep normal de poliție. Ninge? Câțiva fulgi plutesc ușor în jur și mi se așază pe față, cutremurându-mă cu acele lor reci. Îi strig pe Eden și pe Lucy, iar ei îmi răspund dintr-un loc pe care nu pot să-l văd.

Apoi suntem cu toții în ambulanță și demarăm.

Multă vreme nu văd nimic altceva decât pete colorate, cercuri încețoșate care mi se perindă prin fața ochilor, ca și cum aș privi printr-o sticlă groasă și grosolană. Încerc să recunosc câteva forme. Oare sunt oameni? Sper din tot sufletul că da, altminteri ar însemna că *sigur* am murit sau poate că plutesc în ocean și resturi smulse de furtuni plutesc și ele împrăștiate de jur-împrejurul meu. Ceea ce e totuși complet lipsit de logică. Asta dacă nu cumva doctorii s-au decis să mă arunce, pur și simplu, în Pacific și să uite de mine. Unde e Eden? Probabil că mi l-au luat. La fel ca în coșmarul meu. L-au dus cu forța într-un laborator.

Nu pot să respir.

Ridic mâinile spre gât. Cineva strigă ceva și simt o greutate care apasă pe brațele mele, imobilizându-le. Ceva rece îmi alunecă pe gât, înecându-mă.

— Calmează-te! Ești bine. Încearcă să înghiți.

Fac așa cum îmi cere vocea. Dar gestul de a înghiți se dovedește a fi mult mai dificil decât am crezut. Într-un final însă, izbutesc să înghit o dată, iar chestia aia rece îmi alunecă pe gâtlej, ajunge în stomac și mă îngheață până în măduva oaselor.

— Așa, îi dă înainte vocea, mai calmă acum. Cred că asta o să-l ajute să nu-l mai doară capul.

Individul pare să nu mi se adreseze mie și, o secundă mai târziu, o altă voce intervine.

— Se pare că dă ceva rezultate, domnule doctor.

După asta cred că am leșinat, fiindcă, următoarea dată când mă trezesc, modelul de pe tavan e diferit, iar încăperea e inundată de o lumină de după-amiază târzie. Clipesc și mă uit în jur. Durerea cumplită din cap a dispărut, cel puțin deocamdată. De asemenea, văd suficient de limpede ca să-mi dau seama că

sunt într-o cameră de spital: portretul omniprezent al lui Anden e pe un perete, iar pe un altul se află un monitor pe care rulează știri. Scot un geamăt, închid ochii și oftez. Spitale nenorocite! M-am săturat până peste cap de ele.

„Pacientul s-a trezit”. Mă întorc și văd un monitor lângă pat, care tot recită propoziția asta. O secundă mai târziu, o voce adevărată de om se aude prin difuzoare.

— Domnule Wing? întreabă glasul.

— Da, mormăi eu în chip de răspuns.

— Excelent, vine replica. Fratele dumneavoastră va sosi în curând să vă vadă.

Nici nu apucă vocea se termine de vorbit, că ușa camerei se și dă de perete, iar Eden dă buzna înăuntru, cu două asistente exasperate pe urmele lui.

— Daniel, gâfâie frățiorul meu, în sfârșit te-ai trezit! Da’ mult ți-a mai luat!

Lipsa vederii îi dă însă de furcă și Eden se împiedică de marginea unui sertar înainte s-apuc să-l avertizez. Asistentele sunt nevoite să-l prindă în brațe ca să nu cadă pe jos.

— Ai grijă, puștiule! îi strig.

Vocea îmi sună obosită, deși mă simt destul de ager și nu mă doare nimic.

— Cât am dormit? Unde e…?

Fac o pauză. Pentru o clipă, sunt confuz. Ce ciudat! Oare cum o cheamă pe îngrijitoarea noastră? Îmi răscolesc gândurile. *Lucy.*

— Unde e Lucy? îmi închei întrebarea.

Eden nu-mi răspunde imediat. Într-un sfârșit, când asistentele îl așază lângă mine, în pat, copilul se târăște mai aproape și-și petrece brațele pe după gâtul meu. Spre uimirea mea, îmi dau seama că plânge.

— Hei, îi spun, mângâindu-l pe cap. Liniștește-te, e în regulă. M-am trezit.

— Am crezut că n-o să-ți mai revii, murmură el.

Ochii lui palizi mă caută.

— Am crezut că te-ai dus.

— Ei, nu m-am dus. Sunt chiar aici.

Îl las să plângă puțin, cu capul îngropat în pieptul meu, cu lacrimile aburindu-i ochelarii și pătându-mi halatul de spital. În ultima vreme, am început să folosesc o tehnică de evadare: mă

prefac că mă retrag în cuibul inimii și că ies din corp, ca și cum n-aș mai fi cu-adevărat aici, ci aș observa lumea din perspectiva unei alte persoane. *Eden nu e fratele meu. Nici măcar nu e adevărat. Nimic nu e adevărat. Totul e o iluzie.* Chestia asta mă ajută. Aștept fără urmă de emoție ca Eden să-și revină, încetul cu încetul; apoi, cu grijă, îmi îngădui să mă întorc în corpul meu.

În sfârșit, când Eden și-a șters și ultima lacrimă, se ridică și se cuibărește lângă mine.

— Lucy completează hârtiile afară, la recepție.

Vocea încă îi tremură puțin.

— Ai leșinat de vreo zece ori. Au zis c-au trebuit să te scoată repede din clădire pe intrarea principală. Pur și simplu n-au mai avut timp să te ducă prin spate.

— M-a văzut cineva?

Eden își freacă tâmplele, încercând să-și aducă aminte.

— Poate. Nu știu. Nu reușesc să-mi amintesc, eram prea agitat. Am stat toată dimineața în sala de așteptare fiindcă nu m-au lăsat la tine, înăuntru.

— Știi cumva…, încep eu, dar înghit cu noduri. Ai aflat ceva de la doctori?

Eden răsuflă ușurat.

— Nu prea multe. Dar măcar acum ești bine. Doctorii mi-au zis că ai avut o reacție adversă la medicamentul pe care ți l-au recomandat. N-o să ți-l mai dea, o să încerce altceva.

Felul în care îmi explică lucrurile frățiorul meu îmi face inima să bată mai repede. El nu înțelege pe deplin cum stau lucrurile și continuă să creadă că motivul pentru care m-am prăbușit n-a avut nimic de-a face cu faptul că boala mea s-a agravat. Își închipuie că a fost doar o reacție adversă. O senzație neagră, înfiorătoare mi se instalează în stomac. Sigur că puștiul e optimist; sigur că e convins că totul nu e decât un regres temporar. Iau medicamentul ăsta nenorocit de două luni, după ce primele două runde de pastile n-au mai dat rezultate și, cu toate durerile de cap, cu toate coșmarurile și stările de vomă, am sperat că totuși pastilele astea vor fi făcut ceva ca lumea, că mi-au redus zona problematică din hipocamp – ăsta e termenul lor simandicos pentru partea de jos a creierului. Dacă *nimic* n-o să funcționeze?

Trag adânc aer în piept și zâmbesc, ca să-l mai liniștesc pe Eden.

— Ei, măcar acum doctorii știu care e situația. Poate că de data asta o să încerce un medicament mai bun.

Eden surâde și el, dulce și naiv.

— Da.

Câteva minute mai târziu, medicul meu vine în cameră și Eden se mută iar afară, în sala de așteptare. În vreme ce doctorul vorbește pe un ton scăzut despre „următoarele noastre opțiuni" și despre tratamentele pe care le va încerca mai departe, are grijă să îmi spună și cât de mici sunt șansele de reușită. Așa cum mă temeam, reacția pe care am avut-o nu este doar o problemă temporară, care să țină de medicație.

— Medicamentul reduce încet zona afectată, mă anunță doctorul, însă expresia îi rămâne adumbrită. Cu toate astea, afecțiunea nu dă înapoi, iar corpul tău a început să respingă vechile medicamente, ceea ce ne obligă să căutăm altele noi. Pur și simplu ne aflăm într-o cursă contra cronometru, Day, în încercarea de a micșora zona și de a o extirpa înainte să apuce să genereze cel mai cumplit efect.

Încerc să îl ascult cu toată seriozitatea, dar vorbește de parcă s-ar afla sub apă. Pare distrat, ca și cum nici el n-ar da vreo importanță lucrurilor pe care le spune.

În cele din urmă, îl opresc și-i spun:

— Uitați ce e: spuneți-mi cinstit! Cât mai am de trăit dacă nu merge niciun tratament?

Doctorul strânge din buze, ezită, apoi clatină din cap și oftează.

— Probabil o lună, admite el. Poate două. Facem tot ce putem.

O lună sau două. *Ei, doctorii s-au mai înșelat în trecut – o lună sau două înseamnă mai degrabă patru sau cinci.* Și totuși. Mă uit spre ușă, acolo unde probabil că Eden stă cu urechea lipită de bucata de lemn, chinuindu-se în zadar să audă ce vorbim. Apoi întorc ochii spre medic și-mi înghit nodul din gât.

— Două luni. Am vreo șansă?

— Am putea încerca niște tratamente mai riscante, dar au efecte secundare care pot fi fatale în cazul în care nu reacționezi bine la ele. Iar o operație înainte de momentul oportun probabil că te-ar ucide.

Doctorul își încrucișează brațele la piept. Ochelarii lui reflectă lumina rece și fluorescentă și strălucesc în așa fel încât nici nu îi mai văd ochii. Tipul arată ca un robot.

— Day, ți-aș sugera să începi să-ți stabilești niște priorități.

— Să-mi stabilesc niște priorități?

— Să-ți pregătești fratele pentru vestea asta, mă lămurește el. Și să te ocupi de toate probleme rămase nerezolvate.

6. JUNE

La ora 08:10, în dimineața de după banchetul de urgență, mă sună Anden.

— E vorba de căpitanul Bryant, îmi spune el. Și-a formulat ultima dorință, iar ultima lui dorință este să te vadă pe tine.

Stau pe marginea patului, încercând să mă dezmeticesc după o noapte de somn agitat. Mă chinui să găsesc destulă energie ca să pricep ce-mi zice Anden.

— Mâine o să-l transferăm la o închisoare din cealaltă parte a Denverului, să se pregătească pentru ultima lui zi. A întrebat dacă poate să te vadă până atunci.

— Ce vrea?

— Nu știu ce are de spus, dar vrea să fie auzit numai de urechile tale, îmi explică Electorul. Ține minte, June: poți să-l refuzi. Nu suntem obligați să-i îndeplinim ultima dorință.

Mâine Thomas o să fie mort. Mă întreb dacă Anden se simte vinovat pentru că a condamnat un soldat la moarte. Gândul de a da ochii cu Thomas de una singură, într-o celulă de închisoare, mă umple de panică, dar îmi adun curajul. Poate că Thomas vrea să-mi spună ceva despre fratele meu. Oare vreau să aud așa ceva?

— O să merg să-l văd, răspund în cele din urmă. Sper că pentru ultima dată.

Anden probabil că a sesizat o nuanță în vocea mea, pentru că tonul lui se îndulcește.

— Desigur. O să aranjez să fii escortată acolo.

ORA 09:30.

PENITENCIARUL DE STAT DENVER

Culoarul unde sunt ținuți Thomas și doamna comandant Jameson e scăldat într-o lumină rece, fluorescentă, iar sunetul produs de bocancii mei reverberează în plafonul înalt. Sunt flancată de mai mulți soldați, dar, în afară de noi, locul pare pustiu și nu anunță nimic bun. Pe pereți, din loc în loc, sunt

atârnate portrete ale lui Anden. Privesc cu interes ușa fiecărei celule pe lângă care trecem. Le studiez cu atenție și recapitulez detaliile în minte, încercând să îmi păstrez calmul și concentrarea. (Dimensiune 9,75 cu 9,75 metri, pereți de oțel netezi, geamuri antiglonț, camere de supraveghere montate în exteriorul celulelor și nu în interior. Majoritatea încăperilor sunt goale, iar cele care sunt ocupate adăpostesc trei dintre Senatorii care au complotat împotriva lui Anden. Tot etajul e rezervat pentru prizonierii asociați cu tentativa de asasinare a lui Anden.)

— Dacă aveți vreo problemă de orice fel, îmi spune unul dintre soldați, ducându-și politicos degetele la chipiu, chemați-ne imediat. Îl punem pe trădător la pământ înainte s-apuce să facă vreo mișcare.

— Mulțumesc, îi răspund cu ochii ațintiți în continuare asupra celulelor.

Știu că nu voi avea nevoie să fac ce mi-a spus soldatul, fiindcă știu că Thomas nu va face niciun gest de insubordonare față de Elector și nu va încerca să mă rănească. O fi făcut el multe, dar rebel nu este.

Ajungem în capătul culoarului, unde două celule alăturate sunt păzite fiecare de câte doi soldați.

Cineva se mișcă în celula cea mai apropiată de mine. Mă întorc către locul de unde vine zgomotul. Nici măcar n-am vreme să examinez interiorul încăperii, că o femeie apare și apucă repede barele de oțel. Tresar și îmi înghit strigătul care e cât pe ce să-mi scape când dau cu ochii de doamna comandant Jameson.

Femeia mă fixează cu privirea și îmi zâmbește într-un fel care mă umple de o sudoare rece. Îmi amintesc zâmbetul ăsta, așa mi-a zâmbit și în noaptea în care a murit Metias, când mi-a dat aprobarea să devin agent junior în patrula ei. În zâmbetul ăsta nu e nici urmă de emoție, de compasiune sau măcar de furie. Puține lucruri mă sperie pe lumea asta, iar expresia glacială, lipsită de milă, a adevăratului asasin al fratelui meu e unul dintre ele.

— Ei, îmi spune Jameson aproape în șoaptă. Iat-o pe Iparis. A venit să ne vadă.

Mă fulgeră din priviri; soldații se trag mai aproape de mine, într-un gest protector. *Nu-ți fie frică*. Îmi adun puterile, apoi strâng din dinți și mă forțez să mă uit la ea fără să mă clintesc.

— Îmi irosești timpul, doamnă comandant. Nu mă aflu aici pentru dumneata. Iar data viitoare când te mai văd, o să stai în fața plutonului de execuție.

Individa nu face decât să rânjească.

— Ce curajoasă ești acum, că poți să te ascunzi în spatele tânărului și frumosului Elector. Nu-i așa?

Mijesc ochii, iar Jameson începe să râdă.

— Comandantul DeSoto ar fi fost un Elector mai bun decât o să poată vreodată să fie băiatul ăsta. Când Republica o să fie invadată de Colonii, dușmanii o să ardă țara din temelii. Oamenii o să regrete că au sprijinit un băiețel.

Jameson se lipește strâns de barele celulei, ca și cum ar încerca să se apropie de mine cât mai mult. Înghit cu noduri, dar, chiar speriată cum sunt, simt cum furia clocotește în adâncul meu. Nu întorc privirea. E ciudat, dar mi se pare că văd o licărire umedă în ochii ei, ceva ce pare de-a dreptul deconcertant în combinație cu zâmbetul acela de om nebun.

— Erai unul dintre soldații mei preferați. Știi de ce eram atât de interesată să te am în patrula mea? Pentru că m-am văzut pe mine în tine. Noi două suntem la fel. Să știi că și eu aș fi fost Princeps. Meritam asta.

Mi se face pielea de găină. O amintire îmi răsare în minte: noaptea în care a murit Metias, când doamna comandant Jameson m-a condus acolo unde zăcea cadavrul lui.

— Păcat că nu v-a mers, nu-i așa? mă răstesc la ea.

De data asta nu mai sunt capabilă să-mi rețin veninul. „Sper să te execute cu tot atâta lipsă de ceremonie cum l-au executat și pe Razor”.

Doamna comandant Jameson doar râde.

— Ai grijă, Iparis, îmi șoptește ea, cu pupilele dilatate. S-ar putea să ajungi exact ca mine.

Vorbele ei mă îngheață până în măduva oaselor. Până la urmă, întorc capul, pentru că nu mai suport să mă uit în ochii ei. Soldații care păzesc ușa celulei nu se uită la mine, privesc în continuare drept înainte. Plec mai departe. În spatele meu răsună chicotul ei înfundat. Inima îmi bate nebunește.

Thomas este ținut într-o celulă dreptunghiulară cu pereți din sticlă groasă, suficient de groasă ca să nu aud nimic din ceea ce se întâmplă înăuntru. Aștept afară, încercând să mă reculeg după întâlnirea cu Jameson. Preț de o clipă, mă întreb dacă nu

cumva ar fi trebuit să mă fi ținut departe de penitenciar, să-i fi refuzat lui Thomas împlinirea ultimei dorințe; poate că așa ar fi fost cel mai bine.

Dar dacă plec acum, voi fi nevoită să o înfrunt din nou pe Jameson. Mi-ar mai trebui puțin timp ca să mă pregătesc pentru asta. Așa că trag adânc aer în piept și pășesc spre gratiile de oțel care acoperă intrarea în celula lui Thomas. Un paznic îmi deschide, trimite doi soldați cu mine și apoi închide ușa la loc. Pașii noștri răsună în încăperea mică și goală.

Thomas se ridică în zuruit de lanțuri. Arată mai neîngrijit decât l-am văzut vreodată și sunt convinsă că, dacă ar avea mâinile complet libere, ar începe imediat să-și netezească uniforma boțită și să-și pieptene părul ciufulit. În loc de asta însă, bate regulamentar din călcâiele. Se uită la mine abia când îi dau comanda pe loc repaus.

— Mă bucur să vă văd, Princeps-Elect, îmi spune.

Oare văd o urmă de tristețe pe chipul lui sever?

— Vă mulțumesc că mi-ați acordat această ultimă întrevedere. Nu va mai dura mult și veți scăpa de mine cu totul.

Clatin din cap, furioasă pe mine însămi, iritată că, în ciuda a tot ceea ce a făcut, loialitatea de nezdruncinat a lui Thomas față de Republică încă îmi stârnește un strop de compasiune.

— Stai jos și fă-te comod, îl îndemn eu.

Thomas nu ezită nicio secundă; îngenunchem la unison pe podeaua rece a celulei. El se sprijină de peretele încăperii, eu îmi strâng picioarele sub mine. Rămânem așa o clipă, lăsând tăcerea stânjenitoare dintre noi nedestrămată.

Eu vorbesc cea dintâi.

— Nu mai e cazul să fii atât de loial Republicii, îi spun. Poți să renunți la asta, să știi.

Thomas doar clatină din cap.

— Este de datoria unui soldat republican să fie loial până la capăt, iar eu sunt încă soldat. Și voi fi până când voi muri.

Nu știu de ce gândul că Thomas va muri mă mișcă în atât de multe și de ciudate feluri. Sunt fericită, ușurată, furioasă, tristă.

— De ce ai vrut să mă vezi? îl întreb într-un sfârșit.

— Domnișoară Iparis, înainte de ziua de mâine…

Thomas se oprește o secundă, apoi reia firul ideii.

— Vreau să îți împărtășesc toate detaliile cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu Metias în noaptea aia, la spital. Pur și simplu,

consider… consider că-ți sunt dator să-ți spun. Dacă există cineva care trebuie să cunoască întregul adevăr, atunci tu ești acea persoană.

Inima mi se zbate în piept. Oare sunt pregătită să retrăiesc toate astea, oare chiar trebuie să cunosc toate detaliile? Metias s-a dus; degeaba aflu tot ce s-a întâmplat, asta nu-l va aduce înapoi. Mă trezesc însă uitându-mă calm drept în ochii lui Thomas. Chiar îmi e dator. Mai important încă, eu îi sunt datoare lui Metias. După ce Thomas va fi executat, cineva ar trebui să ducă mai departe amintirea morții fratelui meu, așa cum s-a întâmplat în realitate.

Încetul cu încetul, îmi domolesc bătăile inimii. Când deschid gura, vocea îmi tremură puțin.

— Foarte bine, spun.

Thomas coboară vocea spre șoaptă.

— Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat în noaptea aia. Până la ultimul detaliu.

— Atunci povestește-mi.

Ca un soldat obedient ce este, Thomas își începe relatarea.

— În seara în care a murit fratele tău, am primit un apel de la doamna comandant Jameson. Așteptam cu jeepurile în fața intrării spitalului. Metias stătea de vorbă cu o asistentă în fața ușii glisante principale. Eu eram în spatele jeepurilor, la o oarecare distanță. Atunci am primit apelul.

Pe măsură ce Thomas vorbește, închisoarea dimprejurul nostru se evaporă și e înlocuită cu scena din noaptea aceea fatidică, cu spitalul, jeepurile militare, soldații și cu străzile din preajmă. E ca și cum aș merge alături de Thomas, ca și cum aș vedea tot ce a văzut el. Ca și cum aș retrăi întregul episod.

— Am șoptit prin cască o formulă de salut, zice Thomas mai departe, dar doamna comandant Jameson nu s-a obosit să-mi răspundă. „Treaba trebuie făcută în seara asta”, mi-a spus. „Dacă nu acționăm acum, căpitanul tău s-ar putea să pună la cale un act de trădare față de Republică sau chiar față de Elector. Îți dau un ordin direct, locotenent Bryant. Găsește o cale ca să-l duci pe căpitanul Iparis într-un loc retras în noaptea asta. Nu-mi pasă cum o faci”.

Thomas mă privește în ochi și repetă:

— „Un act de trădare față de Republică”. Am strâns din dinți. Mă gândisem cu groază că voi primi, inevitabil, un astfel de apel

încă de când am aflat că Metias a intrat ilegal în baza de date a civililor decedați. Era aproape imposibil să ții ceva secret față de doamna comandant Jameson. Ochii mi-au fugit către intrarea în spital, către fratele tău. „Da, doamnă comandant”, am șoptit. „Foarte bine”, mi-a zis ea. „Să mă anunți când ești gata. O să trimit ordine separate celorlalți din patrulă pentru ca, la momentul respectiv, să fie în altă parte. Fă-o rapid și curat”. Atunci a început să-mi tremure mâna. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar vocea ei a devenit și mai glacială. „Dacă n-o faci tu, o fac *eu.* Crede-mă că n-o să am atâta grijă și nimeni n-o să fie prea fericit. Înțeles?” Nu i-am răspuns imediat. În loc de asta, m-am uitat la fratele tău, care dădea mâna cu asistenta. Metias s-a întors, căutându-mă din priviri și zărindu-mă lângă jeepuri. Mi-a făcut semn să mă duc la el, iar eu am răspuns înclinându-mi fruntea. Am avut grijă să nu mi se citească nimic pe chip. „Am înțeles, doamnă comandant”, am răspuns în cele din urmă. „Poți s-o faci, Bryant”, mi-a zis Jameson. „Și dacă reușești, poți să te consideri promovat la rangul de căpitan”. Cu asta, a încheiat apelul. M-am dus la Metias și la celălalt soldat, care stăteau în dreptul intrării. Metias mi-a zâmbit. „Încă o noapte lungă, așa-i? Jur că dacă iar stăm aici până la răsăritul soarelui, o să mă plâng doamnei comandant Jameson pân-o să-i vină rău”. M-am căznit să râd împreună cu el. „Atunci să sperăm c-o să fie o noapte fără incidente”. Minciuna asta mi-a venit atât de ușor! „Da, să sperăm”, mi-a răspuns fratele tău. „Măcar te am pe tine să-mi ții companie”. „Așa zic și eu”, am răspuns. Metias mi-a aruncat o privire scurtă, după care a întors iar capul. Primele minute au trecut fără să se întâmple nimic. După care, câteva clipe mai târziu, un băiat zdrențăros din mahalale a apărut târându-se spre intrarea în spital și s-a oprit să discute cu o asistentă. Arăta groaznic, plin de noroi și de praf și mânjit de sânge pe obraji. Avea un păr negru, murdar, strâns ca să nu-i cadă în ochi și șchiopăta urât. „Puteți să mă internați, vă rog?” a întrebat-o pe asistentă. „Mai aveți loc în noaptea asta? Pot să plătesc”. Asistenta și-a văzut de notițele ei. „Ce s-a întâmplat?”, l-a întrebat într-un sfârșit. „M-am băgat într-o încăierare” i-a răspuns băiatul. „Cred c-am fost înjunghiat”. Asistenta s-a uitat la fratele tău, iar Metias a făcut semn din cap către doi soldați, care s-au dus și l-au percheziționat pe băiat. După o vreme, au băgat ceva în buzunar și i-au făcut semn tânărului să intre. Când

a trecut pe lângă noi, de-abia mergând, eu m-am apropiat de Metias și i-am șoptit: „Nu-mi place ăsta. Nu merge ca un om care a fost înjunghiat, nu-i așa?” Între fratele tău și băiat a avut loc un schimb scurt de priviri. Când individul a dispărut în interiorul spitalului, Metias a încuviințat din cap. „De acord cu tine. Fii atent la ăsta. După ce ieșim din schimb, aș vrea să-l interoghez nițel”.

Aici Thomas face o pauză. Îmi cercetează chipul, căutând poate permisiunea de a se opri din povestit, însă cu un i-o dau.

Trage aer adânc în piept și continuă.

— Atunci, datorită apropierii de el, am roșit. Fratele tău cred că a observat și între noi s-a instalat o tăcere stânjenitoare. Am știut dintotdeauna de atracția pe care o simțea față de mine, dar în noaptea aia, totul era deosebit de vizibil. Poate că era din cauză că Metias avusese o zi obositoare, la care se adăugase și stresul provocat de isprăvile tale de la universitate. Aerul autoritar pe care îl avea de obicei se mai domolise, iar el părea istovit. Sub calmul aparent, inima îmi bubuia cu putere în piept. „Găsește o cale ca să-l duci pe căpitanul Iparis într-un loc retras, în noaptea asta. Nu-mi pasă cum o faci”, îmi zisese doamna comandant Jameson. Vulnerabilitatea lui era singura mea șansă.

Thomas își privește scurt mâinile, dar nu se oprește din povestit.

— Așa că, după o vreme, l-am bătut pe Metias pe umăr. „Căpitane”, am murmurat. „Pot să vă vorbesc o clipă? Între patru ochi?” Metias părea contrariat. M-a întrebat: „E urgent?” „Nu, domnule”, i-am răspuns. „Nu chiar. Însă… aș prefera să știți”. Fratele tău m-a fixat cu privirea. Era nedumerit și căuta un indiciu. I-a făcut semn unui soldat să-i ia locul la intrarea în spital și am pornit împreună pe o stradă liniștită și întunecată, aproape de partea din spate a spitalului. Metias a renunțat imediat la formalități. „S-a întâmplat ceva, Thomas? Nu arăți prea bine”. În mintea mea nu era decât „trădare față de Republică”. Metias nu putea să facă niciodată așa ceva. Sau putea? Crescuserăm împreună, ne antrenaserăm împreună, deveniserăm apropiați… Apoi mi-am amintit de ordinele primite de la comandantul meu. Am simțit greutatea cuțitului ascuns în teacă și prins la centură. „Sunt bine”, am răspuns. Dar fratele tău a râs. „Haide! Niciodată n-a trebuit să ascunzi ceva de mine. Știi asta, nu?” „Zi-o direct, Thomas”, m-am încurajat singur.

Știam că făceam echilibristică între familiaritate și punctul din care nu mai exista cale de întoarcere. „Forțează-te să rostești cuvintele. Să te audă.” Într-un sfârșit, am ridicat ochii și-am zis: „Ce e chestia asta dintre noi?” Zâmbetul lui Metias a devenit nesigur. Fratele tău a tăcut. Apoi a făcut un pas în spate. „Ce vrei să spui?” „Știi ce vreau să spun”, i-am întors vorba. „Chestia asta. Din toți anii ăștia.” Acum Metias îmi studia chipul cu atenție. Au trecut niște secunde lungi. „Chestia *asta*”, mi-a răspuns într-un final, accentuând cuvântul, „nu se poate întâmpla. Ești subordonatul meu”. Atunci l-am întrebat. „Dar pentru tine înseamnă ceva, domnule. Nu-i așa?” Ceva vesel și, în același timp, tragic a dansat pe chipul lui Metias. S-a tras mai aproape de mine. Mi-am dat seama că, în sfârșit, un zid dintre noi se fisurase. „Dar *pentru tine* înseamnă ceva?” m-a întrebat el.

Din nou, Thomas face o pauză. Apoi, cu o voce și mai scăzută, spune:

— Un junghi de vinovăție mi s-a înfipt dureros în piept, însă era prea târziu ca să mai dau înapoi. Așa că am făcut un pas înainte, am închis ochii și… l-am sărutat.

O altă pauză.

— Fratele tău a încremenit, așa cum îmi închipuisem că avea să se întâmple. Niciunul dintre noi nu se clintea. Până la urmă, ne-am depărtat unul de altul. Între noi s-a lăsat o tăcere grea. Preț de o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o greșeală monumentală, dacă nu cumva, pur și simplu, interpretasem greșit toate semnalele din ultimii ani. Sau dacă nu cumva *poate, poate* Metias știa ce puneam la cale. Gândul ăsta mi-a adus un sentiment bizar de ușurare. „Poate că ar fi mai bine dacă Metias și-a dat seama ce plan are pentru el doamna comandant Jameson. Poate că există o ieșire din toată tărășenia asta”, mi-am zis în sinea mea. Însă fratele tău s-a aplecat și m-a sărutat la rândul lui și, în secunda aia, ultima rămășiță din zid s-a prăbușit.

— Oprește-te, îi ordon brusc.

Thomas amuțește. Încearcă să-și ascundă emoțiile în spatele unei atitudini aparent nobile, însă rușinea i se citește clar pe chip. Mă las pe spate, întorc capul și îmi apăs tâmplele cu palmele. Suferința amenință să mă copleșească. Thomas nu doar că l-a ucis pe Metias, știind că fratele meu era îndrăgostit

de el. Thomas *s-a folosit de realitatea asta și a întors-o împotriva lui.*

„Vreau să mori. Te urăsc”. Valul de furie crește în mine din ce în ce mai năvalnic, până când aud în minte vocea șoptită a lui Metias, ca o rază plăpândă de înțelepciune.

„Totul o să fie bine, Buburuză. Ascultă-mă. Totul o să fie bine”.

Aștept. Inima îmi bate mai potolit, iar cuvintele blânde ale fratelui meu mă aduc încetul cu încetul înapoi la realitate. Deschid ochii și-l privesc pe Thomas calmă.

— Și ce s-a întâmplat după asta?

Lui Thomas îi trebuie câteva secunde bune ca să poată vorbi din nou. Când în sfârșit deschide gura, vocea îi tremură.

— Nu exista nicio ieșire. Metias habar n-avea ce se întâmpla. Căzuse în capcană cu o încredere oarbă. Mâna mi-a alunecat pe furiș la cuțitul de la brâu, dar nu izbuteam să găsesc puterea să fac gestul. Nu puteam nici măcar să respir.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Îmi doresc cu disperare să ascult totul, până la ultimul detaliu, și, în același timp, îmi doresc ca Thomas să tacă, îmi doresc ca noaptea asta să dispară și să nu se mai întoarcă niciodată în viața mea.

— O alarmă a spintecat aerul. Am tresărit și ne-am depărtat unul de celălalt. Metias era roșu la față și tulburat. De-abia peste câteva secunde ne-am dat seama că alarma venea de la spital. Momentul s-a risipit. Fratele tău și-a reluat rolul de căpitan și-a luat-o la fugă spre intrarea spitalului. „Înăuntru!” a strigat prin microfon fără să se mai uite în urmă. „Vreau ca jumătate dintre voi să intrați și să identificați sursa. Ceilalți să se adune la intrare și să aștepte ordinul meu. *Acum*!” Am început să alerg după el. Șansa mea de a-l lovi se evaporase. M-am întrebat dacă nu cumva, într-un fel sau altul, doamna comandant Jameson prevăzuse eșecul meu. *Ochii Republicii sunt peste tot. Ei știu tot.* Am intrat în panică. Trebuia să găsesc un alt moment, o altă ocazie să-l prind pe fratele tău singur. Dacă nu izbuteam să fac asta, soarta lui Metias avea să se vadă în mâini mult mai neîndurătoare. Când l-am prins din urmă, la intrarea în spital, era negru la față de mânie. „Spargeți ușa”, a ordonat. „A fost băiatu’ ăla pe care l-am văzut noi. Sunt sigur. Bryant, ia cinci oameni și mergeți în partea de est a clădirii. Eu o iau în partea cealaltă”. Fratele tău se pusese deja în mișcare și-și aduna

soldații. „Pe undeva tot trebuie să iasă din spital”, ne-a zis tuturor. „Când o să încerce, o să-l așteptăm”. Am făcut așa cum mi-a ordonat Metias, dar, de îndată ce s-a îndepărtat suficient de mult cât să nu mă mai audă, le-am ordonat soldaților mei s-o ia spre est și m-am ascuns în umbră. „Trebuie să-l urmăresc. Asta e ultima mea șansă. Dacă dau greș, oricum sunt ca și mort”. Sudoarea mi se prelingea pe spate. M-am topit în umbră, amintindu-mi toate lecțiile pe care mi le predase Metias despre subtilitate și cum să te faci nevăzut. Apoi, de undeva din noapte, am auzit zgomot de geamuri sparte. M-am ascuns în spatele unui zid, iar fratele tău a trecut pe lângă mine în goană, singur și nepăzit, îndreptându-se spre sursa zgomotului. M-am luat după el. Întunericul nopții m-a înghițit pe de-a-ntregul. Pentru o clipă, l-am pierdut pe Metias pe aleile din spate. M-am întors pe o străduță, încercând să-mi dau seama unde dispăruse. În clipa aceea, am primit un apel. Doamna comandant Jameson a lătrat la mine. „Locotenente, ai face bine să găsești o a doua ocazie să-l dobori. Curând”. În cele din urmă, câteva minute mai târziu, l-am regăsit pe Metias. Era singur și se chinuia să se ridice de jos, cu un cuțit înfipt în umăr. Împrejur totul era plin de sânge și de cioburi. La câțiva metri de el era un capac de canal. Am alergat la Metias. Mi-a zâmbit scurt, cu mâna încleștată pe cuțitul din umăr. „A fost Day”, mi-a zis gâfâind. „A scăpat prin canale”. Apoi a întins mâna spre mine. „Ajută-mă. Ajută-mă să mă ridic”. „Asta e șansa ta”, mi-am spus. „Asta e singura ta șansă și, dacă nu ești în stare s-o faci acum, n-o s-o mai faci niciodată”.

Vocea lui Thomas se stinge în vreme ce eu mă căznesc să mi-o găsesc pe a mea. Vreau să-i spun din nou să se oprească, dar nu pot. Sunt complet amorțită.

Thomas ridică fruntea și spune:

— Aș vrea să-ți pot descrie toate imaginile care-mi treceau prin minte – doamna comandant Jameson interogându-l pe Metias, torturându-l ca să obțină informații de la el, smulgându-i unghiile, tăindu-l cu cuțitul până când Metias ar fi urlat, cerându-i îndurare, Jameson ucigându-l încet, așa cum proceda cu toți prizonierii de război.

În timp ce vorbește, cuvintele îi vin tot mai rapid, rostogolindu-i-se din gură într-un șuvoi frenetic.

— Am văzut steagul Republicii, sigiliul Republicii, jurământul pe care l-am făcut în ziua în care Metias m-a acceptat în patrulă. Mi-am dat seama că le voi fi pe veci fidel Republicii și Electorului meu, până în ziua morții. Ochii mi-au fugit la cuțitul împlântat în umărul lui Metias. „Fă-o. Fă-o acum”, mi-am zis. L-am prins de guler, i-am smuls cuțitul din umăr și i l-am înfipt adânc în piept. Până la plăsea.

Mă aud cum icnesc șocată. Ca și cum m-aș fi așteptat la un alt final. Ca și cum, dacă voi fi auzit povestea de destul de multe ori, ea se va schimba. Dar nu se schimbă niciodată.

— Metias a scos un urlet înfundat, șoptește Thomas. Sau poate că urletul a fost al meu, nu-mi mai aduc aminte. S-a prăbușit din nou, cu mâna încleștată încă în jurul încheieturii mele. Făcuse ochii mari de uimire. „Îmi pare rău”, am zis sugrumat.

Thomas se uită la mine și-și continuă relatarea, de parcă și-ar fi cerut iertare atât de la mine, cât și de la fratele meu.

— Am îngenuncheat lângă trupul lui scuturat de convulsii. „Îmi pare rău, îmi pare rău”, i-am spus. „N-am avut de ales. Nu mi-ai dat de ales!”

Abia dacă-l mai aud pe Thomas, deși el continuă să vorbească.

— O sclipire de înțelegere a apărut în ochii fratelui tău. Și, cu ea, a venit suferința, ceva ce depășea durerea fizică, un moment sfâșietor de conștientizare. Apoi scârbă. Dezamăgire. „Acum știu de ce”, mi-a șoptit. N-a fost nevoie să-l întreb la ce se referea. Știam că vorbea despre sărutul nostru. „Nu! A fost sincer!” îmi venea să urlu. „A fost felul în care mi-am luat la revedere de la tine, singurul pe care l-am avut la dispoziție. Dar am fost sincer. Îți dau cuvântul meu”. În loc de asta, am spus: „De ce a trebuit să încalci regulile Republicii? Te-am avertizat de o mie de ori. Dacă încalci regulile Republicii de prea multe ori, până la urmă te arzi. Te-am *avertizat*! Ți-am zis să mă asculți!” Însă fratele tău a clătinat din cap. „E ceva ce n-o să înțelegi niciodată”, păreau să spună ochii lui. Din gură a început să-i curgă sânge și m-a strâns și mai tare de încheietură. „Să n-o rănești pe June”, mi-a spus. „Ea nu știe nimic”. Apoi în ochi i-a apărut o lumină de încrâncenare și groază. „Să n-o rănești. Promite-mi”. Așa că i-am spus: „O s-o apăr. Nu știu cum, dar o să încerc. Îți promit”. Încetul cu încetul, lumina i s-a stins din

ochi, iar strânsoarea mâinii a slăbit. M-a fixat cu privirea până când n-a mai putut să vadă nimic și atunci am știut că s-a dus. „Mișcă-te. Pleacă de-aici”, mi-am spus. Dar am rămas aplecat peste trupul lui Metias, cu mintea golită de gânduri. Dispariția lui bruscă m-a lovit în moalele capului. Metias nu mai era, Metias nu avea să se mai întoarcă niciodată și totul era din vina mea. Nu. „Trăiască Republica!” mi-am zis. Asta era ceea ce conta cu-adevărat, mi-am zis, da, da, asta era important. Chestia asta – orice o fi fost între mine și Metias – nu era adevărată, oricum n-ar fi putut să se întâmple niciodată. Nu cât timp Metias mi-era căpitan. Nu cât timp Metias era un infractor care lupta împotriva Republicii. Așa era cel mai bine. Da. Așa era cel mai bine. Într-un final, am auzit strigătele trupelor care se apropiau. M-am ridicat de jos. Mi-am șters ochii. Acum trebuia să merg înainte. O făcusem, rămăsesem loial Republicii. Un soi de instinct de supraviețuire s-a activat în mine. Totul mi se părea șters, ca și cum peste viața mea se așternuse o ceață. Foarte bine. Aveam nevoie de calmul bizar, de golul pe care numai ceața aceea mi-l putea aduce. Mi-am ascuns cu grijă suferința, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și, când primele trupe au sosit la locul faptei, am contactat-o pe doamna comandant Jameson. N-a fost nevoie să scot niciun cuvânt. Tăcerea mea i-a spus tot ce trebuia să știe. „Când ai ocazia, adu-o pe Iparis cea mică”, mi-a zis ea. „Ai făcut o treabă bună, căpitane”. Nu i-am răspuns.

Thomas a amuțit; scena se disipează. Mă trezesc înapoi, în celula din închisoare. Obrajii îmi sunt scăldați de lacrimi, iar inima mi-e rănită, ca și cum Thomas m-ar fi înjunghiat și pe mine așa cum îl înjunghiase pe fratele meu.

Căpitanul se uită la podeaua dintre noi cu ochi goi.

— L-am iubit, June, îmi spune după o clipă. L-am iubit cu adevărat. Tot ce am făcut ca soldat, *toată* munca mea plină de râvnă și tot antrenamentul a fost ca să-l impresionez pe el.

În sfârșit, a lăsat garda jos și acum văd realmente profunzimea chinului care-l macină. Vocea îi devine mai aspră, ca și cum ar încerca să se convingă singur de ceea ce spune.

— Răspund în fața Republicii. Însuși Metias m-a învățat să fiu așa cum sunt. Până și el a înțeles.

Sunt surprinsă de cât de milă mi-e de el. „Ai fi putut să-l ajuți pe Metias să scape. Ai fi putut să faci ceva. Orice. Ai fi putut să

încerci”. Însă chiar și acum, Thomas rămâne neclintit. N-o să se schimbe niciodată și niciodată n-o să știe cine a fost Metias în realitate.

În sfârșit, îmi dau seama care e adevăratul motiv pentru care a solicitat întâlnirea asta. A vrut să facă o mărturisire sinceră. Ca și atunci, în timpul conversației pe care am purtat-o când m-a arestat prima dată. Thomas îmi caută iertarea, caută să găsească o cale prin care să justifice oricât de puțin ceea ce a făcut. Vrea să creadă că lucrul pe care l-a făcut a fost îndreptățit. Vrea să-i țin partea. Vrea să-și găsească pacea înainte să moară.

Însă își risipește zadarnic eforturile cu mine. Nu pot să-i dăruiesc pacea pe care și-o dorește, nici măcar în ultima lui zi de viață. Unele lucruri nu pot fi iertate.

— Îmi pare rău pentru tine, îi spun pe un ton scăzut. Pentru că ești așa de slab.

Thomas strânge din buze. Încă mai caută o fărâmă de validare, așa că-mi spune:

— Aș fi putut să aleg calea lui Day. Aș fi putut să devin un infractor. Dar n-am făcut-o. Am făcut totul *corect.* Asta era ce iubea Metias la mine. El mă respecta. Am respectat *toate* regulile, am respectat *toate* legile, am muncit ca să mă ridic din locul de unde am plecat.

Se apleacă spre mine; privirea îi devine și mai disperată.

— Am făcut un jurământ, June. Sunt încă legat de el. O să mor cu onoare pentru că am sacrificat tot ce am – *tot* – pentru țara mea. Și totuși, Day e legenda, iar eu urmează să fiu executat.

În sfârșit, vocea i se frânge din cauza suferinței și a torturii interioare, din cauza sentimentului de injustiție care îl macină.

— N-are nicio logică.

Mă ridic în picioare. În spatele meu, paznicii se îndreaptă spre ușa celulei.

— Greșești, îi explic cu tristețe. E perfect logic.

— Cum așa?

— Pentru că Day a ales să pășească în lumină.

Îi întorc spatele lui Thomas pentru ultima dată. Ușa se deschide; prin gratiile celulei se vede holul, gardienii veniți să facă schimbul de tură, libertatea.

— Și la fel a făcut și Metias.

ORA 15:32

După-amiază, mă îndrept spre pista de alergare a Universității din Denver, împreună cu Ollie. Vreau să încerc să-mi limpezesc gândurile. Afară, cerul e galben și tulbure din cauza luminii soarelui de după-amiază. Mă străduiesc să-mi imaginez cerul acoperit de dirijabilele Coloniilor, incendiat de focul luptelor aeriene și al exploziilor. Mai sunt douăsprezece zile până când trebuie să le dăm ceva Coloniilor. Fără ajutorul lui Day, cum vom reuși să facem asta? Gândul ăsta mă îngrijorează, dar, din fericire, mă ajută să-mi scot din minte amintirile cu Thomas și doamna comandant Jameson. Măresc pasul. Pantofii de alergare lovesc cu putere pavajul.

Când ajung la pistă, observ că la fiecare intrare sunt staționați soldați. Cel puțin patru la fiecare poartă. Probabil că Anden își face și el exercițiile pe aici, pe undeva. Soldații mă recunosc și mă lasă să intru pe stadion, acolo unde pista se încolăcește în jurul unui spațiu larg și deschis. Anden nu se vede pe nicăieri. Poate că e jos, la vestiare.

Fac rapid câteva mișcări de întindere în timp ce Ollie mă așteaptă nerăbdător, dansând de pe o lăbuță pe cealaltă. Pornesc de-a lungul pistei și alerg din ce în ce mai repede, până când ajung să depășesc în viteză fiecare capăt rotunjit al pistei. Părul îmi flutură în vânt. Ollie gâfâie lângă mine. Mi-o închipui pe doamna comandant Jameson fugind după mine cu arma în mână. „Ai grijă, Iparis. S-ar putea să ajungi exact ca mine". Când sosesc în dreptul zonei unde sunt instalate țintele de tragere, mă opresc brusc, îmi scot pistolul din toc și țintesc fiecare panou în succesiune rapidă. Patru lovituri în centru. Fără nicio pauză, dau din nou ocol pistei și repet programul de încă trei ori. De zece ori. De cincisprezece ori. Într-un sfârșit, mă opresc. În piept, inima mea bate ritmul unei melodii nebunești.

Pornesc la pas, regăsindu-mi încet suflul. Gândurile mi se amestecă în minte. Dacă nu l-aș fi cunoscut pe Day, oare aș fi ajuns ca doamna comandant Jameson? Rece, calculată, lipsită de milă? Dar nu exact așa eram atunci când mi-am dat seama cine e Day? Nu i-am condus pe soldați – pe doamna comandant Jameson însăși – la ușa casei lui, fără să mă gândesc o secundă dacă familia lui va avea de suferit sau nu? Îmi resetez arma și țintesc iar panourile. Gloanțele se înfig cu zgomot în centrul lor.

Dacă Metias ar mai trăi, ce părere ar avea despre ce am făcut?

Nu. Nu pot să mă gândesc la fratele meu fără să-mi amintesc confesiunea lui Thomas de azi-dimineață. Trag și ultimul glonț, după care mă așez în mijlocul pistei cu Ollie și-mi îngrop capul în palme. Sunt așa de obosită! Nu știu dacă voi putea vreodată să scap de persoana care am fost. Iar acum am luat-o de la capăt: încerc să-l conving pe Day să renunțe din nou la fratele lui, încerc să-l folosesc în avantajul Republicii.

În sfârșit, mă ridic, îmi șterg sudoarea de pe frunte și mă îndrept spre vestiarele de la subsol. Ollie se întinde să mă aștepte sub copertina de deasupra ușii, unde e răcoare; lipăie cu nesaț dintr-o pungă cu apă pe care i-am pus-o în față. Pornesc pe scări, în jos, apoi dau colțul. Aerul e încărcat de umezeală de la dușuri, iar paravanul încastrat în capătul holului are pe el o peliculă subțire de abur. Pășesc pe coridorul care desparte vestiarele femeilor de cele ale bărbaților. Câteva voci răsună de undeva, dinspre capătul holului.

O secundă mai târziu, îl văd pe Anden ieșind din vestiar împreună cu doi paznici, care merg alături de el. La vederea Electorului, roșesc. Anden arată de parcă a ieșit de la duș cu doar câteva minute în urmă. Bustul îi e gol și încă își șterge părul umed cu prosopul. Mușchii supli sunt tensionați după exercițiile fizice. Pe un umăr spânzură o cămașă proaspăt călcată. Albul țesăturii contrastează uimitor cu măsliniul pielii. Unul dintre soldați îi spune ceva în șoaptă, cu o expresie mohorâtă. Mă întreb dacă e vorba de ceva legat de Colonii. O clipă mai târziu, Anden ridică ochii și mă zărește privindu-i. Conversația se oprește.

— Domnișoară Iparis, îmi spune tânărul Elector cu un zâmbet politicos, care maschează lucrul care îl preocupa cu o clipă în urmă.

Își drege glasul, îi dă prosopul unuia dintre soldați și strecoară un braț printr-o mânecă a cămășii.

— Îmi cer scuze că sunt pe jumătate dezbrăcat.

Înclin capul, încercând să par netulburată, deși toți ochii sunt ațintiți asupra mea.

— Nicio problemă, Elector.

Anden le face semn din cap paznicilor.

— Luați-o înainte. Ne întâlnim la scări.

Soldații se înclină la unison și ne lasă singuri. Anden așteaptă până când paznicii dispar după colț și abia atunci se întoarce din nou spre mine.

— Sper că ai avut o dimineață destul de bună, îmi spune, începând să-și încheie nasturii de la cămașă. Au fost probleme? mă întreabă, încruntându-se.

— Nicio problemă, spune eu, pentru că nu vreau să zăbovesc asupra discuției cu Thomas.

— Bine.

Anden își trece o mână prin părul umed.

— Înseamnă că ai avut o dimineață mai bună decât a mea. Eu am stat mai multe ore într-o conferință privată cu președintele din Ross City, Antarctica. Le-am cerut ajutor militar, în caz de invazie.

Oftează.

— Antarctica ne înțelege, dar oficialitățile nu sunt ușor de mulțumit. Nu știu dacă putem să ne descurcăm fără să-l folosim pe fratele lui Day și nu știu cum să-l conving pe Day să ne dea acordul să-i folosim fratele.

— Nimeni n-o să poată să-l convingă, îi răspund, încrucișându-mi brațele peste piept. Nici măcar eu. Ai zis că eu sunt slăbiciunea lui, dar cea mai mare slăbiciune a lui Day e familia lui.

Anden tace câteva secunde. Îi studiez chipul cu atenție, întrebându-mă ce gânduri îi trec prin minte. Îmi amintesc cât de lipsit de milă poate fi atunci când vrea, cum nici n-a clipit când la condamnat pe Thomas la moarte, cum i-a întors insulta doamnei comandant Jameson, cum n-a ezitat să execute absolut toate persoanele care au încercat să-l distrugă. Undeva, în străfunduri, sub vocea blândă și inima lui bună, zace ceva glacial.

— Să nu-l forțezi, îi spun.

Anden mă privește surprins.

— Știu la ce te gândești.

Electorul termină de încheiat cămașa.

— June, nu pot să fac decât ceea ce trebuie să fac, îmi zice el cu blândețe.

Sună aproape trist.

„Nu. N-o să te las niciodată să-l rănești pe Day în felul ăsta. Nu așa cum l-am rănit eu deja”.

— Ești Electorul. Nu ești obligat să faci nimic. Și, dacă îți pasă de Republică, nu vei risca să înfurii singura persoană în care oamenii cred.

Îmi mușc limba, dar e prea târziu. „Oamenii cred în Day, dar nu și *în tine*”. Anden se crispează și, cu toate că nu comentează, mi-e ciudă pe mine pentru felul în care am răsucit fraza.

— Îmi pare rău. Nu asta am vrut să spun.

Trece un timp până când Anden rupe tăcerea.

— Nu e așa de simplu pe cât pare.

Clatină din cap. O picătură minusculă de apă îi cade din păr pe gulerul cămășii.

— Ai proceda altfel? Ai pune în pericol o întreagă națiune în loc de o singură persoană? Nu pot să justific o astfel de alegere. Dacă nu le dăm antidotul, Coloniile o să ne atace și tot dezastrul ăsta a pornit de la ceva de care *eu* sunt responsabil.

— Nu, tatăl tău a fost responsabil. Ceea ce nu înseamnă că ești și tu, la rândul tău.

— Ei, sunt fiul tatălui meu, vine replica lui Anden, rostită deodată cu severitate. Care e diferența?

Cuvintele astea ne surprind pe amândoi. Eu strâng din buze și hotărăsc să nu fac niciun comentariu, însă gândurile mi se învălmășesc în minte. „Există o diferență”. Mă gândesc la ce mi-a povestit cândva Anden despre felul în care a fost fondată Republica, despre felul în care tatăl lui și Electorii de dinaintea lui au fost nevoiți să acționeze în acele vremuri întunecate, în anii de început. „Ai grijă, Iparis. S-ar putea să ajungi exact ca mine”.

Poate că nu sunt singura care trebuie să aibă grijă.

Câteva rânduri care apar pe monitorul din capătul holului îmi distrag atenția. Mă uit într-acolo. E o știre despre Day; văd mai întâi un portret vechi al lui Day, apoi o filmare scurtă cu spitalul din Denver. Cu toate că înregistrarea a fost tăiată la montaj, apuc să observ mulțimea strânsă în fața clădirii. Anden întoarce și el privirea spre monitor. Oamenii protestează? De ce oare?

> Daniel Altan Wing internat în spital pentru o verificare medicală de rutină. Urmează să fie externat mâine.

Anden duce mâna la ureche. A primit un apel. Aruncă o privire scurtă în jur, pornește microfonul și spune:

— Da?

Tăcere. În timp ce știrile rulează pe monitor, Anden pălește. Preț de o secundă, îmi amintesc cât de palid mi s-a părut Day la banchet. Gândurile astea două se unesc într-unul singur, într-un unic și înfricoșător gând. Dintr-odată știu, fără urmă de dubiu, că *ăsta* e secretul lui Day, lucrul pe care a vrut să mi-l ascundă. O senzație cumplită prinde să se înfiripe în pieptul meu.

— Cine a aprobat difuzarea filmării? întreabă Anden după o clipă, cu glas scăzut, dar mustind de furie.

— Nu va mai exista data viitoare. Eu trebuie să fiu informat primul. S-a înțeles?

Mi se pune un nod în gât. Când, în sfârșit, apelul se încheie, Anden lasă mâna în jos și mă privește lung și grav.

— E vorba despre Day, mă anunță. E în spital.

— De ce?

— Îmi pare îngrozitor de rău.

Electorul înclină capul într-un gest tragic, apoi se apleacă și-mi șoptește la ureche. Îmi spune ce s-a întâmplat. Brusc, simt că mă ia cu amețeală, ca și cum lumea întreagă s-a adunat într-o ceață mișcătoare, ca și cum nimic din ceea ce se întâmplă nu e real, ca și cum aș fi din nou la Spitalul Central din Los Angeles, în noaptea în care am îngenuncheat în fața trupului rece, lipsit de viață al lui Metias, în noaptea în care m-am uitat la chipul fratelui meu, pe care nu l-am mai recunoscut. Inima mi se oprește în piept. Totul se oprește. „Nu poate să fie adevărat”.

Cum e cu putință ca băiatul care a ridicat o națiune întreagă să fie pe moarte?

7. DAY

Sunt ținut în spital peste noapte și abia apoi mi se dă voie să mă întorc în apartamentul meu. De-acum vestea s-a răspândit – niște trecători m-au văzut scos pe targă, le-au spus altora și, curând, știrea a devenit de neoprit, iar zvonul s-a răspândit în toate colțurile orașului. Am văzut deja de două ori cum știrile oficiale au încercat să ascundă adevărul. Am fost în spital pentru o verificare de rutină; am fost în spital să-l vizitez pe fratele meu. Tot felul de povești cretine. Pe care nimeni nu le mai crede.

Mi-am petrecut toată ziua bucurându-mă de luxul unui pat ne-spitalicesc, urmărind fulgii pufoși de nea care cad prin fața ferestrei, în vreme ce Eden și-a stabilit tabăra pe pat, la picioarele mele, și se joacă singur cu niște kituri robotice pe care le-am primit cadou din partea Republicii. Acum asamblează un soi de robot; potrivește un cub magnetic Lumină – o cutie cât palma, cu mini-ecrane pe fiecare față – cu mai multe cuburi Braț, Picior și Aripă, ca să creeze ceea ce, în esență, e un Omuleț JumboTron zburător. Frățiorul meu zâmbește încântat, apoi dezasamblează cuburile și le rearanjează într-o pereche de Picioare mergătoare care proiectează știri video JumboTron de fiecare dată când pășesc. Surâd și eu. În clipa asta sunt mulțumit că *el* e mulțumit. Are și Republica o calitate: se îngrijește de pasiunea lui Eden de a construi lucruri. În fiecare săptămână primim câte o chestie nouă, pe care nu am mai văzut-o decât la copiii din clasa superioară. Mă întreb dacă June e cea care a făcut această solicitare specială în beneficiul lui Eden, știind cu ce se ocupă puștiul. Sau poate că Anden se simte pur și simplu vinovat pentru toate nenorocirile la care ne-a supus tatăl lui.

Mă întreb dacă June a aflat deja vestea. E imposibil să n-o fi aflat.

— Ai grijă, îi spun lui Eden, care s-a cățărat pe patul meu și acum se întinde să-și așeze noua creație pe pervazul ferestrei.

Pipăie pervazul și apoi geamul cu mâinile.

— Dacă o să cazi și-o să-ți rupi ceva, o să trebuiască să ne întoarcem la spital și n-o să-mi facă deloc plăcere.

— Iar te gândești la ea, așa-i? mi-o întoarce Eden cu blândețe.

Ochii lui orbi și mijiți privesc la cuburile care sunt așezate la doar câțiva centimetri depărtare.

— Întotdeauna ți se schimbă vocea.

— Poftim? fac eu surprins.

Eden se întoarce spre mine și ridică o sprânceană, cu o expresie tare comică pe un chip de copil.

— Ei, haide! E cât se poate de evident. În fond, ce înseamnă fata asta, June, pentru tine? Toată țara vorbește despre voi doi, iar când tipa ți-a cerut să vii în Denver, nici n-ai știut cum să faci bagajele mai repede. Mi-ai zis s-o chem pe *ea,* în caz că oficialii Republicii vin vreodată să mă ia. Mai devreme sau mai târziu, tot o să trebuiască să-mi spui care-i treaba, da? Tot timpul vorbești despre ea.

— Ba nu vorbesc tot timpul despre ea.

— Da, sigur.

Mă bucur că Eden nu-mi poate vedea chipul. Încă nu i-am povestit despre legătura dintre June și restul familiei noastre – încă un motiv întemeiat ca să mă țin departe de ea.

— E o prietenă, îi răspund într-un târziu.

— Îți place de ea?

Îmi feresc privirea, uitându-mă la lapovița de afară.

— Da.

Eden așteaptă să-i spun mai multe, dar, când vede că tac, ridică din umeri și se întoarce la robotul lui.

— Foarte bine, murmură el. O să-mi spui când o să ai chef.

Ca la un semnal, în casca din ureche aud un foșnet de paraziți care mă avertizează că am un apel. Îl accept. O clipă mai târziu, în ureche îmi răsună vocea șoptită a lui June. Nu-mi spune nimic legat de boala mea. Nu spune decât:

— Putem să stăm de vorbă?

Am știut că nu e decât o chestiune de timp până când June mă va contacta. Mă uit la frățiorul meu, care se joacă.

— Da, dar trebuie să facem asta în altă parte, șoptesc și eu.

Eden se întoarce spre mine. Cuvintele mele l-au făcut curios. Nu vreau să stric prima zi de după ieșirea din spital anunțându-i unui copil de unsprezece ani deprimantul meu prognostic.

— Ce-ai zice atunci de o plimbare?

Arunc o privire pe fereastră. E ora cinei și cafenelele de la parterul clădirilor din lungul străzii sunt pline cu clienți, aproape toți adăpostiți sub pălării, șepci, umbrele și glugi, fiecare văzându-și de treabă în lapovița amurgului. S-ar putea să fie un moment oportun ca să mă plimb fără să atrag prea mult atenția.

— Uite ce-ți propun: vino încoace și ieșim undeva.

— Perfect, răspunde June și închide.

Zece minute mai târziu, începe să țârâie soneria, iar sunetul îl face pe Eden să se ridice în picioare. Noul robot din cuburi cade de pe pat și își rupe trei membre. Puștiul își întoarce ochii spre mine.

— Cine e? mă întreabă.

— Stai liniștit, puștiule, îi răspund, îndreptându-mă spre ușă. E June.

La auzul vorbelor mele, umerii lui Eden se relaxează. Un zâmbet vesel îi luminează fața și frățiorul meu sare de pe marginea patului, lăsându-și robotul din cuburi lângă fereastră. Pipăie drumul către celălalt capăt al patului.

— Ce faci, n-o lași să intre în casă?

Se pare că, în timpul pe care l-am petrecut pe străzi, am pierdut exact perioada de înflorire a lui Eden. Puștiul tăcut a devenit încăpățânat și plin de personalitate. Nu-mi dau seama de unde a moștenit trăsăturile astea. Oftez. Nu-mi place să-i ascund lucruri, dar cum să-i explic? În anul care a trecut, i-am povestit cine e June: o fată din Republică, o domnișoară care a decis să ne ajute și care acum să pregătește să devină viitorul Princeps al țării. Încă nu știu cum să-i spun restul, așa că nu-i spun absolut nimic.

Când deschid ușa, June nu zâmbește. Se uită la Eden, apoi la mine.

— El e fratele tău? mă întreabă în șoaptă.

Încuviințez din cap.

— Nu l-ai cunoscut încă, nu-i așa?

Mă răsucesc pe călcâie și strig:

— Eden! Unde-ți sunt manierele?

Copilul îi face semn cu mâna de pe pat.

— Bună, îi strigă el lui June.

Mă dau la o parte ca să-i permit prietenei mele să intre în casă. June se duce la Eden, se așază lângă el cu un surâs pe buze și-i ia mâna micuță între ale ei. I-o scutură de două ori.

— Sunt încântată să te cunosc, Eden, îi spune ea cu blândețe în glas.

Mă sprijin de ușă și le urmăresc schimbul de replici.

— Cum te simți?

Frățiorul meu ridică din umeri.

— Destul de bine, presupun. Doctorii au spus că situația s-a stabilizat. În fiecare zi iau zece pastile diferite.

Puștiul își lasă capul pe umăr.

— Dar cred că am devenit mai puternic.

Își umflă puțin pieptul și ia o poză amuzantă, cu brațele încordate. Privirea lui nu e focalizată și rătăcește undeva, la stânga feței lui June.

— Cum arăt?

June izbucnește în râs.

— Trebuie să recunosc că arăți mai bine decât majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit. Am auzit multe despre tine.

— Și eu am auzit multe despre tine, vine replica grăbită a lui Eden. Cel mai mult de la Daniel. Zice că ești foarte sexy.

— Gata, de-ajuns, intervin eu cu fermitate, ca Eden să mă audă și îi arunc fratelui meu o căutătură cruntă, deși copilul e aproape orb.

— Hai să ieșim.

— Ai mâncat deja? mă întreabă June când ne îndreptăm spre ușă. Eu trebuia să merg cu Anden și cu ceilalți Princeps-Electi, dar Electorul a fost chemat la cazarma de la Fortificație pentru o scurtă ședință de informare, ceva legat de o intoxicație alimentară în rândul soldaților. Așa că avem câteva ore libere.

Când rostește cuvintele astea, June se îmbujorează ușor.

— M-am gândit că am putea să mâncăm ceva împreună.

Ridic o sprânceană. Apoi mă aplec spre ea astfel încât obrazul meu îl atinge ușor pe al ei; sunt încântat să o simt cum tremură la atingerea mea.

— Vai, June, o tachinez cu o voce scăzută și dulce, zâmbind cu gura lipită de urechea ei. Mă inviți la o întâlnire *romantică*?

Prietena mea roșește și mai tare, însă căldura din obraji nu-i încălzește și ochii.

Jocul încetează. Îmi dreg glasul, apoi mă uit peste umăr la Eden.

— O să-ți aduc ceva de mâncare când mă întorc. Să nu ieși afară singur. Să faci ce-ți spune Lucy.

Eden încuviințează din cap. E deja absorbit de robotul din cuburi.

Câteva minute mai târziu, ieșim din complexul de apartamente și pășim în burnița din ce în ce mai deasă de afară. Eu îmi țin capul plecat și fața îmi e ascunsă de o șapcă de soldat; gâtul mi-l protejez cu o eșarfă groasă și roșie, iar mâinile mi le-am îndesat adânc în buzunarele hainei militare. E ciudat cum m-am obișnuit cu hainele astea republicane. June își ridică gulerul înalt. Răsuflarea ei formează un nor de abur care plutește împrejurul capului. Lapovița s-a întețit, gâdilându-mi genele și biciuindu-mi fața cu gheață și apă. La ferestrele celor mai multe blocuri-turn atârnă în continuare bannere roșii care-ți sar în ochi, iar JumboTron-urile au un simbol în roșu și negru în colțul monitoarelor, în onoarea zilei de naștere a lui Anden. Pe stradă, oamenii trec grăbiți pe lângă noi, ca o ceață în mișcare. Noi pășim într-o tăcere confortabilă, bucurându-ne de simpla prezență a celuilalt.

De fapt, e destul de bizar. Azi am o zi bună și nu mi-e deloc dificil să țin pasul cu June. Azi nu *simt* că mai am doar două luni de trăit. Poate că medicamentele astea noi pe care mi le-au dat medicii vor funcționa.

Rămânem cufundați în tăcere până când June se oprește în dreptul unei cafenele micuțe, din care ies aburi calzi, aflată la câteva străzi depărtare de apartamentul meu. Imediat îmi dau seama de ce a ales-o: e aproape goală, un spațiu minuscul de la parterul unui bloc-turn uriaș, spălat de lapoviță și nu prea bine luminat. Deși localul e deschis spre stradă, asemenea multor altora din zonă, are și câteva colțișoare întunecate, unde am putea să stăm foarte bine. Singurele surse de lumină sunt lămpile în formă de cub de pe fiecare masă. O chelneriță ne invită înăuntru și, la cererea lui June, ne așază într-unul dintre colțurile ascunse în penumbră. Farfurii plate cu apă parfumată sunt împrăștiate prin întreaga cafenea. Eu tremur, deși ne-am așezat într-un loc unde lampa dă destul de multă căldură.

„Oare ce facem aici?” O ceață stranie mă cuprinde cu totul și apoi se risipește. „Am venit să luăm cina, asta facem”. Scutur capul. Îmi revine în memorie scurtul episod de acum câteva zile, când nu puteam să-mi amintesc numele lui Lucy. Un gând înfricoșător îmi răsare în minte.

Poate că ăsta e un nou simptom. Sau poate că sunt doar paranoic.

După ce dăm comanda, June rupe tăcerea. Punctișoarele aurii din ochii ei strălucesc în lumina portocalie a lămpii.

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă în șoaptă.

Îmi țin mâinile lipite de lampă, bucurându-mă de căldura ei.

— La ce bun să-ți fi spus?

June se încruntă și abia acum observ că are ochii puțin umflați, de parcă ar fi plâns. Clatină din cap.

— Zvonul a ajuns să circule peste tot, continuă ea cu o voce pe care abia dacă o aud. Există martori care declară că, în urmă cu treizeci și patru de ore, au văzut când ai fost scos din apartament pe o targă. Se pare că unul dintre ei l-a auzit pe un doctor discutând despre situația ta medicală.

Oftez și ridic palmele în semn de apărare.

— Știi ceva?! Dacă treaba asta generează revolte pe stradă și-i creează și mai multe probleme lui Anden, îmi pare rău. Mi s-a spus să păstrez secretul asupra bolii mele și *asta am făcut,* atât cât am putut. Sunt convins că *gloriosul* Elector o să găsească o cale ca să-i potolească pe oameni.

June își mușcă buza.

— Day, trebuie să existe o soluție. Doctorii tăi…

— Deja încearcă totul.

Ca la un semnal, un spasm dureros mă străfulgeră în partea din spate a capului, făcându-mă să mă schimonosesc.

— Am trecut deja prin trei runde de experimente. Deocamdată înregistrez un progres lent și dureros.

Îi explic lui June ce mi-au spus doctorii despre neobișnuita infecție din hipocamp și despre medicamentele care m-au slăbit, sugându-mi toată energia din corp.

— Crede-mă, încearcă toate variantele.

— Cât mai ai? șoptește prietena mea.

Tac, prefăcându-mă fascinat de lampă. Nu știu dacă mă lasă inima să rostesc cuvintele.

June se apleacă și mai mult spre mine, până când umărul i se lovește ușor de umărul meu.

— Cât mai ai? repetă ea întrebarea. Te rog. Sper că încă ții la mine suficient de mult cât să-mi spui.

Mă uit la ea. Încet, mă simt din nou – ca întotdeauna – alunecând sub vraja ei. „Nu mă obliga să fac asta, te rog”. Nu

vreau să rostesc cuvintele cu voce tare și în fața ei; le-ar face să fie chiar adevărate. Însă June mă privește cu atâta tristețe și teamă, încât nu mai pot să mă abțin. Oftez, îmi trec o mână prin păr și las capul în jos.

— Mi-au zis că o lună, îi murmur răspunsul. Poate două. Mi-au zis c-ar trebui să-mi stabilesc niște priorități.

June închide ochii și mi se pare că se clatină ușor pe scaun.

— Două luni, îngână cu privirea pierdută.

Agonia de pe chipul ei... De-asta n-aș fi vrut să știe adevărul.

După o nouă tăcere prelungă, June se trezește din amorțire și vâră o mână în buzunar. Desface palma și îmi arată ceva mic și metalic.

— Am tot vrut să-ți dau asta, îmi spune.

Mă uit pe îndelete la obiectul cu pricina. E un inel din agrafe de hârtie, niște fire subțiri de sârmă trase într-o serie elegantă de bucle și închise într-un cerc, asemenea inelului pe care i l-am făcut eu ei odinioară. Fac ochii mari și o privesc pe June. Ea nu scoate niciun cuvânt; în loc de asta, lasă privirea în jos și mă ajută să împing cerculețul metalic pe degetul inelar al mâinii drepte.

— Am avut niște timp liber, murmură ea într-un sfârșit.

Mângâi inelul, uluit. Mă doare inima de fericire. Zeci de emoții mi-au cotropit sufletul.

— Îmi pare rău, bâigui eu după o vreme, încercând să fac lucrurile să pară mai senine.

Asta e tot ce sunt capabil să spun după darul pe care mi l-a făcut ea?

— Doctorii cred totuși că mai există o șansă. În curând o să mai încerce niște tratamente.

— Mi-ai povestit cândva de ce ți-ai ales numele Day, când trăiai pe străzi, rostește June cu fermitate.

Își așază mâna peste a mea, ascunzând inelul din agrafe. Căldura pielii ei lipite de a mea îmi taie răsuflarea.

— În fiecare dimineață, totul e posibil din nou. Nu-i așa?

Un șuvoi de furnicături îmi urcă pe șira spinării. Vreau să-i cuprind din nou fața cu palmele, să-i sărut obrajii, să-i privesc ochii negri și triști și să-i spun că totul o să fie bine. Însă asta n-ar fi decât o altă minciună. Jumătate din inimă mi se frânge văzând durerea de pe chipul ei; cealaltă jumătate, îmi dau eu seama cu un sentiment de vinovăție, se umflă de fericire știind

că lui June încă îi pasă de mine. A pus iubire în cuvintele ei tragice, în buclele acestui inel de metal. Nu-i așa?

Într-un final, trag adânc aer în piept.

— Uneori, soarele apune mai devreme. Zilele nu durează la nesfârșit. Însă o să lupt din răsputeri. Asta pot să ți-o promit.

Privirea lui June se îmblânzește.

— Nu trebuie să treci prin asta singur.

— De ce să trebuiască să înduri *și tu* chinul ăsta? Eu doar… am crezut că așa va fi mai ușor.

— Mai ușor pentru cine? se răstește June. Pentru tine, pentru mine, pentru popor? Ai prefera să dispari într-o zi, în tăcere, fără să-mi mai adresezi vreodată măcar un singur cuvânt?

— Da, aș prefera asta, mă răstesc și eu la ea. Dacă ți-aș fi spus adevărul în noaptea aia, ai mai fi fost de acord să devii Princeps-Elect?

Indiferent ce cuvânt îi stătea pe vârful limbii, June nu-l mai rostește. Tace, apoi înghite cu greutate.

— Nu, recunoaște ea. N-aș mai fi avut inima s-o fac. Aș fi așteptat.

— Exact.

Oftez din adâncul rărunchilor.

— Crezi că-mi ardea mie atunci să mă văicăresc în fața ta din cauza sănătății mele? Să stau în calea ta și a unei poziții la care nu ai acces decât o dată în viață?

— Asta ar fi trebuit să fie alegerea *mea,* șuieră June printre dinți.

— Iar *eu* am vrut să alegi fără ca *eu* să-ți stau în cale.

Prietena mea clatină din cap.

— Chiar crezi că-mi pasă atât de puțin de tine?

În clipa asta, ne sosește mâncarea – castroane aburinde cu supă, farfurii cu pâine și un pachet frumos legat, cu mâncare pentru Eden. Recunoscător pentru întrerupere, evit răspunsul. „Ar fi fost mai ușor pentru mine”, răspund, în schimb, în sinea mea. „Prefer să mă retrag decât să mi se reamintească în fiecare zi că mai am doar câteva luni în care să fiu cu tine”. Mi-e însă rușine să rostesc vorbele astea cu voce tare. Când June se uită la mine, așteptând să zic ceva, nu fac decât să clatin din cap și să ridic din umeri.

Chiar atunci, o alarmă izbucnește cu putere în tot orașul.

E asurzitoare. Încremenim amândoi și apoi ridicăm ochii spre megafoanele ancorate pe fiecare clădire de pe stradă. N-am mai auzit niciodată o sirenă ca asta – e un urlet nesfârșit, care-ți sparge timpanele și umple aerul, înecând totul în calea lui. JumboTron-urile s-au înnegrit. Mă uit la June uluit. „Ce dracului e asta?”

Dar June nu se mai uită la mine. Are ochii ațintiți asupra megafoanelor din care alarma se revarsă pe toată strada. Pe chipul ei stă zugrăvită o expresie îngrozită. Împreună vedem cum JumboTron-urile revin la viață; de data asta, toate monitoarele sunt colorate într-un roșu ca sângele și pe fiecare în parte apare un singur cuvânt scris cu litere groase și aurii:

ADĂPOSTIȚI-VĂ

— Ce înseamnă asta? îi strig prietenei mele.

June mă înșfacă de mână și o rupe la fugă.

— Înseamnă că urmează un atac aerian. Înseamnă că Fortăreața a fost luată cu asalt.

8. JUNE

— Eden.

E primul cuvânt care iese din gura lui Day. JumboTron-urile continuă să transmită mesajul roșu, de rău augur în vreme ce alarma răsună în văzduh, asurzindu-mă cu urletul ei ritmic și acoperind toate celelalte zgomote din oraș. De-a lungul străzii, oamenii se ițesc la ferestre sau se revarsă pe ușile clădirilor, la fel de uimiți ca și noi de alarma aceasta neobișnuită. Soldații inundă strada în formație, urlând în microfoanele căștilor la vederea inamicului care se apropie. În timp ce alerg cu Day, gânduri și numere îmi rulează în viteză prin minte. (Patru secunde. Douăsprezece secunde. Cincisprezece secunde o stradă, ceea ce înseamnă șaptezeci și cinci de secunde până ajungem la apartamentul lui Day, dacă păstrăm ritmul ăsta. Oare există vreo rută mai rapidă? Și *Ollie.* Trebuie să-l scot din apartament, să-l am cu mine.) Sunt cuprinsă de o stare de concentrare bizară, la fel ca în clipa în care l-am eliberat pe Day din Batalla Hall, cu atât de multe luni în urmă sau la fel ca atunci când Day a început să escaladeze Turnul Capitol ca să le vorbească oamenilor, iar eu i-am deturnat pe soldați. În Camera Senatului mă transform într-un observator tăcut și stângaci, dar aici, pe străzi, în toiul haosului, știu să gândesc și să acționez.

Îmi amintesc că am citit despre așa ceva și am făcut repetiții pentru o astfel de alarmă când eram în liceu, deși Los Angeles e atât de departe de Colonii, încât până și exercițiile astea de pregătire erau rare. Alarma aceasta trebuie folosită numai dacă forțele inamice ne atacă orașul, dacă se află chiar la granița orașului și dau buzna înăuntru. Nu știu care este procedura în Denver, dar îmi închipui că nu poate fi foarte diferită: trebuie să evacuăm imediat clădirile, să căutăm cel mai apropiat buncăr subteran și să ne urcăm în metrourile care trebuiau să ne transporte către un oraș mai sigur. După ce am intrat la facultate și am devenit soldat în mod oficial, procedura s-a schimbat: soldații trebuiau să se prezinte imediat într-un loc care le era comunicat de ofițerii comandanți prin cască. Trebuia să fim pregătiți de război în orice clipă.

Însă niciodată n-am mai auzit alarma asta folosită pentru un atac real, într-un oraș al Republicii, pentru că niciodată n-a existat un astfel de atac. Majoritatea atacurilor erau respinse înainte s-apuce s-ajungă la noi. Până acum. Alergând în tandem cu Day, știu exact ce-i trece prietenului meu prin minte și un sentiment familiar de vinovăție îmi răscolește stomacul.

Day n-a mai auzit niciodată alarma asta și nici n-a mai trecut vreodată prin procedura asta. Pentru că el e dintr-un sector sărac. Înainte nu eram sigură și recunosc că niciodată nu m-am gândit prea mult la asta, dar acum, văzând confuzia de pe chipul lui Day, totul mi-a devenit foarte clar. Buncărele subterane sunt doar pentru clasa superioară, pentru cei din sectoarele cu nume de pietre prețioase. Săracii sunt lăsați să se descurce singuri.

Deasupra, un motor huruie, trecând în viteză. E un avion cu reacție republican. După el mai vin câteva. Urletele oamenilor se ridică în văzduh și se topesc în urletul alarmei; mă aștept ca, dintr-o clipă în alta, să primesc un apel de la Anden. În depărtare, pe linia orizontului, văd primele ciuperci de lumină portocalie care se ridică de-a lungul Fortificației. Republica a lansat contraatacul de pe ziduri. „Chiar se întâmplă, se întâmplă cu adevărat.” Dar n-ar trebui să se întâmple. Coloniile ne-au dat *timp,* deși puțin, ca să le oferim antidotul, iar de la ultimatum n-au trecut decât patru zile. Furia mă copleșește. Oare chiar atât de mult și-au dorit să ne prindă cu garda jos?

Îl prind de mână pe Day și iuțesc pasul.

— Poți să-l suni pe Eden? îi strig.

— Da, îmi răspunde el, gâfâind.

Imediat îmi dau seama că nu mai are la fel de multă energie ca înainte. Respiră puțin mai greu și pasul lui e mai lent. Mi se pune un nod în gât. Asta e prima dată când am ocazia să constat efectele sănătății lui șubrezite și mi se strânge inima. În spatele nostru, o nouă explozie reverberează în aerul nopții. Îl strâng și mai tare de mână.

— Spune-i lui Eden să fie gata, să ne aștepte la intrarea în complex, îi strig prietenului meu. Știu unde putem să mergem.

O voce imperioasă răsună brusc în cască. E Anden.

— Unde ești? mă întreabă.

Mă trec fiori când detectez în cuvintele lui o umbră ușoară de teamă – încă un lucru pe care îl aud doar rareori.

— Eu sunt la Capitol Tower. Trimit un jeep să te ia.

— Trimite jeepul la apartamentul lui Day. Ajung acolo într-un minut. Și Ollie, câinele meu…

— O să fie dus imediat la buncăre, mă asigură Anden. Ai grijă.

Se aude un declic urmat de paraziți, după care casca amuțește. Lângă mine, Day repetă la microfon instrucțiunile către Eden.

Când ajungem la complexul de apartamente, avioanele republicane trec vâjâind pe deasupra din două în două secunde, împăienjenind cerul serii cu zeci de dâre. Oamenii au început deja să se adune în fața complexului și cu toții sunt călăuziți de patrulele orășenești în diverse direcții. Am un puseu de frică atunci când îmi dau seama că unele avioane de la orizont nu sunt republicane; sunt avioane necunoscute, ce aparțin inamicului. Dacă au ajuns atât de aproape înseamnă că au trecut de rachetele noastre cu rază lungă. Două puncte mari și negre adastă în fundul cerului. Sunt dirijabile din Colonii.

Day îl vede pe Eden înaintea mea. Puștiul e o siluetă micuță, cu părul auriu, agățată de balustrada de la intrarea în complex. Copilul se uită în van la oceanul de oameni din jur. Îngrijitoarea îi suflă în ceafă.

— Eden! strigă Day.

Băiețelul smucește capul spre noi. Day sare pe scări și-l saltă în brațe, întorcându-se spre mine.

— Unde mergem? îmi strigă.

— Electorul trimite un jeep după noi, îi răspund în cască, astfel încât să nu fiu auzită de ceilalți.

Deja câteva persoane se uită la noi și ne recunosc, dar panica le face să treacă în goană mai departe. Îmi ridic gulerul hainei cât de sus pot și îmi plec capul. „Haide”, mă încurajez în sinea mea.

— June, spune Day.

Mă uit la el.

— Ce-o să se întâmple cu celelalte sectoare?

Asta e întrebarea de care m-am temut. „Ce-o să se întâmple cu sectoarele sărace?” Ezit și, în această clipă de tăcere, Day înțelege răspunsul. Strânge din buze și o mânie profundă îi întunecă privirea.

Sosirea jeepului mă salvează de la a-i da un răspuns pe loc. Mașina oprește brusc, la câțiva metri de locul unde s-au adunat

oamenii. Înăuntru îl văd pe Anden, care-mi face cu mâna de pe locul pasagerului.

— Să mergem, îl îndemn pe Day.

Coborâm treptele și un soldat ne deschide portiera. Day îi ajută pe Eden și pe îngrijitoare să urce și, când amândoi și-au pus centurile de siguranță, ne suim și noi. Jeepul demarează în trombă în vreme ce avioanele republicane împânzesc cerul, în număr tot mai mare. Undeva, în depărtare, un alt nor portocaliu și strălucitor se ridică peste Fortificație. Mi se pare mie sau lovitura asta a fost mai aproape decât precedenta? (Mai aproape cu vreo treizeci de metri, judecând după dimensiunea exploziei.)

— Mă bucur că sunteți cu toții teferi, spune Anden fără să se întoarcă.

Ne salută rapid pe fiecare în parte, apoi murmură o comandă către șofer, care o cotește scurt pe următoarea stradă. Eden scâncește din cauza sperieturii. Îngrijitoarea îl cuprinde pe după umeri și încearcă să-l liniștească.

— De ce o luăm pe drumul mai lung? întreabă Anden când cotim pe o stradă îngustă.

O explozie îndepărtată face pământul să se cutremure.

— Îmi cer scuze, Elector, îi strigă șoferul. Se pare că mai multe proiectile au explodat în interiorul Fortificației. Ruta rapidă nu mai e sigură. Mai multe jeepuri au fost bombardate în cealaltă parte a Denverului.

— Răniți?

— Din fericire, nu prea mulți. Câteva jeepuri s-au răsturnat, câțiva prizonieri au evadat și un soldat a murit.

— Care prizonieri?

— Încă aștept confirmarea identităților.

Am o premoniție sumbră. Când am mers să-l văd pe Thomas, în fața celulei doamnei comandant Jameson stăteau doi paznici. Când am plecat, acolo erau alții.

Anden pufnește frustrat și se întoarce spre noi.

— Ne îndreptăm către un adăpost care se numește Subteran Unu. Dacă aveți nevoie să intrați sau să ieșiți de-acolo, paznicii o să vă scaneze la poartă amprentele degetelor mari. L-ați auzit pe șofer: e periculos să ieșiți afară singuri. Ați înțeles?

Șoferul își duce o mână la ureche, se albește la față și întoarce capul spre Anden.

— Domnule, am primit confirmarea în privința prizonierilor care au evadat. Au fost trei.

Omul ezită, apoi înghite cu noduri.

— Căpitanul Thomas Bryant. Locotenentul Patrick Murrey. Comandant Natasha Jameson.

Lumea mea s-a întors cu susul în jos. Știam eu. Știam. Abia ieri ce am văzut-o pe doamna comandant Jameson în spatele gratiilor și am vorbit cu Thomas, care se ofilea în închisoare. „N-au cum să fi ajuns prea departe”, îmi spun.

— Anden, șoptesc, încercând din răsputeri să mă adun. Ieri, când m-am dus să-l văd pe Thomas, s-au schimbat paznicii. Soldații ăia chiar trebuiau să fie acolo?

Schimb o privire scurtă cu Day și, preț de o clipă, mi se pare că lumea întreagă își bate joc de noi, împletindu-ne viețile într-o glumă plină de cruzime.

— Găsiți-i pe prizonieri, se răstește Anden la microfon.

Și el s-a albit la față.

— Împușcați-i pe loc. Și aduceți-mi-i pe paznicii care au fost de serviciu. *Acum,* adaugă el după ce îmi aruncă o privire.

O nouă explozie face pământul să se cutremure. Mă crispez. „N-au cum să fi ajuns departe. Vor fi capturați și împușcați până la sfârșitul zilei”. Îmi repet cuvintele astea la infinit. Nu, altceva se întâmplă aici. Încep să calculez în minte posibilitățile.

Nu e o coincidență că doamna comandant Jameson a izbutit să evadeze, că atacul Coloniilor a avut loc exact în ziua în care Jameson a fost transferată. Probabil că există și alți trădători în rândurile armatei, soldați pe care Anden nu i-a descoperit încă. E posibil ca doamna comandant Jameson să fi transmis informații Coloniilor prin intermediul lor. Într-un fel sau altul, Coloniile au aflat când se face schimbul de gărzi de la Fortificație și că azi, în particular, efectivele soldaților staționați la Fortificație au fost reduse din pricina intoxicației alimentare. Au știut să ne atace în momentul de maximă slăbiciune.

Dacă așa stau lucrurile, atunci e posibil ca oficialii din Colonii să fi plănuit atacul de luni bune. Chiar dinainte de izbucnirea molimei.

Și Thomas? Și el o fi fost implicat în povestea asta? Asta dacă nu cumva a încercat să mă avertizeze. De-asta a cerut să mă duc la el ieri. Ca o ultimă dorință, dar și în speranța că voi

observa că e ceva în neregulă cu gardienii. Pulsul mi se accelerează. Dar de ce nu m-a avertizat pur și simplu deschis?

— Ce-o să se întâmple mai departe? întreb năucită.

Anden își lasă capul pe spătarul scaunului. Probabil că și el trece în revistă scenariile posibile în legătură cu prizonierii evadați, însă n-o spune cu voce tare.

— Toate avioanele noastre sunt angajate chiar în afara Denverului. Fortificația ar trebui să mai reziste o bună bucată de timp, dar există mari șanse ca și alte forțe din Colonii să se îndrepte spre noi. O să avem nevoie de ajutor. Orașele din apropiere au fost alertate și ele și trimit întăriri, dar…

Anden se oprește și se uită peste umăr la mine.

— … S-ar putea ca asta să nu fie de-ajuns. June, cât sunt duși civilii în subteran, noi doi trebuie să discutăm în particular.

— Unde îi evacuezi pe săraci, domnule Elector? intervine Day pe un ton scăzut.

Anden se răsucește iar pe scaun și înfruntă privirea ostilă din ochii albaștri ai lui Day. Remarc că evită să se uite la Eden.

— Am trupe care se îndreaptă către sectoarele de la periferie. O să găsească adăposturi pentru civili și-o să-i apere până când le transmit noi ordine.

— Deci presupun că pentru ei nu există buncăre subterane, i-o întoarce glacial Day.

— Îmi pare rău.

Anden răsuflă cu năduf.

— Buncărele au fost construite cu mult timp în urmă, chiar înainte ca tata să devină Elector. Lucrăm acum la altele noi.

Day se apleacă în față și se încruntă. Cu mâna dreaptă îl ține strâns pe Eden.

— Atunci împarte buncărele între sectoare. Jumătate pentru săraci, jumătate pentru bogați. Clasa superioară ar trebui să-și riște gâtul la fel ca și clasa de jos.

— Nu, îi răspunde Anden cu fermitate, deși deslușesc în glasul lui o notă de regret.

Tânărul Elector greșește încontrându-se cu Day pe subiectul ăsta, dar eu nu pot să-l opresc.

— Dacă am face asta, am avea mari probleme de logistică. Sectoarele limitrofe nu au aceleași rute de evacuare. Dacă orașul ar fi bombardat, alte sute de mii de oameni ar fi vulnerabili și expuși fiindcă noi nu am avea capacitatea să-i

organizăm pe toți la timp. Sectoarele bogate vor fi evacuate întâi. După aceea putem să…

— *Fă-o*! urlă Day. Mă doare-n cot de logistica ta nenorocită!

Expresia lui Anden se înăsprește.

— Nu *poți* să mi te adresezi în felul ăsta, se răstește el.

Vocea i s-a oțelit, la fel ca în timpul procesului doamnei comandant Jameson.

— Sunt Electorul tău.

— Ei bine, *eu* sunt cel care te-a pus în scaunul ăla, se răstește Day la rândul lui. Foarte bine! Vrei să discutăm logic? De acord. Dacă nu faci *chiar acum* un efort mai mare ca să-i protejezi pe săraci, pot să-ți garantez c-o să te trezești cu o revoltă în toată regula. Chiar *vrei* asta în timp ce Coloniile ne atacă? Cum ai zis, tu ești Electorul. Dar n-o să mai fii dacă săracii află cum procedezi. Și-atunci s-ar putea ca nici măcar eu să nu mai fiu capabil să împiedic o revoluție. Oamenii deja bănuiesc că Republica încearcă să mă omoare. Cât timp crezi că poate să reziste țara unui război dus și în exterior, și în interior?

Anden s-a întors cu fața spre drum.

— Am încheiat conversația asta.

Ca întotdeauna, vorbește pe un ton periculos de scăzut, și totuși îi auzim fiecare cuvânt.

Day trage o înjurătură și se trântește la loc pe banchetă. Mă uit la el și clatin din cap. Are dreptate, desigur, însă și Anden are dreptate. Problema e că n-avem vreme de toate prostiile astea. După o clipă de tăcere, mă aplec spre locul din față, îmi dreg glasul și încerc să propun o alternativă.

— Ar trebui să-i evacuăm pe săraci în sectoarele bogate. Tot la suprafață ar fi, dar sectoarele bogate sunt în mijlocul Denverului, nu de-a lungul Fortificației, acolo unde se dau luptele. Nu e un plan perfect, dar săracii vor vedea că facem eforturi concrete ca să-i protejăm. Apoi, pe măsură ce oamenii din buncăre sunt evacuați spre LA cu ajutorul trenurilor subterane, vom avea timp și spațiu să începem să-i aducem în buncăre și pe cei rămași la suprafață.

Day bolborosește ceva printre dinți și mârâie o încuviințare, deși fără prea multă tragere de inimă. Apoi îmi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mi se pare un plan mai bun. Cel puțin oamenii primesc și ei *ceva.*

După o secundă, îmi dau seama ce a spus Day în barbă. „Tu ai fi un Elector mai bun decât prostu’ ăsta”.

Anden tace o vreme, meditând la propunerea mea. Apoi încuviințează din cap.

— Domnule comandant Greene, zice el la microfon și imediat dă dispoziții să se procedeze întocmai cum am sugerat eu.

Eu mă uit la Day. E încă supărat, dar măcar nu-i mai sclipește furia în ochi, ca în urmă cu o secundă. Își îndreaptă atenția spre Lucy, care își ține un braț pe după umerii lui Eden într-un gest protector. Copilul e cuibărit în colțul banchetei din spate, cu genunchii ridicați și cu mâinile împletite în jurul lor. Se uită cu ochii mijiți la panorama care se desfășoară dinaintea noastră cu viteză, dar nu știu cât de mult vede cu-adevărat. Întind mâna peste Day și-l ating pe Eden pe umăr. Puștiul se crispează imediat.

— Stai liniștit, sunt June, îi spun. Nu-ți face griji. N-o să pățim nimic, bine?

— De ce ne-au atacat Coloniile? întreabă copilul, întorcând ochii mari și purpurii către mine și Day.

Mi se pune un nod în gât. Niciunul dintre noi nu-i răspundem. Într-un final, după ce Eden repetă întrebarea, Day îl strânge mai tare lângă el și-i șoptește ceva la ureche. Eden se lipește de umărul lui. E încă trist și speriat, dar măcar nu mai e îngrozit și astfel izbutim să ajungem la destinație fără să mai scoatem un cuvânt.

Mi se pare că a trecut o eternitate, deși, în realitate, călătoria cu mașina nu a durat decât două minute și douăsprezece secunde. În sfârșit, ajungem la o clădire fără nume, aflată aproape în centrul Denverului; este un bloc-turn de treizeci de etaje, acoperit cu grinzi de susținere încrucișate pe toate cele patru laturi. Zeci de patrule orășenești sunt răspândite prin mulțimea de civili, organizând oamenii în grupuri în fața intrării. Șoferul nostru parchează mașina în lateral, iar patrulele ne permit accesul dincolo de un gard improvizat. Prin geam, văd soldați care, când trecem pe lângă ei, bat din călcâie în semn de salut. Unul dintre ei îl ține în lesă pe Ollie. La vederea câinelui, mă trântesc pe banchetă ușurată. Când jeepul se oprește, doi soldați ne deschid repede portierele. Anden coboară și e înconjurat imediat de patru căpitani de patrule. Toți se întrec în a-l pune la curent cu situația evacuării. Ollie îl trage pe soldat de

lesă până ajunge la mine. Îi mulțumesc băiatului, iau lesa și-l mângâi pe Ollie pe cap. De speriat ce e, câinele gâfâie.

— Pe aici, domnișoară Iparis, spune soldatul care mi-a deschis portiera.

Day mă urmează într-o tăcere încordată, continuând să-l țină strâns de mână pe Eden. Lucy coboară ultima din mașină. Privesc peste umăr spre Anden, care e cufundat în conversație cu căpitanii. Electorul se oprește puțin și se uită și el la mine. Ochii îi fug la Eden. Știu că Anden se gândește probabil la același lucru la care se gândește și Day: „Ține-l în siguranță pe Eden”. Înclin capul ca să-i dau de înțeles că am priceput. Trecem pe lângă o mulțime de persoane evacuate care așteaptă și-l pierd pe Anden din ochi.

În loc să stăm la coada de la intrare, soldații ne escortează la o intrare separată și ne conduc în jos, pe o scară în spirală, până când ajungem pe un coridor slab luminat, care se termină în fața unei uși duble, de oțel. Paznicii mă recunosc și iau poziție de drepți.

— Pe aici, domnișoară Iparis, mi se adresează ei.

Unul dintre ei se crispează la vederea lui Day, însă, când Day se uită la el, își ferește repede privirea. Ușa se deschide.

Suntem întâmpinați de un val de aer cald și umed și de imaginea unui haos ordonat. Încăperea în care am pătruns arată ca un depozit uriaș (cât jumătate dintr-un stadion de Examene, cu treizeci și șase de neoane și șase rânduri de grinzi de oțel înșirate pe plafon). Pe peretele din stânga, un JumboTron difuzează instrucțiuni către evacuații din clasa superioară care se foiesc în jurul nostru. Printre ei se află și o mână de oameni din sectoarele sărace (paisprezece, ca să fiu exactă), cei care probabil lucrau ca menajere și oameni de serviciu în case din sectoarele bogate. Spre dezamăgirea mea, văd că soldații îi separă și îi așază într-un rând separat. Mai multe persoane din clasa superioară îi privesc cu compasiune, în vreme ce altele se uită la ei cu dispreț.

Day sesizează și el situația.

— S-ar zice că toți suntem egali de la natură, murmură el.

Eu nu spun nimic.

În lungul peretelui din dreapta se înșiră mai multe cămăruțe. În capătul îndepărtat al sălii se vede partea din spate a unui tren oprit în tunel. Ambele peroane sunt înțesate de soldați și civili.

Soldații se străduiesc să îi organizeze pe oamenii uluiți și înfricoșați pentru a-i urca în tren. Unde îi va duce acesta, nu pot decât să bănuiesc.

Lângă mine, Day urmărește scena tăcut, dar cu flăcări în priviri. Îl ține strâns de mână pe Eden. Mă întreb dacă a băgat de seamă hainele scumpe cu care sunt înveșmântați cei mai mulți dintre evacuați.

— Ne cerem scuze pentru harababura de aici, îmi spune o fată soldat în timp ce mă conduce spre una dintre încăperile mai mici, ducându-și politicoasă mâna la chipiu. Ne aflăm în primele faze ale evacuării și, după cum vedeți, primul val nu s-a încheiat încă. Dumneavoastră, Day și familia lui puteți să vă alăturați primului val, dacă nu vă deranjează ca între timp să vă odihniți puțin într-un apartament privat.

E posibil ca Mariana și Serge să aștepte deja în propriile lor camere.

— Mulțumesc, îi răspund fetei.

Trecem pe lângă mai multe uși. Ferestrele lungi și dreptunghiulare încastrate în ele lasă să se vadă camere goale și simple, cu portrete ale lui Anden atârnate pe pereți. Câteva dintre ele par să fie rezervate unor oficiali de rang înalt, în vreme ce altele adăpostesc persoane care trebuie să fi creat probleme: deținuți cu chipuri mohorâte, flancați de câte doi soldați. Într-una dintre încăperile pe lângă care trecem zăresc mai mulți indivizi înconjurați de gardieni.

Asta este camera care mă face să mă opresc din mers. Recunosc pe cineva. Oare chiar ea să fie?

— Stați! strig eu și mă apropii de fereastră.

Nu mai am nicio îndoială: văd o tânără cu ochi mari și păr ciufulit, retezat într-o tunsoare bob. Fata stă pe un scaun, alături de un băiat cu ochi gri și alte trei persoane care arată mai neîngrijite decât mi le amintesc.

— Ce caută aici? o întreb pe fata care ne însoțește.

Day se oprește și el. Când vede ce-am văzut eu, i se taie respirația.

— Să ne lase să intrăm, îmi șoptește. *Te rog,* insistă el cu disperare în glas.

— Aceștia sunt prizonieri, domnișoară Iparis, îmi răspunde fata-soldat, nedumerită de interesul meu. Nu vă recomand…

Strâng din buze.

— Vreau să-i văd, o întrerup.

Fata ezită, aruncă o privire înăuntru și încuviințează cu o mișcare din cap, fără tragere de inimă.

— Desigur, îmi răspunde.

Se duce la ușă și o deschide, poftindu-ne înăuntru. Lucy rămâne afară, ținându-l strâns de mână pe Eden. Ușa se închide în spatele nostru.

Și așa mă trezesc față în față cu Tess și cu un mic grup de Patrioți.

9. DAY

La naiba! Ultima dată când am văzut-o pe Tess, stătea în mijlocul aleii din apropierea locului unde trebuia să-l asasinăm pe Anden, stătea acolo cu pumnii strânși și părea răvășită. Acum arată cu totul altfel. E mai calmă. Mai matură. S-a mai și înălțat puțin, iar fața cândva rotunjoară, de copil, s-a alungit. O imagine bizară.

Și ea, și ceilalți prizonieri sunt legați cu cătușe de scaune. Imagine care nu e de natură să-mi îmbunătățească starea de spirit. Pe unul dintre companionii ei îl recunosc imediat. E Pascao, Alergătorul tuciuriu, cu capul plin de bucle și cu ochii ăia ridicoli, de un cenușiu pal. Tipul nu s-a schimbat prea mult, deși acum, că sunt suficient de aproape, văd o cicatrice peste nas și o alta, lângă tâmpla dreaptă. Pascao îmi oferă un rânjet de un alb sclipitor, plin de sarcasm.

— Tu ești, Day? îmi zice, făcându-mi cu ochiul în semn de flirt. Arăți la fel de splendid ca întotdeauna. Uniformele Republicii îți vin bine, nu glumă.

Cuvintele lui mă dor. Îmi întorc privirea spre soldații care îi păzesc.

— De ce naiba sunt oamenii ăștia prizonieri?

Unul dintre soldați ridică privirea spre mine. Judecând după toate decorațiile înfiorătoare de pe el, probabil că e căpitanul grupului ăsta sau cam așa ceva.

— Sunt foști Patrioți, îmi răspunde el, accentuând ultimul cuvânt de parcă ar vrea să mă înțepe cu el. I-am prins la marginea Fortificației, unde încercau să ne strice echipamentele militare și să ajute Coloniile.

Pascao se foiește indignat pe scaun.

— Mănânci rahat, grozavule! se răstește Alergătorul la el. Ne-am făcut tabără lângă Fortăreață fiindcă încercam să-i ajutăm pe amărâții voștri de soldați. Poate nici n-ar fi trebuit să ne obosim.

Tess îmi aruncă o privire suspicioasă. Nu s-a mai uitat niciodată așa la mine. Cu încheieturile prinse în cătușele astea enorme, brațele îi par incredibil de mici și de subțiri. Strâng din

dinți; privirea mi se oprește asupra pistoalelor de la centurile soldaților. „Fără mișcări bruște”, îmi reamintesc singur. „Nu în preajma căcănarilor ăstora, care sunt în stare să apese pe trăgaci în orice secundă”. Observ cu coada ochiului că unul dintre Patrioți e rănit la umăr și sângerează.

— Dați-le drumul, îi spun soldatului. Nu ei sunt dușmanii.

Individul se uită la mine cu o privire plină de dispreț.

— În niciun caz. Ni s-a ordonat să îi reținem până când…

Lângă mine, June ridică bărbia.

— De la cine ați primit ordinul?

Curajul soldatului se mai domolește.

— Domnișoară Iparis, ordinul meu a venit direct de la gloriosul nostru Elector.

Când o vede pe June încruntându-se, paznicul se îmbujorează și începe să mormăie ceva în legătură cu turul lor de inspecție în jurul Fortificației și despre cât de intensă a fost bătălia. Eu mă apropii de Tess și mă las pe vine până când ochii îmi ajung la același nivel cu ai ei. Soldații își îndreaptă armele spre noi, dar June se răstește la ei, avertizându-i să înceteze.

— Te-ai întors, îi șoptesc lui Tess.

Deși e în continuare suspicioasă, văd în ochii ei că se îmbunează.

— Da.

— De ce?

Fata ezită. Se uită la Pascao, care mă sfredelește cu privirea.

— Ne-am întors, îmi răspunde el, fiindcă Tess a aflat că ne-ai chemat.

Deci m-au auzit. Transmisiile radio pe care le-am tot emis luni și luni de zile nu s-au pierdut undeva, în beznă. Nu știu cum, dar Patrioții *m-au auzit.* Tess înghite cu noduri până își face curaj să vorbească.

— Frankie ți-a prins transmisia prima dată acum câteva luni, îmi spune ea, făcându-mi semn din cap către o fată cu părul creț, care e legată de alt scaun, mai încolo. Mi-a zis că încerci să ne contactezi.

Tess lasă ochii în podea.

— N-am vrut să-ți răspund. Dar când am auzit de boala ta… și…

Asta e. E limpede că vestea s-a răspândit.

— Ei, o întrerupe Pascao când îmi vede figura, da’ nu ne-am întors în Republică numai pentru că ni s-a făcut milă *de tine.* Am ascultat și știrile din Republică, și pe alea din Colonii. Am aflat că oficialii din Colonii vă amenință cu războiul.

— Și v-ați decis să ne săriți în ajutor? intervine June suspicioasă. De ce ați devenit brusc așa de generoși?

Rânjetul sarcastic al lui Pascao se evaporă. Se uită la June, înclinându-și ușor capul.

— Tu ești June Iparis, nu-i așa?

Căpitanul dă să-i spună că trebuie să i se adreseze lui June într-o manieră mai formală, însă June nu face decât să încuviințeze din cap.

— Deci *tu* ești cea care ne-a sabotat planurile și ne-a despărțit echipa, continuă Pascao, ridicând din umeri. Nu-ți port pică, oricum nu eram un mare fan al lui Razor sau ceva de genul ăsta.

— De ce v-ați întors în țară? insistă June.

— Bine, uite cum stă treaba. Am fost dați afară din Canada, dacă chiar trebuie să știi.

Pascao trage adânc aer în piept.

— Ne-am dus acolo să ne ascundem după ce s-a dus totul pe apa Sâmbetei în timpul… ăăă, mă rog, înțelegi tu, zice el, șovăind și aruncându-le o privire soldaților din jur. În timpul partidei de antrenament cu Anden. Apoi canadienii și-au dat seama că n-ar fi trebuit să fim în țara lor, așa că am fost nevoiți să fugim în sud. Mulți dintre noi s-au împrăștiat în toate direcțiile. Acum nici nu mai știu unde sunt jumătate din cei care au făcut parte din grupul inițial, e posibil ca unii dintre ei să fie încă în Canada. Când am aflat vestea despre Day, micuța Tess ne-a întrebat dacă poate să se despartă de noi și să pornească singură înapoi, spre Denver. Eu n-am vrut ca Tess să… mă rog… *să moară,* așa că am venit cu ea.

Pascao lasă o clipă ochii în pământ. Povestește întruna, dar îmi dau seama că a început să bată câmpii, că încearcă să ne vândă un motiv pentru întoarcerea lor, oricare, numai cel adevărat nu.

— Acum, că Republica a fost invadată de Colonii, m-am gândit că, dacă vă ajutăm în război, poate suntem amnistiați și căpătăm permisiunea să rămânem în țară. Însă îmi dau seama că probabil Electorul vostru nu e cel mai mare…

— Ce se întâmplă aici?

Ne întoarcem cu toții să vedem de unde a venit întrebarea, iar soldații din cameră iau poziția de salut. Eu mă ridic de pe vine și-l văd pe Anden stând în pragul ușii cu un grup de bodyguarzi în spatele lui. Ochii negri au o scăpărare care nu prevestește nimic bun. Se uită mai întâi la mine și la June și apoi la Patrioți. Deși nu a trecut atât de mult timp de când l-am lăsat în urmă, să discute cu generalii, Anden are umerii uniformei acoperiți cu un strat fin de praf, iar expresia îi e mohorâtă. Căpitanul care a vorbit cu noi mai devreme își drege glasul emoționat.

— Îmi cer scuze, Elector, începe el, dar i-am reținut pe acești infractori lângă Fortificație…

La auzul acestor cuvinte, June își încrucișează brațele peste piept.

— Deci să înțeleg că nu dumneavoastră ați aprobat reținerea lor, Elector? i se adresează ea lui Anden.

Iritarea din vocea prietenei mele îmi spune că ea și Anden nu sunt momentan în cele mai bune relații.

Anden privește scena. Probabil că rumegă în minte cearta noastră din timpul călătoriei cu mașina, însă nu se obosește să se mai uite la mine. Ei, foarte bine. Poate că i-am dat un subiect de meditație. Într-un final, Electorul îi face semn din cap căpitanului.

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Foști Patrioți, domnule.

— Înțeleg. Cine a ordonat să fie reținuți?

Căpitanul se face roșu ca racul.

— Păi, domnule Elector, răspunde el, străduindu-se să sune convingător, ofițerul meu…

Însă Anden nu-l mai ascultă pe comandantul cel mincinos și dă să iasă din cameră.

— Scoateți-le cătușele, ordonă el fără să se întoarcă. Deocamdată țineți-i aici, după care evacuați-i cu ultimul grup. Supravegheați-i cu atenție.

Ne face semn să-l urmăm.

— Domnișoară Iparis. Domnule Wing. Dacă sunteți amabili.

O mai privesc o dată pe Tess. Se uită la soldații care-i desfac cătușele de la încheieturi. Apoi ies din încăpere împreună cu June.

Eden se repede la mine cu atâta viteză, încât aproape că se izbește de picioarele mele. Îl iau iar de mână.

Anden se oprește în fața unui grup de soldați republicani. La vederea lor, mă încrunt. Patru dintre ei sunt în genunchi, cu mâinile ridicate la ceafă. Stau cu ochii în pământ. Unul dintre ei plânge înfundat.

Restul soldaților din grup au armele ațintite spre cei îngenuncheați. Conducătorul grupului i se adresează lui Anden.

— Aceștia au fost soldații însărcinați cu paza doamnei comandant Jameson și a căpitanului Bryant. Am descoperit o comunicare suspectă între unul dintre ei și Colonii.

Nu mă mai mir că Anden ne-a adus aici, ca să vedem chipurile potențialilor trădători. Mă uit la soldații capturați. Cel care plânge ridică ochii spre Anden.

— Vă rog, Elector, se milogește omul. N-am avut nimic de-a face cu evadarea lor. Eu, eu… nu știu cum s-a întâmplat. Eu…

Vorbele îi sunt retezate de patul unui pistol care-l izbește în cap.

Anden, care are de obicei un aer gânditor și rezervat, pare inflexibil. Mă uit când la soldații îngenuncheați, când la el. Rămâne tăcut preț de câteva secunde. Apoi se întoarce spre soldații săi.

— Interogați-i. Dacă nu cooperează, împușcați-i. Asigurați-vă că toate trupele află de treaba asta. Să le fie învățătură de minte oricăror alți trădători din rândurile noastre. Să știe că *îi vom descoperi.*

Soldații înarmați bat din călcâie în semn de salut.

— Da, să trăiți!

Apoi îi ridică în picioare pe cei acuzați de trădare. O senzație de greață îmi strânge stomacul. Însă Anden nu își ia înapoi cuvintele. În schimb, se uită cum sunt târâți și scoși din buncăr soldații care urlă și imploră. June pare oripilată. Îi urmărește pe prizonieri cu privirea.

Anden se întoarce spre noi cu o expresie gravă.

— Coloniile au ajutoare.

O bufnitură înfundată răsună de undeva, de deasupra noastră, făcând podeaua și tavanul să se zguduie. June se uită cu mai multă atenție la Anden, ca și cum l-ar analiza.

— Ce fel de ajutoare?

— Le-am văzut escadrilele în aer, chiar dincolo de Fortificație. Nu toate avioanele sunt din Colonii. Unele au pictate pe flancuri stele africane. Generalii mi-au spus că autoritățile din Colonii

sunt atât de sigure pe ei, încât au staționat un dirijabil și o escadrilă de avioane cu reacție la mai puțin de un kilometru de Fortificația noastră și improvizează aerodromuri pe măsură ce înaintează. Se pregătesc pentru un nou asalt.

Strâng și mai tare mâna lui Eden. Copilul se uită cu ochii mijiți la valurile de evacuați care s-au îngrămădit lângă tren, dar probabil că nu izbutește să distingă decât o masă de pete mișcătoare. Aș vrea să pot să-i șterg de pe față expresia asta speriată.

— Cât o să reziste Denverul? întreb.

— Nu știu, îmi răspunde Anden mohorât. Fortificația e puternică, dar nu putem să ne opunem multă vreme unei superputeri.

— Atunci ce am putea face acum? intervine June. Dacă nu suntem capabili să le ținem piept singuri, o să pierdem, pur și simplu, războiul?

Anden clatină din cap.

— Avem și noi nevoie de ajutor. O să obțin o audiență la Națiunile Unite sau la Antarctica, să vedem dacă ei sunt dispuși să ne susțină. Așa am putea să câștigăm destul timp ca să…

Aruncă o privire spre fratele meu, care stă tăcut și calm lângă mine. Pe mine mă străpunge un junghi de vinovăție și de furie. Mă încrunt la Anden și strâng și mai tare mânuța fratelui meu. Eden n-ar fi trebuit să fie amestecat în povestea asta. Iar eu n-ar trebui să fiu obligat să aleg între a-mi pierde fratele și a pierde nenorocita asta de țară.

— Să sperăm că nu se va ajunge aici, spun.

În timp ce el și June se lansează într-o conversație detaliată cu privire la Antarctica, eu mă uit înapoi în camera în care sunt ținuți Tess și ceilalți Patrioți. Prin fereastră, o văd pe Tess cum o oblojește cu grijă pe fata cu umărul însângerat, în vreme ce soldații o urmăresc cu expresii îngrijorate. Nu înțeleg cum de toți ucigașii ăștia bine antrenați se tem de o fetiță înarmată cu niște tifon și niște alcool sanitar. Mă trec frisoane când mă gândesc la felul în care Anden a ordonat ca soldații acuzați de trădare să fie scoși din buncăr și împușcați. Pascao mi se pare frustrat. O clipă, privirile ni se întâlnesc prin fereastră. Deși Alergătorul nu-și mișcă buzele, îmi dau seama la ce se gândește.

Știe că a-i ține pe Patrioți închiși într-o cameră, în plin război, în vreme ce soldații și civilii sunt uciși la suprafață e o totală irosire de forțe.

— Elector, zic brusc, întorcându-mă spre Anden și June.

Anden se oprește din vorbit și se uită la mine.

— Lasă-i să iasă din buncăr.

Când văd că Anden tace, invitându-mă astfel să continui, adaug:

— Oamenii ăștia te pot ajuta la suprafață. Pun pariu că pot juca jocul gherilei mai bine decât oricare dintre soldații tăi și, de vreme ce o bucată de timp n-o să evacuezi sectoarele sărace, s-ar putea să ai nevoie de orice mână de ajutor în plus.

June nu face nicio referire la mica mea înțepătură, însă Anden își încrucișează brațele peste piept.

— Day, i-am iertat pe Patrioți ca parte a înțelegerii noastre inițiale, dar nu am uitat istoria dificilă care mă leagă de ei. Deși nu vreau să-ți văd prietenii încătușați, nu am niciun motiv să cred că vor ajuta acum o țară pe care au terorizat-o atâta vreme.

— Sunt inofensivi, insist eu. N-au niciun motiv să lupte împotriva Republicii.

— Trei condamnați la moarte tocmai au evadat, se enervează Anden. Coloniile au lansat un atac-surpriză asupra capitalei noastre. Iar acum potențialii mei asasini stau la câțiva metri distanță de mine. Nu mă aflu într-o dispoziție tocmai generoasă.

— Încerc să te ajut. Oricum, tocmai i-ai prins pe trădători, nu? Chiar crezi că Patrioții au avut ceva de-a face cu evadarea doamnei comandant Jameson? Mai ales când individa s-a spălat pe mâini de ei? Crezi că mie *îmi place* ideea că asasinii mamei mele sunt acum în libertate? Dă-le drumul Patrioților și vor lupta pentru tine.

Ochii lui Anden se îngustează.

— Ce te face să crezi că sunt atât de loiali Republicii?

— Lasă-mă *pe mine* să-i conduc.

Eden ridică brusc capul, surprins.

— Și o să ai parte de loialitate.

June îmi aruncă o privire de avertisment. Trag adânc aer în piept, îmi înghit frustrarea și îmi impun să mă calmez. Prietena mea are dreptate. N-are rost să-l enervez pe Anden dacă îl vreau de partea mea.

— Te rog, adaug cu o voce mai scăzută. Lasă-mă să ajut. În cineva tot trebuie să ai încredere. Nu-i lăsa pe oamenii de-afară să moară pur și simplu.

Privirea lui Anden zăbovește asupra mea vreme îndelungată. Îmi dau seama, cu un fior, cât de mult seamănă cu tatăl lui. Similitudinea e vizibilă doar o secundă, după care Anden își ia din nou aerul său grav și concentrat. E ca și cum și-ar fi amintit brusc cine suntem. Oftează din adâncul rărunchilor și strânge din buze.

— Anunță-mă ce plan ai, îmi comunică într-un sfârșit. Și mai vedem. Între timp, îți sugerez să-l urci pe fratele tău în tren, spune el și adaugă, ca să-mi potolească teama pe care mi-o citește pe chip: O să fie în siguranță până te întorci la el. Îți dau cuvântul meu.

Apoi se răsucește pe călcâie și-i face semn lui June să-l însoțească. Un soldat îi conduce spre un grup de generali și, pe când îi urmăresc cu privirea, răsuflu ușurat. June îmi aruncă o privire peste umăr. Știu că se gândește la același lucru ca și mine. O îngrijorează felul în care războiul ăsta îl afectează pe Anden. Felul în care ne afectează pe noi toți.

Lucy îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Poate c-ar trebui să-l urcăm pe fratele tău în trenul de evacuare, îmi spune femeia, privindu-mă compătimitor.

— Așa e.

Îmi plec privirea spre Eden și-l mângâi pe frățiorul meu pe umăr. Mă străduiesc din răsputeri să am încredere în promisiunea Electorului.

— Hai la tren, să vedem cum putem să te scoatem de-aici.

— Și tu? mă întreabă Eden. Chiar o să conduci chestia aia, asaltul?

— O să vin după tine în Los Angeles. Îți jur.

Eden nu mai scoate niciun sunet în timp ce ne croim drum către platforma trenului și nici după aceea, când soldații ne escortează către vagoanele din față. Expresia lui a devenit serioasă și posomorâtă. Când, în sfârșit, suntem în fața ușii de sticlă a trenului, care e închisă, mă aplec să-i vorbesc.

— Ascultă-mă. Îmi pare rău că nu pot să merg chiar acum cu tine. Trebuie să stau aici și să-i ajut pe ceilalți, da? Lucy e însă cu tine. O să aibă grijă să nu pățești nimic. Iar eu o să vin după voi curând…

— Da, bine, mormăie Eden.

— Ah, exclam eu, dregându-mi glasul.

Eden e bolnăvior, înclinat spre tehnică și uneori nesuferit, însă rareori e atât de furios. Chiar și după ce a orbit, tot și-a păstrat optimismul. Așa că franchețea lui mă ia pe nepregătite.

— Ei, atunci e bine, mă decid să răspund. Mă bucur că ești…

— Daniel, tu îmi ascunzi ceva, mă întrerupe puștiul. Îmi dau seama. Ce îmi ascunzi?

— Nu-ți ascund nimic, zic eu după o clipă de ezitare.

— Nu te pricepi deloc să minți.

Eden se trage din mâna mea și se încruntă.

— S-a întâmplat ceva. Am auzit-o în vocea Electorului și după aceea, zilele trecute, mi-ai zis chestia aia ciudată, că ți-e teamă ca nu cumva soldații Republicii să vină să ne bată la ușă… De ce-ar face asta așa, din senin? Eu credeam că totul e în regulă acum.

Oftez și las capul în jos. Eden pare să se îmbuneze puțin, dar tot încrâncenat rămâne.

— Ce îmi ascunzi? repetă copilul.

Are unsprezece ani. Merită să știe adevărul.

— Republica te vrea înapoi să experimenteze pe tine, îi răspund în șoaptă, ca să nu mă audă decât el. În Colonii se răspândește un virus. Autoritățile republicane cred că tu ai antidotul în sânge. Vor să te ducă iar în laboratoare.

Eden se uită țintă la mine vreme îndelungată, fără să scoată un cuvânt. Deasupra noastră, o nouă bufnitură cutremură pământul. Mă întreb cât de bine rezistă Fortificația. Secundele se târăsc cu lentoare. Într-un final, îi pun mâna pe braț.

— N-am să-i las să te ia, îi spun, încercând să-l liniștesc. OK? N-o să ți se întâmple nimic. Anden – Electorul – știe că nu poate să te ia fără să riște o revoluție. Nu poate să facă asta fără permisiunea mea.

— Toți oamenii ăia din Colonii o să moară, nu-i așa? murmură Eden. Cei care au virusul.

Ezit. N-am întrebat niciodată prea multe despre simptomele exacte ale infectării cu acel virus – de fapt, am încetat să mai ascult din secunda în care a fost pomenit fratele meu.

— Nu știu, îi mărturisesc.

— Și-apoi o să împrăștie virusul și în Republică.

Eden lasă capul în jos și începe să-și frângă mâinile.

— Poate că îl răspândesc chiar acum. Dacă pun stăpânire pe capitală, boala o să se răspândească. Nu-i așa?

— Nu știu.

Ochii lui Eden îmi caută fața. Cu toate că e aproape orb, văd nefericirea din privirea lui.

— Să știi că nu trebuie să iei toate deciziile în locul meu.

— Nu mi s-a părut că fac asta. Nu vrei să mergi în LA? Acolo ești mai în siguranță și, după cum ți-am zis, o să vin și eu după voi. Îți promit.

— Nu, nu la asta m-am referit. De ce ai decis să-mi ascunzi chestia asta?

De asta e supărat?

— Glumești, nu?

— De ce? mă presează puștiul.

— Ai fi fost *de acord*?

Mă trag mai aproape de el. Mă uit în jur la soldații și evacuații din apropiere și cobor vocea.

— Știu că mi-am declarat sprijinul pentru Anden, dar asta nu înseamnă că am uitat ce i-a făcut Republica familiei noastre. Ce ți-a făcut *ție*. Când am văzut că te-ai îmbolnăvit, când patrula anti-molimă a venit la ușa noastră și te-a târât afară din casă pe targa aia, când aveai ochii negri de sânge…

Mă opresc, închid ochii și îmi alung scena din minte. Am derulat-o la mine în cap de milioane de ori; n-am nevoie s-o revăd. Amintirea asta îmi trezește durerea din ceafă.

— Crezi că nu știu asta? îmi răspunde Eden cu glas scăzut, dar sfidător. Ești fratele meu, nu mama noastră.

— Ba acum sunt, zic eu, mijindu-mi ochii.

— Ba nu ești. Mama a murit.

Eden inspiră profund.

— Țin minte ce ne-a făcut Republica. Sigur că țin minte. Dar suntem invadați de Colonii. Vreau să ajut.

Nu-mi vine să cred că frățiorul meu îmi spune asta. Nu înțelege cât de departe e dispusă Republica să meargă. Oare chiar a uitat toate experimentele alea? Mă aplec spre el și-l prind de încheietura lui firavă.

— Experimentele astea ar putea să te omoare. Îți dai seama de asta? Și e posibil să nici nu găsească leacul în sângele tău.

Eden se trage de lângă mine.

— Asta e decizia mea. Nu a ta.

Copilul repetă practic cuvintele lui June de mai devreme.

— Foarte bine, mă răstesc eu la el. Atunci care e decizia ta, puștiule?

Eden își adună curajul.

— Poate că vreau să ajut.

— Îți bați joc de mine. Vrei să-i ajuți? Vrei să-mi faci în ciudă?

— Vorbesc serios.

Mi se pune un nod în gât.

— Eden, am pierdut-o pe mama și l-am pierdut pe John. Tata s-a dus. Tu ești tot ce mi-a mai rămas. Nu-mi pot permite să te pierd și pe tine. Tot ce am făcut până acum, am făcut pentru tine. Nu te las să-ți riști viața ca să salvezi Republica sau Coloniile.

Sfidarea se risipește din ochii fratelui meu. Își ridică brațele pe balustradă și-și sprijină bărbia pe ele.

— Dacă știu ceva despre tine, spune el, apoi știu că nu ești egoist.

Tac. Egoist. Ba *sunt* egoist. Vreau ca Eden să fie apărat, departe de orice pericol. Și la naiba cu ce crede el despre asta. Dar la auzul cuvintelor lui, sentimentul de vină mă copleșește. De câte ori n-a încercat John să mă apere de pericole? De câte ori nu m-a avertizat să nu mai acționez împotriva Republicii sau să nu mai încerc să găsesc un leac pentru Eden? Niciodată nu l-am ascultat și nu regret asta. Eden se uită la mine cu ochii lui orbi, un handicap cu care l-a pricopsit Republica. Iar acum frățiorul meu se jertfește singur, ca un miel, iar eu nu pricep de ce.

Ba nu. Pricep. Eden e ca mine. Face ce aș fi făcut și eu.

Însă nu pot să îndur gândul că l-aș putea pierde. Îi pun o mână pe umăr și încep să-l împing ușor spre tren.

— Întâi să ajungi în LA. O să mai discutăm noi despre asta mai târziu. Ar trebui să te gândești mai bine, fiindcă dacă te oferi voluntar…

— Dar m-am gândit bine, mă întrerupe puștiul.

Se trage din mâna mea și face câțiva pași înapoi, prin ușa balconului.

— Și-apoi, dacă vin soldații după mine, tu chiar crezi că putem să-i oprim?

Îi vine rândul să urce. Lucy îl ajută să pășească în tren. Eu îi mai păstrez mâna într-a mea o secundă, până când Eden e

nevoit să-mi dea drumul. Deși pare foarte supărat, copilul încă îmi strânge mâna cu putere.

— Să vii repede, da? îmi spune.

Și, fără niciun avertisment, își aruncă brațele pe după gâtul meu. Lângă el, Lucy îmi zâmbește în felul acela al ei, prin care vrea să mă liniștească.

— Nu-ți face griji, Daniel, mă asigură femeia. O să-l păzesc ca un uliu.

Înclin din cap cu recunoștință. Apoi îl îmbrățișez cu putere pe Eden, închid ochii strâns și trag adânc aer în piept.

— Ne vedem curând, puștiule, îi șoptesc.

Împotriva voinței mele, îmi desfac degetele dintr-ale lui și Eden dispare în vagon. Câteva clipe mai târziu, trenul pleacă din stație, ducând primul val de evacuați către coasta de vest a Republicii și lăsând în urma lui doar cuvintele lui Eden, care-mi răsună în minte.

„Poate că vreau să ajut".

După plecarea trenului, stau o vreme singur, pierdut în gânduri. În minte îmi răsună iar și iar vorbele fratelui meu. Acum eu sunt tutorele lui, am tot dreptul să-l apăr de pericole și naiba să mă ia dacă vreau să-l văd iar în laboratoarele Republicii, după câte am făcut ca să-l scot de-acolo. Închid ochii și-mi îngrop mâinile în păr.

După un timp, mă întorc în camera unde sunt ținuți Patrioții. Ușa e deschisă. Când intru, Pascao încetează să-și mai întindă brațele, iar Tess își ia ochii de la umărul fetei rănite, pe care tocmai l-a terminat de bandajat.

— Așa deci, le spun, cu ochii ațintiți asupra lui Tess. V-ați întors ca să le faceți viața amară Coloniilor?

Tess își pleacă privirea.

Pascao ridică din umeri.

— Păi ce mai contează dacă nu ne lasă nimeni înapoi acolo, sus. De ce? Ai vreo idee?

— Electorul și-a dat acordul, îi răspund. Atâta timp cât eu conduc grupul, consideră că vom fi suficient de amabili încât să nu ne întoarcem împotriva Republicii.

Oricum, ce temere prostească! Doar îl au în continuare pe fratele meu, nu?

Încet, pe fața lui Pascao înflorește un zâmbet.

— Ei, sună distractiv. Și ce-ai de gând să faci?

Vâr mâinile în buzunare și-mi reiau masca arogantă.
— Lucrul la care m-am priceput eu dintotdeauna.

10. JUNE

51,5 ORE DE LA ULTIMA DISCUȚIE CU THOMAS.

15 ORE DE CÂND L-AM VĂZUT ULTIMA DATĂ PE DAY.
8 ORE DE LA ÎNCETAREA TEMPORARĂ
A BOMBARDAMENTULUI COLONIILOR
ASUPRA FORTIFICAȚIEI DIN DENVER

Ne aflăm în avionul electorului și ne îndreptăm spre Ross City, Antarctica.

Stau vizavi de Anden. Ollie e întins la picioarele mele. Ceilalți doi Princeps-Electi au fost așezați într-un compartiment adiacent, separat de noi de un panou de sticlă (91 cu 182 cm, antiglonț, cu sigiliul Republicii gravat pe fața dinspre mine, judecând după marginile lucrăturii). Dincolo de fereastră, cerul e de un albastru strălucitor, iar o pătură de nori căptușește linia orizontului. Din secundă în secundă, ar trebui să simțim avionul reducând altitudinea și să vedem apărând întinsa metropolă antarctică.

Aproape toată călătoria am tăcut, ascultându-l pe Anden, care a preluat un șir nesfârșit de apeluri din Denver cu privire la bătălie. Abia când suntem aproape deasupra apelor antarctice se oprește și el din vorbit. Mă uit cum lumina dansează pe chipul lui tânăr, care ascunde gânduri atât de împovărătoare despre lume.

— Care e povestea dintre noi și Antarctica? îl întreb eu după o vreme.

Ceea ce vreau să spun de fapt e: „Crezi că ne vor ajuta?” Însă întrebarea asta ar fi prostească. Răspunsul e imposibil de dat, așa că n-are sens s-o pun.

Anden își întoarce ochii verzi și strălucitori dinspre fereastră și-i fixează asupra mea.

— Antarctica ne ajută. Primim ajutor internațional de la ei de zeci de ani. Economia noastră nu e în stare să se susțină singură.

Încă mă tulbură ideea că națiunea pe care cândva o credeam atât de puternică se chinuiește de fapt să supraviețuiască.

— Și care e relația noastră cu ei acum?

Anden nu-și ia ochii de la mine și îi văd încordarea din privire, însă chipul îi rămâne neclintit.

— Antarctica a promis că-și va dubla ajutorul dacă reușim să redactăm un tratat, astfel încât Coloniile să comunice iar cu noi. Și au amenințat că-și vor înjumătăți ajutorul dacă tratatul nu e semnat până la sfârșitul anului.

Aici Electorul face o pauză.

— Așa că acum îi vizităm nu doar ca să le cerem ajutorul, ci și ca să încercăm să-i convingem să nu-și retragă sprijinul pe care ni-l dau deja.

Trebuie să le explicăm de ce s-a dus totul pe apa Sâmbetei. Mi se pune un nod în gât.

— De ce Antarctica?

— Antarctica și Africa sunt rivale de multă vreme, îmi răspunde Anden. Dacă există cineva suficient de puternic ca să ne ajute să câștigăm războiul împotriva Coloniilor și a Africii, atunci Antarctica e forța aceea.

Anden se apleacă în față și-și sprijină coatele pe genunchi. Mâinile lui înmănușate se află la doar treizeci de centimetri de picioarele mele.

— O să vedem ce-o să se întâmple. Le datorăm mulți bani și, în ultimii ani, Antarctica n-a fost prea mulțumită de noi.

— Te-ai întâlnit vreodată personal cu președintele lor?

— Uneori veneam aici în vizită cu tata, mă lămurește Anden, zâmbindu-mi în felul ăla pișicher care mă face să roșesc.

— În timpul întâlnirilor ăstora, președintele a fost absolut șarmant. Crezi că am vreo șansă?

Îi zâmbesc și eu. Simt dublul înțeles al întrebării lui; Anden nu se referă doar la Antarctica.

— Ești carismatic, dacă asta mă întrebi, mă decid să-i răspund.

Anden râde scurt. Sunetul râsului său mă încălzește. Dar apoi, tânărul Elector întoarce capul și își pleacă privirea.

— În ultima vreme n-am prea avut succes, n-am mai sedus pe nimeni, murmură el.

Avionul începe să coboare. Îmi întorc capul spre fereastră și trag adânc aer în piept, luptându-mă cu roșeața care îmi urcă în obraji.

Pe măsură ce avionul coboară, norii se apropie din ce în ce mai mult și curând suntem înghițiți de o ceață cenușie și unduitoare; după câteva minute, ieșim din burta norilor și în fața noastră se întinde o fâșie uriașă de pământ, înțesată de blocuri-turn, într-o varietate uimitoare de culori puternice. Panorama îmi taie respirația. O singură privire mi-e de-ajuns ca să-mi confirme cât de mare e distanța tehnologică și de prosperitate dintre Republică și Antarctica. Un dom subțire și transparent se întinde peste oraș, însă avionul trece prin el la fel de ușor cum a trecut și prin nori. Fiecare clădire pare să aibă capacitatea să-și schimbe culoarea după voie (două au trecut deja de la un verde pastel la un albastru închis, iar una a trecut de la auriu la alb) și toate construcțiile par noi-nouțe, lustruite și impecabile, așa cum puține blocuri din Republică sunt. Poduri enorme și elegante leagă între ei mulți dintre impozanții zgârie-nori, sclipind alb sub lumina soarelui. Fiecare pasarelă leagă un etaj al clădirii de cel al construcției alăturate, alcătuind astfel o rețea ca un fagure în nuanța fildeșului. Podurile plasate cel mai sus au în centru platforme rotunde. Când mă uit mai cu atenție, pe platforme văd ceva care seamănă cu niște aeronave. (O altă ciudățenie: toate blocurile-turn au enorme holograme argintii cu numere, care plutesc deasupra acoperișurilor; numerele variază de la zero la treizeci de mii. Mă încrunt. Oare numerele sunt proiectate de o lumină amplasată pe fiecare acoperiș? Și ce semnifică ele? Oare arată câți oameni locuiesc în fiecare zgârie-nor? Deși, dacă așa ar sta lucrurile, treizeci de mii mi se pare un plafon relativ scăzut, date fiind dimensiunile clădirilor.)

Vocea pilotului nostru se face auzită prin intercom. Ne informează că urmează să aterizăm. Pe măsură ce orizontul se umple de clădiri colorate ca niște bomboane, ne apropiem din ce în ce mai mult de una dintre acele platforme de pe poduri. Dedesubt, văd oameni care pregătesc grăbiți aterizarea noastră. Când, în sfârșit, ajungem deasupra platformei, o smucitură bruscă ne aruncă pe toți de pe scaune. Ollie saltă capul și mârâie.

— Acum suntem andocați magnetic, îmi explică Anden, văzându-mi uimirea de pe chip. De acum, pilotul nostru nu mai trebuie să facă nimic. Platforma ne va trage singură în jos, pentru aterizare.

Aterizăm atât de lin, încât nu simt nimic. Când pășim afară din avion, împreună cu întregul nostru anturaj de Senatori și soldați, mai întâi sunt șocată de cât de plăcută e temperatura. O adiere răcoroasă, muiată în căldura soarelui. Dar nu ne aflăm oare la capătul pământului? (Estimez o temperatură de douăzeci și două de grade Celsius, un vânt din sud-vest, o adiere surprinzător de ușoară, dacă luăm în considerare cât de sus ne aflăm față de pământ.) Apoi îmi amintesc de domul acela subțire, lipsit de substanță, prin care am trecut. Poate că așa controlează antarcticanii clima din orașele lor.

În al doilea rând, sunt șocată să constat că imediat suntem conduși într-un cort de plastic de o echipă de oameni îmbrăcați în costume de protecție biologică și cu măști de gaze pe față. (Vestea molimei din Colonii probabil că a ajuns și aici.) Una dintre persoanele din echipă îmi inspectează ochii, nasul, gura și urechile, după care îmi scanează tot corpul cu o lumină verde, puternică. Aștept într-o tăcere tensionată până când individul în cauză (bărbat sau femeie? nu sunt sigură) analizează datele cu ajutorul unui dispozitiv portabil. Cu coada ochiului, văd că și Anden este supus acelorași teste. Se pare că poziția de Elector al Republicii nu te scutește de suspiciunea contaminării cu virusul ucigaș. Trec zece minute bune până când primim cu toții acordul de intrare și suntem scoși din cort.

Anden salută trei antarcticani (îmbrăcați în niște costume cu croieli ciudate, unul în verde, altul în negru și al treilea în albastru) care ne așteaptă la podul de aterizare cu câțiva paznici.

— Sper că ați avut un zbor plăcut, spune unul dintre ei – o femeie – când Mariana, Serge și cu mine ne apropiem.

Femeia ne întâmpină în engleză, dar are un puternic accent exotic.

— Dacă preferați, vă putem trimite acasă cu unul dintre avioanele noastre.

Republica e departe de a fi perfectă; asta știu deja de multă vreme, și mai cu seamă de când l-am cunoscut pe Day. Însă cuvintele femeii sunt atât de arogante, că mă zburlesc imediat. Se pare că, pentru ei, avioanele noastre cu reacție nu sunt suficient de bune. Mă uit la Anden să văd ce reacție are el, însă tânărul Elector nu face decât să încline capul și să-i ofere femeii un zâmbet încântător.

— *Gracias,* Lady Medina. Întotdeauna sunteți atât de amabilă, îi răspunde Anden. Vă sunt foarte recunoscător pentru ofertă, dar sub niciun chip n-aș vrea să vă deranjez. O să ne descurcăm cu avionul nostru.

Nu pot să nu-l admir pe Anden. În fiecare zi văd noi dovezi ale poverii pe care o poartă pe umeri.

După o oarecare opoziție și fără prea multă tragere de inimă, îl las pe unul dintre paznici să-l ducă pe Ollie la hotelul unde voi fi cazată. Apoi pornim cu toții într-o procesiune tăcută. Antarcticanii ne conduc dincolo de platformă, de-a lungul podului, înspre clădirea cu care face legătura (și care e colorată în roșu, deși nu am certitudinea că au făcut asta în onoarea aterizării noastre). Am grijă să merg aproape de marginea pasarelei, ca să pot privi orașul de dedesubt. Pentru prima dată în viață, îmi ia ceva timp să număr etajele (bazându-mă pe podurile care se ramifică la nivelul fiecărui etaj, clădirea asta are peste trei sute de etaje – număr vreo trei sute douăzeci și șapte, deși, într-un final, sunt nevoită să îmi feresc privirea ca să scap de senzația de amețeală). Lumina soarelui scaldă etajele de sus, însă și cele inferioare sunt foarte bine iluminate; probabil că antarcticanii simulează lumina solară în beneficiul persoanelor de la nivelul solului. Îi privesc pe Anden și pe Lady Medina, care discută și râd de parcă ar fi vechi prieteni. Anden s-a adaptat la situație atât de bine, încât nu pot să-mi dau seama dacă îi place sincer femeia asta sau dacă, pur și simplu, joacă rolul unui politician agreabil. Se pare că măcar în domeniul relațiilor internaționale răposatul Elector și-a pregătit bine fiul.

Intrarea în clădire, cea din dreptul podului, acoperită de o arcadă încadrată de volute sculptate într-o manieră foarte elaborată, se deschide la apropierea noastră. Ne oprim într-un hol cu decorațiuni luxoase (un covor gros, în nuanța fildeșului, care, spre fascinația mea, explodează în volburi colorate indiferent unde îmi pun piciorul pe el; șiruri de ghivece cu palmieri; un perete de sticlă curbat, pe care rulează reclame strălucitoare și ceea ce par a fi pupitre interactive pentru controlul unor lucruri pe care nu le înțeleg). Pe măsură ce ne deplasăm, antarcticanii ne dau fiecăruia dintre noi câte o pereche de ochelari subțiri. Anden și mulți dintre Senatori și-i pun imediat la ochi, ca și cum ar fi obișnuiți cu acest ritual, însă antarcticanii ne explică totuși care e rolul ochelarilor. Mă întreb

dacă gazdele știu cine sunt eu sau dacă le pasă. Cu siguranță că mi-au sesizat nedumerirea în privința ochelarilor.

— Păstrați-i la ochi pe durata vizitei, ne spune Lady Medina cu accentul ei pronunțat, deși sunt conștientă că lămuririle sunt numai pentru mine. Vă vor ajuta să vedeți Ross City așa cum e el în realitate.

Intrigată, îmi pun ochelarii pe nas.

Clipesc surprinsă. Primul lucru pe care îl *simt* sunt niște furnicături ușoare în urechi, iar primul lucru pe care îl *văd* sunt numerele mici și strălucitoare care plutesc deasupra tuturor antarcticanilor. Lady Medina are „28 627: NIVELUL 29”, în vreme ce companionii săi (care până acum n-au scos niciun sunet) au „8 819: NIVELUL 11” și respectiv „11 201: NIVELUL 13”. Când îmi rotesc ochii prin holul de primire, observ tot soiul de numere și cuvinte virtuale – planta verde, bulboasă, din colț are scris deasupra ei „APĂ: + 1” în timp ce „CURAT: + 1” plutește deasupra unei mese în semicerc de culoare neagră. Undeva în colț, văd câteva cuvinte micuțe și strălucitoare:

JUNE IPARIS
PRINCEP5 EFECT 3
REPUBLICA AMERICII
NIVELUL 1
22 5EPT. 2132
SCORUL ZILEI: 0
SCORUL CUMULAT: 0

Ne-am pus din nou în mișcare. Nimeni altcineva nu pare deosebit de interesat de șuvoiul de texte și numere virtuale care se suprapune peste lumea reală, așa că trebuie să încerc să îi dau de capăt singură. (Deși antarcticanii nu poartă ochelari, ochii le fug din când în când la elementele virtuale din această lume, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva au ceva înserat în ochi sau poate în creier, ceva care să le simuleze permanent respectivele elemente.)

Unul dintre cei doi însoțitori ai lui Lady Medina, un bărbat lat în umeri, cu păr alb, ochii foarte negri și pielea de un cafeniu auriu, merge mai încet decât ceilalți. Într-un final, ajunge spre capătul procesiunii și-și potrivește pasul cu al meu. Prezența lui

mă pune în alertă. Însă când omul începe să-mi vorbească, vocea lui e blândă.

— Domnișoara June Iparis?

— Da, domnule, îi răspund, înclinând din cap cu respect, la fel cum a făcut și Anden.

Spre surprinderea mea, văd că numerele din colțul ochelarilor se schimbă:

22 SEPT. 2132
SCORUL ZILEI: 1
SCORUL CUMULAT: 1

Mintea începe să-mi lucreze cu viteză. Nu știu cum, dar ochelarii au înregistrat înclinarea mea din cap și au adăugat un punct la sistemul ăsta antarctican, ceea ce înseamnă că o înclinare din cap e echivalentă cu un punct. Tot acum îmi mai dau seama de ceva: când omul cu părul alb mi s-a adresat, nu am sesizat absolut niciun fel de accent, bărbatul vorbește într-o engleză perfectă. Mă uit la Lady Medina și, când surprind frânturi din ce-i spune lui Anden, observ că și engleza ei sună acum impecabil. Furnicătura pe care am simțit-o în urechi când mi-am pus ochelarii… poate că acționează ca un soi de mecanism de traducere, permițându-le astfel antarcticanilor să se întoarcă la propria limbă și totuși să comunice și cu noi fără nicio problemă.

Bărbatul cu părul alb se apleacă spre mine și-mi șoptește:

— Eu sunt Santinela Makoare, unul dintre bodyguarzii mai noi ai lui Lady Medina. Dânsa m-a însărcinat să vă fiu ghid, domnișoară Iparis, deoarece se pare că sunteți nouă în orașul nostru. E cu totul altfel decât în Republică, nu-i așa?

Spre deosebire de Lady Medina, maniera în care îmi vorbește Santinela Makoare e complet lipsită de condescendență, iar întrebarea lui nu mă irită.

— Vă mulțumesc, domnule, îi răspund cu recunoștință. Și da, trebuie să recunosc că numerele acestea virtuale pe care le văd peste tot sunt ciudate pentru mine. Nu prea le înțeleg rostul.

Omul zâmbește și se scarpină în puful alb de pe bărbie.

— Viața în Ross City e un joc, iar noi, cu toții, suntem jucători. Spre deosebire de vizitatori – spre deosebire de dumneavoastră –, antarcticanii indigeni nu au nevoie de ochelari. Nouă ni se

implantează un cip lângă tâmplă la împlinirea vârstei de treisprezece ani. E vorba despre un software care alocă puncte tuturor lucrurilor dimprejurul nostru.

Makoare îmi arată plantele.

— Vedeți scris „Apă plus unu” deasupra plantei de acolo?

Încuviințez din cap.

— Dacă, de pildă, v-ați decide să o udați, ați primi un punct pentru gestul dumneavoastră frumos. Vedeți dumneavoastră, în Ross City, aproape orice acțiune pozitivă aduce puncte de recompensă, în vreme ce acțiunile negative scad puncte. Pe măsură ce acumulezi puncte, crești în nivel. În clipa aceasta, dumneavoastră vă aflați la Nivelul Unu.

Omul face o pauză și-mi indică numărul virtual care plutește deasupra capului său.

— Eu sunt la Nivelul Treisprezece.

— Și ce sens are să atingi aceste… niveluri? îl întreb când părăsim holul și intrăm într-un ascensor. Ele determină ce statut are fiecare din oraș? Îi țin pe civili sub control?

Santinela Makoare își pleacă fruntea.

— O să vedeți.

Ieșim din ascensor și ne îndreptăm spre un nou pod (de data asta, acoperit cu un tavan din sticlă arcuită) care leagă clădirea în care ne aflăm de o alta. Pe drum, încep să înțeleg ce vrea să spună Santinela Makoare. Clădirea în care pătrundem arată ca o academie enormă și, privind în clase prin zidurile din sticlă, observ că fiecare individ în parte – probabil studenți cu toții – are propriile scoruri deasupra capului și propriul nivel. În partea din față a sălii, pe un monitor uriaș din sticlă, sunt proiectate o serie de întrebări de matematică, fiecare având câte un punctaj strălucitor deasupra.

ANALIZĂ MATEMATICĂ SEMESTRUL 2
Î1: 6 PCT
Î2: 12 PCT

Și așa mai departe. La un moment dat, îl văd pe unul dintre studenți aplecându-se ca să copieze de la un vecin. Scorurile de deasupra capului său clipesc roșu și, o secundă mai târziu, scorul său scade cu cinci puncte.

COPIAT: 5 PCT
1 642: NIVELUL 3

Studentul încremenește o clipă, după care întoarce repede ochii la propriul test.

Santinela Makoare surâde când mă vede analizând situația.

— În Ross City, nivelul pe care îl ai înseamnă totul. Cu cât ai un nivel mai ridicat, cu atât câștigi mai mulți bani, cu atât mai bune sunt slujbele pentru care poți să candidezi și cu atât ești mai respectat. Persoanele cu scorurile cele mai înalte sunt foarte admirate și de-a dreptul celebre.

Bărbatul îmi arată ceafa studentului care a vrut să copieze.

— După cum vedeți, cetățenii noștri sunt atât de captivați de acest joc al vieții, încât cei mai mulți știu că nu e bine să facă lucruri care le vor reduce scorurile. În consecință, nivelul de criminalitate din Ross City e foarte scăzut.

— Fascinant, murmur eu cu ochii încă lipiți de sala de clasă, chiar și atunci când ajungem în capătul holului și ieșim pe un alt pod.

După o vreme, un nou mesaj îmi apare în colțul ochelarilor.

MERS 1 000 METRI: + 2 PCT
SCORUL ZILEI: 3
SCORUL CUMULAT: 3

Spre surprinderea mea, faptul că văd numerele crescând îmi dă un scurt fior de mulțumire. Mă întorc spre Santinela Makoare.

— Înțeleg de ce sistemul acesta e benefic pentru motivarea cetățenilor. Extraordinar!

Nu mai rostesc cu voce tare și următorul gând, dar mă întreb în sinea mea: cum se face diferența între acțiunile bune și cele rele? Cine decide ce e bine și ce e rău? Ce se întâmplă când cineva ia glas împotriva guvernului? În cazul ăsta, scorul persoanei crește sau se reduce? Mă minunez de tehnologia care există aici. Pentru prima dată, mi-e extrem de limpede cât de înapoiată e Republica. Oare decalajul a fost întotdeauna atât de mare? Om fi fost și noi vreodată lideri?

Într-un final, ajungem într-o clădire cu o sală largă, semicirculară, folosită pentru întâlnirile politice („Sala Discuțiilor”, după cum o numește Lady Medina). În încăpere sunt

înșirate steaguri din diverse țări ale lumii. În centru se află o masă lungă, din lemn de mahon, iar acum delegații antarcticani se așază de o parte a ei, iar noi luăm loc de cealaltă parte. Alți doi delegați, cu niveluri similare cu al Medinei, ni se alătură când demarează discuțiile. Dar abia al treilea delegat îmi atrage atenția. Omul are în jur de patruzeci și cinci de ani, părul de culoarea bronzului, pielea închisă la culoare și o barbă tunsă cu grijă. Textul care plutește deasupra capului său indică „NIVELUL 202”.

— Domnul Președinte Ikari, spune Lady Medina când ni-l prezintă pe bărbat.

Anden și ceilalți Senatori înclină capul în semn de respect. Fac și eu la fel. Deși nu îndrăznesc să-mi iau ochii de la discuții, zăresc cu coada ochiului steagul Republicii. Prin ochelari, observ că deasupra lui stă scris, virtual, cu litere strălucitoare, „REPUBLICA AMERICII”. Chiar alături se află steagul Coloniilor, cu dungile lui negre și gri și cu pasărea de un auriu sclipitor din centru.

Deasupra unora dintre steagurile celorlalte țări plutește, sub numele lor, cuvântul *Aliat.* Deasupra steagului Republicii cuvântul acesta lipsește.

Discuția noastră e tensionată din start.

— Se pare că planurile tatălui tău s-au întors împotriva ta, îi spune Președintele lui Anden.

Bărbatul se apleacă țeapăn în față.

— Desigur, Națiunile Unite sunt îngrijorate de faptul că Africa a acordat deja ajutor Coloniilor. Coloniile au declinat invitația de a sta de vorbă cu noi.

Anden oftează.

— Oamenii noștri de știință lucrează din greu ca să găsească un leac.

Observ că niciodată, pe parcursul dezbaterii, Anden nu-l pomenește pe Eden și nu menționează nici lipsa de cooperare a lui Day.

— Însă, datorită banilor și sprijinului african, forțele Coloniilor sunt copleșitoare. Avem nevoie de ajutor ca să le respingem atacurile sau riscăm să fim cotropiți în decurs de o lună de zile. Virusul ar putea să se răspândească și la noi…

— Vorbești cu pasiune, îl întrerupe Președintele. Și nu mă îndoiesc că faci lucruri extraordinare în calitate de nou lider al

Republicii. Dar o situație ca asta… Virusul trebuie mai întâi să fie controlat, ca să nu se mai răspândească. Și am auzit că armata Coloniilor a făcut deja breșe în frontierele voastre.

Ochii aurii ca mierea ai Președintelui sunt incredibil de luminoși. Când Serge încearcă să intervină, bărbatul îi închide instantaneu gura, fără să-și ia privirea de la Anden.

— Lasă-l pe Electorul vostru să răspundă, îl pune el la punct.

Serge se cufundă într-o tăcere bosumflată, nu înainte ca eu să remarc schimbul de priviri îngâmfate dintre Senatori. Încep să mă enervez. Senatorii, Președintele Antarcticii, chiar și ceilalți doi Princeps-Electi ai lui Anden îl iau cu toții peste picior, fiecare în modul lui subtil. Toți îl întrerup și pun accent pe vârsta lui necoaptă. Mă uit la Anden, rugându-l în gând să nu se lase doborât. Mariana înclină din cap spre el.

— Domnule? i se adresează ea.

Sunt ușurată când Anden îi aruncă mai întâi lui Serge o privire dezaprobatoare, apoi ridică bărbia și răspunde cu calm.

— Da. Deocamdată am reușit să le ținem piept, însă trupele Coloniilor se află chiar la periferia capitalei.

Președintele se apleacă în față și se sprijină cu coatele pe masă.

— Deci există posibilitatea ca virusul ăsta să fi trecut deja pe teritoriul vostru?

— Da, vine răspunsul Electorului.

Președintele tace o clipă. Într-un final, spune:

— Ce vrei de fapt?

— Avem nevoie de sprijin militar, îi explică Anden. Armata Antarcticii este cea mai bună din lume. Ajutați-ne să ne securizăm frontierele. Însă, mai presus de orice, ajutați-ne să găsim un leac. Coloniile ne-au avertizat că leacul este singurul lucru care le va determina să se retragă. Și avem nevoie de timp ca să-l fabricăm.

Ikari strânge din buze și clatină scurt din cap.

— Nu vă acordăm nici sprijin militar, nici bani, nici provizii. Mă tem că aveți deja datorii prea mari față de Antarctica pentru așa ceva. Ceea ce *pot* să vă ofer sunt oameni de știință care să vă ajute să găsiți leacul la molimă. Însă *nu* îmi voi trimite trupele într-o zonă infectată. E prea periculos.

Când vede expresia de pe chipul lui Anden, privirea îi devine de oțel.

— Te rog să ne ții la curent, căci și eu sper, la fel de mult ca și tine, să văd această problemă rezolvată. Îmi cer scuze că nu vă putem fi de ajutor cu mai mult, Elector.

Anden se apleacă peste masă și-și împletește degetele între ele.

— Ce pot face ca să vă conving să ne ajutați, domnule Președinte? spune el.

Ikari se lasă pe spătarul scaunului și se uită țintă la Anden cu un aer gânditor. Care mie îmi dă fiori. A așteptat ca Electorul să rostească aceste cuvinte.

— O să trebuiască să-mi oferi ceva care să merite, îi răspunde într-un sfârșit. Ceva ce tatăl tău nu mi-a oferit niciodată.

— Și despre ce anume este vorba?

— Despre pământ.

La auzul acestor cuvinte, inima mi se strânge dureros. Să le cedăm din teritoriu. Ca să ne salvăm țara, va trebui să ne vindem unei alte națiuni. Propunerea asta seamănă cu o siluire, e ca și când ne-am vinde trupurile. Ca și când ți-ai da copilul unui străin. Sau ai renunța la o parte din căminul familiei tale. Mă uit la Anden, străduindu-mă să-i descifrez emoțiile din spatele calmului aparent.

Anden îl țintuiește pe Ikari cu privirea timp îndelungat. Oare se gândește la ce ar spune tatăl lui într-o astfel de situație? Oare se întreabă dacă e un conducător la fel de bun pentru poporul lui? Într-un final, își pleacă fruntea. Are grație chiar și într-un moment umilitor.

— Sunt deschis la discuții, șoptește el.

Președintele înclină o dată din cap. Îi văd zâmbetul abia schițat din colțurile gurii.

— Atunci vom discuta, concluzionează el. Dacă găsiți un leac pentru virusul ăsta și ne înțelegem asupra pământului, atunci îți promit că vei primi sprijin militar. Până atunci, lumea va trebui să gestioneze problema așa cum se procedează în cazul oricărei pandemii.

— Și ce înseamnă asta, domnule? întreabă Anden.

— Va trebui să vă închidem toate porturile și granițele, cât și pe acelea ale Coloniilor. Celelalte națiuni trebuie notificate. Sunt convins că înțelegi.

Anden tace. Sper că Președintele nu a băgat de seamă cât de tare m-au tulburat cuvintele lui. Republica, în întregime, va intra în carantină.

11. DAY

June a plecat în Antarctica, iar Eden a plecat în Los Angeles cu al doilea val de evacuați. Noi ceilalți am rămas în buncăr, cu urechea ciulită la asaltul Coloniilor, care continuă. De data asta, lupta pare și mai grea. Uneori, pământul se cutremură atât de tare, încât peste noi plouă cu un praf fin din tavanul buncărului subteran. Evacuații care se încolonează grăbiți spre trenurile aflate în așteptare sunt acoperiți de o pulbere cenușie. Luminile rotative de pe plafonul tunelului aruncă peste noi străfulgerări roșii. Mă întreb cât de bine rezistă celelalte buncăre din oraș. Evacuările devin și mai rapide, trenurile pleacă din oră în oră și sunt mereu înlocuite de altele noi. Cine știe cât va mai ține și tunelul ăsta. Din când în când, văd soldați îmbrâncindu-i la loc, în șir, pe civilii care încep să se agite.

— O singură coadă! latră soldații, ridicându-și armele în semn de amenințare.

Cu toții au fețele ascunse în spatele măștilor anti-revoltă pe care le cunosc al naibii de bine.

— Dizidenții vor fi lăsați în urmă, fără comentarii. Mișcați-vă, oameni buni!

Eu stau într-un colț în vreme ce praful curge încontinuu peste noi. Suntem cu toții împreună: eu, Pascao, Tess și restul Patrioților. La un moment dat, câțiva soldați au încercat să mă urce într-un tren, dar, după ce am sărit cu gura pe ei, potopindu-i cu înjurături, m-au lăsat în pace. Acum mă ignoră. Preț de câteva secunde, mă uit la oamenii care se urcă în tren, apoi mă întorc la discuția pe care o port cu Pascao. Tess șade lângă mine, deși tensiunea nerostită dintre noi o face să pară mult mai departe. Omniprezenta mea durere de cap îmi bate în ceafă, pulsând cu putere.

— Tu ai văzut mai mult din oraș decât mine, îi șoptesc lui Pascao. Cum crezi că rezistă Fortificația?

— Nu prea bine, îmi răspunde Pascao. De fapt, din moment ce armata din Colonii e ajutată de încă o țară și judecând după genul de asalt pe care l-au pornit, nu m-ar mira ca în câteva zile

să nu mai rămână nimic din Fortificație. Crede-mă, n-o să reziste mult.

Mă întorc să văd câte persoane așteaptă să urce în trenuri.

— Ce-am putea face ca să le punem Coloniilor bețe în roate?

O altă voce se face auzită. E unul dintre Hackeri, o fată, Frankie, cea rănită la umăr.

— Dacă am pune mâna pe câteva electrobombe, spune ea pe un ton gânditor, cred că aș putea să le modific circuitele ca să dezactivăm o parte din armele Coloniilor sau ceva de genul ăsta. S-ar putea chiar să le stricăm și niște avioane.

Avioanele. Așa e. Anden parcă zicea că avioanele cu reacție ale Coloniilor sunt parcate pe un aerodrom improvizat, dincolo de zidurile Fortificației.

— Pot să fac rost de niște electrobombe, îi anunț în șoaptă. Și de niște grenade.

Pascao plescăie de încântare.

— Să înțeleg că în planul tău ne jucăm și cu nitroglicerină? Atunci pune-te pe treabă, ce mai stai?

Alergătorul se întoarce ca să îi spună ceva lui Baxter, care-mi aruncă apoi o privire posomorâtă. Urechea lui arată mai rău ca niciodată.

— Hei, Baxter băiete! Ajută-i pe Gioro și Frankie. Ai grijă să-i acoperi cât își fac numărul de magie.

— Pascao, șoptesc eu. Ai chef s-o faci nițel pe momeala?

Băiatul râde.

— Doar la asta se pricep Alergătorii cel mai bine, nu?

— Atunci hai să ne jucăm puțin cu ei. Vreau să faci pe dublura mea cât mă duc eu la aerodromul lor improvizat.

— Sună promițător.

— Bine.

Deși situația e departe de a fi roz, zâmbesc. În voce mi se strecoară o notă de mândrie.

— Noaptea asta o să se încheie cu un morman de mașinării militare scumpe, dar complet inutile.

— Ești nebun, amice, se răstește Baxter la mine. Nici măcar Republica nu poate să se opună Coloniilor, și tu crezi că grupulețul nostru are vreo șansă să le bată?

— Nu trebuie să le batem. Tot ce trebuie să facem noi e să câștigăm timp. Și sunt destul de sigur că la asta ne pricepem.

Iritat, Baxter pufnește cu putere pe nas, însă rânjetul lui Pascao devine și mai larg. Lângă mine, Tess se foiește neliniștită. Probabil că-și amintește de vechile mele infracțiuni, cum a fost martoră la toate și cum, după absolut fiecare dintre ele, a fost nevoită să mă bandajeze. Poate că-și face griji pentru mine. Sau poate că e fericită. Poate că ar prefera să nu fiu deloc aici. Dar s-a întors în Republică pentru mine. Așa mi-a zis, nu? Asta înseamnă că încă îi pasă de mine, cel puțin într-o anumită măsură. Mă gândesc ce ar fi nimerit să-i spun ca să umplu tăcerea asta stânjenitoare; însă în loc de asta, îi iau la întrebări pe ceilalți.

— Când eram în cameră, mi-ați zis că v-ați întors aici pentru că vreți să fiți amnistiați. Dar ați fi putut să încercați să fugiți în altă țară decât Republica, nu? Nici măcar nu trebuia să ajutați Republica. Anden – adică Electorul – oricum v-ar fi amnistiat.

Îmi opresc privirea asupra lui Pascao.

— Știați asta, nu? Și-atunci, pe bune, de ce v-ați întors încoace? N-ați făcut asta numai pentru că ați aflat de rugămintea mea.

Surâsul lui Pascao se evaporă și, preț de o clipă, băiatul pare chiar serios. Oftează și apoi se uită la ceilalți, la micul nostru grup. E greu de crezut că, la un moment dat, oamenii ăștia au făcut parte dintr-o structură cu mult mai amplă.

— Suntem Patrioți, da? îmi răspunde el într-un sfârșit. Se presupune că luptăm ca să vedem Statele Unite reinstaurate, într-o formă sau alta. După cum se pare că stau lucrurile în Colonii, nu știu dacă liderii lor sunt oamenii potriviți ca să implementeze o astfel de schimbare. Însă, trebuie să recunosc, noul Elector al Republicii are potențial, iar după ce clapă ne-a tras Razor, până și eu cred că Anden ar putea să fie soluția pe care am așteptat-o cu toții.

Pascao se oprește din vorbit și îi face semn lui Baxter, care doar ridică din umeri.

— Până și Baxter crede asta.

Eu mă încrunt.

— Deci voi v-ați întors fiindcă vreți sincer să ajutați Republica să câștige războiul? Vreți, pe bune, să ne ajutați să ne apărăm?

Pascao încuviințează din nou.

— De ce n-ați zis așa când eram încă în cameră? Ar fi sunat de-a dreptul nobil.

— N-ar fi sunat deloc nobil, mă contrazice Alergătorul, clătinând din cap. Nu ne-ar fi crezut. Tocmai noi, Patrioții, teroriștii care îi aruncau în aer pe soldații Republicii cu fiecare ocazie pe care o prindeau? Da, sigur că ne-ar fi crezut. De-asta m-am gândit că ar fi mai bine pentru noi dacă am miza pe cartea amnistiei. Pentru Electorul vostru și pentru mica voastră Princeps-Elect era un răspuns mai realist.

Tac. Când Pascao vede că ezit, își scutură palmele de praf și se ridică.

— Hai să ne urnim, spune. N-avem timp de pierdut, doar auziți și voi ce prăpăd e afară.

Le face semn Patrioților să se strângă în jurul lui și începe să-i indice fiecăruia ce sarcină are. Eu mă ridic pe vine.

Tess trage adânc aer în piept și, când îmi surprinde din nou privirea, mi se adresează pentru prima dată de când ne-am regăsit în camera aia.

— Îmi pare rău, Day, spune ea încetișor, ca să n-o audă ceilalți.

Eu încremenesc, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— De ce? îi răspund. N-are pentru ce să-ți pară rău.

— Ba da, are.

Fata întoarce capul. Cum de a crescut așa de repede? E în continuare subțire și delicată, dar ochii ăștia sunt ai unei persoane mai mature decât mi-o aminteam.

— N-am vrut să te las în urmă și n-am vrut s-o învinovățesc pe June pentru tot. Chiar nu cred că e o fată rea*. Niciodată* n-am crezut asta. Atâta doar că eram așa de… furioasă…

Chipul lui Tess mă atrage ca întotdeauna, așa cum m-a atras și atunci când am văzut-o prima dată, scormonind în tomberonul ăla. Aș vrea s-o îmbrățișez, dar rămân neclintit și aștept, o las pe ea să aleagă ce va urma.

— Tess…, îi spun încetișor, străduindu-mă să găsesc cea mai bună cale ca să exprim ce simt.

La naiba! I-am zis atâtea tâmpenii în trecut!

— Te iubesc. Indiferent ce se întâmplă între noi.

Tess își cuprinde genunchii cu brațele.

— Știu.

Mi se pune un nod în gât. Las ochii în jos.

— Dar nu te iubesc așa cum vrei tu să te iubesc. Îmi pare rău dacă ți-am lăsat vreodată o impresie greșită. Cred că niciodată nu te-am tratat atât de bine pe cât meriți.

Inima mi se strânge dureros pe măsură ce cuvintele îmi părăsesc buzele, lovind-o pe Tess în zborul lor.

— Așa că nu trebuie să-ți pară rău. E vina mea, nu a ta.

Fata clatină din cap.

— Știu că nu mă iubești în felul ăla. Crezi că nu m-am lămurit până acum?

O notă de amărăciune i se strecoară în glas.

— Dar tu nu știi ce sentimente am eu pentru tine. Nimeni nu știe.

O privesc direct în ochi.

— Atunci spune-mi.

— Day, tu însemni pentru mine mai mult decât o *pasiune romantică.*

Încercând să se explice, Tess își încrețește fruntea.

— Când lumea întreagă mi-a întors spatele și m-a lăsat să mor, *tu* m-ai adăpostit. Ai fost singurul căruia i-a păsat ce se întâmpla cu mine. Tu erai totul. *Totul.* Tu ai devenit întreaga mea familie, mi-ai ținut loc de părinți și de frații și ai avut grijă de mine, ai fost singurul meu prieten și companion, ai fost protectorul meu și, în același timp, cineva care avea nevoie să fie protejat. Înțelegi? Nu te iubeam în felul în care ai crezut tu, deși nu pot să neg că a fost și o astfel de iubire. În parte. Însă sentimentele mele față de tine merg dincolo de asta.

Dau să-i răspund, dar nu pot să rostesc niciun cuvânt. Nu știu ce să spun. Tot ce pot să fac e *să înțeleg.*

Tess răsuflă adânc, emoționată.

— Așa că atunci când am crezut că June o să te ia de lângă mine, n-am știut ce să fac. Simțeam că June îmi lua tot ce conta pentru mine. Și că-ți dădea *ție* toate lucrurile pe care eu nu le aveam.

Fata lasă ochii în pământ.

— De asta îmi pare rău. Îmi pare rău pentru că nu *trebuia* să fii totul pentru mine. Te aveam pe tine, dar uitasem că mă aveam și pe mine.

Tess face o pauză și se uită la ceilalți Patrioți, care sunt cufundați într-o discuție.

— E un sentiment nou, cu care încă nu m-am obișnuit pe deplin.

Și uite-așa, amândoi am redevenit copii. Văd versiunile noastre mai tinere, bălăngănindu-și picioarele peste marginea vreunui bloc-turn dărăpănat, privind cum apune soarele, în fiecare seară, în ocean. Câte am văzut de atunci încoace și cât de departe am ajuns!

Mă întind și-i ating nasul cu degetul, așa cum îi făceam mereu. Pentru prima dată, Tess surâde.

•

Noaptea a lăsat loc primelor ore ale dimineții. Soarele încă nu a răsărit, dar, în sfârșit, ploaia și burnița s-au oprit, lăsând orașul strălucitor în lumina lunii. Alarma de evacuare încă mai răsună din când în când, iar JumboTron-urile continuă să emită mesajul de rău augur, „Adăpostiți-vă”, scris pe fond roșu. Însă, pentru scurt timp, bătălia s-a întrerupt, iar pe cer nu se mai văd avioane și lumina exploziilor. Presupun că ambele părți trebuie să se odihnească. Mă frec la ochi ca să-mi risipesc oboseala și încerc să-mi ignor durerea de cap. Și mie mi-ar prinde bine puțină odihnă.

— Să știi că n-o să fie ușor, îmi șoptește Pascao în timp ce privim amândoi zorii zilei. Probabil că sunt cu ochii-n patru după soldați republicani.

Stăm pe marginea Fortificației, studiind câmpul aflat imediat dincolo de granița orașului. Nu e ca și cum oamenii n-ar locui și în afara Fortificației, dar, spre deosebire de LA, care e o întindere de locuințe ce se topește în orașele învecinate, populația din Denver e mai redusă ca număr în zonele mai nesigure, de dincolo de zidurile înconjurătoare. Mici mănunchiuri de clădiri se ițesc ici și colo. Toate par pustii și mă întreb dacă Republica a văzut armata Coloniilor apropiindu-se din depărtare și dacă i-a evacuat pe locuitorii din acele case în interiorul Fortificației. Deși dirijabilele Coloniilor s-au întors pe teritoriul lor pentru realimentare. Armata a lăsat pe câmpuri mai multe avioane cu reacție, iar zonele pe care le-a ocupat sunt bine luminate cu reflectoare. Sunt oarecum șocat de sentimentul de repulsie care mă copleșește la gândul că armata Coloniilor ne-ar putea cuceri. În urmă cu un an, aș fi urlat de fericire din adâncul bojocilor în fața unui atare scenariu. Acum însă îmi răsună la nesfârșit în cap sloganul invadatorilor. „Un stat liber e un stat

corporatist”. Reclamele pe care mi le amintesc din orașele Coloniilor îmi dau fiori.

Mi-e greu să îmi dau seama ce prefer cu adevărat: să-l văd pe fratele meu crescând sub dominația Coloniilor sau să-l văd luat de Republică și dus înapoi în laboratoare pentru experimente?

— Da, o să fie cu ochi-n patru, îi dau dreptate lui Pascao.

Mă salt de pe marginea Fortificației și încep să cobor. Dincolo de zid sunt parcate avioane cu reacție Republicane gata de zbor, cu piloții lor cu tot.

— Dar noi nu suntem soldați republicani. Dacă ei au putut să ne servească un atac-surpriză, și noi putem.

Eu și Pascao suntem îmbrăcați identic, în negru din cap până-n picioare, și avem măști trase pe fețe. Dacă n-ar fi mica diferență de înălțime dintre noi, cred că nimeni n-ar fi capabil să ne deosebească.

— Voi doi sunteți gata? murmură Pascao la microfon, adresându-li-se Hackerilor.

Apoi se uită la mine și-mi face semn că totul e în ordine. Dacă Hackerii sunt pe poziții, înseamnă că și Tess e pe poziție. „Ai grijă de tine”.

Coborâm de pe zid. Când ajungem jos, câțiva soldați republicani ne conduc către un pasaj subteran îngust și discret. Acesta duce dincolo de Fortificație, în teritoriul unde domnește pericolul. Soldații înclină capetele, ca și cum ne-ar ura în tăcere „mult noroc”, după care se retrag prin pasaj. Sper din tot sufletul ca planul să funcționeze.

Privesc câmpul unde sunt parcate avioanele cu reacție din Colonii. Când am împlinit cincisprezece ani, am dat foc unei serii de zece avioane de vânătoare cu reacție republicane, niște F-472-uri noi-nouțe, parcate la baza forțelor aeriene Burbank, din Los Angeles. Asta a fost cea dintâi ispravă dintre cele care m-au propulsat pe primul loc pe lista celor mai căutați infractori și una dintre infracțiunile pe care June însăși m-a făcut să le mărturisesc atunci când am fost arestat. Am făcut treaba asta furând, mai întâi, galoane întregi de nitroglicerină albastră extrem de explozibilă de prin diverse baze aeriene. Apoi am turnat lichidul în gurile țevilor de eșapament ale avioanelor și pe cozile lor. În secunda în care au pornit motoarele, cozile aeronavelor au explodat, cuprinse de flăcări.

Îmi amintesc perfect. Avioanele Coloniilor sunt construite altfel: au niște aripi ciudate, orientate cumva spre față –, dar, până la urmă, tot niște mașinării sunt. Iar de data asta nu mai sunt singur. Sunt sprijinit de Republică. Și, cel mai important. Republica mi-a dat explozibil.

— Ești gata? îl întreb în șoaptă pe Pascao. Ți-ai luat bombele?

— Crezi că *aș putea* să uit să iau bombele? Credeam că mă cunoști mai bine de-atât, spune Pascao în zeflemea. Day, de data asta, fără prostii. Ai priceput, frumușelule? Dacă te apucă brusc s-o iei razna, măcar zi-mi și mie întâi. Ca să am timp să-ți ard una în moacă.

— Da, să trăiți! zic eu, zâmbind la ironiile lui.

Hainele cu care suntem îmbrăcați ne ajută să ne confundăm cu peisajul. Înaintăm furișându-ne fără niciun sunet, până când depășim scurta distanță până unde putem fi apărați de armele de la baza Fortificației. Acum depășim limita de tragere, iar aerodromul improvizat al Coloniilor pare să fie la o aruncătură de băț. Soldații inamici stau de pază la marginea câmpului. Nu departe, zărim mai multe șiruri de tancuri. Poate că dirijabilele nu sunt aici, dar inamicii au lăsat în urmă destule mașini de război ca să mai pornească o bătălie.

Eu și Pascao ne ghemuim în spatele unei grămezi de bolovani din apropierea aerodromului. În lumina asta nu-i disting decât silueta. Alergătorul înclină o dată din cap, apoi șoptește ceva la microfon.

Câteva secunde, așteptăm încordați. Deodată, JumboTron-urile aliniate de-a lungul perimetrului exterior al Fortificației se luminează la unison. Pe ecrane apare steagul Republicii iar în noapte, prin megafoane, începe să răsune jurământul. Totul pare un program tipic de propagandă republicană: JumboTron-urile încep să ruleze înregistrări generice cu soldați și civili republicani, victorii din timpul războiului și străzi prospere. Pe aerodrom, soldații își îndreaptă atenția spre programul JumboTron-urilor. La început, paznicii privesc imaginile suspicioși și alarmați, dar se relaxează din nou peste câteva secunde.

Foarte bine. Indivizii cred că Republica s-a apucat să difuzeze materiale pentru ridicarea moralului. Nu e suficient de ciudat pentru ca paznicii din Colonii să intre în panică, e doar ceva îndeajuns de distractiv încât să le suscite interesul. Aleg o zonă

unde soldații urmăresc cu toții filmulețele de pe monitoarele JumboTron-urilor și apoi îi fac semn din cap lui Pascao. El îmi răspunde tot prin semne. E rândul meu să pornesc.

Mă uit în jur cu atenție, să văd pe unde aș putea să mă strecor spre piste. Aici sunt patru soldați din Colonii, care urmăresc cu atenție materialele video; un altul, îmbrăcat în haine de pilot, se află undeva mai departe și stă cu spatele la mine. De unde sunt eu, mi se pare că râde de emisia republicană împreună cu un amic. Aștept până când toți paznicii sunt cu privirile îndreptate în altă direcție decât cea în care mă aflu. Apoi sar peste împrejmuirea câmpului fără niciun sunet și mă pitesc în spatele roții de aterizare a celui mai apropiat avion. Mă strâng ghem, astfel încât îmbrăcămintea neagră să mă ascundă în umbre.

Unul dintre paznici aruncă o privire distrată peste umăr, spre avion. Cum nu vede nimic interesant, întoarce ochii înapoi către Fortificație.

Eu mai aștept câteva secunde. Îmi așez mai bine rucsacul pe umeri și mă cațăr în interiorul gurii de eșapament. Am un déjà-vu și inima îmi bubuie de emoție. Dar nu irosesc timpul. Scot din rucsac un cub mic de metal și-l lipesc bine de peretele interior al țevii. Pe ecranul cubului apare o lumină roșie, atât de palidă, încât și eu abia izbutesc să o văd. Mă asigur că mecanismul e bine ancorat și mă trag spre buza gurii de eșapament. N-o să avem multă vreme la dispoziție odată ce paznicii se vor plictisi de micul nostru divertisment propagandistic. Când nu se uită nimeni, sar jos, pe pământ. Bocancii cu tălpi moi nu scot niciun sunet. Mă topesc la loc în umbra proiectată de trenul de aterizare al avionului, verific poziția paznicilor și trec la următorul șir de avioane. Pascao ar trebui să facă exact același lucru ca și mine, doar că în celălalt capăt al aerodromului. Dacă totul merge conform planului, atunci un explozibil pe șir ar trebui să producă pagube din belșug.

Când ajung la al treilea șir de avioane și-mi termin treaba și acolo, sunt deja lac de sudoare. Undeva, în depărtare, propaganda de pe ecranele JumboTron-urilor continuă să ruleze, însă îmi dau seama că unii dintre paznici s-au plictisit deja. A venit vremea să ne retragem. Ies în liniște din gura de eșapament, rămân puțin atârnat și apoi, la momentul potrivit, îmi dau drumul și o iau la fugă spre bezna câmpului.

Atât doar că momentul n-a fost cel potrivit. O mână îmi alunecă pe metal, iar buza gurii de eșapament mă taie zdravăn în palmă. Din cauză că sunt slăbit, nu mai aterizez perfect; gem o dată de durere și mă trag mult prea încet în umbra trenului de aterizare. Un paznic mă vede. Înainte să reușesc să-l opresc, face ochii mari și ridică arma spre mine.

Nu apucă însă nici măcar să strige, căci un cuțit despică în zbor întunericul și i se înfige în gât. Urmăresc scena îngrozit. Pascao. Știu că el a fost. Mi-a salvat pielea și a atras atenția asupra lui. Deja din partea cealaltă a câmpului s-au auzit două strigăte. Pascao îi momește după el. Profit de ocazia pe care mi-a creat-o și alerg până în zona de relativă siguranță din afara aerodromului.

Îmi pornesc microfonul și-l apelez pe Pascao.

— Ești bine? îl întreb, șoptind îngrijorat.

— La fel de bine ca și tine, frumușelule, șuieră el.

Aud tare în cască respirația lui precipitată și zgomot de pași.

— Tocmai am depășit zona aerodromului. Dă-i OK-ul lui Frankie. Trebuie să mai scap de doi care se țin de coada mea.

Și Pascao închide comunicarea.

O contactez pe Frankie.

— Suntem gata, o anunț. Dă-le drumu’.

— S-a făcut, îmi răspunde fata.

Brusc, JumboTron-urile opresc difuzarea filmulețelor și se înnegresc. Sunetul care a urlat în tot orașul amuțește. Suntem cufundați într-o tăcere stranie. Soldații inamici care probabil că până acum l-au urmărit pe Pascao ridică uluiți ochii spre monitoarele întunecate, împreună cu restul paznicilor.

Trec câteva secunde de liniște.

Deodată, o explozie strălucitoare, de-a dreptul orbitoare, face țăndări centrul aerodromului. Când mă uit înapoi, la prima linie de soldați, îi văd căzuți la pământ, chinuindu-se să se ridice încet de jos, încă amețiți. Atmosfera e încărcată de scântei de electricitate, care țopăie frenetic înainte și înapoi între avioane. Soldații aflați mai departe își îndreaptă armele către clădiri, trăgând la întâmplare, însă cei din prima linie descoperă că armele nu le mai funcționează. Eu continui să alerg înapoi, spre Fortificație.

O altă explozie cutremură aceeași zonă și o ceață enormă, aurie, acoperă totul. Strigăte de panică se ridică din rândul

trupelor inamice. Soldații nu văd ce se întâmplă, însă eu știu că, în clipa asta, fiecare bombă pe care am plasat-o distruge câte un șir de avioane, făcându-le inutilizabile și, totodată, scoate temporar din uz armele paznicilor. Unii scot armele și trag la nimereală în beznă, ca și când soldații Republicii ar sta undeva, în așteptare. De fapt, nu sunt prea departe de adevăr. Ca la un semnal, avioanele cu reacție republicane, parcate în lungul Fortificației, decolează, ridicându-se spre cer. Mugetul lor mă asurzește.

Pornesc microfonul și o apelez pe Frankie.

— Cum merg evacuările?

— Pe cât de lin posibil, îmi răspunde ea. Probabil că au mai rămas două valuri. Ești pregătit pentru marele moment?

— Dă-i bice, șoptesc eu.

JumboTron-urile se trezesc la viață. De data asta însă, pe toate ecranele, proiectează chipul meu vopsit. E o înregistrare video pe care am făcut-o mai devreme. Le zâmbesc larg inamicilor, în vreme ce soldații inamici se reped cum pot către avioanele pe care le mai au. În clipa asta, am impresia că mă uit la fața unui străin, o față nefamiliară și înfricoșătoare, acoperită de o dungă neagră și lată. Preț de o secundă, nici nu-mi mai amintesc că am făcut înregistrarea. Gândul ăsta mă face să-mi răscolesc amintirile panicat până când, în sfârșit, rememorez episodul și oftez ușurat.

— Numele meu e Day, spune persoana mea de pe ecranele JumboTron-urilor, și lupt pentru poporul Republicii. Dacă aș fi în locul vostru, aș fi ceva mai atent.

Frankie oprește din nou emisia. Deasupra capului meu, avioanele republicane străbat cerul. Mingi de foc portocalii aprind aerodromul. După așa o ispravă, care i-a luat prin surprindere și le-a distrus jumătate dintre avioane, soldații din Colonii se chinuiesc să se retragă. Pun pariu că apelurile disperate către comandantul lor au început deja să curgă.

O aud din nou pe Frankie în cască. Pare încântată.

— Trupele republicane au aflat de victoria noastră, mă anunță fata.

Pe fundal aud – spre ușurarea mea – că Pascao se conectează și el la apel.

— Bravo, Alergători. Gioro și Baxter sunt deja pe drum.

Frankie pare distrasă de ceva.

— Ne întoarcem și noi acum. Dați-mi câteva secunde și o să…

Apelul se întrerupe. Clipesc surprins.

— Frankie? întreb, încercând să refac conexiunea.

Nimic. Nu aud decât paraziți.

— Unde a dispărut? se interesează Pascao pe un fundal de pârâituri. Și tu ai pierdut apelul?

— Da.

Alerg mai departe, încercând să nu mă gândesc la ce e mai rău. Zona de siguranță asigurată de Fortificație nu e departe, disting deja intrarea micuță din lateral, prin care trebuie să ne întoarcem dincolo de ziduri, iar aici, în plin haos, văd niște soldați republicani care se reped afară, în praf, să întâmpine eventualele trupe ale Coloniilor care ne-ar fi putut urmări. Mai sunt doar câțiva metri până la ușă.

Șuierând, un glonț trece în viteză chiar pe lângă urechea mea. Apoi aud un urlet care-mi îngheață sângele în vine. Când mă răsucesc pe călcâie, le văd pe Tess și pe Frankie alergând în urma mea. Se sprijină una de cealaltă. În spatele lor sunt cinci sau șase soldați din Colonii. Mă opresc și schimb rapid direcția. Îmi smulg un cuțit de la centură și-l arunc cu toată puterea spre soldați. Șișul îl nimerește pe unul drept în șale. Omul cade în genunchi. Ceilalți m-au observat de-acum. Tess și Frankie abia reușesc să ajungă la ușă. Mă reped către ele. În spatele meu, soldații ridică armele.

Tocmai în secunda în care Tess o împinge pe Frankie pe ușă, un soldat iese din umbra de lângă intrare. Îl recunosc instantaneu. E Thomas și are o armă în mână.

Ochii îi sunt ațintiți asupra mea și asupra lui Tess. E înnegurat și fierbe de furie. Preț de o clipă, lumea din jurul meu pare să amuțească. Mă uit la arma lui Thomas. El o ridică. „Nu!” Instinctiv, mă îndrept spre Tess, ca să o acopăr cu trupul meu. „Thomas o să ne omoare”.

Însă chiar când ideea asta îmi aleargă prin minte, Thomas ne întoarce spatele și se îndreaptă cu fața spre soldații inamici care vin după noi. Mâna îi tremură de mânie și degetele i se încleștează pe patul armei. Resimt șocul puternic, dar nu am timp să mă gândesc la asta acum.

— Fugi, o împing pe Tess.

Amândoi sărim în grabă pe ușă.

În aceeași clipă, Thomas ridică arma. Trage un glonț, apoi un altul și un altul. Cu fiecare glonț care seceră trupele inamice, din piept îi izbucnește un urlet care-ți îngheață sângele în vine. Îmi ia o secundă ca să-mi dau seama ce strigă căpitanul.

— Trăiască Electorul! Trăiască Republica!

Thomas izbutește să tragă șase gloanțe înainte ca soldații inamici să deschidă și ei focul. O strâng pe Tess la piept și îi acopăr ochii. Fata strigă, protestând.

— Nu te uita, îi șoptesc la ureche.

În aceeași clipă, văd capul lui Thomas smucindu-se violent. Se prăbușește la pământ, moale ca o cârpă. În fața ochilor îmi apare, pentru o fracțiune de secundă, imaginea mamei mele.

Când a fost împușcată în cap. Tot în cap a fost împușcat și Thomas. A murit în fața plutonului de execuție.

Bubuitura o face pe Tess să tresară; plânge înăbușit în brațele mele ocrotitoare.

Pascao ne întâmpină în secunda în care suntem în siguranță. E plin de praf din cap până-n picioare, dar pe buze are și acum un surâs schițat pe jumătate.

— Ne așteaptă ultimul val de evacuare, ne anunță el, făcând semn din cap înspre cele două jeepuri parcate, care sunt gata să ne ducă înapoi, în buncăr. Câțiva soldați republicani au pornit deja spre noi, însă, înainte ca vreunul dintre noi să apuce să răsufle ușurat, observ că Frankie s-a prăbușit la pământ, iar Tess se agită în jurul ei. Jumătatea de zâmbet a lui Pascao se evaporă. În timp ce soldații sigilează partea asta a intrării în tunel, noi ne strângem în jurul lui Frankie. Tess scoate la iveală o trusă medicală. Frankie a început să aibă convulsii.

Îi scoatem haina. Cămașa de dedesubt e năclăită de sânge. Ochii fetei sunt mari din cauza șocului. Respiră cu dificultate.

— A fost împușcată când ne retrăgeam, ne explică Tess, rupând cămașa lui Frankie.

Fruntea îi e îmbrobonată de sudoare.

— De trei sau patru ori.

Mâinile zboară tremurânde peste trupul lui Frankie, împrăștiind o pudră și aplicând un unguent pe răni. Când termină cu asta, Tess smulge din trusă un pachet gros de tifon.

— N-o să reziste, murmură Pascao, dar Tess îl împinge la o parte și apasă pe una dintre rănile lui Frankie, de unde șiroiește cel mai mult sânge. Trebuie să plecăm. Acum.

Tess își șterge fruntea.

— Mai lăsați-mă un minut, insistă ea, șuierând printre dinți. Trebuie să controlez sângerarea.

Pascao dă să protesteze, însă eu îl reduc la tăcere cu o privire amenințătoare.

— Las-o în pace.

Îngenunchez lângă Tess. Nu mă pot opri să mă uit la rănile lui Frankie. Îmi dau seama că n-o să supraviețuiască.

— Fac orice îmi spui tu, îi șoptesc lui Tess. Lasă-ne să te ajutăm.

— Aplică presiune pe răni, răspunde prietena mea, făcând semn cu mâna către fesele care deja sunt mai mult roșii decât albe.

Tess se grăbește să pregătească o nouă cataplasmă.

Lui Frankie i se zbat pleoapele. Fata se chinuiește să-și reprime un strigăt înfundat și, într-un sfârșit, izbutește să ridice ochii spre noi.

— Trebuie... să... plecați. Vin... trupele din Colonii...

Îi ia un minut să moară. Tess continuă să-i aplice unguente încă o vreme, până când o opresc, punând o palmă peste mâna ei. Mă uit în sus, spre Pascao. Unul dintre soldații republicani se apropie iar de noi și ne privește încruntat și sever.

— Ăsta e ultimul avertisment, ne comunică, indicându-ne portierele deschise ale jeepurilor. Plecăm.

— Du-te, îi spun lui Pascao. Noi o să luăm jeepul următor.

Alergătorul ezită o secundă, distrus de moartea lui Frankie, apoi sare în picioare și dispare în prima mașină, care demarează în trombă, lăsând în urmă un nor de praf.

— Haide, o rog pe Tess, care a rămas aplecată peste trupul lipsit de viață al lui Frankie.

Din cealaltă parte a Fortificației se aud mugetele bătăliei.

— Trebuie să plecăm.

Tess se smulge din mâna mea și aruncă pachetul de feșe cu putere în zid. Se întoarce să se uite la chipul lui Frankie, care a căpătat nuanțe cenușii. Mă ridic, forțând-o pe Tess să facă la fel. Mâna mea însângerată lasă urme pe brațul ei. Soldații ne înșfacă pe amândoi și ne duc la jeepul rămas în urmă. Când, în sfârșit, ne urcăm în el, Tess ridică fața spre mine. Ochii îi sunt plini de lacrimi, iar chipul ei răvășit îmi rupe sufletul. Ne îndepărtăm de Fortificație în vreme ce soldații așază trupul lui

Frankie într-un camion. Apoi cotim și mașina accelerează spre buncăr.

Când ajungem acolo, jeepul lui Pascao e deja gol, iar ocupanții lui au pornit spre tren. Soldații sunt tensionați. Ne lasă să trecem de gardul din plasă al intrării și, în aceeași clipă, o nouă explozie dinspre Fortificație cutremură pământul. Ca într-un vis, pornim în goană pe scara metalică și pe coridoarele inundate cu lumini roșii, difuze. Sunetul pașilor de bocanci răsună înfundat de afară. Înaintăm din ce în ce mai în adânc, până când, în sfârșit, ajungem în buncăr și ne croim drum către trenul care așteaptă. Soldații ne trag la bord.

Când trenul se trezește la viață și demarăm, o salbă de explozii reverberează prin buncăr, aproape doborându-ne din picioare. Tess se prinde de mine. O țin strâns la piept. Tunelul din spatele nostru se prăbușește, închizându-ne în beznă. Trenul gonește mai departe. Ecourile exploziilor răsună prin pământ.

Durerea îmi erupe în creier.

Pascao încearcă să-mi spună ceva, dar nu-l mai aud. Nu mai aud nimic. Lumea din jurul meu se diluează în nuanțe de cenușiu și am senzația că mă învârt. „Unde suntem oare?” Undeva, Tess îmi strigă numele, dar nu știu ce mai spune după aceea, fiindcă mă pierd într-un ocean de durere și mă prăbușesc în întuneric.

12. JUNE

ORA 21:00.

CAMERA 3323, HOTELUL LEVEL INFINITY, ROSS CITY.

Ne-am instalat cu toții în hotel. Ollie se odihnește la capul patului, complet zdrobit după o zi epuizantă. Eu însă nu mă văd adormind. După o vreme, mă ridic fără zgomot, îi las trei biscuiți lângă ușă și ies din cameră. Rătăcesc pe coridoare cu ochelarii virtuali în buzunar, ușurată să văd din nou lumea așa cum e ea în realitate, fără șuvoiul de numere și cuvinte plutitoare. Nu știu unde merg, dar, într-un final, ajung două etaje mai sus, nu prea departe de camera lui Anden. Aici e mai multă liniște. Se poate ca Anden să fie singurul locatar de la nivelul acesta, în afară de câțiva soldați.

Înaintând pe hol, trec pe lângă o ușă care dă într-o încăpere vastă – probabil camera publică, centrală, de la acest etaj. Mă întorc și mă uit înăuntru. Pereții sunt complet albi, probabil pentru că nu am ochelarii virtuali pe nas și nu pot să văd simulările; încăperea e împărțită într-o serie de separeuri cilindrice înalte, făcute din sticlă transparentă. Interesant. Am un astfel de cilindru și în colțul camerei mele din hotel, deși până acum nu m-am obosit să văd ce-i cu el. Mă uit pe culoar, apoi împing ușa cu delicatețe. Aceasta se deschide prin glisare, fără niciun sunet.

Pășesc înăuntru și, imediat ce ușa se închide în spatele meu, camera îmi spune ceva în antarcticană, ceva ce eu nu înțeleg. Scot din buzunar ochelarii virtuali și mi-i pun la ochi. Automat, vocea camerei se înveselește și repetă propoziția, de data asta în engleză.

— Bine ai venit în camera de simulare, June Iparis.

Văd că scorul virtual îmi crește cu zece puncte, felicitându-mă pentru că utilizez camera de simulare pentru prima oară. Așa cum am bănuit, încăperea e acum luminoasă și colorată, iar pe pereții de sticlă ai separeurilor cilindrice sunt tot soiul de monitoare mobile.

— Aici poți accesa portalul când ești departe de casă! spune unul dintre panouri. Folosește cabina împreună cu ochelarii virtuali pentru o experiență senzorială completă.

În spatele textului rulează o filmare splendidă, reprezentând ceea ce par a fi scene superbe din jurul lumii. Mă întreb dacă portalul este modul în care antarcticanii se conectează la Internet. Brusc, mi se trezește interesul. Niciodată nu am navigat pe Internet din afara Republicii, niciodată nu am văzut lumea așa cum e în realitate, fără măștile și filtrele aplicate de Republică. Mă apropii de unul dintre cilindrii de sticlă și intru în el. Sticla din jurul meu se luminează.

— Bună ziua, June, îmi spune. Ce vrei să găsesc pentru tine?

Oare ce să caut? Mă decid asupra primului lucru care-mi răsare în minte. Răspund cu o oarecare ezitare, întrebându-mă dacă aparatul îmi va citi doar vocea.

— Daniel Altan Wing, îi comunic.

Oare cât de mult știe restul lumii despre Day?

Dintr-odată, totul în jurul meu dispare. Acum stau în mijlocul unui cerc alb, cu sute, poate mii de ecrane dreptunghiulare care plutesc împrejurul meu, fiecare ecran plin cu imagini, înregistrări video și texte. La început nu știu ce să fac, așa că rămân pe loc, privind cu uimire la imaginile din jurul meu. Fiecare ecran are informații diferite despre Day. Multe dintre ele sunt articole de știri. Pe cel mai apropiat de mine rulează o înregistrare video veche, cu Day în balconul din vârful Capitol Tower, chemându-i pe oameni să-l sprijine pe Anden. Când mă uit la el suficient de mult (trei secunde), o voce începe să vorbească.

— În această înregistrare, Daniel Altan Wing, cunoscut și sub numele Day, își oferă sprijinul noului Elector al Republicii și împiedică o revoltă națională. Sursa: arhivele publice din Republica Americii. Vrei să vezi întregul articol?

Ochii îmi fug la un alt ecran și vocea dinspre primul se stinge. Cel de-al doilea ecran se activează când mă uit la el și îmi arată un interviu filmat cu o fată pe care nu o cunosc, o fată cu pielea într-o nuanță deschisă de cafeniu și ochii de un căprui spălăcit. Tânăra are o șuviță roșie în păr. Spune: „Trăiesc în Nairobi de cinci ani, dar nu auzisem de el până când nu au început să apară online filmulețele cu acțiunile lui împotriva Republicii.

Acum fac parte dintr-un club...” Înregistrarea se oprește aici și aceeași voce catifelată de mai devreme îmi comunică:

— Sursa: Kenya Broadcasting Corporation. Vrei să vezi întreaga înregistrare?

Fac cu grijă un pas în față. De fiecare dată când mă mișc, ecranele dreptunghiulare se rearanjează în jurul meu, evidențiind următorul set circular de imagini care-mi este oferit spre vizionare. Acum apar imagini cu Day de pe vremea când amândoi colaboram cu Patrioții – văd o imagine destul de neclară cu Day privind peste umăr, cu un surâs pe buze. Poza asta mă face să roșesc, așa că întorc repede privirea. După ce mă mai uit la două seturi de imagini, mă hotărăsc să schimb căutarea. De data asta caut ceva care mi-a stârnit întotdeauna curiozitatea.

— Statele Unite ale Americii, spun.

Ecranele cu imagini și înregistrări video cu Day dispar, lăsându-mă într-o stare ciudată de dezamăgire. Un set nou de ecrane apare în jurul meu și, când ele se ordonează, aproape că simt un curent ușor de aer. Primul lucru care se instalează în fața mea e o imagine pe care o recunosc imediat ca fiind steagul complet pe care îl folosesc și Patrioții și pe care și-au bazat și simbolul. Vocea mă anunță:

— Steagul fostelor State Unite ale Americii. Sursa: Wikiversity, Academia Liberă. Istoria Statelor Unite, Clasa a XI-a. Vrei să vezi întreaga înregistrare? Pentru versiunea textuală, spune „Text”.

— Întreaga înregistrare, răspund.

Ecranul se mărește și vine spre mine, incluzându-mă în conținutul său. Clipesc, pe moment complet tulburată de imaginile care-mi gonesc prin față. Când deschid iar ochii, aproape că-mi pierd echilibrul. Plutesc în văzduh, deasupra unui peisaj care mi se pare atât familiar, cât și necunoscut. Aduce cât de cât cu America de Nord, atâta doar că nu există niciun lac care să se întindă de la Los Angeles până în San Francisco, iar teritoriul Coloniilor pare mult mai mare decât îmi aduc eu aminte. Sub picioarele mele plutesc nori. Când împing, cu teamă, un picior în jos, stric parțial culoarea unui nor și simt realmente aerul rece care șuieră pe sub încălțările mele.

Vocea începe să-mi explice.

— Statele Unite ale Americii, cunoscute și ca SUA, Statele Unite, America și Statele, a fost o țară importantă din Nordul

Americii, alcătuită din cincizeci de state reunite sub forma unei republici federale constituționale. Și-a declarat independența față de Anglia pe 4 iulie 1776 și i-a fost recunoscută pe 3 septembrie 1783. Statele Unite s-au divizat, în mod neoficial, în două țări la 1 octombrie 2054, iar pe 14 martie 2055 au devenit oficial Republica Americii (partea de vest) și Coloniile Americii (partea de est).

Aici vocea se oprește și schimbă registrul.

— Sari la un subiect corelat? Subiecte corelate populare: Potopul de Trei Ani, Potopul din 2046, Republica Americii, Coloniile Americii.

O serie de markere bleu apar pe coastele de est și de vest ale Americii de Nord. Mă holbez la ele o clipă, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept, apoi întind o mână și încerc să ating unul de lângă coasta sudică a Coloniilor. Spre surprinderea mea, simt textura peisajului sub deget.

— Coloniile Americii, spun.

Lumea se repede spre mine cu o viteză amețitoare. Stau acum pe ceea ce pare a fi un teren solid, iar în jurul meu sunt mii de oameni strânși la un loc, în adăposturi improvizate, într-un peisaj urban inundat. Alte sute de oameni lansează un atac în toată puterea cuvântului asupra unor soldați îmbrăcați în uniforme pe care nu le recunosc. În spatele soldaților se află cutii și saci cu ceea ce par a fi alimente.

— Spre deosebire de Republica Americii, începe să-mi explice vocea, acolo unde guvernul a impus ordinea prin intermediul legii marțiale, din dorința de a opri fluxul de refugiați de peste granițe, Coloniile Americii s-au format pe 14 martie 2055 (pentru fostele State Unite, vezi indexul de mai sus), după ce corporațiile au preluat controlul guvernului federal, care nu mai era capabil să gestioneze datoriile acumulate în urma Potopului din 2046.

Fac câțiva pași în față. E ca și cum aș fi chiar acolo, în mijlocul imaginii, la numai câțiva metri de locul unde oamenii se revoltă. Împrejurimile apar tremurate și pixelate, ca și cum ar avea la bază o înregistrare video neprofesionistă.

— În această înregistrare video făcută de un civil, în orașul Atlanta se organizează o revoltă de cincisprezece zile împotriva Agenției Federale de Gestionare a Urgențelor din Statele Unite. Revolte similare au izbucnit în toate orașele din est, în decurs de

trei luni. Pe urmă, orașele și-au declarat loialitatea față de corporația militară DesCon, care dispunea de fonduri ce îi lipseau guvernului aflat în dificultate.

Scena se întunecă și apoi se limpezește, plasându-mă în centrul unui campus enorm, plin de clădiri, pe fiecare fiind arborat un simbol pe care îl recunosc: logoul DesCon.

— Împreună cu alte douăsprezece corporații, DesCon a pus la dispoziție fonduri pentru ajutorarea civililor. La începutul anului 2058, guvernul Statelor Unite a încetat să mai existe cu totul în partea de est a teritoriului și a fost înlocuit de Coloniile Americii, formate dintr-o coaliție ale primelor treisprezece corporații din țară și alimentate din profiturile comune ale acestora. După o serie de fuziuni, Coloniile Americii sunt astăzi alcătuite din patru corporații conducătoare: DesCon, Cloud, Meditech și Evergreen. Sari la o corporație anume?

Tac, urmărind înregistrarea până la ultimul cadru – imaginea tulburătoare a unui civil disperat care-și protejează chipul în fața armei ridicate a unui soldat. Apoi îmi scot ochelarii virtuali, mă frec la ochi și ies din cilindrul de sticlă care acum pare gol și steril. Pașii îmi răsună cu ecou în încăperea pustie. Mă simt amețită și amorțită de la lipsa bruscă de imagini în mișcare.

Cum ar putea să se reunească vreodată două țări cu filosofii atât de diferite? Cum am putea oare spera să transformăm din nou Republica și Coloniile în ceea ce au fost cândva? Sau poate că, de fapt, nu suntem atât de diferiți pe cât cred eu. Oare corporațiile Coloniilor și guvernul Republicii nu sunt, în realitate, același lucru? Puterea absolută e putere absolută, indiferent cum s-ar numi. Nu-i așa?

Ies din sală pierdută în gânduri și, când dau colțul, în drum spre camera mea, aproape că mă lovesc de Anden.

— June? spune el când mă vede.

Părul ondulat îi e puțin ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el, iar cămașa cu guler e șifonată. Are mânecile suflecate până la coate, iar nasturii de la gât sunt descheiați. Tânărul Elector reușește să se adune suficient cât să-mi ofere un surâs și o înclinare din cap.

— Ce faci aici, sus?

— Exploram, îi răspund, întorcându-i zâmbetul.

Sunt prea obosită ca să-i pomenesc că am navigat pe Internet.

— Sinceră să fiu, nu știu sigur ce fac aici.

Anden râde ușor.

— Nici eu nu știu. Mă preumblu pe culoare de peste o oră.

Preț de o clipă, nu mai zice niciunul dintre noi nimic. Anden dă să pornească spre apartamentul său și întoarce spre mine o privire întrebătoare.

— Antarcticanii nu ne ajută, dar au fost destul de amabili încât să-mi trimită în cameră o sticlă din cel mai bun vin al lor. Vrei să mi te alături? Mi-ar face plăcere să-mi ții companie și să-mi dai un sfat.

Un sfat de la cel mai umil Princeps-Elect? Îmi potrivesc pasul după al lui, conștientă că stăm foarte aproape unul de celălalt.

— Câtă politețe din partea lor! răspund.

— Excesiv de multă politețe, murmură Anden ca pentru el, astfel că abia îl aud. După asta mai urmează să ne organizeze și o paradă.

Firește, apartamentul lui Anden e mai drăguț decât al meu; măcar atâta au respectat și antarcticanii protocolul. O fereastră de sticlă curbată se întinde pe jumătate din perete, oferindu-ne o perspectivă încântătoare asupra orașului Ross, împodobit cu mii de luminițe care clipesc. Probabil că și noaptea e simulată, având în vedere că acum ar trebui să fie vară aici. Dar simularea e impecabilă. Îmi amintesc de pelicula sub formă de dom prin care am trecut când ne pregăteam de aterizare. Poate că domul funcționează și ca un soi de ecran uriaș. Pe cer, dâre lungi dansează în tăcere în nuanțe uluitoare – turcoaz, magenta și auriu –, toate culorile învolburându-se unele în altele, dispărând și reapărând pe fundalul plin de stele. Mi se oprește respirația. Probabil că antarcticanii imită aurora australă. Am citit despre luminile sudului în timpul lecțiilor săptămânale, dar niciodată nu m-am așteptat ca ele să fie atât de frumoase, simulate sau nu.

— Frumoasă priveliște, spun.

Pe chipul mohorât al lui Anden se întinde un zâmbet trist.

— Avantajele inutile ale poziției de Elector al Republicii, îmi zice el. Am fost asigurat că noi putem vedea prin geamul ăsta, dar nimeni din exterior nu ne poate vedea pe noi. Pe de altă parte, e posibil să-și fi bătut joc de mine.

Ne așezăm pe niște fotolii moi, lângă fereastră. Anden toarnă pentru amândoi vin în pahare.

— Unul dintre gardienii acuzați a mărturisit ca doamna comandant Jameson e implicată în treaba asta, mă anunță el, întinzându-mi un pahar. Niște soldați republicani nemulțumiți de felul în care conduc eu au fost cumpărați de Colonii. Coloniile profită de cunoștințele doamnei comandant Jameson, de informațiile pe care le are ea despre armata republicană. Poate că ea încă se mai află pe teritoriul nostru.

Sorb din vin fără nicio emoție. Deci e adevărat. Îmi doresc cu disperare să pot să mă întorc în timp la momentul în care l-am vizitat pe Thomas în celulă, ca să fi observat încă de atunci că lucrurile nu stau bine. „Poate că ea încă se mai află pe teritoriul nostru.” Unde e Thomas?

— Fii convinsă, îmi comunică Anden când îmi vede expresia, că facem tot ce putem ca s-o găsim.

Tot ce putem s-ar putea să nu fie de-ajuns. Nu când atenția noastră este împrăștiată în atâtea direcții, nu când avem atât de puțini soldați, care se chinuie să poarte un război pe atât de multe fronturi.

— Ce facem acum?

— Ne întoarcem în Republică mâine dimineață, îmi răspunde el. Asta facem. Și vom respinge Coloniile fără ajutorul antarcticanilor.

— Chiar o să le cedezi o parte din teritoriul nostru? îl întreb după o pauză.

Anden rotește vinul în pahar și ia o gură.

— Nu i-am refuzat încă, îmi explică el.

Îi simt în voce dezgustul de sine. Probabil că tatăl lui ar fi văzut o astfel de mutare drept suprema trădare de țară.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, neștiind cum să-l consolez.

— Și mie îmi pare rău. Vestea bună e că mi s-a transmis că Day și fratele lui au fost amândoi evacuați cu succes în Los Angeles.

Anden oftează prelung.

— Nu vreau să-l forțez să facă nimic, dar s-ar putea să epuizez toate opțiunile. Să știi că se ține de cuvânt. A fost de acord să ne ajute în orice fel poate, mai puțin să ni-l dea pe fratele lui. Încearcă să ne ajute în speranța că mă va face să mă simt prea vinovat ca să i-l mai cer pe Eden. Aș vrea să-l fi luat pe Day cu noi. Aș vrea să poată să vadă situația din punctul meu de vedere.

Tânărul Elector își pleacă privirea.

Inima mi se strânge din nou la gândul că Day ar fi putut să fie ucis în luptă. Apoi mă liniștesc, ușurată de vestea că a scăpat nevătămat.

— Dacă i-am convinge pe antarcticani să-l primească pe Day pentru tratament? Ar putea să fie singura lui șansă să supraviețuiască bolii și asta l-ar putea determina ca măcar să ia în considerare riscul de a-l lăsa pe Eden să fie supus unor experimente.

Anden clatină din cap.

— N-avem cu ce să ne tocmim. Antarctica ne-a oferit tot ajutorul pe care sunt dispuși să ni-l dea. Nu se vor obosi să ne preia un pacient.

În adâncul sufletului, și eu știu asta. A fost doar o idee disperată, o ultimă soluție. Înțeleg la fel de bine ca Anden că Day nu l-ar oferi niciodată pe fratele lui ca să să-și salveze *propria* viață. Întorc din nou privirea spre luminile de afară.

— Nu-i fac o vină din asta, îmi mărturisește Anden după o vreme. Ar fi trebuit să opresc bioarmele astea în secunda în care am fost numit Elector. Chiar în ziua în care a murit tata. Dacă aș fi fost deștept, asta aș fi făcut. Dar acum e prea târziu. Day are tot dreptul să refuze.

Mă inundă un val de compasiune. Dacă Anden îl ia pe Eden în custodie cu forța, Day sigur va chema oamenii la revoltă. În schimb, dacă Electorul respectă decizia lui Day, riscă să nu găsească leacul la timp, permițându-le astfel Coloniilor să invadeze capitala și țara. Dacă le cedează celor din Antarctica o parte din teritoriul nostru, oamenii l-ar putea considera trădător. Iar dacă porturile vor fi închise, nu vom mai primi niciun fel de bunuri și alimente.

Și totuși, nici pe Day nu pot să-l învinovățesc. Încerc să mă pun în locul lui. Republica încearcă să mă ucidă când am zece ani; face experimente pe mine înainte să evadez. Următorii câțiva ani trăiesc în cele mai dure mahalale din Los Angeles. Văd cum Republica îmi otrăvește familia, îmi omoară mama și fratele și-mi orbește mezinul cu molima creată tot de ea în laborator. Din cauza experimentelor Republicii, eu sunt pe moarte. Iar acum, după nespus de multe minciuni și după atâta cruzime, Republica mă abordează și-mi cere ajutorul. Mă imploră s-o las să facă iar experimente pe frățiorul meu,

experimente pentru a căror siguranță absolută nu poate să garanteze. Ce aș spune eu? Probabil că aș refuza, la fel ca el. E adevărat că și familia mea a avut o soartă îngrozitoare din cauza Republicii… însă Day a fost în prima linie a frontului, a văzut cum s-a desfășurat totul de la o vârstă foarte fragedă. E un miracol că Day l-a sprijinit totuși pe Anden.

Eu și tânărul Elector mai sorbim din vin încă patru minute, privind în tăcere luminile orașului.

— Știi, îl invidiez pe Day, îmi spune Anden cu aceeași voce blândă. Îl invidiez pentru că poate să ia hotărâri cu inima. *Fiecare* decizie pe care o ia e sinceră, iar oamenii îl iubesc pentru asta. Își *poate permite* să-și folosească inima.

Chipul i se întunecă.

— Însă lumea din afara Republicii e mult mai complicată. Aici vezi și tu că pur și simplu nu e loc pentru sentimente. Relațiile internaționale sunt păstrate prin intermediul unei urzeli fragile de fire diplomatice, iar aceste fire sunt ceea ce ne împiedică să ne ajutăm unii pe alții, zice el cu glas frânt.

— Pe scena politică nu e loc pentru sentimente, îi răspund, lăsând paharul jos.

Nu sunt sigură dacă-l ajut, dar cuvintele îmi ies pe gură fără voia mea. Poate că nici eu nu cred în ele.

— Când inima te trădează, logica este cea care te salvează. Îl poți invidia pe Day, dar n-o să fii niciodată Day, iar Day n-o să fie niciodată Anden. El nu e Electorul Republicii. E un băiat care-și apără fratele. *Tu* ești politician. Trebuie să iei decizii care-ți frâng inima, care rănesc și amăgesc, pe care nimeni altcineva nu le-ar înțelege. Asta e datoria ta.

Dar îndoiala îmi umbrește gândurile chiar când rostesc vorbele astea. E sământa plantată de Day.

„Fără sentimente, ce rost mai are să fii om?”

Ochii lui Anden sunt grei de tristețe. Electorul își pleacă fruntea și își aduce umerii în față, gârbovindu-se. Preț de o clipă, îl văd așa cum e în realitate: un conducător tânăr, care înfruntă singur valul de opoziție, care încearcă să susțină pe umerii lui povara țării, cu un Senat care cooperează doar de frică.

— Uneori mi-e dor de tata, mi se confesează el. Știu că n-ar trebui să recunosc asta, dar e adevărat. Știu că restul lumii îl vede ca pe un monstru.

Lasă paharul cu vin pe măsuța de alături, după care își îngroapă capul în palme și-și frământă fața.

Mă doare sufletul pentru el. Măcar eu pot să-mi jelesc fratele fără teama că oamenii m-ar putea urî. Cum trebuie să fie să știi că părintele pe care l-ai iubit cândva e responsabil de fapte pur și simplu abominabile?

— Să nu te simți vinovat pentru suferința ta, îi spun cu blândețe. A fost totuși tatăl tău.

Privirea i se oprește asupra mea și, ca tras de o mână invizibilă, Anden se apleacă în față. În punctul ăsta ezită, neștiind spre ce să încline: spre dorință sau spre rațiune. E atât de aproape, încât, dacă m-aș mișca numai puțin, buzele ni s-ar putea atinge. Îi simt ușor răsuflarea pe piele, îi simt căldura născută din apropiere, îi simt delicatețea iubirii. În clipa asta, mă simt atrasă de el.

— June..., șoptește Anden.

Privirea i se plimbă pe chipul meu.

Îmi atinge bărbia cu o mână, trăgându-mi-o cu gingășie mai în față și mă sărută.

Închid ochii. Ar trebui să-l opresc, dar nu vreau. Ceva din pasiunea asta dezvăluită a tânărului Elector al Republicii este electrizant – felul în care se apleacă spre mine, felul în care își arată dorința de dincolo de permanenta lui politețe. Felul în care își deschide inima doar în fața mea. Faptul că, în ciuda tuturor lucrurilor care sunt împotriva lui, are încă puterea să pășească, în fiecare zi, cu fruntea sus și cu spatele drept. Faptul că își face datoria, de dragul țării lui. La fel ca noi toți. Mă las în voia sărutării lui. Anden își dezlipește buzele de ale mele ca să-mi sărute obrazul. Apoi linia dulce a maxilarului, chiar sub ureche. Apoi gâtul, cu o atingere ca o adiere. Un fior îmi străbate tot corpul. Îl simt cum se reține și știu că, de fapt, ceea ce-și dorește să facă este să-și împletească degetele în părul meu și să se înece în mine.

Însă n-o face. Știe, la fel de bine ca mine, că povestea asta nu e reală.

„Trebuie să mă opresc”. Și, cu un efort agonizant, mă retrag. Mă străduiesc să-mi recapăt respirația.

— Iartă-mă, îi șoptesc. Nu pot.

Anden lasă ochii în pământ jenat. Dar nu surprins. În lumina estompată din cameră, obrajii i s-au împurpurat. Își trece o mână prin păr.

— N-ar fi trebuit să fac asta, murmură el.

Preț de câteva secunde stânjenitoare, amândoi tăcem. După care Anden oftează și se lasă cu totul pe spate. Eu mă pleoștesc puțin, deopotrivă dezamăgită și ușurată.

— Știu… că ții foarte mult la Day. Știu că nu pot spera să concurez cu el.

Anden se schimonosește la față.

— A fost un gest nepotrivit din partea mea. Te rog să mă ierți, June.

Brusc, simt o nevoie fugară să-l sărut din nou, să-i spun că țin *sincer* la el, să-i șterg de pe chip durerea și rușinea care-mi frâng inima. Însă, în același timp, știu că nu îl iubesc și că nu pot să-l duc de nas. Știu adevăratul motiv pentru care lucrurile au mers atât de departe: n-am suportat să-l resping în ceasul cel mai întunecat al vieții lui. Și, în adâncul sufletului, mi-am dorit ca Anden… să fie altcineva. Adevărul mă umple de un sentiment de vinovăție.

— Ar trebui să plec, îi spun cu tristețe.

Anden se îndepărtează și mai mult de mine. Mi se pare mai singur ca oricând. Și totuși, își adună puterile și își pleacă fruntea, plin de respect. Momentul de slăbiciune a trecut, iar politețea obișnuită își reia locul. Ca întotdeauna, Anden își ascunde bine durerea. Apoi se ridică în picioare și-mi întinde o mână.

— Te conduc înapoi la camera ta. Odihnește-te. Plecăm mâine dimineață devreme.

Mă ridic și eu, dar nu-i iau mâna.

— E în regulă. Pot să mă întorc și singură.

Evit să-l privesc în ochi; nu vreau să văd cum fiecare cuvânt al meu îl rănește și mai mult. Mă întorc către ușă și îl las în urmă.

Când ajung în camera mea, Ollie mă întâmpină dând din coadă. După o repriză de mângâieri, mă hotărăsc să încerc portalul de Internet din camera mea. Ollie se cuibărește în apropierea mea și adoarme imediat. Fac o căutare după Anden, apoi alta după tatăl lui. Portalul din camera mea reprezintă o versiune simplificată a celui pe care l-am folosit mai devreme; nu are structuri interactive și sunet integrat, dar, chiar și așa, e

la ani-lumină distanță de orice am văzut în Republică. Examinez în tăcere rezultatele căutării. În mare parte, e vorba de fotografii profesioniste și filmulețe de propagandă pe care le recunosc: Anden copil, pozând pentru un portret, fostul Elector stând în fața lui Anden la evenimente de presă și întâlniri oficiale. Până și comunitatea internațională pare să aibă foarte puține informații despre relația dintre tată și fiu. Însă cu cât sap mai în adâncime, cu atât descopăr mai multe momente de o autenticitate surprinzătoare. Văd o filmare cu Anden, de când avea patru ani – salută cu o fetișoară solemnă în vreme ce tatăl lui îi explică, plin de răbdare, cum trebuie să procedeze. Găsesc o fotografie în care defunctul Elector ține în brațe un Anden speriat și plâns și-i șoptește ceva la ureche, neluând în seamă mulțimea care îi înconjoară. Văd o înregistrare în care fostul Elector îi împinge pe reprezentanții presei internaționale de lângă fiul lui în timp ce îl ține pe Anden atât de strâns de mână, încât încheieturile degetelor i s-au albit. Descopăr un interviu rar, acordat de răposatul Elector unui reporter din Africa. Jurnalistul îl întreabă la ce anume din Republică ține cel mai mult.

— La fiul meu, îi răspunde Electorul fără ezitare.

Expresia nu i se îndulcește nicio secundă, însă vocea i se îmblânzește puțin.

— Întotdeauna fiul meu va fi totul pentru mine, pentru că, într-o zi, el va fi totul pentru Republică.

Se oprește o secundă și-i zâmbește reporterului. În zâmbetul acela, cred că văd frânturi dintr-un alt om, care a existat cândva.

— Fiul meu… îmi *aduce aminte.*

•

Inițial, plănuiserăm să ne întoarcem în capitală a doua zi dimineață, însă vestea ne-a parvenit chiar când ne-am urcat la bordul avionului nostru, în Ross City. O veste care sosește mai devreme decât am crezut.

Denverul a căzut în mâna Coloniilor.

13. DAY

— Day, suntem aici.

Deschid ochii, încă amețit, la auzul vocii blânde a lui Tess. Prietena mea îmi zâmbește, aplecată deasupra mea. Simt o presiune pe cap și, când ridic mâna să-mi ating creștetul, îmi dau seama că sunt bandajat. Și mâna la care m-am tăiat e acum înfășurată într-o pânză de in albă și curată. Îmi mai trebuie încă o secundă ca să observ că stau într-un scaun cu rotile.

— Ei, haideți! exclam imediat. Ce-i cu porcăria asta de scaun cu rotile?

Îmi simt capul încețoșat și ușor – e o senzație familiară, care se instalează după fiecare doză de analgezice.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat cu mine?

— Probabil că va trebui să treci pe la un spital după ce coborâm din tren. Se pare că agitația asta nu ți-a priit.

Tess merge pe lângă mine în vreme ce un soldat mă împinge cu scaunul de-a lungul vagonului. În față, îi văd pe Pascao și pe ceilalți Patrioți coborând.

— Suntem în Los Angeles. Ne-am întors acasă.

— Unde sunt Eden și Lucy? o întreb. Știi cumva?

— S-au instalat deja în apartamentul vostru temporar din sectorul Ruby, îmi răspunde Tess și adaugă după o clipă de tăcere: Deci acum casa ta e într-un sector bogat.

Casa mea. Părăsim trenul în tăcere și ieșim pe platformă împreună cu ceilalți soldați. În Los Angeles e cald, ca întotdeauna. E o zi tipică de sfârșit de toamnă, o zi încețoșată, iar lumina gălbuie mă face să strâng din ochi. Scaunul cu rotile mi se pare atât de străin și de enervant! Îmi vine să sar din el și să-l arunc pe șinele de tren. Sunt un Alergător, se presupune că n-ar trebui să zac înțepenit în blestemăția asta. Altă reacție adversă, de data asta determinată de agitație? Strâng din dinți, gândindu-mă cât de slab am devenit. Mă bântuie ultimul prognostic al doctorului. „O lună, poate două”. Fără doar și poate, migrenele severe au devenit tot mai frecvente.

Soldații mă ajută să urc într-un jeep. Înainte să plecăm, Tess se strecoară prin fereastra deschisă a mașinii și mă

îmbrățișează scurt. O asemenea manifestare de căldură la ea, iscată din senin, mă surprinde. Nu pot să fac nimic altceva decât s-o îmbrățișez la rândul meu, bucurându-mă de clipa asta trecătoare. Ne uităm unul la celălalt până când, într-un final, mașina demarează de lângă gară iar silueta lui Tess dispare după un colț de stradă. Chiar și atunci, mă tot întorc pe scaun să văd dacă n-o mai zăresc.

Ne oprim într-o intersecție. În timp ce așteptăm ca un grup de evacuați să traverseze prin fața jeepului, studiez străzile din centrul Los Angeles-ului. Unele lucruri par neschimbate: soldații aliniați latră ordine la refugiații agitați; niște civili stau pe margine și protestează împotriva afluxului de străini în oraș; JumboTron-urile afișează mai departe mesaje încurajatoare despre așa-zisele victorii de pe front ale Republicii, reamintindu-le cetățenilor: „Nu lăsați Coloniile să vă fure casele! Sprijiniți cauza!”

Recapitulez în minte conversația cu Eden.

Închid ochii și când îi deschid din nou, încerc să privesc cu mai multă atenție străzile. De data asta, scenele care-mi păreau familiare capătă un alt sens. Șirurile de soldați care latră ordine de fapt împart rații noilor refugiați. Civililor care protestează împotriva străinilor din oraș li se *dă voie* să protesteze. Soldații se uită la ei, însă armele lor rămân în tocurile de la brâu. Iar propaganda de pe JumboTron-uri, care cândva mi se părea de rău augur, aduce acum mesaje pline de optimism, mesaje de speranță în vremuri grele, o încercare disperată de a ridica moralul cetățenilor. Nu departe de locul unde e oprit jeepul, văd niște copii evacuați adunați ciorchine în jurul unui soldat tânăr. Băiatul a îngenuncheat la nivelul lor, iar în mâini are un soi de păpușă pe care o animă ca să le spună celor mici o poveste. Cobor geamul mașinii. Vocea soldatului e limpede și plină de energie. Din când în când, copiii râd. Teama și confuzia sunt ținute, temporar, la distanță. În apropiere, părinții privesc scena cu chipuri epuizate, dar recunoscătoare.

Oamenii și Republica… colaborează.

Gândul acesta nefamiliar mă face să mă încrunt. Republica ne-a făcut, fără doar și poate, niște lucruri oribile tuturor și s-ar putea să le mai facă și de acum încolo. Dar… poate că și eu am văzut lucrurile pe care *am vrut* să le văd. Poate că acum, după dispariția vechiului Elector, soldații republicani au început și ei

să-și lepede măștile. Poate că *într-adevăr* urmează exemplul lui Anden.

Mașina mă duce mai întâi la apartament, unde e Eden. Când parcăm, frățiorul meu se repede să mă întâmpine. Toată supărarea iscată de disputa noastră anterioară a dispărut.

— Am auzit că le-ai făcut mari probleme inamicilor, îmi spune Eden când el și Lucy urcă în jeep.

O expresie dezaprobatoare îi umbrește chipul.

— Să nu mă mai sperii niciodată așa.

Îi surâd ușor amuzat și-i ciufulesc părul.

— Acum știi cum mă simt eu din cauza deciziei *tale.*

Până să ajungem în fața Spitalului Central Los Angeles, vestea sosirii noastre s-a răspândit ca vântul și ca gândul, iar mașina e așteptată de o mulțime uriașă. Oamenii țipă, plâng și strigă. E nevoie de două patrule de soldați ca să ne facă loc să intrăm în spital. Îi privesc tulburat pe oamenii pe lângă care trec. Mulți au câte o șuviță roșie în păr, în vreme ce alții ridică pancarte. Cu toții strigă același lucru.

SALVEAZĂ-NE.

Întorc privirea emoționat. Oamenii ăștia au văzut și au auzit ce am făcut cu Patrioții în Denver. Însă eu nu sunt vreun super-soldat invincibil. Sunt un băiat pe moarte, neajutorat, care e pe punctul de a fi imobilizat în spital, în vreme ce dușmanul ne cotropește țara.

Eden se apleacă peste mânerele scaunului cu rotile. Deși nu rostește niciun cuvânt, mă uit la chipul lui solemn și știu exact ce-i trece prin minte. Gândul ăsta îmi dă fiori de groază pe șira spinării.

„Pot să-i salvez”, asta e în mintea fratelui meu. „Lasă-mă să-i salvez”.

Odată intrați în spital, soldații baricadează ușile și mă conduc cu scaunul până la etajul al treilea. Acolo, Eden așteaptă afară în timp ce doctorii lipesc pe mine o grămadă de fire și electrozi și îmi scanează creierul. Într-un final, mă lasă să mă odihnesc. În tot timpul ăsta, îmi zvâcnesc tâmplele de durere. Uneori durerea e așa de puternică, încât mi se pare că mă mișc, deși stau întins pe un pat. Asistentele vin și-mi administrează un soi de injecție.

Câteva ore mai târziu, când m-am înzdrăvenit destul încât să mă ridic în șezut, doi medici vin să mă vadă.

— Ce e? îi întreb înainte ca ei s-apuce să spună ceva. Mai am trei zile de trăit? Care-i treaba?

— Nu-ți face griji, mă asigură unul dintre ei, cel mai tânăr și mai lipsit de experiență. Tot vreo două luni mai ai. Prognosticul nu s-a schimbat.

— Ah, fac eu, în chip de răspuns.

Ei, asta chiar că e o ușurare.

Doctorul mai în vârstă își scarpină barba stânjenit.

— Poți în continuare să te miști și să faci activități normale, indiferent ce-ar însemna asta, mormăie el, dar nu te obosi peste măsură. În ceea ce privește tratamentele…

Aici face o pauză și se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

— O să încercăm niște medicamente mai dure, continuă el cu un aer jenat. Dar, Day, vreau să fiu clar: cel mai mare dușman al nostru e timpul. Ne zbatem din răsputeri să te pregătim pentru o operație foarte riscantă, însă timpul de care medicamentele au nevoie ca să acționeze s-ar putea să fie mai lung decât timpul care ți-a mai rămas ție. Mai mult de-atât nu putem face.

— Dar ce putem să facem? îl chestionez.

Medicul îmi face semn din cap către perfuzia care e atârnată lângă mine.

— Dacă reușești să duci tratamentul până la sfârșit, s-ar putea să fii gata pentru operație peste câteva luni.

Plec capul. Oare mai am câteva luni? Oamenii ăștia chiar joacă pe muchie de cuțit.

— Deci, murmur eu, s-ar putea să fiu mort până să vină momentul oportun pentru operație. Sau e posibil ca până atunci să nu mai existe Republica.

Ultimul meu comentariu îl face pe doctor să se albească la față. Omul nu răspunde, dar nici nu e nevoie. Nu-i de mirare că medicii precedenți m-au avertizat să-mi pun afacerile în ordine. Chiar și în circumstanțe ideale, s-ar putea să nu rezist până la operație. Însă e posibil să trăiesc destul cât să văd Republica îngenuncheată. Gândul ăsta mă cutremură.

Antarctica nu o să ne ajute decât dacă dovedim că avem leacul pentru molimă, dacă le oferim un motiv să-și mobilizeze trupele ca să oprească invazia Coloniilor. Iar singura cale de a obține leacul e să-l las pe Eden să se ofere Republicii.

•

Medicamentul mă scoate din circulație și trece o zi întreagă până îmi revin. Când doctorii nu sunt aici, fac plimbări scurte prin cameră ca să îmi exersez mersul. Mă simt suficient de întremat ca să mă mișc fără scaunul cu rotile. Și totuși, când încerc să mă întind sau să sar dintr-un capăt în celălalt al salonului, mă prăbușesc. Nu. Oftez frustrat și mă urc la loc în pat. Îmi îndrept privirea spre un monitor de pe perete, pe care rulează filmări din Denver. Mi-e clar că Republica are grijă cât arată din realitate. Am văzut cu ochii mei cum arăta orașul când trupele inamice au început să se reverse, însă pe ecran nu apar decât înregistrări de la distanță. Spectatorul nu poate să distingă decât coloane de fum care se ridică deasupra câtorva clădiri și un șir dramatic de dirijabile ale Coloniilor, care plutesc lângă Fortificație. Apoi se trece la filmări cu avioanele republicane parcate pe aerodrom, pregătindu-se să pornească la luptă. Pentru prima dată în viață, sunt fericit că propaganda există. Pur și simplu n-ar avea niciun sens ca Republica să bage în sperieți întreaga țară. Mai bine să le arate oamenilor că opunem rezistență.

Mă tot gândesc la chipul lipsit de viață al lui Frankie. Sau la felul în care s-a smucit în spate capul lui Thomas când a fost împușcat de soldații inamici. Și acum tresar, doar amintindu-mi. Aștept în tăcere încă o jumătate de oră, timp în care pe ecran se schimbă subiectul: se trece de la bătălia din Denver la știrile despre modul în care am ajutat eu la încetinirea invaziei Coloniilor. Acum pe străzi sunt și mai mulți cetățeni cu șuvițe roșii în păr și pancarte în mâini. Oamenii ăștia chiar cred că eu fac ceva important. Îmi trec palma peste față. Ei nu înțeleg că sunt doar un băiat și niciodată nu am intenționat să mă implic atât de mult în istoria asta. Fără Patrioți, fără June sau Anden n-aș fi putut să fac nimic. De unul singur, sunt complet inutil.

Brusc, în ureche îmi explodează paraziții audio; un apel. Tresar. Aud vocea necunoscută a unui bărbat:

— Domnule Wing, spune bărbatul. Presupun că dumneata ești?

Mă încrunt.

— Cu cine vorbesc?

— Domnule Wing, continuă individul, adăugând în voce înfloritura unei false fericiri, care-mi dă fiori pe șira spinării. Sunt Cancelarul Coloniilor. Sunt încântat să te cunosc.

Cancelarul? Înghit cu noduri. Da, sigur.

— Ce glumă e asta? mă răstesc la microfon. Ești vreun puști, vreun hacker…

— Ei, haide! N-ar fi o glumă prea amuzantă, nu-i așa?

Nu știam că oficialii din Colonii ne pot accesa comunicările prin cască, că pot face și ei apeluri. Mă încrunt și cobor tonul.

— Cum ai intrat în sistemul nostru de comunicare?

Coloniile câștigă în Denver? Oare orașul a căzut deja, imediat după ce a fost evacuat?

— Am metodele mele, mi-o întoarce bărbatul cu o voce cât se poate de calmă. Pare-se că o parte dintre oamenii voștri au trecut în tabăra noastră. Nu pot să zic că nu-i înțeleg.

Cineva din Republică le-a furnizat Coloniilor informații care le permit să ne folosească fluxurile de date. Deodată, îmi aduc aminte de operațiunea pe care am întreprins-o cu Patrioții, când soldații inamici l-au împușcat pe Thomas în cap. Imaginea asta mă cutremură și trebuie să fac mari eforturi să mi-o scot din minte. „Doamna comandant Jameson”.

— Sper că nu te deranjez, adaugă Cancelarul înainte să apuc să-i răspund, dată fiind situația ta medicală și așa mai departe. Și sunt convins că te simți puțin obosit după mica escapadă din Denver. Trebuie să recunosc că sunt impresionat.

Nu comentez. Mă întreb ce altceva mai știe individul, dacă știe în ce spital zac în clipa asta… sau, mai rău, dacă știe unde e apartamentul nostru, unde stă Eden.

— Ce vrei? șoptesc în cele din urmă.

Practic, aud în cască zâmbetul Cancelarului.

— N-aș vrea să-ți irosesc timpul, deci hai să trecem la miezul problemei. Știu că actualul Elector al Republicii este puștiul ăsta, Anden Stavropoulos, spune el cu aroganță. Dar să fim sinceri, și tu, și eu știm foarte bine cine conduce țara cu-adevărat. Tu o conduci. Oamenii te iubesc, Day. Când trupele mele au intrat în Denver, știi ce mi-au spus? „Civilii au lipit pe toate zidurile afișe cu Day. Vor să-l vadă la loc pe monitoare”. Republicanii au fost foarte încăpățânați, n-au vrut să colaboreze cu oamenii mei și e surprinzător de obositor să-i convingem să se supună.

Furia clocotește în mine.

— Lasă civilii în pace, îi spun Cancelarului printre dinți. Nu ei v-au cerut să dați buzna în casele lor.

— Dar uiți, zice individul sentențios, că Republica voastră le-a făcut exact același lucru decenii întregi. Nu i-a făcut asta și familiei tale? Noi invadăm Republica din cauza a ceea ce ne-a făcut. Mă refer la virusul ăsta pe care l-a trimis peste graniță. Cui îi ești loial tu, Day, și *de ce*? Nu știu dacă îți dai seama, băiatul meu, ce poziție incredibilă ai la vârsta asta, nu știu dacă îți dai seama că ții degetul pe pulsul națiunii! Nu știu dacă înțelegi câtă putere e în mâinile tale...

— Unde vrei să ajungi, domnule Cancelar?

— Știu că ești pe moarte. Mai știu și că ai un frate mai mic, pe care ai vrea să-l vezi crescând.

— Dacă-l mai pomenești pe Eden, am încheiat orice discuție.

— Foarte bine. Atunci ascultă-mă. În Colonii, Meditech Corp se ocupă de toate spitalele noastre și de toate tratamentele, iar eu îți pot garanta că medicii de aici s-ar ocupa de tine cu mai mult succes decât oriunde în Republică. Așa că uite care e oferta mea. Poți să-ți irosești restul vieții, cât mai ai de trăit, ofilindu-te încet și rămânând loial unei țări care nu ți-e loială sau poți să faci ceva *pentru noi.* Poți să le soliciți, în mod public, cetățenilor din Republică să accepte Coloniile, poți să-ți ajuți țara să accepte o conducere mai bună. Iar tu ai beneficia de tratament într-un spital de calitate. N-ar fi drăguț? Cu siguranță că meriți mai mult decât primești.

Un hohot de râs batjocoritor îmi izbucnește din gâtlej.

— Da, sigur. Și te aștepți să cred asta?

— Ei, intervine Cancelarul, încercând să pară amuzat, deși de data asta deslușesc în glasul lui o nuanță întunecată. Îmi dau seama că argumentul ăsta n-are sorți de izbândă. Dacă alegi să lupți pentru Republică, o să-ți respect decizia. Sper doar că tu și fratele tău veți avea parte de o soartă bună, chiar și după ce ne vom instala așa cum se cuvine în Republică. Însă eu sunt un om de afaceri, Day, și-mi place să am întotdeauna la îndemână un plan B. Așa că lasă-mă să te întreb o chestie.

Omul face o pauză de o secundă.

— Princeps-Elect June Iparis. O iubești?

O gheară de gheață îmi înșfacă pieptul.

— De ce?

— Ei, continuă Cancelarul, folosind de astă dată un ton mai sumbru. Trebuie să vezi situația din punctul meu de vedere, adaugă el cu blândețe. În ritmul ăsta, e inevitabil: Coloniile vor câștiga războiul. Domnișoara Iparis este una dintre figurile centrale din guvernul ăsta perdant. Uite ce e, băiete, vreau să te gândești la asta: ce crezi că se întâmplă cu guvernul aflat la conducerea unei țări care e înfrântă într-un război?

Mâinile încep să-mi tremure. Gândul ăsta mi-a plutit prin ungherele cele mai ascunse ale minții, dar am refuzat să mă opresc asupra lui. Până acum.

— O ameninți? șoptesc.

Cancelarul țâțâie din buze în semn că-mi dezaprobă tonul.

— Sunt doar rezonabil. Ce crezi că se va întâmpla cu ea odată ce Coloniile își declară victoria? Chiar crezi c-o să lăsăm în viață o fată care e pe cale să devină liderul Senatului din Republică? Așa merg lucrurile în toate națiunile civilizate, Day, și așa se procedează de secole. De milenii. În fond, sunt convins că Electorul i-a executat pe cei care i s-au împotrivit. Nu-i așa?

Tac.

— Domnișoara Iparis, împreună cu Electorul și cu Senatul lui, va fi judecată și executată. Asta e ceea ce se întâmplă cu un guvern care pierde războiul, Day.

Apasă cuvintele cu tot mai multă gravitate.

— Dacă nu cooperezi cu noi, atunci vei fi nevoit să trăiești cu sângele lor pe mâinile tale. Însă dacă alegi să cooperezi, aș putea găsi o cale să-i iert pentru crimele de război pe care le-au săvârșit. Mai mult, adaugă Cancelarul, tu vei putea să te bucuri de tot confortul unei vieți de calitate. Niciodată nu va mai trebui să-ți faci griji pentru siguranța familiei tale. Și nici pentru aceea a cetățenilor Republicii. Oamenii nu știu altceva; indivizii de rând niciodată nu știu ce e bine pentru ei. Însă noi, tu și cu mine, știm, nu-i așa? Tu știi că oamenilor le-ar fi mai bine fără conducerea Republicii. Uneori, cetățenii pur și simplu nu-și înțeleg opțiunile și trebuie ca altcineva să hotărască pentru ei. În fond, tu însuți ai ales să-ți manipulezi concetățenii când ai vrut să-l accepte pe noul Elector. Corect?

Judecați și executați. *June, moartă.* Să mă tem de posibilitatea asta e una; alta e să aud cuvintele rostite cu voce tare și ca apoi această posibilitate să fie folosită ca formă de șantaj. Gândurile îmi aleargă în toate direcțiile, căutând o cale de scăpare pentru

oamenii vizați de Cancelar. Poate ar putea să primească azil într-o altă țară. Poate că antarcticanii ar fi de acord să-i țină pe June și pe ceilalți peste ocean și să-i protejeze în cazul în care țara ar fi cucerită de Colonii. Trebuie să existe o cale. Dar… cum rămâne cu noi, ceilalți? Ce le-ar împiedica pe autoritățile din Colonii să nu-i facă rău fratelui meu?

— Cum pot să știu că te-ai ține de cuvânt? izbutesc, într-un final, să mârâi.

— Ca să-mi demonstrez onestitatea, te asigur că țara mea a încetat atacurile începând de azi-dimineață și îți dau cuvântul că ele nu vor fi reluate timp de trei zile. Dacă accepți propunerea mea, tocmai ai garantat securitatea cetățenilor Republicii… și a persoanelor dragi ție. Așadar, alegerea îți aparține.

Cancelarul râde puțin.

— Și îți recomand să păstrezi secretă conversația noastră.

— O să mă gândesc la propunerea dumitale, îi șoptesc.

— Minunat.

Vocea Cancelarului se înveselește.

— Cum am zis: am nevoie de un răspuns cât mai curând posibil. Peste trei zile, mă aștept să aflu dacă te-ai hotărât să facem un anunț public către Republică. Ăsta poate fi începutul unei relații foarte fructuoase. Timpul e cel mai important. Știu că tu înțelegi asta mai bine ca oricine.

Apelul se încheie. Tăcerea e asurzitoare. O vreme, analizez miezul discuției, încercând să îl diger. Gândurile îmi gonesc prin minte fără încetare… Eden, June, Republica, Electorul. „Sângele lor pe mâinile tale”. Frustrarea și teama care-mi clocotesc în piept amenință să mă înece în valurile lor. Cancelarul e inteligent, trebuie să recunosc: îmi cunoaște cu exactitate punctele slabe și va încerca să se folosească de ele în avantajul lui. Însă și eu pot să joc jocul ăsta. Trebuie s-o avertizez pe June, dar va trebui s-o fac cu discreție. Dacă autoritățile din Colonii află că le-am divulgat propunerea în loc să-mi țin gura și să fac așa cum mi-a cerut Cancelarul, atunci cine știe ce alte trucuri vor mai încerca să scoată din mânecă. Însă poate că situația asta ar putea fi folosită în avantajul nostru. Mintea îmi lucrează frenetic, în căutarea unei soluții. Am putea oare să-l batem pe Cancelar la propriul lui joc?

Brusc, de pe culoarul de afară răsună un urlet care-mi face pielea de găină. Întorc capul în direcția de unde s-a auzit.

Cineva e târât pe coridor împotriva propriei voințe – nu știu cine o fi, dar pare să se opună din răsputeri.

— Nu sunt infectată, protestează vocea.

Urletul devine din ce în ce mai puternic, până când ajunge în dreptul ușii mele. Apoi începe să se stingă, pe măsură ce vocea și zgomotul roților unei tărgi se îndepărtează. Am recunoscut glasul imediat.

— Repetați-mi analizele! Nu am nicio problemă! *Nu sunt infectată*!

Cu toate că nu știu cu exactitate ce se întâmplă, instantaneu, în secunda asta, sunt convins de un lucru: boala care se răspândește în Colonii a făcut o nouă victimă.

Tess.

14. JUNE

Pentru prima dată în istoria Republicii, nu avem o capitală în care să aterizăm.

Avionul coboară la sol, pe un aerodrom aflat în extremitatea sudică a terenului deținut de Universitatea Drake, la ora 16:00, la câteva sute de metri de locul unde cândva mergeam la cursurile de Istoria Republicii. După-amiaza e deconcertant de însorită. Oare chiar a trecut mai puțin de un an de când s-au întâmplat toate? Coborâm din avion și, cât așteptăm să ne fie descărcate bagajele, mă uit în jur într-o stare de stupoare amorțită. Campusul, care îmi trezește nostalgii și, în egală măsură, îmi pare străin, e mai gol decât mi-l amintesc. Aud că mulți dintre studenții seniori au absolvit mai repede decât ar fi fost normal, ca să poată fi trimiși pe front să lupte pentru supraviețuirea Republicii. Merg în tăcere, câțiva pași în urma lui Anden, în vreme ce Mariana și Serge, în stilul impus de natura lor de Senatori, pălăvrăgesc încontinuu cu Electorul altfel tăcut. Ollie se ține aproape de mine, dar i s-a zburlit blana pe spinare. Piațeta principală din campusul Drake, altă dată plină de studenți, a devenit acum casa unor grupuri de refugiați aduși din Denver și din alte câteva orașe învecinate. Tabloul e straniu și nefamiliar.

Când ajungem la seria de jeepuri care ne așteaptă și cu care pornim prin sectorul Batalla, observ că mai multe lucruri s-au schimbat în LA. În zona unde Batalla fuzionează cu Blueridge, acolo unde clădirile militare fac loc blocurilor-turn civile, au apărut niște centre pentru adăpostirea evacuaților. Multe dintre clădirile mai vechi, pe jumătate abandonate, din sectorul acesta sărac au fost transformate în grabă în astfel de centre. Refugiați cu aspect neîngrijit se îngrămădesc în număr mare la intrări, sperând cu toții să aibă norocul de a primi o cameră. O singură privire mi-e de ajuns ca să-mi dau seama că oamenii care așteaptă aici sunt probabil cu toții din sectoarele sărace din Denver.

— Unde cazăm familiile din clasa superioară? îl întreb pe Anden. Într-un sector bogat, nu-i așa?

Acum mi-e greu să mai spun așa ceva fără o nuanță tăioasă în voce.

Anden pare nefericit, dar îmi răspunde cu calm:

— În Ruby. Tu, Mariana și Serge veți avea apartamente tot acolo.

Tânărul Elector îmi citește expresia de pe chip.

— Știu la ce te gândești. Dar nu-mi pot permite ca familiile bogate să se revolte împotriva mea pentru că le forțez să meargă în centrele de evacuare din sectoarele sărace. Am pregătit în Ruby și niște spații care să le fie alocate săracilor, pe baza unui sistem de loterie.

Nu-i răspund lui Anden, pentru că pur și simplu nu am niciun contraargument. Ce altceva ar fi putut să facă în situația asta? Nu e ca și cum Electorul ar fi putut să schimbe din temelii infrastructura întregii țări într-un singur an. Mă uit pe fereastră la un grup din ce în ce mai numeros de protestatari, oameni care s-au strâns la marginea unei zone păzite pentru refugiați. MUTAȚI-VĂ LA PERIFERIE! scrie pe o pancartă. ȚINEȚI-I ÎN CARANTINĂ!

Imaginea asta îmi dă fiori pe șira spinării. Nu altceva s-a întâmplat în primii ani ai Republicii, când cetățenii din vest au protestat împotriva celor care fugeau din est.

O vreme, călătorim în tăcere. Deodată, Anden își lipește palma de ureche și-i face semn cu mâna șoferului.

— Pornește monitorul, îi spune el, indicându-i ecranul încastrat în scaunele jeepului. Generalul Marshall spune că autoritățile din Colonii transmit ceva pe canalul nostru doisprezece.

Privim cu toții cum monitorul se trezește la viață. Mai întâi, nu vedem decât ecranul negru și gol, dar în scurt timp pornește și emisia: apar sloganul și simbolul Coloniilor, cu steagul Coloniilor fluturând în fundal.

COLONIILE AMERICII
CLOUD • MEDITECH • DE5CON • EVEROREEN
UN STAT LIBER E UN STAT CORPORATIST

Apoi apare imaginea unui peisaj la vreme de înserare, panorama superbă, sclipitoare a unui oraș împodobit cu mii de lumini albastre, care clipesc.

— Cetățeni ai Republicii, se aude un glas ceremonios. Bine ați venit în Coloniile Americii. Așa cum mulți dintre voi știți, Coloniile au cucerit capitala Republicii, Denver, și astfel și-au declarat victoria neoficială asupra regimului tiranic care v-a ținut pe toți sub pumnul său. După mai mult de o sută de ani de suferință, acum sunteți liberi.

Imaginea se schimbă. E înlocuită de aceea a unei hărți pe care figurează și Republica, și Coloniile. Numai că, de data asta, linia care desparte cele două țări a dispărut. Simt un fior pe șira spinării.

— În săptămânile care vor urma, veți fi integrați în sistemul nostru de competiție loială și libertate. Ești cetățean al Coloniilor. Poate că te întrebi ce înseamnă asta.

Vocea face o pauză, iar imaginea se schimbă iar. Apare o fotografie a unei familii fericite, care ține în față un cec.

— În calitate de nou cetățean, fiecare dintre voi vă avea dreptul să obțină cel puțin cinci mii de Bancnote Coloniale, echivalentul a șaizeci de mii de Bancnote Republicane, oferite de una dintre cele patru corporații principale pentru care veți decide să lucrați. Cu cât venitul vostru de acum este mai mare, cu atât mai mult vă vom plăti și noi. Nu veți mai răspunde în fața poliției stradale republicane, ci în fața patrulelor orășenești DesCon, poliția voastră de cartier, care are ca scop să vă servească *pe voi.* Angajatorul vostru nu va mai fi Republica, ci una dintre cele patru distinse corporații, la care vă puteți trimite CV-ul pentru o carieră plină de satisfacții.

Acum rulează pe ecran scene cu muncitori fericiți, mândri, cu chipuri zâmbitoare aninate deasupra unor costume cu cravate.

— Cetățeni, noi vă oferim libertatea de a alege.

Libertatea de a alege. În minte îmi răsar amintiri cu lucrurile pe care le-am văzut în Colonii când eu și Day ne-am aventurat pentru prima dată pe teritoriul lor. Mulțimile de muncitori, mahalalele dărăpănate ale săracilor. Reclamele imprimate pe hainele oamenilor și cele care ocupau fiecare centimetru de pe suprafața clădirilor. Și, mai mult decât orice, îmi amintesc de poliția DesCon, de felul în care soldații au refuzat s-o ajute pe femeia jefuită care întârziase cu plățile către departamentul lor. Ăsta e viitorul Republicii? Brusc, mă ia cu greață: nu pot să spun dacă oamenilor le-ar fi mai bine în Republică sau în Colonii.

Emisia continuă.

— În schimb, nu vă cerem decât o mică favoare.

Pe ecran apare o scenă cu persoane care protestează împreună.

— Dacă tu, în calitate de civil, ai nemulțumiri față de Republică, acum e momentul să le faci cunoscute. Dacă ești suficient de curajos ca să organizezi proteste în orașul în care locuiești, Coloniile îți vor oferi în plus cinci mii de Bancnote Coloniale, cât și reduceri pe durata unui an de zile la toate alimentele Cloud Corp. Nu e nevoie decât să trimiți dovada participării tale la sediul central al corporației DesCon din Denver, Colorado, împreună cu numele și adresa ta.

Deci așa se explică diversele proteste care tot apar prin oraș. Până și propaganda Coloniilor sună ca o reclamă. O reclamă periculos de tentantă.

— Își declară victoria puțin cam prea devreme, șoptesc printre dinți.

— Încearcă să-i întoarcă pe oameni împotriva noastră, murmură Anden în chip de răspuns. Azi-dimineață au anunțat încetarea focului, probabil ca să aibă posibilitatea să disemineze mesaje propagandistice de felul ăsta.

— Mă îndoiesc c-o să aibă efect, zic eu, cam cu jumătate de gură.

N-o să le fie prea ușor să șteargă atâția ani de propagandă anti-Colonii în doar câteva zile. Nu-i așa?

În sfârșit, jeepul lui Anden încetinește și se oprește. Mă încrunt, căci preț de o secundă sunt nedumerită. În loc să mă ducă înapoi, la blocul-turn unde se află apartamentul meu temporar, mașina a parcat acum în fața Spitalului Central Los Angeles. Locul unde a murit Metias. Îmi întorc privirea spre Anden.

— Ce căutăm aici?

— Aici e Day, mă lămurește el.

Când pronunță numele lui Day, vocea i se frânge puțin.

— De ce?

Anden nu mă privește. Pare că nu vrea să discute despre asta.

— A leșinat în timpul evacuării spre LA, îmi explică. Seria de explozii cu care am încercat să distrugem tunelele subterane se pare că i-a provocat o durere de cap severă. Doctorii au început un tratament nou.

Electorul se oprește o clipă și se uită la mine cu o expresie gravă.

— Mai există un motiv pentru care suntem aici. Dar o să vezi singură.

Jeepul se oprește. Cobor și îl aștept pe Anden. Încetul cu încetul, mă copleșește un sentiment de groază. Dacă boala lui Day s-a agravat? Dacă n-o să reziste? De asta e aici, în spital? Nu există niciun motiv pentru care Day să mai treacă vreodată pragul clădirii ăsteia, după câte a pătimit aici – decât dacă a fost adus cu forța.

Împreună, Anden și cu mine ne îndreptăm spre clădire, flancați de soldați. Urcăm la etajul patru, unde unul dintre soldați ne facilitează accesul folosind o cartelă, după care ajungem la etajul la care se află laboratorul. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mi se strânge stomacul mai tare.

Într-un final, ne oprim în dreptul unor încăperi mai mici, care se înșiră lângă laboratorul principal. Intrăm pe una dintre aceste uși și atunci îl văd pe Day. Stă în fața unei camere cu pereți de sticlă, fumează una dintre țigările lui albastre și se uită cum persoana dinăuntru e inspectată de laboranții încotoșmănați în costume de protecție. Ceea ce-mi taie răsuflarea însă e faptul că-l văd pe Day sprijinindu-se cu toată greutatea pe o pereche de cârje. De când e prietenul meu aici? Pare epuizat, palid și distant. Mă întreb ce medicamente noi îi dau doctorii. Gândul ăsta îmi reamintește brusc și dureros că viața lui Day se veștejește, că, încetul cu încetul, se scurg și puținele secunde pe care le mai are.

Lângă el sunt câțiva laboranți înveșmântați în salopete albe și o cu ochelari de protecție atârnați la gât. Toți verifică încăperea și scriu pe tablete. La mică distanță, Pascao e cufundat într-o discuție cu ceilalți Patrioți. Cu toții îl lasă pe Day în pace.

— Day? spun când ne apropiem de el.

Prietenul meu se uită spre mine și zeci de emoții i se îngrămădesc în priviri. Unele dintre ele mă fac să roșesc. Apoi sesizează și prezența lui Anden. Izbutește să-l salute pe Elector cu o înclinare bățoasă a capului, după care își îndreaptă din nou privirea spre pacientul aflat de partea cealaltă a peretelui de sticlă. Adică spre Tess.

— Ce se întâmplă? îl întreb.

Day mai trage un fum din țigară și coboară privirea.

— Nu mă lasă să intru la ea. Cred că e afectată de molima asta nouă.

Vorbește calm, dar îi simt în glas o undă de frustrare și de mânie.

— Ne-au făcut analize tuturor, mie și celorlalți Patrioți. Tess e singura care nu are analizele în regulă.

Fata îl alungă cu mâna pe unul dintre laboranți, apoi se împiedică și cade pe spate. E ca și cum i-ar fi greu să-și mențină echilibrul. Pe frunte îi apar broboane de sudoare care apoi i se preling pe gât. Albul ochilor lui Tess a devenit de un galben bolnăvicios și, când mă uit mai cu atenție, îmi dau seama că fata strânge din ochi, că face eforturi ca să distingă tot ce se află în preajma ei. E un gest care îmi aduce aminte de miopia ei, de felul în care strângea din ochi și pe străzile din Lake. Mâinile îi tremură. La vederea acestui tablou, înghit cu noduri. E imposibil ca Patrioții să fi fost expuși pentru multă vreme la soldații inamici și totuși, puținul timp în care au luat contact cu ei se pare că a fost de ajuns pentru ca unul dintre purtătorii virusului să li-l transmită. Pe de altă parte, există și posibilitatea foarte reală ca dușmanul să împrăștie boala în mod intenționat în Republică, mai ales acum, că a intrat pe teritoriul nostru. Înghet când îmi amintesc o frază din vechile jurnale ale lui Metias: „Într-o zi, o să creăm un virus pe care nimeni n-o să mai fie capabil să-l oprească”. Iar asta e posibil să ducă la căderea întregii Republici.

Una dintre laborante se întoarce spre mine și-mi oferă o scurtă explicație:

— Virusul pare să fie o mutație a unei versiuni experimentale mai vechi pentru crearea molimei, îmi spune fata, aruncându-i lui Day o privire neliniștită (probabil că a certat-o pe tema asta mai devreme). Din câte ne putem da seama din statisticile făcute publice de Colonii, virusul pare să aibă o rată scăzută de infecție în rândul adulților, însă atunci când infectează pe cineva, boala progresează rapid și rata deceselor e foarte ridicată. Timpul de la infectare până la deces e de aproximativ o săptămână.

Laboranta se întoarce o clipă spre Tess, care se află de partea cealaltă a geamului.

— Ea manifestă o parte dintre simptomele incipiente: febră, amețeală, icter și simptomul care ne indică prezența unuia

dintre virușii produși de noi. Adică orbire temporară sau poate permanentă.

Lângă mine, Day strânge cârjele cu atâta putere, încât i se albesc încheieturile degetelor. După cum îl cunosc, mă întreb dacă nu cumva a avut deja mai multe certuri cu laboranții, dacă nu a încercat să intre cu forța s-o vadă pe Tess sau dacă nu a urlat la personalul medical s-o lase pe Tess în pace. Sunt convinsă că, în clipa asta, îl vede din nou pe Eden, cu ochii lui roșii, aproape orbi. Pieptul mi se umple de o ură profundă pentru fosta Republică. Tatăl meu a lucrat și el în laboratoarele destinate experimentelor. A încercat să renunțe la slujbă de îndată ce a aflat ce făceau de fapt autoritățile cu molimele din LA. Și a plătit cu viața. Oare lucrurile astea chiar sunt de domeniul trecutului? Oare reputația noastră chiar se poate schimba în ochii lumii din afară și în ochii Coloniilor?

— A încercat s-o salveze pe Frankie, îmi șoptește Day, cu ochii încă ațintiți asupra lui Tess. A ajuns înapoi în Fortificație imediat după noi. Am crezut că Thomas o s-o omoare. Dar poate că deja e sortită morții, adaugă el cu amărăciune.

— Thomas? murmur eu.

— Thomas e mort. Când eu și Pascao alergam către Fortificație, l-am văzut în picioare, înfruntându-i singur pe soldații din Colonii. A tras în ei până când l-au împușcat. În cap, zice Day, cu un fior în glas.

Thomas e mort.

Nu-mi vine să cred. Dintr-odată, am amorțit din cap până-n picioare. N-ar trebui să fiu șocată. De ce sunt șocată? Eram pregătită pentru asta. Soldatul care l-a înjunghiat pe fratele meu în inimă, care a împușcat-o pe mama lui Day… a murit. Și e cât se poate de normal că a murit așa, apărând Republica până la sfârșit, neclintit în loialitatea lui nebunească față de un stat care deja îi întorsese spatele. Pe de altă parte, mi-e ușor să înțeleg de ce moartea lui Thomas l-a afectat atât de mult pe Day. „Împușcat în cap”. Mă simt pustiită la auzul acestei vești. Epuizată. Amorțită. Îmi las umerii să cadă.

— Așa e mai bine, șoptesc eu într-un sfârșit, cu un nod în gât.

Prin minte îmi trec imagini cu Metias și cu Thomas, cu lucrurile pe care mi le-a povestit Thomas despre ultima noapte a lui Metias. Mă străduiesc să-mi întorc gândurile la Tess. La cei vii, la cei care încă mai contează.

— Tess o să fie în regulă, spun eu, dar nu reușesc să fiu convingătoare. Trebuie doar să găsim o soluție.

Laboranții din camera de sticlă înfig un ac lung în brațul drept al lui Tess, apoi un altul în brațul stâng. Fata scâncește încetișor. Day își ia ochii de la scena asta, își așază mai bine mâinile pe cârje și pornește spre noi. Când trece pe lângă mine îmi șoptește:

— Diseară.

Apoi ne lasă pe toți în urmă și se depărtează pe culoar.

Îl urmăresc cu privirea, în tăcere. Anden oftează, se uită cu tristețe la Tess și se duce la laboranți.

— Sunteți siguri că Day nu e infectat? o întreabă pe laboranta care ne-a dat informațiile cu privire la virus.

Ea îi confirmă că Day e bine, iar Anden dă din cap mulțumit.

— Vreau ca și restul soldaților să fie verificați a doua oară. Imediat, zice el, întorcându-se apoi către un senator: Apoi vreau să-i trimitem de urgență un mesaj Cancelarului și președintelui DesCon. Să vedem dacă putem să rezolvăm ceva pe căi diplomatice.

Anden se întoarce spre mine și mă privește lung.

— Știu că n-am niciun drept să-ți cer asta. Dar dacă ai putea să-l mai întrebi încă o dată pe Day de fratele lui, ți-aș fi recunoscător. Așa, am avea totuși o șansă cu Antarctica.

ORA 19:30.

SECTORUL RUBY.
22 DE GRADE CELSIUS.

Blocul-turn în care stau acum se află la doar câteva străzi de apartamentul unde am locuit cu Metias. Când jeepul se apropie, încerc să întrezăresc vechiul nostru complex de apartamente. Până și sectorul Ruby e acum închis cu benzi care delimitează zonele destinate evacuaților, iar pe străzi sunt postați soldați. Mă întreb unde s-a cazat Anden în toată nebunia asta; probabil undeva în sectorul Batalla. Cu siguranță că în noaptea asta o să se culce târziu. Înainte să plec spre apartamentul care mi-a fost repartizat, m-a luat deoparte, pe culoarul de lângă laborator. Inconștient, și-a îndreptat privirea mai întâi spre gura mea și abia apoi s-a uitat în ochii mei. Mi-am dat seama că se gândește

la scurtul nostru episod din Ross City, ca și la cuvintele care au venit apoi: „Știu că ții foarte mult la Day”.

— June, mi-a spus el după o tăcere stânjenitoare. Mâine dimineață ne întâlnim cu Senatul ca să discutăm despre următorul nostru pas. Vreau să te avertizez că la ședința asta fiecare Princeps-Elect va adresa câteva cuvinte grupului. E o șansă de a vedea ce ar face fiecare dintre voi dacă ați fi oficial în poziția de Princeps. Dar fii foarte atentă, dezbaterile s-ar putea să se încingă.

Anden schițează un zâmbet.

— Ca să mă exprim delicat, războiul ăsta ne-a pus tuturor jar sub tălpi.

Aș fi vrut să-i spun că nu voi participa la ședința asta. Încă o întâlnire cu Senatorii. Încă o sesiune de patru ore interminabile, în care va trebui să ascult patruzeci de personaje dând din gură degeaba, toți zbătându-se să iasă mai bine decât ceilalți, toți încercând să-l atragă pe Anden de partea lor sau să-l facă de râs în fața celorlalți. Cu siguranță că Mariana și Serge vor conduce dezbaterile, ca să se vadă clar care dintre ei e candidatul mai potrivit la funcția de Princeps. Numai gândul la o astfel de întâlnire mă secătuiește de toată energia care mi-a mai rămas. Dar, în același timp, gândul de a-l lăsa pe Anden să ducă povara asta de unul singur, într-o sală plină de oameni atât de reci și de distanți a fost prea greu de îndurat. Așa că am surâs și m-am înclinat, ca un bun Princeps-Elect.

— O să fiu acolo, l-am asigurat.

Jeepul trage în fața complexului de apartamente și se oprește, iar eu mă smulg din ghearele amintirilor. Cobor împreună cu Ollie și mă uit după mașina care a plecat, până când dispare cu totul după un colț. Pornesc spre intrarea în bloc.

Inițial, plănuiesc să trec pe la Day imediat după ce mă instalez în apartamentul meu. Ca să văd ce-a vrut să spună cu acel „diseară”. Dar când ajung pe hol, văd că nu mai e cazul să mai bat drumul până acolo.

Day mă așteaptă în fața ușii mele. Stă sprijinit de zid și fumează absent o țigară albastră. Cârjele zac lângă el. Deși nu se mișcă, încă i-a mai rămas ceva din aerul lui sălbatic, nepăsător și sfidător și, preț de o secundă, îmi amintesc momentul când l-am întâlnit prima dată pe stradă, cu ochii lui albaștri sclipitori, cu agilitatea de argint viu și cu părul lui blond

și ciufulit. Imaginea asta nostalgică e atât de dulce, încât simt cum, dintr-odată, ochii mi se umplu de lacrimi. Trag adânc aer în piept și mă străduiesc să nu plâng.

Day mă vede în capătul holului și se ridică.

— June, îmi spune când mă apropii.

Ollie dă fuga la el să-l salute, iar Day îl mângâie puțin pe cap. Încă pare epuizat, dar izbutește să îmi arunce un zâmbet pișicher, străbătut însă de o undă de tristețe. Fără cârje, se clatină pe picioare. Ochii îi sunt plini de durere și știu că e din cauza vizitei din laborator.

— După expresia de pe fața ta, bănuiesc că antarcticanii nu s-au grăbit să ne sară în ajutor.

Clatin din cap, descui ușa și-l invit înăuntru.

— Nu prea, îi răspund, închizând ușa în urma noastră.

Instinctiv, verific camera din priviri. Memorez întregul amplasament. Apartamentul ăsta seamănă prea mult cu vechiul meu cămin.

— Au contactat Națiunile Unite în legătură cu molima. O să ne închidă toate porturile. Deci nu vom mai importa și exporta nimic. Nu tu ajutoare, nu tu alimente. Cu toții suntem acum în carantină. Ne-au zis că nu pot să ne ajute decât dacă le arătăm o dovadă că deținem leacul sau dacă Anden le cedează o bucată din teritoriul Republicii în chip de plată. Până atunci, nu vor să ne dea trupe. Tot ce știu în secunda asta este că antarcticanii ne monitorizează situația îndeaproape.

Day nu spune nimic. Se îndepărtează de mine și iese pe balcon. Se sprijină de balustradă. Eu îi pun lui Ollie apă și mâncare și mă duc lângă Day. Soarele a apus de ceva timp, dar datorită luminilor din oraș putem să distingem plafonul jos de nori care ascunde stelele, acoperind cerul cu nuanțe de gri și negru. Observ cât de greu se lasă Day pe balustradă ca să se susțină și sunt tentată să-l întreb cum se simte. Însă expresia de pe chipul lui mă oprește. Probabil că nu vrea să discute despre asta.

— Așa deci, începe Day, după ce mai trage un fum din țigară.

Lumina de la JumboTron-urile din depărtare îi învăluie chipul într-un halou strălucitor, albastru-purpuriu. Își plimbă privirea de la o clădire la alta. Știu că, instinctiv, prietenul meu calculează cum ar escalada-o pe fiecare în parte.

— Bănuiesc că suntem singuri acum. Dar nu pot să spun că asta mă supără prea tare. Republica a vrut întotdeauna să-și țină granițele închise, nu? Poate că, în felul ăsta, o să lupte mai bine. Nimic nu te motivează mai abitir decât faptul de a fi singur și încolțit pe străzi.

Când își duce din nou țigara la buze, văd că mâna îi tremură. Inelul din agrafe de hârtie îi sclipește pe deget.

— Day, îi spun cu blândețe.

El ridică din sprânceană și mă privește pieziș.

— Tremuri.

Day suflă un norișor de fum albăstrui, se uită o vreme la luminile orașului cufundat în întuneric și apoi își pleacă privirea.

— E ciudat să fiu iar în LA, îmi mărturisește cu o voce distrasă și distantă. Sunt în regulă. Doar că-mi fac griji pentru Tess.

Urmează o pauză prelungă. Știu că numele lui Eden ne stă amândurora pe vârful limbii, însă niciunul dintre noi nu vrea să fie primul care să-l rostească. Într-un final, Day rupe tăcerea și, când abordează subiectul, o face cu o durere profundă.

— June, m-am gândit la ce vrea Electorul tău de la mine. Legat de... știi tu... legat de fratele meu.

Oftează, se apleacă și mai mult peste balustradă și-și trece o mână prin păr. Brațul lui se atinge ușor de al meu, dar chiar și acest gest micuț îmi accelerează bătăile inimii.

— M-am certat cu Eden pe tema asta.

— Cea zis Eden? îl întreb.

Într-un fel, mă simt vinovată când mă gândesc la rugămintea lui Anden. „Dacă ai putea să-l mai întrebi încă o dată pe Day de fratele lui, ți-aș fi recunoscător”.

Day își stinge țigara pe metalul balustradei și îmi spune în șoaptă, uitându-se în ochii mei.

— Vrea să ajute. După ce am văzut-o azi pe Tess și după lucrurile pe care mi le-ai spus tu, mă rog...

Strânge din dinți.

— O să discut cu Anden mâine. Poate că există ceva în sângele lui Eden, ceva care... în fine... care ar putea să ajute. *Poate.*

Firește că încă are rețineri. Aud clar în vocea lui durerea care îl macină. Dar e totuși *de acord.* E de acord să lase Republica să se folosească de frățiorul lui ca să găsească leacul. Un zâmbet mic, dulce-amar, dă să-mi înflorească în colțul gurii. *Day,*

campionul oamenilor, băiatul care nu suportă să-i vadă pe cei din preajmă suferind din cauza lui, care și-ar da viața cu bucurie pentru cei pe care îi iubește. Atâta doar că nu de viața *lui* avem nevoie ca s-o salvăm pe Tess, ci de viața fratelui său. Day riscă viața unui om pe care îl iubește de dragul unui alt om pe care îl iubește. Mă întreb dacă a mai fost și vreun alt motiv pentru care s-a răzgândit.

— Îți mulțumesc, Day, îi șoptesc. Știu cât de greu îți e să faci asta.

Prietenul meu se crispează și clatină din cap.

— Nu, sunt pur și simplu egoist. Dar n-am ce face.

Lasă ochii în pământ, dezvăluindu-și slăbiciunile.

— Doar... spune-i lui Anden să mi-l aducă înapoi. Te rog, adu-mi-l înapoi.

Mai e însă ceva care îl frământă, ceva care-i face mâinile să-i tremure incontrolabil. Mă aplec spre el și-i acopăr mâna cu palma mea. Day mă privește iar în ochi. E atâta tristețe și atâta frică pe chipul lui! Mi se rupe inima.

— Ce problemă mai ai, Day? îi șoptesc. Ce altceva mai știi?

De data asta, prietenul meu nu mai întoarce capul. Înghite cu noduri și, când vorbește, vocea îi tremură ușor.

— Cancelarul Coloniilor m-a sunat când eram în spital.

— Cancelarul? întreb cu voce scăzută.

Nu se știe niciodată.

— Ești sigur?

Day încuviințează din cap cu o mișcare scurtă. Apoi îmi povestește totul: discuția pe care a purtat-o cu Cancelarul, mita, șantajul și amenințările. Îmi spune ce planuri au Coloniile cu mine, în cazul în care el îi refuză. Toate temerile mele nerostite. La urmă, Day oftează. Faptul că mi-a împărtășit informațiile astea pare să-i mai ridice puțin povara de pe umeri. Doar puțin.

— Trebuie să existe o cale ca să folosim chestia asta împotriva Coloniilor, îmi spune el. O cale să-i ducem de nas, să-i batem la propriul lor joc. Încă nu știu cum, dar dacă am reuși să-l facem pe Cancelar să creadă c-o să-l ajut, atunci i-am putea lua prin surprindere.

Dacă într-adevăr Coloniile câștigă războiul, *cu siguranță* vor veni după mine. Vom fi uciși cu toții. Încerc să vorbesc cu același calm ca Day, dar nu izbutesc. În voce mi se strecoară un tremur ușor.

— Cancelarul se așteaptă să reacționezi emoțional la propunerea lui. S-ar putea să fie cea mai bună ocazie să lovești în Colonii cu propria ta formă de propagandă. Însă, indiferent ce facem, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Cancelarul ar fi un prost să aibă încredere deplină în tine.

— Dacă dușmanul câștigă războiul, pentru tine n-o să fie deloc bine, murmură Day, cu durere în voce. Niciodată nu i-am considerat niște molâi. Poate că ar fi mai bine să găsești o modalitate să fugi din țară. Să te strecori peste graniță undeva, într-o zonă neutră, și să ceri azil.

Să părăsesc țara, să fug departe de tot coșmarul ăsta și să mă ascund undeva, într-o țară îndepărtată? O voce micuță și sumbră îmi șoptește că așa ar fi bine, că în felul ăsta aș fi în siguranță… însă gândul ăsta mă cutremură. Încerc să mă adun cât de bine pot.

— Nu, Day, îi răspund cu blândețe. Dacă eu fug, restul ce-o să facă? Cum rămâne cu cei care nu pot să fugă?

— O să te *omoare.*

Day vine mai aproape de mine. Mă imploră din ochi să-l ascult.

— Te rog.

Clatin din cap.

— Rămân aici. Oamenii n-au nevoie de încă un eveniment care să le zdruncine moralul. Și-apoi, și tu s-ar putea să ai nevoie de mine.

Schițez un zâmbet.

— Cred că știu câteva chestii despre armata Republicii care ți-ar putea fi de folos, nu crezi?

Day clatină frustrat din cap, dar, în același timp, știe foarte bine că nu-mi voi lua cuvântul înapoi. Știe asta pentru că, dacă ar fi în locul meu, și el ar proceda exact la fel.

Îmi ia mâna într-a lui și mă trage mai aproape. Apoi mă cuprinde în brațe. Sunt atât de neobișnuită cu atingerea lui, încât îmbrățișarea asta îmi iscă în trup un val copleșitor de fierbințeală. Închid ochii, mă prăbușesc la pieptul lui și mă bucur de această clipă. Oare a trecut chiar atât de mult timp de când ne-am sărutat ultima dată? Oare chiar mi-a lipsit Day atât de mult? Oare toate problemele care amenință să ne strivească ne-au înmuiat până în punctul în care ne-am pierdut răsuflarea, în care ne agățăm disperați unul de celălalt ca să supraviețuim?

Am uitat cât de normal mi se părea să fiu în brațele lui. Cămașa lui e boțită și o simt moale pe piele, iar dedesubt pieptul lui e cald și pulsează în ritmul estompat al inimii. Day miroase a pământ, a fum și a vânt.

— Mă înnebunești, June, murmură el cu gura lipită de părul meu. Ești înspăimântător de inteligentă, ești cel mai curajos om pe care-l cunosc și uneori mi se taie răsuflarea de cât de mult mă chinui să țin pasul cu tine. Niciodată n-o să mai existe cineva ca tine. Îți dai seama, nu?

Îmi ridic chipul către el. În ochi i se răsfrâng luminile îndepărtate ale JumboTron-urilor, un curcubeu de culori de seară.

— Miliarde de oameni o să vină și o să plece din lumea asta, continuă el să-mi șoptească, dar *niciodată* n-o să mai existe cineva ca tine.

Inima mi se strânge până când amenință să mi se frângă de tot. Nu știu cum să-i răspund.

Day îmi dă brusc drumul din brațe și simt răcoarea nopții pe piele ca pe un șoc. Chiar și în întuneric, cum suntem, tot îi văd roșeața din obraji. Day respiră mai greu decât de obicei.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Iartă-mă, îmi răspunde el cu vocea strangulată. Eu sunt pe moarte, June, nu sunt bun pentru tine. Și mă descurc atât de bine până când te văd în carne și oase! Atunci totul se schimbă iar. Mi se pare că nu mai țin la tine, c-o să-mi fie mai ușor odată ce-o să fii din nou departe de mine, dar apoi, din senin, mă găsesc iarăși aici, iar tu ești…

Day se oprește și mă privește. Chinul de pe fața lui e ca un cuțit care mi se înfige în inimă.

— *De ce* îmi fac singur asta? Te văd și simt…

Ochii i s-au umplut de lacrimi. E o imagine pe care nu pot s-o îndur. Day se trage doi pași mai departe de mine și îmi întoarce spatele, ca un animal închis în cușcă.

— Tu măcar mă iubești? mă întreabă din senin, prinzându-mă este de umeri. Eu ți-am mai spus-o și te iubesc și acum. Dar *tu* nu mi-ai zis niciodată. Și nu-mi dau seama dacă mă iubești sau nu. După care vii și-mi dai *inelul ăsta,* spune el, ridicând mâna cu inelul, și nu mai știu ce să cred.

Se apropie iar de mine, până când îi simt buzele lipite de urechea mea. Un fior îmi străbate tot trupul.

— Tu ai idee prin ce trec? îmi șoptește încet, cu o voce răgușită și întretăiată. Știi cât de… cât de mult *îmi doresc*…

Se îndepărtează de mine destul cât să se uite cu disperare în ochii mei.

— Dacă nu mă iubești, doar spune-mi. *Trebuie să mă ajuți.* Probabil că așa ar fi cel mai bine. Mi-ar fi mai ușor să stau departe de tine, nu? Pot să renunț la tine.

O spune de parcă ar încerca să se convingă singur.

— *Pot* să renunț la tine dacă nu mă iubești.

Spune lucrul ăsta ca și cum ar crede că eu sunt cea mai puternică dintre noi doi. Dar nu sunt. Nici eu nu mai pot să continui așa.

— Nu, îi răspund, strângând din dinți și cu ochii încețoșați. Nu pot să te ajut. Pentru că *și eu* te iubesc pe tine.

Iată! Am spus-o.

— Sunt îndrăgostită de tine, îi repet.

În ochii lui Day apare un amestec de bucurie și suferință care-l face incredibil de vulnerabil. Îmi dau seama în clipa asta cât de puțin se poate apăra de cuvintele mele. El iubește cu toată ființa lui. E în firea lui. Day clipește de câteva ori, apoi se chinuiește să găsească răspunsul potrivit.

— Eu…

Limba i se împleticește în gură.

— Mi-e așa de frică, June. Mi-e frică de ce s-ar putea întâmpla…

Îi pun pe buze două degete ca să-l fac să tacă.

— Frica te face mai puternic, îi șoptesc.

Înainte să mă pot opri, îi cuprind fața în mâini și-mi lipesc gura de a lui.

Ultimele fărâme de autocontrol care-i mai rămăseseră s-au făcut acum țăndări. Day se cufundă în sărutarea mea cu neînchipuită disperare. Îi simt mâinile cum îmi ating fața. Una dintre palme e catifelată, cealaltă e încă înfășurată în bandaje. Apoi mă cuprinde cu nesaț cu brațele pe după talie și mă trage atât de aproape de el, încât scot un icnet. Nimeni nu se compară cu el. Iar în clipa asta, nu-mi doresc nimic altceva.

Ne găsim drumul înapoi, în cameră, fără să ne desprindem din sărutare. Day se împiedică și-și pierde echilibrul și împreună ne prăbușim pe spate, în pat. Corpul lui îmi taie răsuflarea. Mâinile îi aleargă pe trupul meu, pe maxilar, pe gât, pe spate, în jos, pe

picioare. Îi scot haina. Buzele lui Day se îndepărtează de ale mele. Își lipește fața de gâtul meu. Părul i se răsfiră pe brațul meu; e greu și are o piele mai catifelată decât orice mătase pe care am purtat-o vreodată. În sfârșit, Day îmi găsește nasturii de la cămașă. Eu i-am descheiat deja pe ai lui, iar pe sub cămașă, pielea lui e fierbinte la atingere. Căldura lui mă încălzește și pe mine. Apăsarea trupului său îmi face bine.

Niciunul dintre noi nu îndrăznește să rostească vreun cuvânt. Ne temem că vorbele ne-ar opri, ar rupe din vraja care ne înlănțuie pe amândoi. Day tremură la fel de tare ca mine. Dintr-odată, îmi dau seama că probabil e la fel de emoționat ca mine. Zâmbesc când ochii lui îi întâlnesc pentru prima dată pe ai mei, dar Day coboară privirea rușinat. *Day e timid*? Ce emoție nouă și stranie pe chipul lui, ceva atât de neobișnuit, și totuși care i se potrivește atât de bine! Sunt ușurată s-o văd, pentru că și eu simt că obrajii îmi ard și că mă îmbujorez. Jenată, mă cuprinde nevoia să-mi acopăr pielea dezgolită. Deseori mi-am imaginat cum s-ar petrece scena asta, cum ar fi să fac dragoste cu Day pentru întâia oară. *Sunt îndrăgostită de el.* Prefir cuvintele astea în minte și le cântăresc, uluită și înspăimântată de ce ar putea să însemne ele. Day e aici cu adevărat, e aici în carne și oase.

Chiar și cotropit de pasiunea asta febrilă, Day e blând cu mine. Are o blândețe diferită de cea pe care am simțit-o în preajma lui Anden, care e întruchiparea rafinamentului, a corectitudinii și a eleganței. Day e aspru, deschis, nesigur și pur. Când mă uit la el, văd surâsul subtil care-i joacă în colțurile gurii, cu o tușă abia sesizabilă de ironie, care nu face decât să-mi sporească dorința pentru el. Day îmi mângâie gâtul cu nasul; atingerea lui îmi trimite fiori pe șira spinării. Oftează a ușurare în urechea mea într-un fel care-mi face inima să-mi bată de să-mi sară din piept, e un oftat de eliberare, eliberarea de toate emoțiile întunecate care îl bântuie. Mă cufund într-un alt sărut, plimbându-mi mâinile prin părul lui, ca să-i dau de înțeles că sunt bine. Încetul cu încetul, Day se relaxează. Când începe să se miște deasupra mea, îmi țin răsuflarea; ochii îi strălucesc atât de tare, încât simt că aș putea să mă înec în ei. Day mă sărută pe obraji, așezându-mi o șuviță de păr după ureche, iar eu îl cuprind cu brațele și-l trag mai aproape.

Indiferent ce se va întâmpla în viitor, indiferent unde ne va duce viața, acest moment va fi al nostru.

După, amândoi tăcem. Day stă întins lângă mine, cu păturile peste picioare. Ține ochii închiși, într-un soi de moleșeală vecină cu somnul. Mâna lui e împletită cu mâna mea, ca și cum ar vrea să se asigure că sunt încă lângă el. Mă uit în jur. Păturile atârnă pe colțul patului într-un echilibru precar. Cutele cearșafurilor aduc cu zeci de sori mici și cu razele lor. În perna mea sunt adâncituri. Podeaua e acoperită cu cioburi de sticlă și petale de flori. Nici măcar n-am observat că am dărâmat o vază de pe comodă, nici măcar n-am auzit când vaza s-a spart pe scândurile din lemn de cireș. Îmi întorc privirea spre Day. Ce senin pare acum! Durerea de pe chipul lui s-a risipit în strălucirea difuză a nopții. Are un aer aproape ingenuu. Nu mai ține gura deschisă, iar fruntea nu îi mai e încruntată. Și nu mai tremură. Părul despletit îi încadrează fața. Câteva șuvițe se îngemănează cu luminile orașului de afară. Mă trag mai aproape și îmi plimb degetul de-a lungul mușchilor brațului său, după care îmi lipesc buzele de obrazul lui.

Deschide ochii; clipește somnoros la mine, privindu-mă îndelung. Mă întreb ce vede și dacă toată durerea și fericirea și frica pe care mi le-a mărturisit mai devreme sunt încă în el, bântuindu-l la nesfârșit. Se apleacă și mă sărută cu o blândețe și o gingășie nesfârșite. Buzele lui rămân lipite de ale mele, temându-se să-mi părăsească gura. Nici eu nu vreau să mă îndepărtez. Nu vreau să mă gândesc la trezire. Când îl trag iar lângă mine, Day se supune, căci tânjește după mai mult. Iar eu nu pot să mă gândesc la altceva decât la faptul că sunt recunoscătoare pentru tăcerea noastră, sunt recunoscătoare pentru că Day nu-mi spune că astfel ne legăm și mai strâns când, de fapt, ar trebui să-l las să plece de lângă mine.

15. DAY

Nu e ca și cum nu aș mai fi trăit momente de intimitate cu alte fete. Primul meu sărut a fost la doisprezece ani – m-am sărutat cu o fată de șaisprezece ani, ca să nu mă toarne la poliția stradală. M-am mai prostit cu câteva fete în mahalale și cu alte câteva din sectoarele bogate; a fost chiar și una dintr-un sector cu nume de piatră prețioasă, o tipă în primul an de liceu, cu care am avut o aventură de câteva zile, când eram de paisprezece ani. Era drăgălașă, cu un păr șaten-deschis, tuns foarte scurt și un ten măsliniu fără cusur. Ne strecuram în fiecare după-amiază în subsolul școlii și acolo, mă rog, ne distram. Povestea e lungă.

Dar... *June*.

Inima mi-e larg deschisă, așa cum m-am temut că se va întâmpla, iar eu nu mai am destulă voință ca să o închid la loc. Toate barierele pe care izbutisem să le ridic în jurul meu, toată rezistența pe care o clădisem în fața sentimentelor mele pentru ea, toate au dispărut acum cu desăvârșire. S-au făcut țăndări. În lumina de un albastru stins a nopții, întind o mână și o plimb de-a lungul trupului unduit al lui June. Încă respir greu. Și nu vreau să fiu primul care rupe tăcerea. Pieptul mi-e lipit ușor de spatele ei, iar brațul meu se odihnește confortabil în jurul mijlocului ei; părul lui June îi acoperă gâtul într-o coadă groasă, neagră și strălucitoare. Îmi lipesc fața de pielea ei catifelată. Milioane de gânduri mi se revarsă în creier, dar, asemenea ei, nici eu nu rostesc niciun cuvânt.

Pur și simplu nu e nimic de zis.

•

Mă trezesc brusc și sar în pat icnind. Abia mai pot să respir, plămânii mi se umflă în încercarea de a inspira cât mai mult aer. Privesc în jur disperat. *Unde sunt*?

Sunt în patul lui June.

A fost un coșmar, doar un coșmar, iar aleea din sectorul Lake și strada și sângele au dispărut. Rămân întins o secundă, chinuindu-mă în tăcere să-mi recapăt suflul și să-mi domolesc bătăile puternice ale inimii. Sunt ud leoarcă de transpirație. Mă

uit la June. E întinsă pe o parte, cu fața spre mine. Trupul i se ridică și se coboară într-un ritm liniștit și egal. Ce bine. N-am trezit-o. Îmi șterg grăbit lacrimile de pe obraji cu palma nerănită. Mai zac așa câteva minute. Încă mai tremur. Când îmi e limpede că n-o să reușesc să adorm la loc, mă ridic încet pe marginea patului și-mi odihnesc brațele pe genunchi, cu spatele cocoșat și capul plecat. Genele îmi ating brațul. Mă simt atât de slăbit, ca și când tocmai aș fi terminat de escaladat o clădire de treizeci de etaje.

Ăsta a fost cel mai groaznic dintre toate coșmarurile pe care le-am avut până acum. Îmi e groază chiar și să clipesc prea îndelung, ca nu cumva să-mi revină în minte imaginile acelea îngrozitoare care mi-au dansat în spatele pleoapelor. Mă uit prin încăpere. Vederea mi se încețoșează din nou; supărat, îmi șterg lacrimile proaspăt izvorâte. Cât e ceasul? Afară e încă beznă. Iar în cameră nu pătrund decât strălucirea slabă a JumboTron-urilor din depărtare și lumina felinarelor. Arunc o privire spre June. Mă uit cum luminile difuze de afară proiectează culori pe silueta ei. De data asta, nu mai întind mâna și n-o mai ating.

Nu știu cât stau așa, aplecat pe marginea patului, inspirând profund – o dată, de două ori... – până când, în sfârșit, respirația îmi revine la normal. Asta durează suficient de mult timp pentru ca sudoarea care-mi acoperă tot corpul să se zvânte. Ochii îmi fug către balcon. Îl țintuiesc cu privirea o vreme, incapabil să mă uit în altă parte, apoi mă ridic de pe pat ușor, fără să scot un sunet, îmi trag pe mine cămașa și pantalonii și încalț bocancii. Îmi prind părul într-un nod strâns și îl ascund sub o șapcă bine trasă pe cap. June se mișcă puțin. Eu înlemnesc. Când June se liniștește din nou, îmi termin de încheiat nasturii de la cămașă și mă duc la ușa de sticlă a balconului. Din colțul dormitorului, câinele ei mă privește curios, înclinând ușor capul. Dar nu scoate niciun sunet. Îi mulțumesc în gând pentru asta, deschid larg ușa balconului, după care o închid în spatele meu fără nici cel mai mic zgomot.

Mă urc cu greu pe balustradă și rămân cocoțat acolo ca o pisică, scrutând împrejurimile. Sectorul Ruby, un sector cu nume de piatră prețioasă, e total diferit de locul de unde provin eu. M-oi fi întors eu în LA, dar nu recunosc orașul. Străzi curate și dichisite, JumboTron-uri noi și sclipitoare, trotuare late, fără gropi și crăpături, fără poliție stradală care să târască orfani în

lacrimi de lângă tonetele cu alimente. Instinctiv, atenția îmi e atrasă spre zona în care trebuie să se afle sectorul Lake. Din partea asta a clădirii, nu pot să văd centrul Los Angeles-ului, însă îl *simt* acolo – de el sunt legate amintirile care m-au trezit din somn și mi-au șoptit să mă întorc. Inelul din agrafe de hârtie îmi atârnă greu pe deget. După coșmarul pe care l-am avut, o senzație apăsătoare și înfricoșătoare mi s-a instalat în creier și de atunci nu mai reușesc să scap de ea. Sar pe o latură a balconului și mă sprijin de o proeminență de pe fațada blocului, aflată mai jos. Cobor etaj după etaj, în tăcere, până când bocancii mei ating pavajul străzii, iar acolo mă ascund în umbrele nopții. Respir greu.

Chiar și într-un sector bogat, acum străzile sunt păzite de patrule cu arma în mână, ca și cum soldații s-ar pregăti să se trezească din clipă în clipă cu un atac-surpriză al Coloniilor. Mă țin departe de ei ca să evit întrebările și-mi reiau vechile obiceiuri de pe străzi; îmi croiesc drum prin labirintul aleilor lăturalnice și prin colțurile înecate în beznă ale clădirilor, până când ajung la o stație de tren, unde sunt aliniate jeepuri gata să te ducă unde ai nevoie. Eu însă ignor mașinile. N-am chef să flecăresc cu vreun șofer pentru ca apoi să fiu recunoscut, iar mâine dimineață orașul să fie plin de zvonurile lansate peste noapte despre orice și-o imagina omul respectiv că am făcut. Așa că mă îndrept către gară și aștept următorul tren care să mă ducă în centru, la Union Station.

O jumătate de oră mai târziu, ies din gara din centru și pornesc pe străzi în tăcere, până când ajung aproape de fosta casă a mamei mele. Crăpăturile din pavajul mahalalelor au o singură calitate: ici-colo, văd buchețele de bătrâniș crescut sălbatic, puncte mici de turcoaz și verde pe o stradă altfel cenușie. Mă aplec din reflex și culeg o mână de floricele. Preferatele mamei.

— Tu de colo! Hei, băiete!

Mă întorc să văd cine mă strigă. Îmi ia câteva secunde s-o găsesc cu privirea, atât e de micuță. O bătrână stă chircită lângă o clădire abandonată, dârdâind de frig. E aproape cu totul încovoiată, cu fața năpădită în întregime de riduri adânci, iar veșmintele îi sunt atât de rupte, încât nu-mi dau seama unde se termină unul și unde începe celălalt. Bătrâna e doar un morman de zdrențe. Lângă picioarele goale și murdare are o cană

ciobită, însă ceea ce mă face cu-adevărat să mă opresc e faptul că are mâinile învelite în bandaje groase. Exact ca mama. Când vede că sunt atent la ea, în ochi îi apare o scânteie de speranță. Nu știu sigur dacă m-a recunoscut, așa cum nu sunt sigur cât de bine vede.

— Ai ceva mărunțiș, băiețelule? mă întreabă cu o voce răgușită.

Mă caut amorțit prin buzunare și scot un ghemotoc de bani. Opt sute de Bancnote Republicane. Nu cu mult timp în urmă, mi-aș fi riscat viața ca să pun mâna pe așa o sumă. Mă aplec lângă bătrână, îi îndes hârtiile în palma tremurândă și apoi îi strâng mâinile bandajate între ale mele.

— Ascunde-i. Și nu spune nimănui.

Femeia face ochii mari de uimire și rămâne cu gura căscată. Mă îndrept de spate și pornesc mai departe. Cred că bătrâna mă strigă, dar nu mă mai obosesc să întorc capul. Nu vreau să-i mai văd mâinile bandajate.

Câteva minute mai târziu, ajung la intersecția dintre Watson și Figueroa. Vechiul meu cămin.

Strada nu s-a schimbat prea mult față de cum mi-o amintesc, însă acum casa mamei e părăsită, cu șipci de lemn bătute în cuie peste ferestre, la fel ca multe alte clădiri din sectoarele sărace. Mă întreb dacă înăuntru nu sunt cumva vagabonzi care s-au aciuat în vechiul nostru dormitor sau se odihnesc pe podeaua din bucătărie. Dinăuntru nu răzbate nicio lumină. Mă apropii încet de casă. Mă gândesc că poate încă rătăcesc prin coșmarul meu. Poate că nici nu m-am trezit încă. Strada nu mai e blocată cu benzi de carantină, patrulele anti-molimă nu mai zăbovesc în fața clădirii. Pe măsură ce înaintez, observ că o pată veche de sânge e încă vizibilă – deși foarte puțin – pe cimentul spart care duce spre casă. Sângele este acum maroniu și șters. Mă uit o vreme la pată, fără niciun sentiment, după care o ocolesc și-mi văd de drum. Strâng cu putere în mână buchețelul de bătrâniș pe care l-am adus cu mine.

Când mă apropii de ușă, văd că X-ul acela roșu, atât de familiar, e încă acolo, doar că acum e aproape șters, iar vopseaua s-a ciobit și mai multe scânduri putrezite sunt bătute în cuie pe toc. Rămân pe loc o vreme, trecând un deget de-a lungul dungilor de vopsea ofilită. Câteva minute mai târziu, mă dezmeticesc din reverie și pornesc către spatele casei. Jumătate

din gard s-a dărâmat, astfel că grădina minusculă e acum expusă și vizibilă pentru vecini. Și peste ușa din spate au fost bătute scânduri, dar ele sunt atât de putrezite, încât e suficient să le împing puțin ca să se năruiască într-un nor de așchii și praf.

Forțez ușa, o deschid și pătrund înăuntru. Pășind peste prag, îmi scot șapca și părul mi se revarsă pe spate. Mama întotdeauna ne spunea să ne scoatem șepcile în casă.

Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul destul de repede. Urc fără zgomot câteva trepte și ajung în mica noastră sufragerie. Casa a fost baricadată cu scânduri, conform protocolului, însă mobila dinăuntru a rămas neatinsă, singura diferență fiind că acum e acoperită cu un strat de praf. Puținele bunuri ale familiei mele sunt încă aici, în exact aceeași stare în care erau când le-am văzut ultima dată. Portretul vechiului Elector stă atârnat pe peretele din spate, chiar în mijloc, la vedere, iar mica masă de lemn la care mâneam cu toții are încă îndesate sub un picior mai multe bucăți de carton. Bucățile astea de carton își fac treaba foarte bine: masa stă și acum în picioare. Unul dintre scaune zace răsturnat pe jos, ca și cum cineva s-ar fi ridicat de pe el în mare grabă. „Adică John”, îmi amintesc eu. Revăd în minte momentul în care am dat cu toții fuga spre dormitor ca să-l luăm pe Eden și să-l scoatem din casă înainte să fie prins de patrula anti-molimă.

Dormitorul. Picioarele mă poartă spre ușa îngustă a dormitorului. Îmi trebuie doar câțiva pași ca să ajung la ea. Da, și aici totul e exact la fel, poate cu excepția câtorva pânze de păianjen în plus. Planta pe care Eden a adus-o cândva acasă stă în continuare în colț, numai că acum e moartă, frunzele și tijele i s-au uscat și înnegrit. Stau pe loc o clipă, uitându-mă în cameră, apoi mă întorc în sufragerie, unde dau un ocol mesei. Într-un sfârșit, mă las pe vechiul meu scaun. Scârțâie la fel ca întotdeauna.

Așez cu grijă buchețelul de bătrâniș pe masă. În mijloc se află vechea noastră lampă, neaprinsă și nefolosită. De obicei, lucrurile se petreceau în felul următor: în fiecare zi, mama venea acasă în jurul orei șase, la câteva ore după ce mă întorceam eu de la școală, iar John ajungea pe la nouă sau zece. În fiecare seară, mama încerca să amâne aprinsul lămpii de pe masă până la sosirea lui John, așa că, după o vreme, eu și Eden

ne obișnuiserăm să așteptăm cu nerăbdare „aprinsul lămpii”, pentru că asta însemna că John tocmai intrase pe ușă. Iar *asta* însemna că urma să ne așezăm la masă.

Nu știu de ce stau aici, cuprins de vechea și familiara senzație de așteptare; poate că mama o să apară din bucătărie și o să aprindă lampa. Nu știu cum de pot să simt în piept un fior de bucurie, nu știu cum pot să cred că John e acasă și că masa e servită. Obiceiuri vechi și tâmpite. Și totuși, ochii mei aleargă, nerăbdători, către ușa de la intrare. Iar speranța crește în inima mea.

Dar lampa rămâne stinsă. John nu intră pe ușă. Mama nu este acasă.

Îmi las brațele grele pe blatul mesei și îmi apăs ochii cu palmele.

— Ajută-mă, șoptesc disperat către camera pustie. Nu pot să fac asta.

„Vreau s-o fac, o iubesc, dar nu pot să mai îndur. A trecut aproape un an. Ce e în neregulă cu mine? De ce nu pot pur și simplu să merg mai departe?”

Mi se pune un nod în gât. Îmi dau lacrimile. Nu mă obosesc să le stăvilesc, fiindcă știu că n-aș putea. Plâng incontrolabil, nu pot să-mi trag sufletul, nu văd nimic. Nu pot să-mi văd familia pentru că nu e aici. Fără ei, toate mobilele astea nu înseamnă nimic, florile de bătrâniș care zac pe masă nu au niciun rost, lampa nu e decât o vechitură înnegrită. Imaginile din coșmar persistă în mintea mea, bântuindu-mă. Indiferent cât de mult mă străduiesc, nu pot să mi le scot din cap.

Timpul vindecă toate rănile. Mai puțin pe asta. Nu încă.

16. JUNE

Nu mă mișc, dar printre pleoapele somnoroase, pe jumătate coborâte, îl văd pe Day ridicându-se în pat, lângă mine, și îngropându-și fața în mâini. Respiră sacadat. Șapte minute mai târziu, se ridică în picioare fără zgomot, mai aruncă o privire spre mine și apoi dispare pe ușa balconului. E la fel de silențios ca întotdeauna și, dacă nu m-ar fi trezit când s-a deșteptat din coșmar, i-ar fi fost foarte ușor să plece din cameră fără să știu.

Dar eu *știu* și, de data asta, mă dau jos din pat imediat după plecarea lui. Îmi arunc pe mine niște haine, îmi trag bocancii și ies după el. Aerul rece îmi mângâie fața, iar lumina lunii scaldă noaptea într-un argintiu întunecat.

Chiar și în starea lui precară, atunci când vrea, Day poate încă să fie rapid. Când, în sfârșit, îl prind din urmă la Union Station și încep să-l urmăresc pe străzile din centru, inima îmi bate cu putere în piept, așa cum mi se întâmplă după un program riguros de exerciții fizice. De-acum știu unde se duce. Se întoarce la vechea casă a familiei lui. Îl văd când ajunge la intersecția străzilor Watson și Figueroa, unde dă colțul și se îndreaptă spre o casă micuță, cu scânduri bătute peste ferestre și un X aproape șters pictat pe ușă.

Doar faptul de a mă afla aici îmi naște amintiri care-mi dau o stare de amețeală. Nici nu-mi pot închipui cât de groaznic trebuie să fie pentru Day. Pornesc cu grijă spre ferestrele astupate cu șipci și-i ascult cu atenție mișcările. Day intră pe ușa din spate – îl aud umblând prin casă cu pași stinși. Se oprește în sufragerie. Trec de la o fereastră la alta până când, în sfârșit, găsesc una unde scândurile nu se îmbină foarte bine. La început, nu-l văd. Până la urmă însă, îl depistez.

Day stă la masa din sufragerie, cu capul culcat pe brațe. Deși înăuntru e prea întuneric ca să-i disting trăsăturile, îl aud cum plânge. Umerii i se cutremură de suferință, iar chinul îi e săpat în fiecare mușchi al trupului slăbit de boală. Sunetul ăsta îmi e atât de străin, încât îmi frânge sufletul; l-am mai văzut pe Day plângând, dar nu sunt obișnuită cu imaginea asta. Nu știu dacă

mă voi obișnui vreodată. Când îmi ating fața, îmi dau seama că și mie îmi șiroiesc lacrimi pe obraji.

„Eu i-am făcut asta…” Și tocmai pentru că mă iubește, niciodată nu va putea să scape cu adevărat de suferință. Își va aminti de soarta familiei lui de fiecare dată când mă va vedea, chiar dacă mă iubește, *mai ales* dacă mă iubește.

17. DAY

În sfârșit, chiar înainte de răsăritul soarelui, mă întorc epuizat și cu ochii înlăcrimați în dormitorul lui June. Ea e tot aici, s-ar părea nu s-a trezit. Nu încerc să mă strecor înapoi în pat, lângă ea; în loc de asta, mă prăbușesc pe canapea și mă cufund într-un somn profund, fără vise, până când afară începe să se lumineze.

June este cea care mă trezește.

— Hei, îmi șoptește ea.

Spre surprinderea mea, nu comentează nimic, nu-mi spune cât de roșii sau cât de umflați îmi sunt probabil ochii. Nu pare nici măcar șocată de faptul că s-a trezit și m-a găsit întins pe canapea și nu în pat. Și pleoapele ei par grele.

— L-am… informat pe Anden cu privire la decizia ta. A zis că o echipă de laboranți o să fie gata să vă preia, pe tine și pe Eden, de la apartamentul vostru în două ore.

June pare recunoscătoare, obosită și șovăielnică.

— O să fiu acolo, murmur eu.

Nu mă pot abține ca, preț de câteva secunde, să rămân cu privirea-n gol. În clipa asta, nimic nu pare real și am impresia că înot într-un ocean de ceață, în care emoțiile și imaginile și gândurile sunt toate vagi, difuze. Fac un efort să mă ridic de pe canapea și să mă duc la baie. Acolo, îmi deschei cămașa și mă stropesc cu apă pe față, pe piept și pe brațe. De data asta, mă tem să mă uit în oglindă. Nu vreau să-l văd pe John, cu bucata de pânză care ar fi trebuit să-mi acopere mie ochii legată strâns în jurul ochilor lui. Mâinile îmi tremură îngrozitor de tare; tăietura din palma stângă mi s-a redeschis și sângerează, probabil din cauză că, instinctiv, tot timpul strâng pumnul. Oare June m-a văzut plecând? Mă cutremur când retrăiesc amintirea momentului în care stătea acolo, în fața casei mamei mele, așteptând în fruntea unui detașament de soldați. Apoi îmi amintesc cuvintele pe care mi le-a spus Cancelarul, situația precară în care se află June… în care se află Tess, în care se află Eden – în care ne aflăm *cu toții.*

Mă mai stropesc cu apă pe față de câteva ori și, când îmi dau seama că asta nu mă ajută deloc, sar la duș și dau drumul unui șuvoi de apă fierbinte. Însă nici așa amintirile nu dor mai puțin.

Când ies în sfârșit din baie, am părul încă ud, cămașa e doar pe jumătate încheiată, am o paloare bolnăvicioasă și tremur. June mă privește în tăcere, așezându-se pe marginea patului și sorbind dintr-un ceai de un roșu pal. Cu toate că știu că n-are niciun rost să încerc să-i ascund ceva, arunc totuși undița în apă.

— Sunt gata, îi spun, cu un zâmbet cât mai sincer.

June nu merită să vadă atâta suferință pe chipul meu și nu vreau să creadă că ea e motivul suferinței mele. „Nu ea e motivul”, îmi reamintesc singur înfuriat.

Însă June nu face niciun comentariu. Mă studiază cu ochii ăia ai ei negrii.

— Tocmai am primit un apel de la Anden, mă anunță ea, trecându-și cu stângăcie o mână prin păr. Au dovezi noi cum că doamna comandant Jameson e vinovată de transmiterea unor secrete militare către Colonii. Se pare că acum lucrează pentru ei.

Sub valul de emoții, o ură profundă începe să mustească în mine. Dacă n-ar fi existat Jameson, poate că totul ar fi fost mai bine între mine și June și poate că familiile noastre ar mai fi trăit și acum. Nu știu. N-o să știm *niciodată.* Iar acum Jameson, care ar fi trebuit să fie moartă, lucrează pentru inamic. Trag o înjurătură printre dinți.

— Putem să aflăm exact unde e? Mai e în Republică?

— Nimeni nu știe, îmi răspunde June, clătinând din cap. Anden zice că încearcă să vadă dacă poate fi identificat vreun obiect din lucrurile ei, dar probabil că s-a descotorosit de mult de hainele din închisoare, iar până acum a scăpat cu siguranță și de cipurile de urmărire din bocanci. Sigur a avut grijă de asta.

Când îmi vede frustrarea de pe chip, June se întristează și ea. Amândoi am fost distruși de aceeași persoană.

— Știu, îmi spune ea.

Pune ceaiul de-o parte și mă strânge de mâna rănită.

Când mă atinge, frânturi de amintiri violente îmi explodează în creier și am o tresărire pe care nu apuc să mi-o reprim. June înlemnește. Preț de o secundă, îi văd pe chip o profundă durere.

Dau să-mi acopăr repede greșeala sărutând-o, încercând să mă pierd în gestul ăsta așa cum am făcut aseară.

Însă niciodată nu m-am priceput prea bine să mint, cel puțin nu în preajma ei. June se îndepărtează de mine cu un pas.

— Iartă-mă, îmi șoptește.

— E în regulă, îi răspund repede, supărat pe mine însumi c-am scos iar la lumină vechile noastre răni. Nu e…

— Ba e.

June se străduiește să își ridice privirea spre mine.

— Am văzut unde te-ai dus azi-noapte. Te-am văzut înăuntru…

Vocea i se stinge și ea lasă capul în pământ.

— Îmi cer scuze că te-am urmărit, dar trebuia să știu. Trebuia să mă lămuresc dacă eu sunt cea care-ți aduce toată suferința pe care o porți în priviri.

Vreau s-o liniștesc, s-o asigur că *nu* doar ea e pricina suferinței mele, că o iubesc cu atâta patimă, încât sentimentul ăsta mă îngrozește. Dar nu pot. June recunoaște în ezitarea mea confirmarea temerilor ei. Își mușcă buza.

— E vina mea, îmi spune, de parcă ar fi vorba de ceva perfect logic. Și nu știu dacă o să reușesc vreodată să-ți câștig iertarea. *N-ar trebui* să mă ierți.

— Nu știu ce să fac.

Brațele îmi atârnă neajutorate pe lângă corp. Imagini înfiorătoare din trecut îmi trec iar prin minte și, cu toate străduințele mele, nu le pot opri.

— Nu știu cum să fac asta.

Ochii lui June strălucesc de lacrimi, dar ea reușește să și le rețină. Oare o singură greșeală chiar poate să distrugă o viață de trăit împreună?

— Nu cred că există vreo cale, îmi răspunde ea într-un sfârșit.

Fac un pas spre ea.

— Hei, îi șoptesc la ureche. O să fim în regulă.

Nu știu sigur dacă e adevărat, dar mi se pare că astea sunt cuvintele cele mai potrivite.

June surâde, intrând în jocul meu, însă în ochi i se citește și ei îndoiala.

•

A doua zi a armistițiului promis de Colonii.

Laboratorul din Spitalul Central Los Angeles e chiar ultimul loc pe care aș vrea să-l mai văd vreodată. Și-așa mi-e greu să mă duc acolo și s-o văd pe Tess închisă în spatele unor pereți de sticlă în timp ce i se injectează în sânge tot felul de chimicale. Acum o să merg acolo cu Eden și o să trebuiască să accept să privesc cum i se azi o fac și lui aceleași lucruri. Când ne pregătim să coborâm la jeepul care ne așteaptă în fața apartamentului nostru temporar, îngenunchez în fața lui Eden și-i îndrept ochelarii pe nas. El mă privește cu solemnitate.

— Nu trebuie să faci asta, îi repet.

— Știu, îmi răspunde el.

Nerăbdător, îmi dă mâna la o parte când încerc să-i iau scamele de pe umerii jachetei.

— O să fiu bine. Oricum, au zis că n-o să dureze toată ziua.

Anden n-a putut să-i garanteze siguranța; n-a putut decât să-mi promită că laboranții vor fi cât se poate de precauți. Venind din partea Republicii – chiar și dintr-o gură în care, împotriva voinței mele, am început să am încredere –, această slabă asigurare nu înseamnă aproape nimic. Oftez.

— În orice secundă, dacă te răzgândești, mă anunți, da?

— Nu-ți face griji, Daniel, îmi spune Eden, ridicând din umeri ca să-mi dea de înțeles că nu-i mare lucru. N-o să pățesc nimic. Nu mi se pare o treabă chiar așa de înfricoșătoare. Și oricum tu o să fii acolo.

— Da, o să fiu acolo, repet eu ca în transă.

Lucy își face de lucru cu buclele lui blonde și rebele. Alt gest care-mi amintește de căminul nostru și de mama. Închid ochii și încerc să-mi limpezesc gândurile. Apoi întind mâna și-i dau lui Eden un bobârnac peste nas.

— Cu cât mai repede se apucă de treabă, îi spun, cu atât mai repede o să se termine totul.

Câteva minute mai târziu, un jeep militar mă ia pe mine, în vreme ce o ambulanță îl transportă pe Eden separat, la Spitalul Central din Los Angeles.

„Poate s-o facă”, îmi zic întruna în gând când ajung la laboratorul de la etajul patru. Sunt condus de laboranți într-o cameră cu ferestre din sticlă groasă. „Și dacă el poate s-o facă, atunci și eu pot să îndur să mă uit”. Și totuși, palmele îmi sunt asudate. Stau mereu cu pumnii strânși, tot încercând să mă opresc din tremurat. Un junghi îmi săgetează palma rănită. Eden

e în camera de sticlă. Buclele de un blond pal i s-au ciufulit, în ciuda eforturilor lui Lucy. Acum e îmbrăcat cu un halat subțire și roșu, destinat pacienților. E desculț. Doi laboranți îl ajută să se urce într-un pat lung și alb, iar unul îi suflecă mânecile ca să-i ia tensiunea. Eden tresare când cauciucul rece îi atinge brațul.

— Relaxează-te, puștiule, îi spune individul, a cărui voce se aude înfundat prin sticlă. Trage adânc aer în piept.

Eden murmură cu glas firav un „OK”. Ce mic pare în comparație cu laboranții! Nici măcar nu ajunge cu tălpile la podea. Picioarele îi atârnă, iar el se uită concentrat la peretele care ne separă, căutându-mă cu privirea. Strâng și iar strâng din pumni, până când îmi lipesc palmele de geam.

Soarta întregii Republici stă pe umerii frățiorului meu. Dacă mama, John și tata ar fi aici, probabil că ar râde văzând cât de ridicolă e întreaga situație.

— O să fie bine, îmi șoptește laborantul de lângă mine ca să mă liniștească.

Tipul nu e prea convingător.

— Procedurile de azi n-ar trebui să-i provoace nicio durere. O să luăm doar câteva mostre de sânge și-apoi o să-i dăm niște medicamente. Am trimis mostre și echipelor de la laboratoarele din Antarctica, să le analizeze și ei.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? mă răstesc la el. Procedurile *de azi* n-ar trebui să-i provoace nicio durere? Cum rămâne cu alea de mâine?

Laborantul ridică mâinile într-un gest defensiv.

— Îmi pare rău, bolborosește el. N-a sunat cum trebuie, nu asta am vrut să zic. Îți promit că fratele tău n-o să simtă nicio durere. Poate un oarecare disconfort, de la medicamente, dar luăm toate măsurile de precauție posibile. Eu, ăăă, sper că n-o să-i faci un raport negativ gloriosului nostru Elector.

Deci de asta îi e frică. Că, dacă mă supăr, o să dau fuga la Anden să mă plâng. Îl fulger cu privirea.

— Dacă nu-mi dai niciun motiv să fac un raport negativ, n-o să-l fac.

Laborantul își mai cere o dată scuze, dar nu mai sunt atent la el. Acum mă uit din nou la Eden. Îl întreabă ceva pe unul dintre laboranți, deși vorbește atât de încet, încât eu nu-l aud. Laborantul îl ascultă și clatină din cap. Eden înghite în sec, îmi aruncă o privire neliniștită și apoi închide ochii strâns. Unul

dintre laboranți ia o seringă și, cu grijă, înfige acul în brațul fratelui meu. Eden strânge tare din dinți, dar nu scoate niciun sunet. O durere familiară începe să-mi pulseze în ceafă. Încerc să mă calmez. Dacă mă stresez și mă apucă iar durerea de cap, într-un moment ca ăsta, nu-i sunt de niciun ajutor lui Eden.

„El a ales să facă asta”, îmi reamintesc singur. Pieptul mi se umflă de mândrie. Oare când a crescut Eden? Mi se pare că am clipit și am ratat momentul.

În sfârșit, laborantul ia seringa, care acum e plină cu sânge. Apoi cineva îl tamponează pe fratele meu pe braț și îl bandajează. Al doilea tehnician toarnă în palma lui Eden un pumn de pastile.

— Înghite-le pe toate odată, îi spune fratelui meu.

Eden face cum i se spune.

— Sunt puțin amare, de-asta e mai bine să le înghiți pe toate odată și să termini cu ele.

Eden se strâmbă și e cât pe ce să se înece, dar reușește să dea pastilele pe gât cu puțină apă. Apoi se întinde pe pat. Laborantul împinge patul până la un aparat cilindric. Nu-mi aduc aminte cum se numește mașinăria asta, deși n-a trecut nici măcar o oră de când mi s-a spus. Eden este introdus încet în interiorul cilindrului, până când nu-i mai văd decât tălpile. Îmi desprind ușor palmele de pe peretele de sticlă. Pielea mea transpirată lasă amprente pe geam. Un minut mai târziu, mi se strânge inima în piept când îl aud pe Eden țipând din aparat. Ceva din ceea ce i se face acolo îi provoacă dureri. Strâng din dinți cu atâta putere, încât mi se pare că o să-mi crape maxilarul.

Într-un sfârșit, după ceea ce mi se pare a fi o eternitate, unul dintre laboranți îmi face semn să intru în cameră. Trec ca o furtună pe lângă ei, intru în sala de sticlă, mă duc lângă Eden și mă aplec peste el. Puștiul stă iar pe marginea patului alb. Când mă aude apropiindu-mă, îmi zâmbește.

— N-a fost chiar așa de rău, îmi spune cu o voce pierdută.

Îi iau mâna într-a mea și i-o strâng.

— Te-ai descurcat foarte bine. Sunt mândru de tine.

Și chiar sunt. Sunt mai mândru de el decât am fost vreodată de mine. Sunt mândru pentru că Eden mi-a ținut piept.

Unul dintre laboranți îmi arată pe un monitor ceva ce pare a fi o analiză microscopică a sângelui luat de la fratele meu.

— E un început bun, spune omul. O să lucrăm pe mostrele astea și o să încercăm să-i injectăm lui Tess un antidot chiar diseară. Dacă avem noroc, o să mai reziste cinci sau șase zile, ca să avem timp să lucrăm în continuare.

Privirea laborantului e mohorâtă, deși vorbele îi sunt destul de optimiste. Combinația asta bizară îmi dă fiori pe șira spinării. Îl strâng și mai tare pe Eden de mână.

— Nu avem mult timp la dispoziție, îmi șoptește Eden când laboranții ne lasă în pace să vorbim liniștiți. Dacă nu reușesc să găsească leacul, ce-o să facem?

— Nu știu, recunosc eu.

Nu vreau să mă gândesc la asta, fiindcă îmi dă sentimentul că sunt mai neajutorat decât îmi place să cred. Dacă nu găsim leacul, nu vom primi niciun fel de ajutor militar internațional. Dacă nu primim ajutor, atunci nu avem cum să câștigăm războiul împotriva Coloniilor. Iar dacă armata Coloniilor ne cucerește… Îmi amintesc ce-am văzut când am fost acolo și-mi amintesc ce mi-a oferit Cancelarul. „Uneori, cetățenii pur și simplu nu-și înțeleg opțiunile și trebuie ca altcineva să hotărască pentru ei”.

Trebuie să trag cumva de timp, câtă vreme medicii lucrează să găsească leacul. Trebuie să găsesc o soluție ca să încetinesc înaintarea Coloniilor, pentru ca antarcticanii să aibă motiv să ne sară în ajutor.

— O să trebuiască să luptăm, îi spun lui Eden, ciufulindu-i părul. Până când n-om mai putea. Se pare că așa ne e scris, nu?

— De ce nu poate Republica să câștige războiul? mă întreabă frățiorul meu. Mereu am crezut că armata republicană e cea mai puternică din lume. Asta e prima dată când chiar mi-aș dori să fie așa.

Surâd cu tristețe la naivitatea copilului.

— Coloniile au aliați, îi răspund. Noi nu.

Cum naiba să-i explic toată situația? Cum să-i spun cât de neajutorat mă simt stând așa, ca o păpușă stricată, în vreme ce Anden își conduce armata într-o bătălie pe care nu are cum s-o câștige?

— Ei au o armată mai bună, iar noi nu avem destui soldați.

Eden oftează și își lasă umerii micuți. Mă doare să îl văd așa abătut. Închid ochii și mă străduiesc să mă calmez. Să plâng în fața lui, într-un moment ca ăsta, ar fi mult prea jenant.

— Păcat că nu sunt toți oamenii din Republică soldați, murmură puștiul.

Deschid ochii. „Păcat că nu sunt toți oamenii din Republică soldați”.

Și uite-așa, deodată, îmi dau seama ce trebuie să fac. Acu știu cum să răspund la șantajul Cancelarului și cum să câștig timp în fața Coloniilor. Sunt pe moarte, nu mai am multe zile, mintea mi se dezintegrează încetul cu încetul, la fel și puterile. Dar mi-a mai rămas destulă forță pentru un lucru. Și destul timp ca să mai fac un ultim pas.

— Poate chiar ar putea toți oamenii din Republică să fie soldați, îi răspund lui Eden în șoaptă.

18. JUNE

Noaptea trecută a fost de vis, până la cel din urmă detaliu. Însă dimineața asta lucrurile par să se fi schimbat radical, căci nu am cum să interpretez altfel tresărirea pe care a avut-o Day atunci când l-am atins pe braț, felul violent în care s-a cutremurat la atingerea mea ușoară. Încă mă doare sufletul când ies din apartament, îndreptându-mă spre jeepul trimis să mă ia. Mă așteaptă o dimineață în Senat. Încerc în zadar să-mi limpezesc mintea de gândurile legate de Day. Mi-e imposibil. O ședință a Senatului mi se pare acum atât de lipsită de importanță! Cu ajutorul unor aliați puternici, Coloniile câștigă tot mai mult teren în fața noastră, Antarctica refuză în continuare să ne ajute, iar doamna comandant Jameson se află în libertate. Și eu o să stau să fac politică, când aș putea – ba chiar ar trebui – să fiu în toiul acțiunii, făcând ceea ce am fost antrenată să fac. Și oricum, ce-o să le spun eu Senatorilor? Iar ei mă vor asculta măcar?

Ce-o să ne facem?

Nu. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să-l sprijin pe Anden în noua lui încercare de a negocia cu Cancelarul Coloniilor, cu președinții corporațiilor și cu generalii inamici. Deși știm amândoi că asta nu va duce la nimic… Singurul lucru care ar putea să ne scoată din situația asta e leacul. Și s-ar putea ca nici măcar el să nu fie de-ajuns ca să oprim Coloniile. Și totuși, trebuie să încercăm. În plus, poate că va fi dispus să-i ajute pe Patrioți cu planurile lor, mai ales dacă știe cât de mult va fi Day implicat în ele.

Simplul gând la Day îmi reamintește noaptea trecută. Obrajii mi se încing și știu că nu e din cauza căldurii din Los Angeles. „N-a fost momentul potrivit”, mă dojenesc singură și încerc să-mi abat gândurile în altă direcție. În mod straniu, străzile din Lake, de obicei atât de aglomerate, sunt acum pustii, ca și cum ne-am pregăti de furtună. Comparația probabil că nici nu e prea departe de adevăr.

Brusc, mă trece un fior pe șira spinării. Mă opresc o clipă și mă încrunt. Ce-a fost asta? Străzile par în continuare pustii, însă

o senzație premonitorie îmi ridică părul de pe ceafă. *Cineva mă urmărește.* Imediat, ideea mi se pare cu totul absurdă, dar pe măsură ce înaintez, strâng din dinți și îmi strecor mâna spre patul pistolului. Poate că e o prostie. Poate că avertismentul lui Day – cum că oficialitățile din Colonii m-ar putea folosi împotriva lui sau că m-ar fi transformat într-o țintă – a început să mă sperie. Și totuși, n-am niciun motiv să abandonez orice urmă de prudență. Mă sprijin de cea mai apropiată clădire, astfel încât spatele să-mi fie apărat, și-l apelez pe Anden. Cu cât îmi sosește mașina mai repede, cu atât mai bine.

Chiar în clipa următoare, o văd. Opresc apelul.

E bine deghizată. (O uniformă republicană ponosită, din cele pe care nu le poartă decât soldații din primul an, ceea ce înseamnă că nimeni n-o bagă în seamă și nimeni n-o remarcă; fața îi e acoperită de o șapcă de soldat trasă în jos, peste frunte; doar câteva șuvițe de un roșu închis i se ițesc de dedesubt.) Însă, chiar și de la distanța asta, îi recunosc expresia rece și dură de pe chip.

Doamna comandant Jameson.

Îmi iau un aer impasibil, îmi întorc privirea de la ea și mă prefac că scotocesc prin buzunare după ceva, însă inima îmi bubuie în piept într-un ritm nebunesc. Jameson e aici, în Los Angeles, ceea ce înseamnă că, într-un fel sau altul, a scăpat din luptele din Denver și a reușit să evite și toate controalele din Republică. E oare o imensă coincidență ca Jameson să se afle în același oraș cu mine? Sau poate că e aici fiindcă a știut că *și eu* voi fi aici? Coloniile. Probabil că mai există și alți ochi aici. Mâinile încep să-mi tremure când Jameson trece de mine, de pe celălalt trotuar. Nu dă semne că m-ar fi văzut, dar sunt convinsă că m-a observat. Pe o stradă atât de goală, aș fi imposibil de ratat; iar eu nu sunt deghizată.

Când, în sfârșit, a ajuns cu spatele la mine, îmi încrucișez brațele peste piept, aplec un pic capul și-l apelez din nou pe Anden.

— O văd. E aici. Doamna comandant Jameson e în Los Angeles.

Vorbesc atât de încet și de bolborosit, încât Anden abia înțelege ce-i spun.

— O vezi? mă întreabă, nevenindu-i să creadă. E pe aceeași stradă cu tine?

— Da, îi șoptesc.

Am grijă să stau cu un ochi pe silueta lui Jameson, care se îndepărtează.

— Poate c-a venit aici intenționat, să vadă unde mă duce jeepul, sau poate încearcă să dea de tine.

Cu cât Jameson se îndepărtează mai mult, cu atât se înfiripă în mine o dorință tot mai aprigă s-o urmăresc. Pentru prima dată după multă vreme, abilitățile mele de agent sunt solicitate din nou. Politica nu mai există; dintr-odată, am fost aruncată înapoi în mijlocul evenimentelor. Când Jameson dă colțul, îmi abandonez imediat poziția și pornesc după ea. Oare unde se duce?

— E la intersecția dintre Lake și Colorado, îi comunic lui Anden rapid, în șoaptă. A luat-o spre nord. Trimite niște soldați încoace, dar fă în așa fel ca Jameson să nu afle că e urmărită. Vreau să văd unde se duce.

Până să apuce Anden să mai spună ceva, închei apelul.

Merg mai departe pe lângă clădiri, având grijă să stau ascunsă în umbră cât mai mult cu putință, apoi o iau pe o scurtătură, pe o alee care duce spre strada spre care cred că se îndreaptă doamna comandant Jameson. În loc să scot capul de după colț și să mă uit după ea, riscând astfel să mă deconspir, mă chircesc pe alee și calculez cât timp s-a scurs. Dacă ea a păstrat același ritm, atunci trebuie să fi trecut de alee de cel puțin un minut. Cu grijă, mă aplec în față doar atât cât să zăresc strada. Așa cum m-am așteptat, Jameson a trecut deja de mine. O văd din spate, grăbindu-se pe stradă. Verificarea asta rapidă mi-a fost de ajuns și ca să-mi mai dau seama de ceva: Jameson vorbește la microfon.

Ce bine-ar fi să fie și Day cu mine! El ar găsi imediat cea mai ferită rută pe străzile astea. Preț de o secundă, cântăresc în minte ideea de a-l chema, dar ar trebui să facă un efort prea mare ca să ajungă aici la timp.

Așa că încep s-o urmăresc pe doamna comandant Jameson de una singură. Mă țin după ea încă patru străzi, până când ajungem pe bulevardul care face trecerea din sectorul Ruby în sectorul Batalla. În zona asta, de-a lungul bulevardului, se află două sau trei baze piramidale pentru dirijabile. Jameson o ia din nou pe după un colț. Mă grăbesc după ea, însă când ajung să văd strada pe care a apucat-o, doamna comandant a dispărut.

Poate și-a dat seama că e urmărită; în fond, Jameson are mai multă experiență decât mine în materie de urmăriri. Ridic privirea spre acoperișuri.

În cască aud deodată vocea lui Anden.

— Am pierdut-o, îmi confirmă el. Am lansat o alertă silențioasă către trupele din zonă, le-am cerut s-o caute și să-mi raporteze imediat. Nu se poate să fi ajuns departe.

— Așa e, spun eu, dar nu pot să nu fiu dezamăgită.

Jameson a dispărut fără urmă. Cu cine o fi vorbit prin microfon? Scrutez strada, încercând să-mi dau seama de ce o fi venit Jameson încoace. Poate că era în misiune de recunoaștere. Gândul ăsta mă neliniștește.

— Mă întorc, șoptesc eu într-un final la microfon. Dacă suspiciunile mele sunt corecte, atunci s-ar putea…

Un vâjâit prin aer, o strălucire orbitoare și ceva îmi explodează chiar în față. Tresar și, din reflex, mă arunc la pământ, în spatele unei pubele. *Ce a fost asta*?

Un glonț. Mă uit la zidul în care a nimerit. A ciupit o bucățică de cărămidă. Cineva a încercat să mă împuște. Probabil că numai schimbarea bruscă de direcție mi-a salvat viața. Disperată, dau să-l apelez pe Anden. Sângele îmi gâlgâie în urechi tulburându-mi gândirea și îngăduind panicii să pună stăpânire pe mine. Un al doilea glonț nimerește scânteind pubela metalică. Nu mai am niciun dubiu: sunt atacată.

Închei apelul. De unde trage doamna comandant Jameson? Mai sunt și alții cu ea? Trupe din Colonii? Dezertori republicani? Nu știu. Nu-mi dau seama. Nu aud nimic și *nu văd nimic*…

Cu toată panica asta din ce în ce mai copleșitoare, în minte îmi răsare vocea lui Metias. „Rămâi calmă, Buburuză. Logica o să te salveze. Concentrează-te, gândește, acționează”.

Închid ochii, trag aer adânc în piept și-mi acord o secundă ca să mă liniștesc, concentrându-mă asupra vocii fratelui meu. Nu e momentul să-mi pierd cumpătul. Niciodată nu m-am lăsat condusă de emoții și *nu o* să încep tocmai acum. „Gândește, June. Nu fi proastă”. După mai bine de un an de traume, după luni și luni de negocieri diplomatice, după zile întregi de război și moarte, am început să suspectez totul și pe toată lumea. Așa ar putea Coloniile să ne distrugă… nu cu aliații și cu armele lor, ci cu propaganda. Cu frica și disperarea.

Panica mi se risipește. Logica preia din nou controlul.

Mai întâi, smulg pistolul din toc. Apoi mă prefac că dau să fug din spatele pubelei de gunoi. În schimb, rămân pe loc. Fenta e însă suficientă ca să atragă un nou glonț. Imediat mă uit să văd unde a nimerit proiectilul și astfel determin punctul probabil de origine. (Nu de pe acoperișuri, căci unghiul nu e suficient de larg. Cam de la etajul patru sau cinci. Nu din clădirea de vizavi, ci din cea de lângă ea.) Mă uit la ferestrele care se înșiră de-a lungul celor două etaje. Câteva sunt deschise. Primul meu impuși e să trag direct spre ele, dar apoi îmi dau seama că aș putea să nimeresc pe cineva nevinovat. Așa că studiez clădirea. Pare să fie o stație de radiodifuziune sau un sediu al armatei. Cum e destul de aproape de bazele aeriene, mă întreb dacă nu cumva dirijabilele sunt monitorizate chiar de aici.

Ce pune la cale Jameson? Să aibă legătură cu bazele aeriene? Oare Coloniile plănuiesc un atac-surpriză aici?

Îmi pornesc din nou microfonul.

— Anden, șoptesc, după ce introduc codul lui. Scoate-mă de-aici. Folosește cipul de localizare a pistolului.

Dar apelul nu apucă să fie recepționat. O fracțiune de secundă mai târziu, un alt glonț se înfige în zid chiar deasupra capului meu. De data asta, tresar și mă fac una cu pământul în spatele pubelei. Când deschid iar ochii, mă trezesc privind direct în ochii reci ai doamnei comandant Jameson.

Jameson dă să mă prindă de încheietura mâinii.

Sar de lângă pubelă înainte s-apuce să mă înșface. Mă răsucesc ca s-o țintesc cu pistolul, dar Jameson a luat-o deja la fugă. Acum și ea mă are pe mine în vizor. Imediat, îmi dau seama că nu are de gând să mă împuște ca să mă omoare. „Dar de ce nu?” îmi fulgeră prin minte. *Fiindcă oficialii din Colonii au nevoie de mine vie, ca să mă folosească în negocieri.*

Jameson trage; mă rostogolesc pe pavaj. Un glonț îmi ratează piciorul cu doar câțiva centimetri. Sar din nou în picioare și o țintesc. De data asta, chiar trag. O ratez la mustață. Jameson se ascunde în spatele pubelei. În același timp, încerc să-l apelez iar pe Elector. Reușesc.

— Anden, gâfâi în microfon, fiindcă m-am răsucit pe călcâie și am luat-o la goană. Scoate-mă de aici!

— Suntem deja pe drum, îmi răspunde el.

O iau repede pe după colț chiar în secunda în care o aud din nou pe Jameson trăgând. A fost ultimul glonț. Ca la un semnal,

apare un jeep, îndreptându-se în viteză către mine, și frânează brusc, la câțiva metri distanță. Doi soldați coboară în grabă și mă acoperă, în vreme ce alți doi pornesc în fugă spre doamna comandant Jameson. Știu însă că e deja prea târziu ca s-o mai prindă. Probabil că și ea a fugit. Totul se termină la fel de repede pe cât a început. Sar în jeep ajutată de soldați și mă prăbușesc pe banchetă, în timp ce mașina demarează în viteză. Adrenalina îmi inundă corpul. Tremur incontrolabil din tot corpul.

— Ești bine? mă întreabă unul dintre soldați, dar vocea îi sună ca de la mare depărtare.

Nu pot să mă gândesc la altceva decât la sensul acestei întâlniri. Doamna comandant Jameson a știut că voi fi pe strada aia, așteptând mașina; probabil că m-a atras în cursă, ca să încerce să mă prindă. Prezența ei în zona bazelor aeriene nu a fost o coincidență. Probabil că le furnizează informații Coloniilor despre poziții-cheie și orele la care se schimbă gărzile. Probabil că mai există și alți soldați inamici care se ascund printre noi. Doamna comandant Jameson e un evadat căutat de autorități. Nu s-ar putea deplasa cu atâta ușurință dacă nu ar ajuta-o cineva. Și, cu experiența ei, probabil că ar fi capabilă să țină departe oamenii puși s-o caute pe străzi suficient timp cât să apuce armata Coloniilor să ajungă aici. Ia stai… Asta este! Au stabilit care e următoarea lor țintă: noi, Los Angeles-ul.

Vocea lui Anden răsună din nou în cască.

— Sunt pe drum, mă anunță el agitat. Ești bine? Jeepul o să te ducă direct la Batalla Hall și acolo o să te ia în primire toți bodyguarzii de care…

— Le dă informații despre porturi, șoptesc la microfon înainte ca Anden să apuce se termine ce are de spus și adaug cu tremur în glas: Coloniile sunt pe cale să atace Los Angeles-ul.

19. DAY

Primesc apelul despre June în timp ce îl veghez pe Eden. După o dimineață întreagă de experimente, frățiorul meu a adormit în sfârșit. Afară, norii acoperă tot orașul și-l cufundă într-o atmosferă mohorâtă. Foarte bine. N-aș ști ce să simt dacă ar fi o zi senină și cu soare, cu atât mai puțin acum, de când am aflat că doamna comandant Jameson a încercat să o împuște pe June în plină stradă. Norii se potrivesc de minune cu starea mea de spirit.

În vreme ce aștept cu nerăbdare sosirea lui June la spital, îmi omor timpul privind-o pe Tess prin peretele de sticlă al camerei sale. E în continuare înconjurată de o echipă de laboranți, care-i monitorizează semnalele vitale ca niște ulii nenorociți dintr-un documentar străvechi despre viața animalelor. Clatin din cap. N-ar trebui să fiu așa de dur cu ei. Mai devreme m-au lăsat să-mi pun un costum de protecție și să stau lângă Tess, s-o țin de mână. Ea era inconștientă, desigur, dar tot a reușit să-mi strângă degetele. Știe că sunt aici. Că o aștept să se facă bine.

Acum se pare că echipa de medici îi injectează nu știu ce substanță obținută dintr-o doză de lichid făcut din celulele sangvine ale lui Eden. Naiba știe ce-o să se întâmple în continuare. Chipurile laboranților sunt ascunse în spatele unor măști care reflectă lumina, făcându-i să semene cu niște extratereștri. Tess n-a deschis încă ochii, iar pielea ei e de un galben bolnăvicios.

„Are virusul răspândit de Colonii”, trebuie să-mi reamintesc sigur. „Ba nu, răspândit de Republică”. Ce memorie execrabilă am!

Pascao, Baxter și ceilalți Patrioți și-au făcut și ei tabăra în spital. Oricum, unde naiba să se ducă în altă parte? Minutele se târăsc cu greu. Pascao se așază lângă mine, frământându-și mâinile.

— Ține-te tare, murmură el, cu ochii la Tess. Dar s-a raportat că au apărut și alte cazuri în oraș. Majoritatea refugiați. Ai văzut știrile de pe JumboTron-uri?

Clatin din cap, strângând din dinți de furie. *Când* ajunge June? Mi-au zis c-o aduc încoace acum mai bine de un sfert de oră.

— N-am mers nicăieri, decât la fratele meu și la Tess.

Pascao oftează, trecându-și o mână peste față. Are grijă să nu mă întrebe de June. Mi-aș cere scuze față de el pentru nervii pe care-i am, dar sunt prea furios ca să-mi pese.

— În centru au fost stabilite trei zone de carantină. Dacă încă mai ai de gând să punem în aplicare mica ta cascadorie, trebuie s-o facem chiar mâine.

— Mai mult de-o zi nici nu ne trebuie. Dacă zvonurile pe care le-am auzit de la June și de la Elector sunt adevărate, atunci asta e cea mai bună șansă pe care o avem.

Gândul că sectoare întregi din Los Angeles sunt în carantină naște în mine un soi de nostalgie neagră și tulburătoare. Totul e așa de anapoda, iar eu sunt pur și simplu epuizat! Am obosit îngrozitor să-mi fac griji pentru toate, să mă întreb dacă oamenii la care țin vor trece cu bine noaptea sau ziua următoare. Dar nici de dormit nu pot să dorm. Încă îmi răsună în minte cuvintele pe care Eden mi le-a spus azi-dimineață. „Păcat că nu sunt toți oamenii din Republică soldați”. Degetele îmi aleargă pe inelul din agrafe de hârtie care-mi împodobește degetul. Dacă June ar fi fost rănită în dimineața asta, mă întreb dacă nu mi-aș fi pierdut și ultimele fărâme de sănătate mentală. Mi se pare că atârn de un fir de păr. Probabil că așa și e; migrenele nu m-au slăbit deloc azi. M-am obișnuit cu durerea perpetuă pe care o simt în ceafă. „Doar câteva luni”, mă îmbărbătez singur. „Doar câteva luni mai trebuie să rezist, așa au zis doctorii, și atunci poate că medicamentele își vor fi făcut suficient de bine efectul ca să pot fi operat. Trebuie să rezist”.

Văzând că tac, Pascao își întoarce ochii pali spre mine.

— Ce mi-ai zis tu o să fie periculos, îmi spune el, parcă tatonând. O să moară civili. Pur și simplu n-avem cum să evităm asta.

— Cred că nu avem de ales, îi răspund, întâlnindu-i privirea. Oricât de dereglată o fi ajuns țara asta, e totuși patria lor. Trebuie să-i chemăm la acțiune.

De pe culoarul alăturat răsună strigăte. Eu și Pascao ne oprim din vorbit ca să ascultăm. Dacă n-aș ști mai bine, aș putea să jur că e vocea Electorului. Ciudat. Nu sunt chiar cel mai mare

admirator al lui Anden, dar *eu unul* nu l-am văzut niciodată pierzându-și cumpătul.

Ușa dublă din capătul holului se deschide cu o bufnitură și deodată, salonul se umple de strigăte. Anden dă buzna ca o furtună, însoțit de obișnuitul grup de soldați, iar June e lângă el. *June.* Mă cuprinde un sentiment de ușurare. Sar în picioare. Când mă vede grăbindu-mă spre ea. June se luminează la chip.

— Sunt în regulă, îmi spune ea înainte s-apuc măcar să deschid gura.

Pare nerăbdătoare să încheie subiectul ăsta, ca și cum toată ziua s-ar fi chinuit să convingă pe toată lumea că e bine.

— Sunt excesiv de precauți, m-au adus aici…

Nici că-mi pasă dacă oficialitățile exagerează cu precauția. Îi retez vorba, îmbrățișând-o cu putere. Mi s-a luat o piatră de pe inimă și, deodată, mă năpădește furia.

— Tu ești Electorul, mă răstesc la Anden. Ești ditamai *Electorul Republicii,* nu un neică nimeni! Nu poți să ai naibii grijă ca propriii tăi Princepși-Elecți să nu fie asasinați de un prizonier pe care nu reușești nici măcar să-l ții închis? Ce fel de bodyguarzi ai, o mână de cadeți de anul întâi?

Anden mă fulgeră cu privirea, însă, spre surprinderea mea, nu scoate o vorbă. Mă îndepărtez de June cât să pot să-i cuprind fața între palme.

— Ești bine, da? o întreb disperat. N-ai pățit nimic?

June ridică o sprânceană și apoi mă sărută scurt, ca să mă liniștească.

— *Da.* Sunt bine.

Se uită repede la Anden, dar el e prins acum într-o discuție cu unul dintre soldați.

— Găsiți-mi-i pe cei care erau însărcinați s-o ia pe domnișoara Iparis, se răstește el la soldat.

Sub ochi are umbre negre și e tras la față. Dar și mânios.

— Dacă norocul n-ar fi fost de partea noastră, Jameson ar fi ucis-o. Aproape că-mi vine să-i etichetez pe toți ca trădători. E destul loc în fața plutonului de execuție.

Soldatul sare în poziție de salut și o ia la goană împreună cu alți câțiva colegi, ca să-i îndeplinească ordinul. Mie mi se mai domolește furia, căci mă trece un fior constatând cât de familiară îmi e mânia lui Anden. Parcă l-aș vedea pe tatăl lui.

Acum Electorul se întoarce spre mine. După voce, pare mai calm.

— Echipa de medici mi-a comunicat că fratele tău a suportat până acum toate experimentele cu mult curaj, îmi spune el. Am vrut să-ți mulțumesc încă o dată pentru…

— Nu te ambala prea tare, îl întrerup, ridicând din sprânceană. Povestea asta nu s-a terminat încă.

Dacă mai trec multe zile ca astea, în care experimentele o să-l stoarcă pe Eden de toată vlaga, s-ar putea să nu mai fiu atât de politicos. Cobor vocea, făcând un efort să par din nou cuviincios. Îmi iese, dar doar pe jumătate.

— Haide să discutăm în particular. Domnule Elector, am câteva idei pe care vreau să ți le comunic. Cu vestea asta nouă, legată de doamna comandant Jameson, s-ar putea să avem o bună ocazie să le punem ceva bețe în roate Coloniilor. Tu, eu, June și Patrioții.

La auzul acestor cuvinte, ochii lui Anden se întunecă, iar gura i se strânge într-un gest incert. Electorul scrutează audiența. Rânjetul uriaș și omniprezent al lui Pascao nu pare să aibă darul de a-l înveseli. După câteva secunde însă, Anden le face semn din cap soldaților.

— Găsiți-ne o sală de conferințe. Camerele de securitate să fie oprite.

Soldații pornesc imediat să-i împlinească dorința. Potrivindu-ne pasul în spatele lui Anden, am un schimb prelung de priviri cu June. *June e în regulă, n-a pățit nimic.* Cu toate astea, mă tem că, dacă nu am grijă și întorc ochii, o să dispară. De-abia mă abțin să n-o întreb ce s-a întâmplat. Aștept să fim cu toții într-o încăpere izolată. Judecând după expresia de pe chipul ei, și ea așteaptă momentul potrivit. Mâna mea tânjește s-o atingă pe a ei. Și în legătură cu asta păstrez secretul. Dansul nostru, unul în jurul celuilalt, pare sortit să se repete iar și iar.

— Deci, spune Anden când, în sfârșit, ne-am instalat într-o sală, iar patrula lui a deconectat toate camerele.

Se lasă pe spătarul unuia dintre scaune și se uită la mine cu o privire sfredelitoare.

— Poate că ar trebui să începem cu ceea ce i s-a întâmplat Princeps-Electului azi-dimineață.

June ridică bărbia, însă mâinile îi tremură ușor.

— Am văzut-o pe doamna comandant Jameson în sectorul Ruby. Bănuiesc că se afla acolo ca să supravegheze niște puncte strategice și probabil că știa unde o să fiu.

Mă minunez cât de stăpână pe ea pare June.

— Am urmărit-o o vreme, până am ajuns în zona unde se află bazele de dirijabile, zona unde se face trecerea din sectorul Ruby în sectorul Batalla. Acolo m-a atacat.

Chiar și această relatare sumară e suficientă ca să mă facă să văd negru în fața ochilor. Anden oftează și-și trece o mână prin păr.

— Bănuim că doamna comandant Jameson le-a oferit Coloniilor detalii despre adresele și programul bazelor de dirijabile din Los Angeles. E posibil să fi încercat s-o răpească pe domnișoara Iparis ca s-o folosească pe post de monedă de schimb.

— Asta înseamnă că armata Coloniilor plănuiește să atace Los Angeles-ul? întreabă Pascao, iar eu știu deja la ce se gândește. Asta ar însemna că e adevărat, că Denverul chiar a căzut…

Întâlnește privirea lui Anden și își lasă fraza în aer.

— Am primit niște informații preliminare, răspunde Electorul. Se spune că armata Coloniilor deține o bombă care are capacitatea să radă întregul oraș de pe suprafața pământului. Singurul lucru care îi reține este interdicția internațională. N-ar vrea să forțeze Antarctica să se implice, nu-i așa?

De când a devenit Anden așa de sarcastic?

— În orice caz, dacă suntem atacați acum, ne-ar fi foarte dificil să avem leacul gata, ca să-l arătăm Antarcticii înainte ca armata Coloniilor să ne copleșească. Iar împotriva Coloniilor ne putem apăra. Dar împotriva Coloniilor *și a Africii,* nu putem.

Eu am un moment de ezitare, dar până la urmă mă hotărăsc să dezvălui planurile pe care le-am tot rumegat în minte.

— Am discutat cu Eden azi-dimineață, în timpul experimentelor. Fratele meu mi-a dat o idee.

— Ce idee? mă întreabă June.

Mă uit la ea. E la fel de încântătoare ca întotdeauna, dar și pe ea a început s-o afecteze stresul acestei invazii; acum stă cu umerii ușor gârboviți. Mă uit din nou la Anden.

— Să ne predăm.

La asta chiar că nu se aștepta.

— Vrei să ridic steagul albul în fața Coloniilor?

— Da, să ne predăm, repet eu, coborând glasul. Ieri după-amiază, Cancelarul mi-a făcut o ofertă. Mi-a zis că, dacă reușesc să-i fac pe cetățenii Republicii să se ridice în sprijinul Coloniilor și împotriva soldaților republicani, el va avea grijă ca Eden și cu mine să nu pățim nimic când Coloniile vor câștiga războiul. Să spunem că tu declari că țara se predă și, în același timp, eu mă ofer să-l întâlnesc pe Cancelar ca să-i dau răspunsul la ofertă, ca să-l anunț că le voi cere oamenilor să accepte conducerea Coloniilor drept noul lor guvern. În clipa asta, ai șansa să prinzi Coloniile cu garda jos. Cancelarul oricum presupune deja că, din clipă în clipă, vei anunța că Republica se predă.

— Să mimezi faptul că te predai contravine legilor internaționale, murmură June ca pentru sine, deși mă studiază cu atenție.

Îmi dau seama că nu e tocmai împotriva ideii mele.

— Nu știu dacă antarcticanii vor aprecia manevra, iar scopul ei e tocmai să-i convingem să ne ajute, nu?

Eu clatin din cap.

— N-a părut să le pese când Coloniile au încălcat acordul de încetare a focului fără să ne avertizeze și totul a luat-o razna.

Mă uit la Anden. Electorul mă studiază cu atenție, cu bărbia odihnită în palmă.

— Acum ai ocazia să le întorci favoarea.

— Ce se întâmplă când îl întâlnești pe Cancelar? mă întreabă el în cele din urmă. Actul de predare fals nu se poate lungi la nesfârșit, la un moment dat tot o să trebuiască să acționăm.

Mă aplec spre el, iar tonul meu e imperios.

— Știi ce mi-a zis Eden azi-dimineață? „Păcat că nu toți oamenii din Republică pot să fie soldați”. Dar de fapt, se poate.

Anden tace.

— Dă-mi voie să las un mesaj în fiecare dintre sectoarele Republicii, să fie ceva din care oamenii să priceapă că nu pot să stea cu capul la cutie și să lase Coloniile să le fure casele, să fie ceva prin care să le cerem să aștepte semnalul meu și prin care să le reamintim pentru ce luptăm cu toții. Apoi, când voi face anunțul solicitat de Cancelarul Coloniilor, nu le voi cere oamenilor să îmbrățișeze Coloniile. Îi voi chema la acțiune.

— Și dacă ei nu răspund la chemarea ta? intervine June.

Îi surâd scurt.

— Ai puțină încredere, scumpa mea. Oamenii mă iubesc.

Deși nu vrea. June zâmbește și ea.

Mă întorc spre Anden. De data asta, las deoparte orice urmă de umor.

— Oamenii iubesc Republica mai mult decât crezi. Mai mult decât am crezut *și eu.* Știi de câte ori i-am văzut pe oamenii evacuați din zona asta cântând cântece patriotice republicane? Știi câte graffiti-uri am văzut în ultimele luni prin care oamenii își declară sprijinul pentru tine și pentru țară?

O urmă de patos mi se strecoară în voce.

— Oamenii cred în tine. Cred în noi. Și, dacă îi chemăm, vor lupta pentru noi. Ei vor fi cei care vor sfâșia steagurile Coloniilor, care vor protesta în fața birourilor inamicului nostru, care își vor transforma casele în capcane pentru soldații invadatori. Vor fi ca un milion de clone de-ale mele.

Eu și Anden ne privim unul pe celălalt în ochi. Într-un final, Electorul zâmbește.

— Ei, îmi spune June, cât ești tu ocupat să devii cel mai căutat infractor din Colonii, eu și Patrioții putem juca și noi un rol în cascadoriile tale. O să ne extindem la scară națională. Dacă Antarctica protestează, Republica poate să spună că sunt acțiunile câtorva indivizi care s-au apucat să-și facă dreptate singuri. Dacă oficialii din Colonii vor să joace murdar, atunci hai să jucăm și noi murdar.

20. JUNE

ORA 17:00.

BATALLA HALL.
20 DE GRADE CELSIUS.

Urăsc ședințele de senat. Le urăsc din tot sufletul. Un ocean de politicieni certăreți și vorbă-lungă, care trăncănesc de nu mai termină, când eu aș putea să fiu afară, pe străzi, antrenându-mi zdravăn mintea și corpul. Însă, după planul pe care l-am ticluit împreună cu Day și cu Anden, nu avem de ales, chiar trebuie să informăm Senatul. Acum stau așezată în sala de ședințe circulară din Batalla Hall. Scaunul meu e vizavi de al lui Anden. Încerc să ignor privirile intimidante ale Senatorilor. În afara acestor ședințe, puține evenimente mă fac să mă simt ca un copil.

Anden se adresează audienței neliniștite.

— De la căderea Denverului, atacurile asupra bazelor noastre din Vegas s-au intensificat, spune el. Am văzut detașamente africane apropiindu-se de oraș. Mâine, voi pleca acolo să mă întâlnesc cu generalii.

Aici Anden ezită. Eu îmi țin răsuflarea. Știu cât de mult detestă ideea de a se recunoaște înfrânt în fața cuiva, mai ales în fața Coloniilor. Anden se uită la mine – ăsta e momentul când trebuie să-l ajut. Electorul e atât de obosit! Cu toții suntem obosiți.

— Domnișoară Iparis, strigă el. Te rog! Îți dau cuvântul, ca să-ți argumentezi propunerea.

Trag adânc aer în piept. Să mă adresez Senatului e singurul lucru pe care îl urăsc mai mult decât corvoada de a participa la ședințele sale. Și cel mai rău e că trebuie să le vând Senatorilor o minciună.

— Sunt convinsă că, până acum, fiecare dintre dumneavoastră a aflat de presupusa colaborare a doamnei comandant Jameson cu Coloniile. Bazându-ne pe ceea ce știm, e foarte probabil ca, în curând, armata Coloniilor să lovească Los Angeles-ul. Dacă asta se va întâmpla și dacă atacurile din Vegas

vor continua, nu vom rezista mult timp. După ce am discutat cu Day și cu Patrioții, am ajuns la concluzia că singura cale de a-i apăra pe civili și poate de a negocia un tratat corect este să anunțăm că ne predăm în fața Coloniilor.

Tăcere stupefiată. Deodată, sala parcă ia foc. Serge este primul care ridică glasul împotriva lui Anden.

— Domnule Elector, cu tot respectul, spune el, iar glasul îi tremură de iritare, nu ați discutat această propunere cu ceilalți doi Princeps-Electi.

— Nu am avut posibilitatea să o discut cu dumneavoastră până acum, îi răspunde Anden. Domnișoara Iparis e la curent cu situația deoarece a avut ghinionul să o cunoască în mod direct.

Până și Mariana, care deseori e de partea lui Anden, ridică glasul.

— Negocierea asta este periculoasă, spune ea.

Măcar i se adresează pe un ton calm.

— Dacă faceți asta ca să ne cruțați viețile, atunci vă recomand dumneavoastră și domnișoarei Iparis să vă reconsiderați imediat decizia. Dacă oferiți poporul pe tavă Coloniilor nu înseamnă că oamenii vor fi protejați.

Ceilalți Senatori nu sunt la fel de reținuți.

— Să ne predăm? Am ținut Coloniile departe de teritoriul nostru vreme de aproape o sută de ani!

— Doar nu suntem deja atât de slăbiți! Ce au făcut Coloniile în afară de faptul că au cucerit temporar Denverul?

— Domnule Elector, ar fi trebuit să discutați problema asta cu noi toți, chiar și în mijlocul crizei în care ne aflăm!

Îi privesc pe membrii Senatului: strigă unul mai tare decât altul, până când întreaga sală se umple de insulte, furie și consternare. Unii își scuipă ura pe care o simt față de Anden. Alții blestemă Coloniile. Câțiva îl imploră pe Anden să se răzgândească, să ceară mai mult ajutor internațional, să solicite Națiunilor Unite să nu ne închidă porturile. Pentru minte, toate astea sunt doar zgomote.

— E scandalos! latră un senator (slab, probabil că nu are mai mult de șaizeci și trei de kilograme, cu o chelie strălucitoare), uitându-se la mine de parcă eu aș fi responsabilă de prăbușirea țării. Doar nu am ajuns să primim ordine de la o fetiță? Și de la Day? Cred că glumiți. Să ne predăm țara la sfatul unui nenorocit care ar trebui să fie și acum pe lista infractorilor!

Anden se încruntă, mijindu-și ochii.

— Aveți grijă cum vă referiți la Day, domnule senator! Să nu vă întoarcă poporul spatele.

Senatorul îi aruncă o privire disprețuitoare și se burzuluiește la el.

— Domnule Elector, zice individul cu batjocură în glas. Dumneavoastră sunteți liderul Republicii. Dețineți puterea asupra întregii țări. Și iată-vă acum captivul sugestiilor unui individ care a încercat să vă ucidă.

Începeam să-mi pierd răbdarea. Las capul în piept, ca să nu fiu nevoită să mă uit la senator.

— În opinia mea, *domnule,* trebuie să faceți ceva înainte ca întregul guvern – și întreaga *populație* – să ajungă să vadă în dumneavoastră nimic mai mult decât un conțopist slab și laș, care se ocupă numai de negocieri dosnice și care se pleacă în fața cererilor unei adolescente, ale unui infractor și ale unei găști de teroriști zdrențăroși. Tatăl dumneavoastră ar fi…

Anden sare în picioare și bate cu palma în masă. Instantaneu, în sală se face liniște.

— Domnule senator, i se adresează Anden cu o voce scăzută.

Bărbatul se uită la el, dar cu mai puțină convingere decât în urmă cu două secunde.

— Aveți dreptate într-o singură privință. În calitate de fiu al tatălui meu, *eu* sunt Electorul Republicii. *Eu* reprezint legea. Tot ce hotărăsc *eu* determină, în mod direct, cine trăiește și cine moare.

Studiez chipul lui Anden cu o îngrijorare din ce în ce mai pronunțată. Imaginea lui obișnuită, aceea cu voce blândă și dulce, dispare încetul cu încetul în spatele unui văl de întunecime și de violență moștenit de la tatăl lui.

— Ați face bine să vă amintiți ce s-a întâmplat cu acei Senatori care au complotat *realmente* la asasinatul meu ratat.

În sală se face atât de liniște, încât mi se pare că pot să aud și picăturile de sudoare care se rostogolesc pe fețele Senatorilor. Până și Mariana și Serge au pălit. În mijlocul tuturor stă Anden; chipul lui e o mască a furiei; stă cu maxilarul încleștat, iar în ochii lui clocotește o furtună năprasnică și neagră. Se întoarce spre mine. Deși mă trec fiori pe șira spinării, continui să-l privesc direct. Sunt singura din încăpere care are curajul să se uite în ochii lui.

Chiar dacă actul nostru de predare e fals, un gest pe care Senatorii nu trebuie să-l înțeleagă, mă întreb cum se va descurca Anden cu grupul ăsta de politicieni după ce totul se va fi terminat. Poate că nu va mai fi nevoit să se descurce deloc. Poate că vom face parte dintr-o altă țară sau poate că eu și Anden vom fi amândoi morți.

În clipa asta, stând între un Senat divizat și un tânăr Elector care se zbate să-ți țină politicienii uniți, în sfârșit văd limpede calea pe care trebuie s-o urmez. „Locul meu nu e aici. N-ar trebui să fiu aici”. Conștientizarea acestui adevăr mă izbește atât de puternic, încât, dintr-odată, îmi vine greu să respir.

Anden și Senatorii mai schimbă câteva cuvinte dure, după care totul se încheie și ieșim pe rând din sală, cuprinși de îngrijorare. Îl găsesc pe Anden în hol – uniforma lui roșu-închis contrastează profund cu negrul Senatorilor – și-l trag deoparte.

— O să se dea ei pe brazdă, îi spun, încercând să-i dau puțină speranță într-o mare de ostilitate. N-au încotro.

Tânărul Elector pare să se relaxeze, deși doar preț de o secundă. Câteva cuvinte simple din partea mea sunt de-ajuns ca să îi risipească mânia.

— Știu. Dar nu vreau *să nu aibă încotro.* Vreau să stea cu toții în spatele meu și să mă susțină din convingere, oftează el. Putem să stăm de vorbă între patru ochi? Trebuie să discut ceva cu tine.

Îi scrutez chipul, încercând să-mi dau seama ce vrea să spună, *temându-mă* de ceea ce vrea să spună. Într-un final, încuviințez.

— Apartamentul meu e mai aproape.

Mergem la jeep și călătorim în tăcere, până când ajungem la blocul meu din sectorul Ruby. Acolo, urcăm la etaj și intrăm în apartament fără un cuvânt. Ollie ne întâmpină, la fel de entuziast ca întotdeauna. Închid ușa în urma noastră.

Furia lui Anden s-a risipit de mult. Electorul se uită în jur cu un aer neliniștit, după care se întoarce spre mine.

— Te deranjează dacă iau loc?

— Te rog, îi răspund, așezându-mă și eu pe un scaun de la masă.

Electorul Primo, cerându-mi mie permisiunea să stea jos?

Anden se așază pe scaunul de lângă mine cu toată eleganța lui caracteristică și își masează tâmplele cu mâini obosite.

— Am o veste bună, îmi spune el.

Încearcă să surâdă, însă îmi dau seama cât de împovărat e.

— Am încheiat un acord cu Antarctica.

Înghit cu noduri.

— Și?

— Au confirmat că ne vor trimite ajutor militar. Deocamdată ajutor aerian, dar mai târziu, după ce le dovedim că am găsit leacul, ne vor mai oferi și sprijin la sol, îmi explică Anden. Și au acceptat să-l trateze pe Day.

Electorul își ferește privirea.

— În schimbul Dakotei. N-am avut de ales. Le cedez cel mai mare teritoriu al nostru.

Inima îmi tresare cu un sentiment copleșitor de bucurie și de ușurare și, în același timp, mi se strânge din compasiune pentru Anden. A fost obligat să fragmenteze țara. Să renunțe la cea mai prețioasă resursă a noastră; la cea mai prețioasă resursă a *tuturor oamenilor* din lume. Era inevitabil. Fiecare victorie cere un sacrificiu.

— Îți mulțumesc, îi spun.

— Nu-mi mulțumi încă.

Zâmbetul lui amuzat se transformă rapid într-o grimasă.

— Atârnăm de un fir de ață. Nu știu dacă ajutorul antarcticanilor va sosi suficient de repede. De pe linia frontului mi s-a comunicat că pierdem teren în Vegas. Dacă planul nostru, cu actul de predare fals, eșuează, dacă nu găsim leacul curând, războiul se va încheia înainte ca ajutorul antarctican să ajungă la noi.

— Crezi că leacul o să determine Coloniile să se oprească? îl întreb pe un ton scăzut.

Anden clatină din cap.

— Nu avem multe opțiuni, răspunde el. Dar trebuie să rezistăm până primim ajutor.

Tace o clipă.

— Mâine mă duc în Vegas, pe linia frontului. Trupele noastre au nevoie de asta.

Chiar în mijlocul operațiunilor. Încerc să-mi păstrez calmul.

— Merg cu tine și cei trei Princeps-Electi? Și Senatorii tăi?

— Nu mi se vor alătura decât generalii. Tu nu mergi, nici Mariana și Serge. Cineva trebuie să rămână pe poziții în Los Angeles.

Iată că am ajuns la miezul subiectului. Știu ce o să spună Anden în continuare.

Electorul se apleacă peste masă și-și împletește degetele înmănușate.

— Cineva trebuie să rămână pe poziții în Los Angeles, îmi repetă, ceea ce înseamnă că unul dintre cei trei Princeps-Elecți va trebui să-mi ia locul în calitate de Elector interimar. Persoana respectivă va trebui să controleze Senatul, să-i țină pe Senatori în frâu cât eu sunt împreună cu trupele. Desigur, eu voi selecta această persoană, iar Senatul va trebui să o confirme.

În colțurile gurii îi răsare un surâs trist, de parcă Anden ar ști deja ce răspuns îi voi da.

— Am discutat deja despre asta, în particular, cu Mariana și cu Serge. Amândoi sunt nerăbdători să fie numiți. Acum trebuie să știu dacă *și tu* ești la fel de dornică.

Întorc capul și mă uit afară, pe fereastra apartamentului. Gândul de a deveni Elector interimar al Republicii – deși șansele mele de a fi aleasă pălesc prin comparație cu cele ale lui Serge și ale Marianei – ar trebui să mă încânte. Dar nu sunt deloc bucuroasă.

Anden mă privește cu atenție.

— Poți să-mi spui, mă îndeamnă el într-un final. Știu ce punct de cotitură e decizia asta și ți-am simțit de ceva vreme disconfortul.

Electorul mă privește direct în ochi.

— Spune-mi adevărul, June. Vrei *cu-adevărat* să fii Princeps Elect?

Simt o stranie senzație de gol. Cochetez cu ideea asta de mult timp… Dezinteresul meu față de politica Republicii, ciondăneala din Senat, luptele dintre Senatori și cei desemnați ca Princeps-Elecți. Am crezut că-mi va fi greu să-i spun lucrul ăsta lui Anden. Dar acum, că e aici, așteptându-mi răspunsul, cuvintele curg firesc, iar eu sunt calmă.

— Anden, știi că rolul de Princeps-Elect a fost o mare onoare pentru mine. Însă, pe măsură ce timpul a trecut, mi-am dat seama că îmi lipsește ceva, iar acum știu despre ce e vorba. Tu ai ocazia să pleci și să-ți conduci armata împotriva inamicului, în vreme ce Day și Patrioții luptă împotriva Coloniilor în felul lor, cu tactici de gherilă. Mi-e *dor* să fiu pe teren, să lucrez ca agent junior și să mă bazez doar pe propriile forțe. Mi-e dor de zilele

când lucrurile erau clare și nu politice, când mi-era simplu să găsesc calea cea dreaptă și să știu ce am de făcut. Mi-e… dor să fac lucrul pentru care fratele meu m-a ajutat să mă antrenez. Îmi pare rău, Anden, zic eu, fără să îmi iau ochii de la el, dar nu știu dacă sunt făcută să fiu politician. Eu sunt *soldat.* Nu cred că ar trebui să mă iei în considerare pentru poziția de Elector interimar cât vei fi plecat și nu știu sigur nici dacă ar trebui să-ți fiu în continuare Princeps-Elect.

Anden se uită la mine cu luare-aminte.

— Înțeleg, spune el într-un final.

Deși în vocea lui răzbate o undă de tristețe, pare să fie de acord cu mine. Dacă există vreun lucru la care Anden se descurcă foarte bine, chiar mai bine decât Day, e faptul că mă înțelege în profunzime.

O clipă mai târziu, văd o altă emoție în ochii lui: invidie. E invidios că eu pot să aleg să mă retrag din lumea politicii și să mă îndrept spre altceva, pe când el va fi pentru veșnicie Electorul nostru, persoana de care țara are nevoie și pe care se sprijină. El nu va putea niciodată să se retragă fără mustrări de conștiință.

— Ce vrei să faci? mă întreabă el, dregându-și glasul.

— Vreau să mă alătur trupelor de pe străzi.

De data asta sunt atât de sigură de decizia mea, iar gândul ăsta mă încântă atât de tare, încât simt că dau pe-afară de fericire.

— Trimite-mă la loc pe teren. *Lasă-mă să lupt.* Dacă pierdem, atunci niciunul dintre cei trei Princeps-Electi nu va mai conta, adaug, cu glas scăzut.

— Desigur, murmură Anden, plecându-și capul.

Se uită prin cameră cu un aer nehotărât și, în spatele măștii de curaj, îl văd pe băiatul-rege din el, care se chinuiește să se înfrâneze. Anden observă o haină mototolită, care atârnă de picioarele patului. Privirea îi rămâne ațintită asupra ei.

Nu m-am deranjat să pun undeva haina lui Day.

Anden întoarce, în sfârșit, ochii de la ea. Nu trebuie să-i spun că Day a petrecut noaptea cu mine, văd pe chipul lui că a înțeles singur. Și roșesc. Întotdeauna m-am priceput să-mi ascund emoțiile, însă, de data asta, mă simt jenată că o urmă a nopții care a trecut – căldura pielii lui Day lipită de pielea mea,

atingerea mâinii lui când mi-a dat părul de pe față, mângâierea buzelor lui pe gâtul meu – o să mi se citească în ochi.

— Ei, spune Anden după o tăcere prelungă.

Îmi surâde trist și se ridică în picioare.

— Tu *chiar ești* soldat, domnișoară Iparis, soldat până în măduva oaselor, însă pentru mine a fost o onoare să te am alături în calitate de Princeps-Elect.

Electorul Republicii se înclină în fața mea.

— Indiferent ce se va întâmpla de acum încolo, sper să nu uiți asta.

— Anden, îi șoptesc.

Îmi revine în minte amintirea furiei pe care o văzusem pe chipul lui înnegurat în sala Senatului.

— Când o să fii în Vegas, promite-mi că o să rămâi tu însuți. Nu te transforma într-un om care nu ești. OK?

Poate că Anden nu a fost surprins de răspunsul meu sau de haina lui Day, însă replica asta pare să-l ia cu totul prin surprindere. Preț de o secundă, mă privește nedumerit. Apoi pricepe. Și clatină din cap.

— Trebuie să mă duc. Trebuie să-mi conduc oamenii, așa cum a făcut și tatăl meu.

— Nu asta am vrut să spun, îi atrag atenția cu băgare de seamă.

Anden se străduiește să-și găsească următoarele cuvinte.

— Nu e un secret cât de crud a fost tata sau câte atrocități a comis. Examenele, molimele…

Aici își pierde puțin vocea, iar lumina din ochii lui verzi începe să se stingă pe măsură ce zăbovește asupra amintirii unei persoane pe care puțini dintre noi am avut ocazia s-o cunoaștem.

— Dar *a luptat* alături de oamenii lui. Tu înțelegi asta poate mai bine decât oricine altcineva. N-a stat în sala Senatului, trimițându-și trupele la moarte. Când era tânăr și a ridicat țara din dezastru și degringoladă, impunând o lege marțială strictă, tata a fost pe străzi și în fruntea detașamentelor. A luptat el însuși pe front, a doborât avioane ale Coloniilor.

Anden se oprește și-mi aruncă o privire scurtă.

— Nu încerc să apăr nimic din ce a făcut tata. Dar dacă se poate spune ceva cert despre el, atunci se poate spune că a fost *neînfricat.* A câștigat loialitatea armatei prin acțiunile lui,

indiferent cât de nemiloase au fost ele… Și eu vreau să ridic moralul trupelor noastre și nu pot să fac asta ascunzându-mă în LA. Sunt…

— Nu ești tatăl tău, îl întrerup, privindu-l în ochi. Tu ești Anden. Nu trebuie să urmezi calea lui; tu ai calea ta. Acum ești Elector. Nu trebuie să fii ca el.

Mă gândesc la trecut, la loialitatea mea față de fostul Elector, la toate filmările în care tatăl lui Anden își striga ordinele din carlinga unui avion cu reacție sau în care conducea tancuri pe străzi. Fostul Elector era mereu în linia întâi. Chiar era neînfricat. Acum, privindu-l pe Anden, văd același curaj arzând fără ezitare în ochii lui, văd nevoia lui de a se impune ca lider demn al țării sale. Poate în tinerețea lui, și tatăl său a fost la fel: idealist, plin de speranțe și vise, animat de cele mai nobile intenții, curajos și hotărât. Cum de încetul cu încetul, s-a transformat în Electorul care a creat o națiune atât de întunecată? Ce cale a ales să urmeze? Dintr-odată, deși preț de doar o fracțiune de secundă, mi se pare că înțeleg fosta Republică. Și știu că Anden nu va merge pe aceeași cale.

Tânărul Elector mă privește de parcă mi-ar fi auzit cuvintele nerostite… și, pentru prima dată după multe luni, văd că vălul negru i se ridică de pe ochi, că a scăpat de întunericul care stârnește în el acele accese de furie dezlănțuită.

Acum, când nu mai e împovărat de umbra tatălui său, Anden e atât de frumos…

— O să fac tot ce pot, șoptește el.

21. DAY

A doua noapte de când coloniile au încetat focul.

Ei, n-are niciun sens să mă mai întorc acasă în seara asta. Eu și Pascao o să alergăm prin Los Angeles, să marcăm uși și ziduri și să îi anunțăm discret pe oameni care este cauza noastră. Cel mai nimerit ar fi să pornim dintr-un punct central, precum spitalul. Oricum trebuie să stau puțin și cu fratele meu. Recoltarea de sânge nu i-a făcut prea bine; de când am ajuns aici, a vomat de două ori. În timp ce o asistentă iese în goană din cameră cu o găleată în mână, eu îi torn un pahar cu apă. Eden îl dă pe gât dintr-o răsuflare.

— Au reușit ceva? mă întreabă el cu sfârșeală în glas. Știi dacă au descoperit ceva?

— Nu încă.

Iau paharul gol și-l așez pe o tavă.

— Dar o să trec pe la ei curând. Să văd ce fac. Sper să merite tot chinul tău.

Eden oftează, închide ochii și-și lasă capul pe mormanul de perne de pe pat.

— Sunt bine, îmi șoptește. Ce face prietena ta? Tess?

Tess. Nu s-a trezit încă, iar acum îmi doresc să ne putem întoarce la faza când încă putea să-și miște brațele și să-i împingă cât colo pe laboranți. Înghit cu noduri, încercând să înlocuiesc în mintea mea imaginea lui Tess bolnavă cu chipul dulce și vesel pe care îl știu de ani de zile.

— Doarme. Cei de la laborator mi-au zis că nu i-a cedat încă febra.

Eden strânge din dinți și se uită în spate, la ecranul care-i monitorizează semnele vitale.

— Pare drăguță, zice el într-un sfârșit. Din tot ce am auzit despre ea.

— Așa și e, zâmbesc eu. Când s-or termina toate astea, poate vă întâlniți și voi și stați de vorbă. V-ați înțelege de minune.

„Dacă mai apucăm ziua aia”, adaug în sinea mea, după care mă grăbesc să alung gândul. La naiba! În fiecare zi mi-e din ce în ce mai greu să-mi mențin moralul.

După asta, conversația se încheie, dar Eden mă ține în continuare strâns de mână. Nu mai deschide ochii. După o vreme, respirația lui devine regulată și mâna îi alunecă pe pătură. Îi trag cuvertura până sub bărbie, îl mai privesc câteva secunde și apoi mă ridic. Măcar el poate să doarmă. Eu nu. În ultimele două zile, mă trezește câte un coșmar infernal cam din oră-n oră. Sunt nevoit să mă plimb o vreme și abia apoi pot să încerc să mă culc la loc. Durerea de cap nu mă mai părăsește, e tovarășul meu constant, care-mi reamintește că timpul se scurge.

Deschid ușa și mă strecor afară din cameră, străduindu-mă să nu fac zgomot. Culoarul e pustiu, cu excepția câtorva asistente rătăcite. Și a lui Pascao. Alergătorul mă așteaptă pe băncuțele din hol. Când mă vede, se ridică și-mi zâmbește scurt.

— Ceilalți s-au dus să-și ocupe pozițiile, mă anunță el. Avem, în total, cam douăzeci și patru de Alergători. Sunt pe teren și marchează sectoarele. Cred că ar cam fi cazul să ne punem și noi doi în mișcare.

— Ești gata să scoli oamenii? îl întreb pe jumătate în glumă în timp ce Pascao mă conduce de-a lungul holului.

— De-atâta nerăbdare, au început să mă doară oasele.

Alergătorul împinge ușa dublă din capătul culoarului și, împreună, pășim într-o sală de așteptare mai mare, apoi într-o cameră de spital nefolosită, în care luminile sunt încă stinse. Le aprinde Pascao. Ochii îmi fug imediat la ceva întins pe pat. Par a fi două costume cenușii. Ambele sunt aranjate cu grijă pe păturile aseptice. Lângă costume se află un soi de echipament, ceva care aduce puțin cu niște pistoale. Mă uit la Pascao, care își îndeasă mâinile în buzunare.

— Ia uite aici, îmi spune el confidențial. Azi după-amiază, când căutam idei cu Baxter și câțiva soldați republicani, băieții ni le-au dat cu împrumut. Nouă, Alergătorilor. Pe tine, în special, ar trebui să te ajute. June mi-a zis că folosește costume și lansatoare din astea pneumatice ca să se deplaseze repede prin oraș, fără să fie detectată. Ține!

Îmi aruncă unul dintre costume.

— Trage-l pe tine.

Mă uit încruntat la salopetă. Nu pare să fie cine știe ce de capul ei, însă hotărăsc să am încredere în Pascao.

— O să fiu în camera de alături, mă anunță el și-și aruncă salopeta pe umăr.

Când trece pe lângă mine, mă împinge ușor în umăr.

— Cu chestiile astea, ar trebui să acoperim tot Los Angeles-ul fără probleme.

Dau să-l avertizez că, din cauza durerilor de cap din ultima vreme și a medicamentelor, s-ar putea să n-am destulă forță să țin pasul cu el prin tot orașul, dar băiatul a ieșit deja pe ușă. Mă uit iar la costum, apoi încep să-mi deschei cămașa.

Salopeta e surprinzător de ușoară și se mulează bine pe mine, de la picioare până sus, pe gât, unde se termină fermoarul. O mai ajustez puțin în dreptul coatelor și la genunchi, după care fac câțiva pași. Sunt foarte impresionat! Îmi simt brațele și picioarele mai puternice decât de obicei. Mult mai puternice. Încerc să fac un salt scurt. Costumul îmi susține foarte bine greutatea și, fără prea mult efort, reușesc să mă ridic suficient de sus cât să sar peste pat. Îndoi un braț, apoi pe celălalt. Simt că aș putea să ridic cu ele chestii mult mai grele decât lucrurile pe care m-am obișnuit să le ridic în ultimele luni. Mă cuprinde un val de încântare.

În costumul ăsta pot să alerg.

Pascao ciocănește la ușa mea, după care intră îmbrăcat în costumul lui.

— Cum ți se pare, frumușelule? mă întreabă, cântărindu-mă din priviri. Ți se potrivește foarte bine.

— Pentru ce sunt chestiile astea? mă interesez, continuând să-mi testez noile limite fizice.

— Tu pentru ce crezi? De obicei, Republica le distribuie astfel de costume soldaților care au de îndeplinit misiuni extrem de solicitante fizic. Au niște arcuri speciale instalate la încheieturi – la coate, genunchi și așa mai departe. Cu alte cuvinte, o să te transforme într-un mic erou-acrobat.

Incredibil. Acum, că mi-a zis despre ce este vorba, simt o ușoară senzație de împingere și tragere în zona coatelor. Și devin conștient de felul subtil în care mecanismele astea îmi saltă genunchii de fiecare dată când îi îndoi.

— E confortabil, constat eu în timp ce Pascao mă urmărește cu o privire aprobatoare. Foarte confortabil. Am impresia că pot să escaladez iar o clădire.

— Uite ce mă gândesc eu, spune Alergătorul cu încordare, coborând foarte mult vocea. Dacă armata Coloniilor își va lăsa la sol dirijabilele aici, în LA, după ce Electorul îi anunță că ne predăm, Republica va putea să-și poziționeze trupele pentru un atac-surpriză asupra aeronavelor. Înainte ca dușmanul să apuce să-și dea seama ce punem la cale, ai noștri vor produce pagube al naibii de mari. Eu, împreună cu Patrioții și cu echipele Republicii, o să plantăm niște bombe pe unele baze, astfel încât dirijabilele andocate acolo să sară în aer.

— Mi se pare un plan bun.

Îmi îndoi cu grijă un braț, minunându-mă de forța pe care mi-o dă costumul. Inima îmi bubuie în piept. Dacă nu duc corect la capăt planul ăsta și Cancelarul își dă seama ce punem de fapt la cale, atunci Republica își pierde avantajul dat de falsa capitulare. N-avem decât o singură șansă cu povestea asta.

Deschidem ușile de sticlă și ieșim amândoi pe balcon. Aerul răcoros al nopții mă înviorează, luându-mi de pe umeri o parte din suferința și stresul ultimelor zile. Cu noua salopetă, mă simt oarecum ca odinioară. Ridic privirea spre clădirile din preajmă.

— Să testăm jucăriile astea? îl întreb pe Pascao, săltându-mi pe umăr lansatorul pneumatic.

Alergătorul îmi zâmbește larg și îmi aruncă un spray cu vopsea roșie.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Așa că pornim. Cobor pe clădire până la primul nivel cu atâta viteză, că aproape îmi pierd echilibrul. Aterizez pe pavaj fără niciun efort. Acolo mă despart de Pascao. Fiecare dintre noi o să acopere o altă secțiune din oraș. În timp ce alerg prin zona mea, nu mă pot abține să nu zâmbesc. Sunt liber din nou, pot să gust vântul și să ating cerul. În clipa asta, necazurile mele se topesc și sunt iar capabil să fug de probleme, să mă contopesc cu rugina și molozul orașului și să transform elementele astea în ceva care îmi aparține.

Îmi văd de drum pe aleile întunecate din sectorul Tanagashi până când ajung la niște clădiri importante, locuri pe unde știu că trec majoritatea oamenilor. Aici scot spray-ul cu vopsea și scriu pe ziduri următoarele cuvinte:

AȘTEPTAȚI SEMNALUL MEU.

Dedesubt desenez singurul lucru pe care sunt convins că oamenii îl vor recunoaște ca venind din partea mea: o șuviță roșie pictată pe conturul unei fețe.

Marchez tot ce-mi iese în cale. Când termin, mă transfer cu lansatorul pneumatic într-un sector învecinat, unde o iau de la capăt. După mai multe ore, cu părul năclăit de sudoare și cu febră musculară, mă întorc la Spitalul Central. Pascao mă așteaptă afară. Și lui îi lucește fața de transpirație. Băiatul mă întâmpină, maimuțărind salutul milităresc.

— Ne întrecem până sus? mă întreabă el, zâmbind larg.

Nu-i răspund. Pur și simplu încep să escaladez clădirea, iar el mă urmează. În întuneric, silueta lui Pascao e aproape invizibilă, un contur inform care sare din etaj în etaj cu ușurința unui Alergător înnăscut. Mi-o ia înainte, iar eu mă avânt după el. Un etaj, apoi încă unul.

Ajungem înapoi pe balconul care se întinde de jur-împrejurul etajului patru. Ne-am întors în aripa din care am plecat. Deși nu mai am suflu, iar capul îmi bubuie din nou, am escaladat clădirea aproape la fel de rapid ca Pascao.

— La naiba, murmur eu în timp ce amândoi ne sprijinim epuizați de balustradă. Unde a fost echipamentu' ăsta când eram sănătos? Aș fi putut să distrug Republica de unul singur și fără niciun efort, nu-i așa?

Dinții lui Pascao sclipesc în noapte. Băiatul studiază panorama orașului.

— Poate că e mai bine că nu l-ai avut. Altfel, n-am mai fi avut ce Republică să salvăm acum.

— Dar oare merită? îl întreb după o vreme, bucurându-mă de adierea răcoroasă. Tu chiar ești dispus să-ți sacrifici viața pentru o țară care n-a făcut aproape nimic pentru tine?

Pascao tace o clipă, apoi ridică un braț și-mi indică un punct în zare. Încerc să-mi dau seama ce vrea să îmi arate.

— Când eram mic, îmi răspunde el, am crescut în sectorul Winter. Am văzut cum două dintre surioarele mele au căzut la Examen. Când am mers la rândul meu pe stadion, pentru Examen, aproape că l-am ratat și eu. M-am împiedicat și am căzut la una dintre probele fizice, la sărituri. Ironic, nu? În orice caz, unul dintre soldați m-a văzut când am căzut. Niciodată n-o să uit cum s-a uitat la mine. Când mi-am dat seama că în afară de el nu mă mai văzuse nimeni, l-am implorat să treacă cu

vederea. Soldatul n-a știut ce să facă, dar, până la urmă, nu mi-a înregistrat ratarea. Când i-am șoptit că-i mulțumesc, mi-a zis că și-a amintit de surorile mele. Mi-a spus „Cred că doi morți în familia voastră sunt de-ajuns”. Mereu am urât Republica pentru ce le-a făcut oamenilor la care țineam, pentru ce ne-a făcut *nouă, tuturor,* spune Pascao după o clipă de tăcere. Dar uneori mă întreb ce s-a întâmplat cu soldatul ăla, ce viață avea și pe cine iubea. Mă întreb dacă mai trăiește sau nu. Cine știe? Poate că s-a dus deja.

La gândul ăsta, băiatul ridică din umeri.

— Dacă aleg să întorc capul și să las Republica să-și rezolve singură problemele, iar ea dă greș, presupun că mai bine aș pleca din țară. Mai bine aș găsi o cale să trăiesc în altă parte, să mă ascund de guvern. Nu știu de ce vreau acum să stau umăr la umăr cu ei, continuă Pascao, uitându-se la mine. Poate că nu mi-am pierdut cu totul speranța.

Alergătorul vrea să se mai explice, ca și cum ar fi frustrat că nu găsește cuvintele potrivite ca să-mi răspundă. Dar l-am înțeles. Clatin din cap și privesc spre sectorul Lake, cu gândul la fratele lui June.

— Da. Și eu la fel.

După o vreme, intrăm în sfârșit în spital. Îmi scot costumul și mă schimb la loc în hainele mele. Planul ar trebui să demareze cu anunțul de capitulare al lui Anden. După asta, vom vedea ce ne va aduce fiecare zi. Lucrurile ar putea să ia o cu totul altă întorsătură.

Pascao pleacă să se odihnească puțin, iar eu bat îndărăt drumul de la coridor până la camera lui Eden, întrebându-mă dacă echipele de medici nu au trimis cumva vreun rezultat nou. De parcă mi-ar fi citit gândurile, când ajung în fața ușii lui Eden, văd câțiva laboranți adunați acolo. Discută între ei pe un ton scăzut. Seninătatea pe care am simțit-o în timpul scurtei acțiuni de noapte se risipește.

— Ce s-a întâmplat? îi întreb.

Deja le văd încordarea și simt cum mi se pune un nod în gât.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

De după gluga din plastic transparent, unul dintre laboranți mă lămurește:

— Am primit date de la echipa din Antarctica. Credem c-am reușit să sintetizăm ceva pornind de la sângele fratelui tău, ceva

care aproape că poate să funcționeze pe post de leac. Adică funcționează deja… într-o anume măsură.

Leacul! Un val de energie îmi inundă corpul. Sentimentul de ușurare mă amețește. Nu mă pot abține să nu zâmbesc larg.

— L-ați spus deja Electorului? Funcționează? Putem să începem să-l folosim pe Tess?

— Day, *aproape* că poate să funcționeze ca antidot, mă întrerupe laborantul.

— Cum adică?

— Echipa antarcticană ne-a confirmat bănuielile: cel mai probabil, virusul a suferit o mutație, nu mai e același la care Eden a dezvoltat imunitate. Sau se poate ca, pe parcurs, să-și fi combinat genomul cu un altul. Limfocitele T ale fratelui tău au capacitatea să se modifice în funcție de virusul ăsta agresiv; în mostrele noastre, unul dintre antidoturile pe care le-am dezvoltat pare să funcționeze cât de cât…

— Vorbește pe înțelesul meu, îi tai vorba nerăbdător.

Laborantul se uită la mine enervat, de parcă *eu* aș putea să-l infectez pe *el* cu atitudinea mea.

— Ne lipsește ceva, oftează el exasperat. Ne lipsește un element.

— Cum adică vă lipsește ceva? Ce vă lipsește?

— Undeva, pe parcurs, virusul care a generat molima actuală a suferit o mutație față de virusul original și s-a combinat cu un alt virus. Ca urmare, ceva s-a pierdut pe drum. Noi credem că e posibil ca mutația să fi survenit în Colonii, cu destul de mult timp în urmă. Poate chiar cu luni de zile în urmă.

Vestea mă dărâmă.

— Asta înseamnă că deocamdată leacul nu funcționează?

— Nu doar că nu funcționează deocamdată. Problema e că nu știm dacă vom reuși vreodată să-l facem să funcționeze. Eden nu e Pacientul Zero pentru molima asta.

Laborantul oftează din nou.

— Și dacă nu găsim persoana care a generat mutația și apariția virusului nou, nu știu dacă vom izbuti să producem vreodată leacul.

22. JUNE

Mă trezesc în sunetul unei sirene care vuiește în tot complexul de apartamente. E alarma de raid aerian. Preț de o secundă, sunt înapoi, în Denver, stau într-o cafenea micuță, luminată cu lămpi, în timp ce afară burnițează, și-l ascult pe Day, care-mi spune că e pe moarte. Sunt înapoi, pe străzile inundate de panică și haos, sirena urlă, iar Day și cu mine ne ținem de mână și fugim îngroziți, căutând să ne adăpostim.

Încetul cu încetul, camera mea își recapătă contururile, deși sirena continuă să se vaite. Inima începe să-mi bată cu putere în piept. Sar din pat, mă opresc puțin ca să-l liniștesc pe Ollie, care schelălăie și apoi dau fuga să pornesc monitorul. Știrile zbiară, luându-se la întrecere cu sirena. În partea de jos a ecranului rulează un avertisment groaznic, scris pe fond roșu.

ADĂPOSTIȚI-VĂ.

Citesc știrile.

DIRIJABILE INAMICE SE APROPIE DE GRANIȚELE LOS ANGELES-ULUI

TOȚI SOLDAȚII SĂ SE PREZINTE LA SEDIILE LOCALE

ELECTOR PRIMO VA FACE UN ANUNȚ DE URGENȚĂ

Noi am prevăzut că oficialii din Colonii vor aștepta trei zile înainte să atace Los Angeles-ul. Se pare însă că dușmanul s-a hotărât să se miște mai repede și se pregătește de încheierea perioadei de trei zile în care nu s-a tras niciun foc, ceea ce înseamnă că și noi trebuie să devansăm planurile. Îmi astup urechile din cauza sirenei asurzitoare, dau fuga pe balcon și mă uit în zare. Lumina dimineții e încă slabă, iar cerul înnorat nu îmi oferă o vizibilitate prea bună, dar, chiar și așa, disting niște puncte aliniate deasupra munților californieni, iar punctele acestea sunt inconfundabile. Mi se oprește respirația.

Dirijabile. Din Colonii, din Africa – nu reușesc să-mi dau seama de la distanța asta, dar mi-e limpede că nu sunt republicane. Judecând după poziția și viteza lor, aeronavele vor survola centrul orașului în mai puțin de o oră. Pornesc microfonul și dau fuga la șifonier să-mi arunc niște haine pe mine. Dacă Anden se pregătește să facă un anunț în curând, atunci nu poate fi vorba decât despre cel în care va declara că ne predăm. Or, în cazul ăsta, trebuie să mă alătur lui Day și Patrioților cât de repede pot. Dacă falsa capitulare durează prea mult, riscăm să se transforme într-una reală.

— Unde sunteți? strig la microfon când Day îmi preia apelul.

După glas, îmi dau seama că e la fel de agitat ca și mine. Și la el se aude sunetul sirenei.

— La spital, în camera lui Eden. Vezi dirijabilele?

Mă uit iar la orizont și încep să-mi leg șireturile bocancilor.

— Da. Eu sunt acasă. Ajung repede.

— Uită-te pe cer. Ai grijă de tine. Și grăbește-te, adaugă Day după o clipă de ezitare. Avem o problemă.

Apelul se încheie, iar eu ies pe ușă împreună cu Ollie, care stă lipit de mine. Încep să alerg ca vântul.

Până ajungem la etajul unde se află laboratorul Spitalului Central, în Bank Tower, și suntem duși înăuntru ca să ne întâlnim cu Day, Eden și Patrioții, sirena s-a oprit. Probabil că iarăși s-a oprit curentul în sectorul ăsta, fiindcă în afara principalelor clădiri guvernamentale, precum Bank Tower, peisajul de afară e straniu de întunecat, așa cum apare acum, înghițit aproape pe de-a-ntregul de umbrele umede ale dimineții. De-a lungul holului, monitoarele afișează acum podiumul gol, pe care Anden trebuie să pășească din clipă în clipă, pentru a se adresa în direct națiunii. Ollie stă lipit de mine, gâfâind neliniștit. Întind mâna și-l mângâi de câteva ori, iar el mă recompensează, lingându-mi palma.

Mă întâlnesc cu Day și cu ceilalți în camera lui Eden chiar când Anden apare pe ecran. Eden pare epuizat și doar pe jumătate conștient. Are și acum o perfuzie la braț, dar, în afară de asta, nu mai văd alte tuburi sau fire. Lângă pat, un laborant notează ceva pe o tabletă.

Day și Pascao par să poarte costumele republicane negre destinate misiunilor care presupun mult efort fizic, același gen de costum pe care l-am purtat și eu când trebuia să-l scot pe

Day din Batalla Hall, când am petrecut o noapte întreagă mergând pe acoperișurile clădirilor în căutarea lui Kaede. Amândoi discută cu un laborant și, judecând după expresia de pe chipul lor, veștile nu sunt bune. Aș vrea să le cer detalii, dar Anden a urcat deja pe podium, așa că vorbele mi se opresc în gât, căci cu toții ne îndreptăm atenția spre monitor. Nu se aude nimic altceva decât răsuflarea noastră și vâjâitul îndepărtat, de rău augur, al dirijabilelor care se apropie.

Anden pare stăpân pe el; și, cu toate că e numai cu un an mai în vârstă decât atunci când l-am cunoscut, gravitatea expresiei de pe chipul lui îl face să pară mai matur decât e în realitate. Doar ușoara tensiune a maxilarului indică o fărâmă din adevăratele lui emoții. E îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, cu epoleți argintii pe umeri și o insignă de aur, cu simbolul Republicii, prinsă aproape de gulerul hainei militare. În spatele lui sunt două steaguri: unul e cel al Republicii, iar al doilea e alb, lipsit de orice pată de culoare. Înghit cu noduri. E un steag pe care îl știu bine din școală, dar pe care nu l-am văzut folosit niciodată. Cu toții suntem conștienți că asta trebuia să urmeze, noi suntem cei care am pus la cale planul și *știm* că nu e decât o mascaradă; dar chiar și așa, nu-mi pot reprima un sentiment profund și întunecat de suferință și ratare. E ca și cum ne-am preda cu adevărat țara în mâinile altcuiva.

— Soldați ai Republicii, li se adresează Anden celor care îl înconjoară la baza militară.

Ca întotdeauna, vocea îi e totodată blândă și impunătoare, potolită, dar fermă.

— Azi, vin în fața voastră cu inima grea ca să vă transmit următorul mesaj. Aceleași cuvinte le-am transmis deja Cancelarului Coloniilor.

Electorul face o pauză, ca și cum și-ar aduna puterile. Nu pot decât să-mi închipui cât de greu trebuie să-i fie să mimeze un asemenea discurs. Mult mai greu decât mi-e mie să-l ascult.

— Republica s-a predat, în mod oficial, în fața Coloniilor.

Tăcere. Baza militară care, cu doar câteva minute în urmă, era un haos cotropit de zgomote, a încremenit brusc: soldații au înlemnit, ascultând cuvintele Electorului și nevenindu-le să-și creadă urechilor.

— De acum vom înceta orice activitate militară împotriva Coloniilor, continuă Anden, iar în cursul zilei de mâine ne vom

întâlni cu principalele oficialități din Colonii pentru a decide termenii oficiali ai capitulării.

Urmează o pauză. Anden așteaptă ca întreaga bază să înțeleagă gravitatea momentului.

— Soldați, vom continua să vă ținem la curent cu noile informații privitoare la această situație.

Și aici transmisiunea se încheie. Anden nu și-a terminat discursul cu „Trăiască Republica”. Mă străbate un fior ca de gheață când văd că pe monitoare apare o imagine nu cu steagul Republicii, ci cu cel al Coloniilor.

Capitularea pare convingătoare, Anden se descurcă de minune. Sper doar că antarcticanii se vor ține de cuvânt. Sper că ne vor trimite curând ajutoare.

— Day, nu avem mult timp la dispoziție să pregătim bazele pentru detonare, murmură Pascao când anunțul lui Anden se încheie.

Cei trei soldați republicani care sunt cu noi poartă și ei costume speciale și sunt gata să-i călăuzească pe Patrioți în locurile unde trebuie plasate bombele în cadrul bazelor aeriene.

— Trebuie să mai câștigi timp. Se aude că, în câteva ore, armata Coloniilor va începe să-și andocheze dirijabilele în bazele noastre.

Day încuviințează din cap. În timp ce Pascao se întoarce să le dea niște ordine soldaților, Day își îndreaptă privirea spre mine. În ochii lui văd o tușă pronunțată de teamă, care îmi strânge stomacul.

— Ceva nu merge cu leacul, așa-i? îl întreb. Cum se simte Eden?

Day oftează, trecându-și o mână prin păr, și se uită la fratele lui.

— Rezistă.

— Dar...?

— Dar problema e că nu Eden e Pacientul Zero. Mi-au zis că lipsește ceva din sângele lui.

Îl privesc pe băiețelul fragil pierdut în patul de spital. Eden nu e Pacientul Zero?

— Dar ce anume? Ce lipsește?

— Mi-ar fi mai ușor să-ți arăt decât să încerc să-ți explic. Hai cu mine. Trebuie anunțat și Anden. Ce sens are să mai capitulăm dacă nu primim ajutor de la Antarctica?

Day mă scoate din cameră și mă conduce de-a lungul culoarului. O vreme, mergem împreună într-o tăcere încordată. Într-un sfârșit, ne oprim în fața unei uși pe care nu scrie nimic. Day o deschide.

Pășim într-o încăpere plină de computere. Un laborant care monitorizează ecranele se ridică atunci când ne vede și ne cheamă la el.

— Să-i explic și domnișoarei Iparis?

— Da, spune-mi ce se întâmplă, îi răspund.

Omul se așază în fața unui computer și, timp de câteva minute, încarcă niște imagini pe un ecran. Când, în sfârșit, încheie treaba, văd două lamele de comparație, poziționate una lângă cealaltă. Bănuiesc că pe ele sunt niște celule. Mă uit la ele cu atenție.

Laborantul mi-o indică pe cea din stânga. Pe ea sunt niște serii de particule mici, poligonale, grupate în jurul unei celule centrale, de mari dimensiuni. Zeci de tubulețe unesc particulele de celulă.

— Asta, îmi spune laborantul, încercuind cu degetul celula cea mare, este o simulare a unei celule infectate, pe care încercăm s-o țintim. Celula are o nuanță roșiatică, indicând că virușii s-au instalat în interior. Dacă nu intervine niciun leac, celula explodează și moare. Bun. Acum vedeți particulele astea micuțe dimprejurul ei? Ele sunt simulări ale particulelor din leacul de care avem nevoie. Se lipesc de peretele celulei infectate.

Omul bate cu degetul de două ori acolo unde se află celula cea mare și pe ecran începe să ruleze o animație care-mi arată cum se atașează particulele de celulă; într-un final, celula se micșorează și-și schimbă culoarea.

— Ele salvează celula, care nu mai explodează.

Privirea mea se mută către lamela din dreapta, care are, la rândul ei, o celulă infectată, înconjurată de particule mici. De data asta, nu văd niciun tubuleț prin care particulele să se atașeze la celulă.

— Asta e ceea ce se întâmplă *în realitate,* îmi explică laborantul. Antidotului îi lipsește ceva, particulele nu se pot atașa de receptorii celulei. Dacă nu dezvoltăm elementul ăsta lipsă, medicamentul nu poate să acționeze. Celula nu poate să intre în contact direct cu particulele și moare.

Îmi încrucișez brațele și mă uit înnegurată la Day, care-mi răspunde cu aceeași expresie și ridică din umeri neajutorat.

— Cum putem să obținem elementul lipsă?

— Tocmai asta e problema. Noi bănuim că elementul ăsta care realizează atașarea n-a făcut parte din virusul original. Cu alte cuvinte, cineva a modificat virusul intenționat. Când etichetăm celula, vedem urmele markerului pe ea.

Laborantul îmi indică niște puncte mici, strălucitoare, risipite pe suprafața celulei.

— Asta s-ar putea să însemne, domnișoară Iparis, că oamenii de știință din Colonii au modificat virusul. În Republică nu există documente care să arate că s-a lucrat asupra acestui virus în maniera asta.

— Stai puțin, îl întrerupe Day. Eu n-am știut asta. Vrei să spui că medicii din Colonii *au creat* molima asta?

Laborantul îi aruncă o privire mohorâtă și se întoarce spre ecran.

— E posibil. Uitați însă ce e curios. Credem că elementul ăsta adițional – cel care realizează atașarea – provine, de fapt, din Republică. Există un virus similar care a apărut într-un orășel din Colorado. Însă trasorul chimic ne spune că virusul modificat provine din Tribune City, care e un oraș de pe linia frontului, de pe teritoriul Coloniilor. Deci virusul lui Eden a intrat cumva în contact cu altceva în Tribune City.

În sfârșit, acum îmi dau seama cum se aranjează piesele de puzzle. Mă albesc la față. Tribune City: orașul unde am nimerit eu și Day când am fugit în Colonii. Îmi amintesc cum m-am îmbolnăvit în perioada arestului din Republică, cât de rău mi-a fost și ce temperatură mare am avut când Day m-a dus prin tunelul subteran din Lamar tocmai până pe teritoriul Coloniilor. Am stat o noapte într-un spital din Colonii. Medicii de acolo mi-au injectat ceva, dar niciodată nu m-am gândit că se poate să fi avut și alte intenții cu mine. Oare am făcut parte dintr-un experiment fără să-mi fi dat seama? Eu sunt oare cea care are în sânge elementul lipsă din puzzle?

— Eu sunt, șoptesc, întrerupându-l pe laborant.

Și el, și Day îmi aruncă priviri surprinse.

— Ce vreți să spuneți? mă întreabă medicul.

Day însă tace. Văd pe chipul lui că a înțeles.

— Repet: eu sunt.

Lucruri îmi sunt atât de clare, încât abia mai pot să respir.

— Eu am fost în Tribune City acum opt luni. M-am îmbolnăvit cât am stat în arest în Colorado. Dacă virusul nou despre care vorbești a apărut inițial în Republică și apoi s-a întors din Tribune City, orașul din Colonii, atunci e posibil ca soluția problemei să fiu *eu.*

23. DAY

Teoria lui June schimbă totul.

Imediat, June se alătură echipei medicale, într-o altă cameră a spitalului, unde e conectată la mai multe tuburi și fire și i se ia o mostră din măduva spinării. I se fac mai multe radiografii, în urma cărora i se face rău. Aceleași radiografii care i s-au făcut și lui Eden. Aș vrea să pot să rămân aici. Din fericire, testele lui Eden s-au încheiat, dar riscul s-a mutat la June, iar în clipa asta nu vreau nimic altceva decât să stau aici și să mă asigur că totul merge bine.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, îmi spun singur înfuriat, „dacă stai aici, n-o să ajuți cu nimic”. Însă când, într-un sfârșit, Pascao mă împinge să ieșim pe ușă și apoi din spital, ca să ne alăturăm celorlalți, nu mă pot abține să nu arunc o privire în urmă.

Dacă elementul lipsă se găsește în sângele lui June, atunci mai avem o șansă. Putem să punem capăt molimei. Putem să-i salvăm pe toți. *Putem s-o salvăm pe June.*

În timp ce luăm un tren de la spital către bazele aeriene din Batalla, cu mai mulți soldați republicani după noi, grijile astea mi se adună în suflet până simt că nu mai am stare. Pascao îmi sesizează neliniștea și zâmbește.

— Ai mai fost vreodată la bazele astea? Parcă-mi amintesc c-ai făcut niscaiva cascadorii și pe-acolo.

Cuvintele lui îmi trezesc o amintire. Când am împlinit paisprezece ani, am pătruns ilegal în două dirijabile republicane, care erau pregătite să plece în misiune. Am intrat – cam la fel cum am procedat și cu Patrioții, în Vegas – strecurându-mă prin sistemul de ventilație, pentru ca apoi să parcurg nedetectat întreaga aeronavă, croindu-mi drum prin nesfârșitele tuburi de aerisire. Pe atunci însă, eram mai subțire și mai mic, așa că n-am avut nicio problemă să mă strecor prin miriadele de tuneluri. Odată ajuns înăuntru, am furat din bucătării câte conserve de mâncare am putut și am pus foc în camera motoarelor, ceea ce a provocat suficiente pagube ca aeronavele să nu mai poată fi folosite de Republică ani de zile sau poate niciodată. Tocmai

isprava asta a fost cea care m-a plasat, pentru prima dată, pe lista celor mai căutați infractori din Republică. N-am făcut o treabă rea, dacă pot să spun așa.

Acum rememorez episodul, gândindu-mă la topografia bazelor. În afară de câteva baze aeriene din sectorul Batalla, principalele patru baze navale din LA ocupă o fâșie de teren subțire de-a lungul coastei de vest, o fâșie de teren poziționată între uriașul nostru lac și oceanul Pacific. Acolo stau navele noastre de război, în mare parte nefolosite. Dar motivul pentru care eu și Patrioții ne îndreptăm acum spre ele este că toate docurile aeriene din LA se află tot acolo. Și acolo își va andoca armata Coloniilor dirijabilele dacă – de fapt, *când* – vor încerca să ocupe orașul în urma capitulării.

E a treia și ultima zi din armistițiul promis de Colonii. În timp ce trenul gonește prin sectoare, văd civili strânși în jurul JumboTron-urilor pe care anunțul lui Anden cu privire la predarea țării rulează în buclă. Cei mai mulți par șocați, se sprijină unii de alții. Alții sunt furioși, aruncă în ecrane cu pantofi, răngi și pietre și îl acuză în gura mare pe Elector de trădare. Foarte bine. Păstrați-vă furia, folosiți-o împotriva Coloniilor. Și eu vă trebui să-mi joc rolul curând.

— În regulă, copii! Ascultați-mă, spune Pascao când trenul se apropie de podurile care fac legătura cu bazele navale.

Întinde palmele deschise ca să ne arate o serie de mecanisme metalice, de mici dimensiuni.

— Țineți minte: șase pe fiecare doc.

Ne indică apoi un declanșator mic și roșu, aflat chiar în centrul fiecărui mecanism.

— Vrem explozii curate, pe un perimetru controlat, iar soldații ne vor arăta care sunt cele mai bune locuri în care să montăm chestiile astea. Dacă facem treaba corect, vom putea să avariem orice dirijabil colonial care ne folosește docurile, iar o aeronavă cu puntea de aterizare distrusă devine inutilă. Da? râde el. În același timp, haideți să nu facem praf docurile chiar *de tot.* Deci *șase* chestii din astea pentru fiecare doc.

Îmi întorc capul și mă uit iar pe fereastră. Se zărește deja prima bază navală. Mai multe piramide enorme (bazele de aterizare) se înșiră întunecate și impozante. Instantaneu, îmi aduc aminte de prima dată când am văzut așa ceva, în Vegas. Simt cum mi se strânge stomacul. Dacă planul eșuează, dacă nu

putem să le ținem piept Coloniilor și dacă Antarctica nu vine să ne salveze, dacă June *nu e* persoana de care avem nevoie ca să producem leacul, ce-o să se întâmple cu noi? Ce-o să se întâmple când Coloniile vor pune, în sfârșit, mâna pe Anden, pe June sau pe mine? Încerc să-mi alung imaginile astea din minte. Nu am timp să-mi fac astfel de griji. Planul o să funcționeze sau nu. Deja ne-am ales drumul.

Când ajungem la primul doc de aterizare de la Naval Base One, am suficientă vizibilitate asupra orașului ca să remarc punctulețele întunecate de pe cer. Trupele Coloniilor – dirijabile, avioane cu reacție, ce-or fi ele – stau în așteptare nu departe de periferiile Los Angeles-ului, pregătindu-se de atac. Un vâjâit înfundat și monoton umple aerul; e probabil zumzetul aeronavelor, de care suntem tot mai aproape. Ridic privirea spre JumboTron-urile înșirate de-a lungul străzilor. Anunțul lui Anden rulează în continuare, acompaniat de avertismentul de un roșu strălucitor, „Adăpostiți-vă”, care curge în buclă în partea de jos a fiecărui ecran.

Patru soldați republicani ni se alătură când coborâm în grabă din jeep și pătrundem în baza-piramidă. Mă țin după ei, căci băieții ne ghidează spre lifturile care ne duc spre impunătorul plafon interior al bazei, acolo unde dirijabilele andochează și de unde decolează. De jur-împrejurul nostru se aude zgomotul asurzitor al bocancilor de soldați. Oamenii se îndreaptă în grabă spre posturile lor, se pregătesc să decoleze și să lupte împotriva Coloniilor. Mă întreb câte trupe a fost Anden forțat să trimită în Denver și Vegas pentru întărirea frontului. Nu pot decât să sper că aici au rămas destule ca să ne apere și pe noi.

„Aici nu suntem în Vegas”, îmi reamintesc singur, încercând să nu mă gândesc la momentul când m-am lăsat arestat. Dar manevra nu mă ajută. După ce urcăm cu lifturile până la plafonul bazei și ne cățărăm pe o scară care ne duce în vârful descoperit al piramidei, inima începe să-mi bată nebunește, și nu doar din cauza efortului fizic. Ei, asta chiar îmi trezește amintiri din perioada în care am început să colaborez cu Patrioții. Nu mă pot împiedica să studiez țevile de metal care se întretaie în burta bazei, toate acele elemente micuțe care se îmbucă unele cu altele și ancorează dirijabilul odată ce a aterizat. Costumul negru pe care îl port e ușor ca aerul. A venit momentul să plantăm niște bombe.

— Vedeți grinzile alea? ne întreabă pe mine și pe Pascao un căpitan republican, arătându-ne în umbra plafonului una, două, trei scobituri, care par deosebit de dificil de atins. Avarii maxime la aeronavă, avarii minime la doc. Am vrea să vă cățărați în aceste trei locuri în toate bazele. Am putea ajunge și noi la ele dacă ne-am instala macaralele, dar nu avem timp.

Omul face o pauză și surâde căznit. Majoritatea soldaților ăstora, obișnuiți cum sunt să facă totul ca la carte, tot nu se simt în largul lor să colaboreze cu noi.

— Ei, continuă căpitanul după o pauză stânjenitoare, credeți că reușiți să ajungeți acolo? Sunteți suficient de rapizi?

Îmi vine să mă răstesc la el, să-i spun că a uitat ce reputație am, însă Pascao mă oprește cu un hohot de râs zgomotos.

— Nu prea aveți încredere în noi, așa-i? îi zice căpitanului și-l înghiontește jucăuș cu cotul în coaste, după care râde iar când vede cum se îmbujorează individul.

— Foarte bine, îi răspunde țeapăn militarul, după care pleacă împreună cu ceilalți Patrioți și cu membrii patrulei lui. Grăbiți-vă! Nu avem mult timp la dispoziție.

Omul ne lasă să ne vedem de treabă și începe să le arate celorlalți unde trebuie amplasate bombele.

După plecarea lui, Pascao renunță la zâmbetul lui larg și își îndreaptă toată atenția asupra scobiturilor pe care ni le-a arătat căpitanul.

— Nu e ușor de ajuns la ele, murmură Alergătorul. Ești sigur că te simți în stare? Ai destulă putere, acum că ești pe moarte și așa mai departe?

Îi arunc o privire nimicitoare și pornesc, la rândul meu, să studiez scobiturile. Îmi îndoi genunchii și coatele ca să-mi dau seama câtă putere am. Pascao e puțin mai înalt decât mine, așa că el se poate ocupa mai bine de primele două scobituri, însă a treia are o deschizătură atât de îngustă, încât numai eu pot ajunge la ea. Îmi dau seama imediat și motivul pentru care militarul ne-a indicat locul ăsta. Chiar dacă nu am amplasa șase bombe pe latura asta a bazei, probabil că tot am reuși să stricăm orice dirijabil cu o singură bombă plantată aici. Îi arăt scobitura lui Pascao.

— Mă ocup eu de asta, îl anunț.

— Ești sigur? face el, studiind-o cu ochi mijiți. Nu vreau să cazi și să mori chiar de la prima bază.

Cuvintele lui îmi aduc un zâmbet sarcastic pe buze.

— Chiar n-ai niciun pic de încredere în mine?

Pascao surâde.

— Doar puțină.

Ne apucăm de treabă. Dintr-un salt, ajung de la baza scărilor pe cea mai apropiată grindă, după care încep să-mi croiesc cu ușurință drum prin labirintul de metal. Am o senzație de déjà-vu. Îmi ia ceva timp să mă acomodez cu arcurile costumului, dar, după câteva salturi, începe să-mi placă. Îmi dau viteză arcurile astea. Cu ajutorul lor, sunt foarte rapid. În doar zece minute, am parcurs un sfert din plafonul bazei, iar acum sunt la o azvârlitură de băț de scobitură. Șiroaie subțiri de sudoare mi se preling pe gât, iar tâmplele îmi zvâcnesc din cauza obișnuitei migrene. Dedesubt, soldații se opresc să ne privească, deși cronometrele din bază continuă să ruleze anunțul de capitulare. Oamenii ăștia habar n-au ce facem eu și Pascao.

Mă opresc o clipă înaintea saltului final, cât să îmi iau avânt. Aterizez drept în scobitură și mă strecor mai adânc. Imediat, scot bomba miniaturală, deschid capacul și o lipesc bine de perete. Din cauza migrenei, mă ia cu amețeală, dar mă străduiesc să îmi revin.

Gata.

Mă las ușurel înapoi pe grinzi. Când sar la loc pe buza scării, inima îmi bubuie în piept de adrenalină. Îl văd pe Pascao cățărat pe grinzi și-i fac semn că totul a mers bine.

„Asta e partea ușoară”, îmi reamintesc singur, iar încântarea mea face loc unei anxietăți de rău augur. Partea dificilă va fi să-i livrez o minciună convingătoare Cancelarului.

Ne încheiem misiunea la prima bază și trecem la următoarea. Când am terminat și cu a patra, simt că puterile încep să mă lase. Dacă aș fi fost complet sănătos, costumul ăsta m-ar fi făcut aproape de neoprit. Acum însă, chiar și cu ajutorul lui, mă dor mușchii și respir cu dificultate. Soldații mă conduc într-o încăpere din cadrul bazei și mă pregătesc pentru apelul către Cancelar și pentru anunțul pe care trebuie să-l fac. În sinea mea, sunt ușurat că am terminat cu escaladările.

— Și dacă nu te crede Cancelarul? mă întreabă Pascao după ce soldații au ieșit din cameră. Să nu te superi pe mine, gagicule, dar nu ai reputație de om de cuvânt.

— Nu i-am promis nimic Cancelarului, îi răspund. Oricum, o să vadă că anunțul e transmis în toată Republica. O să creadă că toată lumea din țară mă vede trecând în tabăra Coloniilor. Trucul n-o să țină mult. Dar o să mai câștigăm timp.

În sinea mea, mă rog să găsim leacul înainte ca oficialii din Colonii să-și dea seama ce facem.

Pascao întoarce capul și se uită pe fereastră. Dincolo de geam, soldații republicani plasează ultimele bombe pe plafonul bazei. Dacă planul eșuează sau dacă oficialii din Colonii își dau seama că, de fapt, nu ne-am predat, iar noi nu mai avem vreme să facem nimic, atunci probabil că s-a zis cu noi.

— Ar cam fi cazul să-l suni pe Cancelar, murmură Pascao.

Alergătorul încuie ușa, găsește un scaun și îl trage într-un colț. Ia loc și se pregătește să aștepte împreună cu mine.

Mâinile îmi tremură când deschid microfonul și-l apelez pe Cancelarul Coloniilor. Preț de o clipă, nu aud decât paraziți. Pe undeva, sper că sistemul nu va găsi numele care m-a apelat anterior, sper că nu voi avea cum să iau contact cu liderul taberei inamice. Dar paraziții dispar, conexiunea se limpezește și aud declicul de conectare. Mă prezint.

— Sunt Day. Azi e ultima zi a armistițiului promis. Corect? Am răspunsul la solicitarea dumitale.

Câteva secunde se târăsc cu încetinitorul. Apoi, de la celălalt capăt, aud vocea răspicată și pragmatică pe care o recunosc.

— Domnule Wing, îmi spune Cancelarul, politicos și amabil ca întotdeauna. Ești punctual. Mă bucur foarte tare să te aud.

— Sunt convins că ai văzut deja anunțul Electorului, îi răspund, ignorându-i vorbele de curtoazie.

— Într-adevăr, îmi răspunde el.

În fundal, aud foșnet de hârtii.

— Iar acum, datorită apelului tău, ziua pare plină de surprize plăcute. Chiar mă întrebam când ne vei contacta. Spune-mi, Daniel, te-ai gândit la propunerea mea?

Din celălalt capăt al camerei, ochii spălăciți ai lui Pascao sunt ațintiți asupra mea. Alergătorul nu poate auzi discuția, dar îmi citește încordarea pe chip.

— Da, îi răspund Cancelarului după o clipă de tăcere.

Trebuie să par sincer, să dau impresia că accept cu o strângere de inimă, nu? Mă întreb dacă June ar fi de acord cu strategia asta.

— Și ce ai decis? Nu uita că hotărârea îți aparține în totalitate. Nu vreau să te forțez să faci nimic din ce nu vrei să faci.

Da. Nu trebuie să fac nimic din ce nu vreau, doar să stau ca fraierul și să mă uit cum îi distrugi pe toți cei la care țin.

— O s-o fac.

O nouă pauză.

— Republica s-a predat deja. Oamenii nu se bucură de prezența voastră, dar nu vreau să pățească nimic. Vreau să nu pățească *nimeni* nimic.

Știu că nu e nevoie să pronunț numele lui June pentru ca individul să priceapă la ce mă refer.

— O să fac un anunț care o să fie transmis în tot orașul. Datorită Patrioților, am acces la toate JumboTron-urile. Și la scurt timp după aceea, anunțul o să apară pe monitoarele din toată Republica.

Ca să fac minciuna mai credibilă, introduc în discurs o notă de impertinență.

— E de-ajuns pentru tine ca să-ți ții labele nenorocite departe de June?

Cancelarul bate din palme.

— Desigur. Dacă ești dispus să devii... purtătorul nostru de cuvânt, ca să zic așa, atunci te asigur că domnișoara Iparis va fi scutită de judecata și de execuțiile care vin la pachet cu răsturnarea conducerii unei țări.

Vorbele lui îmi dau fiori. Îmi amintesc că, dacă eșuăm, ceea ce urmează să fac nu-i va salva viața lui Anden. De fapt, dacă eșuăm, Cancelarul probabil că o să-și dea seama că eu sunt în spatele întregului plan și, cu asta, șansele de supraviețuire ale lui June... și probabil ale lui Eden... vor fi nule. Îmi dreg glasul. În partea cealaltă a camerei, chipul lui Pascao e împietrit de încordare.

— Și fratele meu?

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru fratele tău. Așa cum ți-am spus și înainte, nu sunt un tiran. N-o să-l leg de niște mașinării medicale și n-o să pompez în el chimicale și otrăvuri. N-o să fac experimente pe el. Voi doi o să duceți o viață confortabilă și sigură, lipsită de pericole și de griji. Asta pot să ți-o garantez.

Cancelarul își schimbă vocea, luându-și ceea ce lui probabil că i se pare un ton liniștitor și blând.

— Îmi dau seama din glasul tău că nu ești fericit. Însă eu nu fac nimic altceva decât ce este necesar. Dacă Electorul tău m-ar lua prizonier, nu ar ezita să mă execute. Așa merg lucrurile pe lumea asta. Daniel, nu sunt un om crud. Ține minte că noi, Coloniile, *nu* suntem răspunzătoare pentru viața plină de suferință pe care ai dus-o.

— Nu-mi spune Daniel, îi cer eu calm, dar apăsat.

Nu sunt Daniel pentru nimeni din afara familiei. Sunt Day. Pur și simplu.

— Îmi cer scuze.

Tipul dă impresia că-i pare sincer rău.

— Sper că înțelegi ce spun, Day.

Preț de o clipă, nu zic nimic. Chiar și acum, încă mai simt dorința de a lupta împotriva Republicii. Toate gândurile mele întunecate și toate amintirile mă îndeamnă să întorc spatele acestei țări, s-o las să se facă praf. Cancelarul mă citește mai bine decât am crezut. O viață întreagă de suferință nu e ușor de șters cu buretele. Ca și când June ar simți vraja periculoasă a cuvintelor Cancelarului, îi aud vocea întrerupându-mi firul gândurilor, șoptindu-mi ceva. Închid ochii și mă agăț de ea, îmi trag energie de la ea.

— Spune-mi când vrei să fac anunțul, zic după o vreme. Totul e pregătit. Să terminăm odată cu povestea asta.

— Minunat!

Cancelarul își drege glasul și redevine brusc pragmatic.

— Cu cât mai repede, cu-atât mai bine. Eu voi ateriza, împreună cu trupele mele, la bazele navale de la marginea Los Angeles-ului la începutul după-amiezii. Hai să aranjăm să le vorbești oamenilor atunci. Ești de acord?

— Da.

— Și încă un detaliu, adaugă Cancelarul chiar când sunt pe punctul de a încheia apelul.

Mă crispez, gata să închid microfonul.

— Să nu uit cumva.

— Ce anume?

— Vreau să faci anunțul de pe puntea dirijabilului meu.

Surprins, mă uit la Pascao, care, deși habar n-are ce mi-a spus Cancelarul, se încruntă când mă vede albindu-mă la față. De pe puntea aeronavei lui? Normal. Cum de am crezut că-l vom putea duce de nas așa de ușor? Cancelarul e precaut. Dacă se

întâmplă ceva în timpul anunțului, mă are în mână. Dacă fac un anunț în care spun orice altceva în afară de faptul că oamenii din Republică trebuie să se plece în fața Coloniilor, individul poate să mă ucidă chiar acolo, pe puntea dirijabilului, înconjurat de oamenii lui.

Când Cancelarul mi se adresează din nou, îi simt satisfacția în glas. Știe exact ce face.

— Cuvintele tale vor avea mai multă greutate dacă sunt rostite direct de pe o navă a Coloniilor. Nu ești de acord? zice el, bătând din nou din palme. Te așteptăm la Naval Base One peste câteva ore. De-abia aștept să te cunosc personal, Day.

24. JUNE

Revelația cu privire la legătura mea cu molima cea nouă îmi schimbă toate planurile.

În loc să ies pe teren cu Patrioții și să-l ajut pe Day la montarea bombelor din bazele aeriene, rămân la spital, permițând echipelor medicale să mă conecteze la diferite aparte și să-mi facă o serie de analize. Pumnalele și pistolul se odihnesc pe o comodă din apropiere, ca să nu se încurce printre fire. Îmi păstrez un singur cuțit, ascuns în carâmbul bocancului. Eden stă în patul de lângă mine. Are pielea de o paloare bolnăvicioasă. După mai multe ore de teste, a început să mi se facă greață.

— În prima zi e cel mai greu, îmi spune Eden cu un surâs încurajator.

Vorbește greoi, probabil din cauza medicamentelor pe care i le-au administrat doctorii ca să-l ajute să doarmă.

— După aceea e mai ușor.

Băiețelul se apleacă și mă bate ușor cu palma pe mână. Compasiunea lui inocentă mă înduioșează. Probabil așa era și Day în copilărie.

— Mulțumesc, îi răspund.

Nu-mi rostesc cu voce tare și restul gândurilor, dar nu-mi vine să cred că un copil de vârsta lui Eden a putut să tolereze genul ăsta de teste zile întregi la rând. Dacă aș fi știut cum e, aș fi făcut ceea ce a vrut Day inițial: aș fi refuzat solicitarea lui Anden din capul locului.

— Ce se întâmplă dacă doctorii descoperă că tu ești sursa? mă întreabă Eden după o vreme.

Pleoapele au început să i se lase grele, iar vorbele îi ies împleticite.

Chiar așa: ce se întâmplă? Avem leacul. Putem să ne prezentăm rezultatele Antarcticii, putem să le dovedim că dușmanul s-a folosit în mod deliberat de virusul ăsta. Putem să le aducem situația la cunoștință Națiunilor Unite și să obligăm Coloniile să se retragă. Porturile s-ar redeschide.

— Antarcticanii au promis că ne trimit ajutoare, mă hotărăsc să-i spun lui Eden. S-ar putea să câștigăm războiul. Sper.

— Dar Coloniile sunt deja aici.

Băiețelul se uită spre ferestre, pe unde se vede că dirijabilele inamice brăzdează acum cerul. Unele au andocat deja în bazele noastre, altele plutesc amenințătoare deasupra orașului. O umbră proiectată asupra clădirii în care ne aflăm, Bank Tower, îmi spune că una dintre aeronave se află chiar în clipa asta deasupra noastră.

— Dacă Daniel eșuează? șoptește copilul, luptându-se cu somnul.

— Trebuie să avem grijă cum acționăm.

Însă cuvintele lui Eden mă fac și pe mine să privesc cu luare-aminte către oraș. Dacă Day eșuează? Când a plecat, mi-a zis că o să ne contacteze înainte să facă anunțul către popor. Acum, dat fiind că dirijabilele Coloniilor sunt atât de aproape, mă copleșește frustrarea la gândul că nu pot să fiu și eu cu ei acolo, afară, pe teren. Dacă soldații Coloniilor își dau seama că bazele sunt pline de bombe? Dacă Day și Patrioții nu se mai întorc?

Mai trece o oră. Eden doarme profund, dar eu stau trează și încerc să scap de senzația de vomă care mă inundă în valuri succesive. Țin ochii închiși. Ceea ce mi se pare că mă ajută.

Trebuie să fi ațipit, pentru că mă trezesc brusc la auzul unei uși care se deschide. În sfârșit, laboranții s-au întors.

— Domnișoară Iparis, îmi spune unul dintre ei, aranjându-și ecusonul pe care scrie MIKHAEL. Compatibilitatea nu e perfectă, dar e foarte bună, suficient de bună ca să reușim să dezvoltăm o soluție. Chiar acum testăm antidotul pe Tess, adaugă el, fără să își poată reține un zâmbet. Dumneavoastră aveați elementul lipsă. Era chiar sub nasul nostru.

Îl fixez pe laborant cu privirea, fără să scot un cuvânt. „Putem să le trimitem rezultatele celor din Antarctica” – ăsta e primul gând care îmi trece prin minte. „Putem să le cerem să ne ajute. Putem să oprim răspândirea molimei. Avem o șansă împotriva Coloniilor”.

Colegii lui Mikhael încep să mă deconecteze de la multitudinea de fire și apoi mă ajută să mă ridic. Simt că am destulă putere să mă țin pe picioare, dar camera tot se învârte cu mine. Nu-mi dau seama dacă lipsa de echilibru îmi vine de la

efectele secundare ale testelor sau de la gândul că planul nostru s-ar putea să fi funcționat.

— Vreau s-o văd pe Tess, le spun când pornim spre ușă. Cât de repede începe să-și facă efectul antidotul?

— Nu știm sigur, recunoaște Mikhael când ieșim pe un hol lung. Dar simulările noastre sunt corecte și am lucrat și pe câteva culturi de laborator cu celule infectate. Ar trebui ca starea lui Tess să se îmbunătățească foarte curând.

Ne oprim în fața ferestrelor înalte de la camera lui Tess. Fata zace într-o stare de somnolență delirantă. De jur-împrejurul ei sunt tehnicieni care se învârt de colo colo în costume de protecție, monitoare care-i indică semnele vitale, tabele și grafice proiectate pe pereți. Studiez chipul lui Tess, căutând un indiciu că și-a recăpătat cunoștința, dar nu îl găsesc.

În cască aud paraziți. Am un apel. Mă încrunt, îmi lipesc palma de ureche și pornesc microfonul. O secundă mai târziu, aud vocea lui Day.

— Ești bine?

E primul lui gând. Ceea ce e absolut normal pentru el. Pe linie sunt atât de mulți paraziți, încât abia înțeleg ce-mi spune.

— Sunt bine, îi răspund, sperând că mă aude. Day, ascultă-mă, am găsit leacul.

Niciun răspuns, doar paraziți. Mulți și fără întrerupere.

— Day? repet la microfon.

De la celălalt capăt aud niște pocnituri, ceva care-mi arată disperarea lui Day de a vorbi cu mine. Însă nu reușesc să stabilesc o conexiune mai bună. Ciudat. De obicei, recepția pe benzile militare e perfectă. E ca și cum ceva ar bloca toate frecvențele.

— Day? încerc din nou.

În sfârșit, îi prind iar vocea. În ea regăsesc o tensiune care-mi aduce aminte de momentul când Day a ales să plece de lângă mine, cu atât de multe luni în urmă. Un râu de groază începe să-mi curgă prin vene.

— Transmit… anunțul de la bordul unui dirijabil al Coloniilor … larul nu vrea altfel…

De la bordul unui dirijabil al Coloniilor? În cazul ăsta, Cancelarul are toate cărțile în mână! Dacă Day ar face o manevră bruscă sau ar anunța ceva care să contravină

acordului cu Coloniile, Cancelarul poate să-l aresteze sau să-l omoare pe loc.

— Nu face asta, îi șoptesc. Nu trebuie să te duci acolo. Am găsit leacul, piesa lipsă din puzzle era la mine.

— … June?

Asta e tot ce aud. Apoi doar paraziți. Mai încerc de două ori să restabilesc legătura, după care, frustrată, închid microfonul. Lângă mine, văd că și laborantul se chinuiește în van să apeleze pe cineva.

După care îmi aduc aminte de umbra proiectată pe clădirea în care ne aflăm. Frustrarea mi se risipește imediat, dar e înlocuită de valuri de teroare. Am înțeles ce se întâmplă. Nu se poate. Coloniile. Ne blochează frecvențele. Au preluat controlul asupra lor. N-am crezut c-o să se miște așa de repede. Dau fuga la fereastra de unde se vede tot Los Angeles-ul și ridic ochii spre cer. Văd dirijabilul enorm al Coloniilor care plutește deasupra noastră. Când privesc mai cu atenție, observ că avioane de mici dimensiuni decolează de pe puntea lui și coboară în cercuri.

Mikhael mi se alătură.

— Nu putem să luăm legătura cu Electorul, mă anunță el. Se pare că toate frecvențele sunt bruiate.

Oare toate astea se întâmplă ca pregătire pentru anunțul lui Day? *Day are probleme. Sunt convinsă de asta.*

Chiar în clipa când gândul ăsta îmi răsare în minte, ușa din capătul holului se deschide. Înăuntru pătrund cinci soldați, mărșăluind și cu armele ridicate. Într-o fracțiune de secundă, îmi dau seama că nu sunt soldați republicani: sunt militari ai Coloniilor, cu uniformele lor bleumarin și stele aurii. Panica mă invadează din cap până-n picioare. Instinctiv, pornesc spre camera lui Eden, dar soldații mă văd. Liderul lor își flutură arma spre mine. Mâna îmi fuge spre pistolul prins la centură, dar îmi amintesc că toate armele mele (cu excepția cuțitului din bocanc) zac inutile în rezerva lui Eden.

— Odată cu capitularea Republicii, îmi zice individul pe un ton politicos, toate frâiele puterii au fost transferate oficialităților din Colonii. Sunt comandantul tău și-ți ordon să stai deoparte și să ne lași să trecem. Trebuie să facem o verificare completă.

Mikhael ridică brațele și se supune. Soldații se apropie. În minte mi se învălmășesc amintiri despre lecțiile din perioada petrecută la Drake, o serie de manevre pe care le recapitulez cu

viteza luminii. Cântăresc cu atenție situația. O echipă mică, trimisă aici să îndeplinească o sarcină particulară. Probabil că mai sunt și alte echipe, care inspectează celelalte etaje, însă mi-e clar că soldații ăștia au fost trimiși aici pentru ceva anume. Mă încordez, gata de luptă. După mine au venit.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Mikhael înclină o dată din cap înspre soldați. Brațele îi rămân ridicate în aer.

— Ce vreți?

Militarul răspunde:

— Căutăm un băiat pe nume Eden Bataar Wing.

Știu că trebuie să respir normal, ca să nu le dau de înțeles că Eden se află la etajul ăsta, însă un val de frică mă îneacă. Am greșit. Soldații nu mă vor pe mine. Îl vor pe fratele lui Day. Dacă Day e forțat să-și transmită anunțul de la bordul dirijabilului cu care călătorește Cancelarul și e singur, Cancelarului îi va fi foarte ușor să îl ia ostatic. Iar dacă pune mâna pe Eden, va putea să-l controleze pe Day, să-i ceară să-i îndeplinească orice dorință. Gândurile mele gonesc mai departe. Dacă într-adevăr Coloniile izbutesc azi să cucerească Republica, atunci Cancelarul îl va putea folosi pe Day, pe termen nelimitat, pe post de armă personală, ca manipulator al poporului din Republică, atât timp cât oamenii vor continua să-l creadă pe Day eroul lor.

Deschid gura, luându-i-o înainte lui Mikhael.

— La etajul ăsta nu sunt decât victime ale molimei, îi spun soldatului. Dacă îl căutați pe fratele lui Day, îl găsiți la un etaj de deasupra.

Arma militarului se îndreaptă spre mine. Omul mijește ochii, semn că m-a recunoscut.

— Tu ești Princeps-Electul. Nu-i așa? June Iparis.

Îmi ridic bărbia.

— Sunt unul dintre cei trei Princeps-Electi, da.

Preț de o clipă, mi se pare că individul a crezut ce i-am zis despre Eden. Câțiva dintre oamenii lui încep să se retragă spre scări. Soldatul mă privește îndelung în ochi, studiindu-mă, și apoi se uită în spatele meu, în lungul holului, înspre camera lui Eden. Nu îndrăznesc să mă clintesc din loc.

Tipul se încruntă la mine.

— Îți cunosc reputația.

Înainte să apuc să găsesc ceva de spus care să-l îndrume pe o pistă falsă, soldatul le face un semn din cap oamenilor lui și le indică apoi culoarul cu arma.

— Verificați cu atenție toate camerele. Băiatul ar trebui să fie la etajul ăsta.

E prea târziu să mai mint acum. Dar măcar atât îi datorez lui Day. Le tai calea soldaților. Fac repede în minte niște calcule. (Holul are puțin peste un metru și douăzeci de centimetri în lățime. Dacă mă poziționez în mijloc, pot să-i împiedic pe soldați să mă atace toți odată și astfel să-mi divizez oponenții în două valuri mai mici, în loc de unul mare.)

— Cancelarul vostru nu mă vrea moartă, mint eu.

Inima îmi bubuie în piept. Lângă mine, laborantul privește scena cu ochi îngroziți, neștiind ce să facă.

— Mă vrea vie, ca să fiu judecată. Știi asta.

— Ce minciuni mari aud dintr-o gură așa de mică!

Soldatul ridică arma. Eu îmi țin respirația.

— Dă-te din drum sau trag.

Dacă n-aș fi văzut ușoara ezitare de pe chipul lui, aș fi făcut așa cum mi-a cerut. Nu le-aș fi de niciun folos lui Day sau lui Eden împușcată sau moartă. Însă clipa lui de șovăială mi-a fost de-ajuns. Ridic brațele încet și cu grijă. Și nu-mi iau ochii de la el.

— Nu vrei să mă împuști, îi spun.

Nici mie nu îmi vine să cred când aud cu câtă vehemență vorbesc. Nu-mi tremură glasul deloc, în ciuda adrenalinei. Picioarele, în schimb, îmi sunt puțin moi. Încă nu mi-am recăpătat pe deplin echilibrul de pe urma experimentelor.

— Cancelarul vostru nu pare să fie un om care să ierte o greșeală.

Soldatul ezită din nou. Nu știe ce are de gând Cancelarul cu mine. E nevoit să mă creadă.

Confruntarea se mai prelungește câteva secunde lungi.

Într-un sfârșit, individul trage o înjurătură și lasă arma în jos.

— Luați-o, latră spre oamenii lui. Să nu trageți.

Pentru mine, întreaga lume dispare, cu excepția dușmanului. Instinctele mi se trezesc și pun stăpânire pe mine.

„Hai să ne jucăm. Nici nu știți cu cine aveți de-a face”.

Când soldații pornesc în goană către mine, toți odată, îmi îndoi genunchii și iau o poziție marțială. Îngustimea holului

lucrează imediat în avantajul meu: în loc să fiu nevoită să mă bat cu cinci soldați odată, trebuie să dobor doar doi. Mă las pe vine și evit pumnul primului răcan, îmi smulg cuțitul de la bocanc și-i tai gamba cu toată puterea. Lama îi sfâșie fără efort atât cracul pantalonului, cât și tendonul. Militarul începe să urle. Instantaneu, piciorul îi cedează și atacatorul se prăbușește pe podea, zvârcolindu-se. Al doilea soldat care s-a repezit la mine se împiedică de primul și cade și el. Îl pocnesc cu piciorul în față, de-și pierde cunoștința, apoi sar peste el și mă arunc spre al treilea inamic. Care încearcă să-mi dea un pumn. Îi blochez lovitura cu brațul, iar cu cealaltă mână îl pocnesc cu atâta forță în nas, încât simt literalmente cum i se frâng oasele. Soldatul se clatină, face un pas în spate și cade pe podea în agonie, cu fața îngropată în palme.

De trei am scăpat.

Avantajul surprizei s-a epuizat. Ultimii doi militari mă atacă mai prudenți. Unul dintre ei urlă la microfon, cerând întăriri. Mikhael începe să se furișeze prin spatele lor. Deși nu îndrăznesc să mă uit la el, îmi dau seama că probabil se duce să blocheze ușile care asigură accesul dinspre scară, astfel încât să nu mai poată ajunge la noi și alți soldați. Unul dintre soldații rămași ridică arma și o îndreaptă către picioarele mele. Fac un salt și îl lovesc, izbind cu bocancul țeava armei chiar când omul apasă pe trăgaci. Glonțul îmi zboară peste umăr. O alarmă începe să urle prin sistemul de comunicație din întreaga clădire. Scările sunt blocate și semnalul de alertă a fost transmis în exterior. Mai lovesc odată cu piciorul în arma soldatului, făcând-o să-l lovească cu putere peste față. Individul rămâne năucit câteva secunde. Mă răsucesc și-i trag cu forță un cot în maxilar…

… Dar, în clipa următoare, ceva mă lovește zdravăn în ceafă. Văd stele verzi. Mă clatin, cad într-un genunchi, chinuindu-mă să deslușesc lucrurile, căci nu mai văd aproape nimic. Probabil că al doilea soldat m-a pocnit din spate. Dau să-l lovesc, încercând să-i ghicesc poziția, însă ratez și cad din nou. Prin ceața care mi s-a lăsat pe ochi, îl văd cum ridică patul armei și dă să mă izbească iar. „De la lovitura asta o să-mi pierd cunoștința”. Încerc în van să mă rostogolesc și să scap.

Dar lovitura nu mai vine. Clipesc de câteva ori și mă chinui să mă ridic în picioare. Ce s-a întâmplat? Când vederea mi se mai

limpezește, observ că ultimul soldat zace întins pe jos, iar laboranții dau fuga să-i lege pe toți atacatorii de mâini și de picioare. Deodată, mă trezesc înconjurată de o mulțime de oameni. Aplecată deasupra mea stă Tess, palidă, slăbită și respirând cu greutate, dar ținând în mână pușca unuia dintre militarii căzuți. Nici n-am văzut când a ieșit din cameră.

Fata izbutește să-mi surâdă.

— Cu plăcere, îmi spune ea, întinzându-mi o mână ca să mă ajute să mă ridic.

Îi întorc zâmbetul. Deși tremur, Tess reușește să mă ridice. Când vede că mă clatin și că de-abia mă țin pe picioare, îmi oferă un umăr să mă sprijin. Niciuna dintre noi nu-și ține prea bine echilibrul, dar măcar nu cădem.

— Domnișoară Iparis, strigă Mikhael, care aleargă spre noi, gâfâind. Am reușit să-l contactăm pe Elector, i-am spus că am găsit leacul. Însă am primit și un avertisment: trebuie să evacuăm clădirea. Am fost anunțați că trucul cu falsa capitulare n-o să mai țină mult și că una dintre primele ținte ale Coloniilor, care vor vrea să se răzbune, o să fie…

Un cutremur zguduie spitalul. Cu toții înlemnim pe loc. Mă uit spre orizont; inițial, am crezut că a fost un seism sau huruitul unui dirijabil care a trecut pe deasupra, însă acum îmi dau seama că e vorba despre o serie de cutremure care survin la intervale scurte și regulate. Nu e o mișcarea unui val seismic și nici sunetul nu e acela înfundat și constant al dirijabilelor în mișcare. O secundă mai târziu, îmi dau seama că probabil au început să se declanșeze bombele de la bazele aeriene. Fug la fereastră împreună cu Tess și amândouă vedem nori strălucitori, în nuanțe de portocaliu și cenușiu, care se ridică în zare deasupra bazelor. Mă cuprinde panica. Înseamnă că Day a făcut anunțul. Și n-am nici cea mai vagă idee dacă a supraviețuit sau nu.

S-a terminat cu falsa noastră capitulare; s-a terminat cu perioada de armistițiu. A început bătălia finală pentru Republică.

25. DAY

Când aveam cincisprezece ani, am spart o bancă din Los Angeles, deși paznicii de la intrarea din spate nu m-au crezut când le-am spus că pot face asta în zece secunde. Cu o noapte înainte, am trecut mental în revistă, în cele mai mici detalii, planul băncii, notându-mi fiecare nișă, fiecare fereastră și fiecare proeminență a clădirii și estimând felul în care aveau să arate lucrurile la fiecare etaj. Am așteptat până când paznicii s-au schimbat, la miezul nopții, și apoi m-am strecurat la subsolul clădirii. Acolo, am montat pe încuietoarea seifului un mic mecanism exploziv. N-aș fi avut cum să dau spargerea noaptea fără să pornesc toate alarmele... Însă a doua zi dimineață, când paznicii aveau să coboare la seif, să verifice inventarul, majoritatea alarmelor cu laser aveau să fie oprite. Mi-am planificat intrarea în clădire de a doua zi în așa fel încât să coincidă cu momentul inventarului. În timp ce eu îi zgândăream pe paznicii de la intrarea din spate a băncii, cei din interior au coborât să deschidă ușa seifului. Și atunci mecanismul explozibil plasat de mine s-a activat. În aceeași secundă, am sărit în clădire printr-o fereastră de la etajul doi, am coborât treptele spre subsol și am pătruns în seif prin norul de fum și praf, după care am ieșit din clădire legându-mă cu lanțurile care delimitau zonele de așteptare și aruncându-mă pe fereastră de la ultimul etaj. Ar fi trebuit să mă fi văzut.

Acum, parcurgând rampele bazei aeriene în formă de piramidă și îndreptându-mă, flancat de soldați inamici, către intrarea în primul dirijabil inamic în care am pătruns vreodată, derulez în minte vechea mea ispravă de la bancă și mă cuprinde o dorință copleșitoare de a fugi. Aș vrea să mă arunc într-o parte a aeronavei, să scap de militarii care mă escortează și să mă pierd în sistemul de ventilație. Studiez cu privirea dirijabilul și încerc să stabilesc cele mai bune rute de evadare, cele mai apropiate ascunzători și cele mai potrivite locuri de care să mă pot ancora în timpul cățărării. Îndreptându-mă către aeronavă, mă simt expus și vulnerabil. Dar am mare grijă ca nimic din toate astea să nu se poată citi pe chipul meu. Când ajung la

intrarea în aeronavă și doi locotenenți mă invită înăuntru, pentru ca apoi să mă percheziționeze în căutare de arme ascunse, nu fac altceva decât să le zâmbesc politicos. Dacă marele Cancelar vrea să mă vadă intimidat, s-ar putea să fie dezamăgit.

Soldații nu-mi găsesc discurile micuțe, cât niște monede, pe care le am cusute în bocanci. Unul dintre ele e un reportofon. Discuția pe care urmează s-o port vreau s-o pot folosi împotriva Coloniilor, să pot s-o transmit întregului popor. Celelalte discuri sunt niște explozibili de calibru mic. Afară, undeva dincolo de baza dirijabilului, ascunși în umbra clădirii sunt Pascao și mai mulți Patrioți.

Sper că oamenii sunt pregătiți pentru semnalul meu. Sper că stau cu urechile ciulite pentru ultima etapă din planul meu, sper că așteaptă și cască bine ochii.

E pentru prima dată când mă aflu într-o aeronavă în care pe pereți nu există portrete ale Electorului. În locul lor, intercalate printre steagurile albastre cu auriu, tăiate în coadă de rândunică, sunt reclame, monitoare înalte cât peretele, pe care rulează reclame la absolut orice: de la mâncare și electronice până la case. Mă cuprinde un sentiment inconfortabil de déjà-vu, îmi amintesc de momentul în care eu și June am ajuns din întâmplare în Colonii; dar când locotenenții se uită la mine, nu fac decât să ridic din umeri la ei și să-mi țin privirea în jos. Trecem dintr-un coridor într-altul, urcăm două rânduri de scări și, într-un sfârșit, sunt condus într-o încăpere largă. Rămân o clipă pe loc, fiindcă nu știu ce trebuie să fac. Spațiul pare a fi un soi de punte de observație – are o fereastră de sticlă lungă, prin care văd Los Angeles-ul.

Un bărbat stă singur lângă fereastră. Lumina orașului îi pictează silueta în negru. Individul îmi face semn cu mâna să mă apropii.

— Ah, în sfârșit ai ajuns! exclamă el.

Instantaneu, recunosc vocea mieroasă și persuasivă a Cancelarului. Tipul nu arată nici pe departe așa cum mi-am închipuit: e scund și firav, *fragil* chiar, are părul grizonant și a început să chelească puțin, iar vocea îi e prea mare pentru un trup așa de mic. Stă cu umerii puțin aduși în față și pare gârbovit, iar pe alocuri pielea lui e subțire și străvezie, parcă ar fi făcută din pergament și, dacă aș atinge-o, s-ar face fărâme.

Nu pot să-mi ascund surpriza. Ăsta e omul care conduce corporații precum DesCon, care amenință și intimidează o întreagă națiune și poartă negocieri cu o precizie manipulatoare? Sincer să fiu, înfățișarea Cancelarului e puțin cam dezamăgitoare. La prima vedere, nu-mi pare deloc amenințător, dar apoi mă uit mai bine la ochii lui.

Și în ei îl recunosc pe Cancelarul cu care am purtat discuții. Ochii individului calculează, analizează și deduc lucruri într-un mod care îmi îngheață sângele în vine. În plus, au ceva incredibil de anormal.

Deodată, îmi dau seama ce e în neregulă cu ei. Sunt niște ochi mecanici.

— Ei, nu sta acolo, îmi spune conducătorul Coloniilor. Vino încoace. Bucură-te de priveliște împreună cu mine, fiule. De aici o să-ți faci anunțul. E un punct de observație excelent, nu?

De-abia mă abțin să nu-i spun că priveliștea ar fi cu siguranță mult mai frumoasă dacă n-ar fi obturată de toate dirijabilele Coloniilor, dar reușesc să mă stăpânesc și fac așa cum mi s-a cerut. Când mă opresc lângă el, Cancelarul surâde, iar eu mă străduiesc din răsputeri să nu mă holbez la ochii lui falși.

— Ei, ia uită-te la tine: ești numai tinerețe și prospețime!

Cancelarul mă bate cu palma pe umăr.

— Să știi că ai făcut ce trebuia venind încoace.

Se uită apoi înspre oraș.

— Vezi toate astea? Ce sens ar fi avut să rămâi loial față de așa ceva? Acum ai devenit de-al nostru și nu va mai trebui să suporți legile strâmbe ale Republicii. Vă vom trata pe tine și pe fratele tău atât de bine, încât o să te întrebi de ce ai ezitat să ni te alături.

Cu coada ochiului, trec în revistă toate posibilele căi de evadare.

— Ce se va întâmpla cu oamenii din Republică?

Cancelarul își duce un deget la buze, prefăcându-se că meditează la întrebarea mea.

— Din păcate, Senatorii nu vor fi prea încântați de situația asta. Cât despre Elector… mă rog, o țară nu poate avea decât un singur conducător, iar eu sunt deja aici.

Individul întoarce spre mine un zâmbet care pare aproape blând, în totală contradicție cu vorbele pe care le-a rostit.

— Eu și Electorul ne asemănăm mai mult decât crezi. Niciunul dintre noi nu e crud. Suntem practici, atâta tot. Și știi cât de dificil poate să fie să decizi soarta unor trădători.

Simt un fior pe șira spinării.

— Și cei trei Princeps-Electi? insist eu. Și Patrioții? Cu ei ce o să se întâmple? Ții minte că am căzut de acord asupra sorții lor, nu?

Cancelarul încuviințează din cap.

— Sigur că țin minte. Day, există lucruri pe care o să le înveți despre oameni și societate când o să te mai maturizezi. Uneori, pur și simplu nu poți să fii blând. Dar nu ai de ce să-ți faci griji. Te asigur că domnișoara Iparis nu va păți nimic. Am stabilit deja să o iertăm de orice acuzație de dragul tău, dat fiind c-o să ne ajuți. Așa cum ai spus: asta ne-a fost înțelegerea, iar eu nu-mi încalc cuvântul dat. Ceilalți doi Princeps-Electi vor fi executați împreună cu Electorul.

Executați. Așa, fără nicio ezitare. Mi se face greață când îmi amintesc de tentativa de asasinat asupra lui Anden, pe care am dejucat-o. De data asta, tânărul Elector s-ar putea să nu mai aibă la fel de mult noroc.

— Numai s-o cruți pe June, reușesc eu să îngaim, și să nu te atingi de Patrioți și de fratele meu. Dar tot nu mi-ai răspuns la prima întrebare. Ce se va întâmpla cu locuitorii Republicii?

Cancelarul, se apropie de mine, sfredelindu-mă cu privirea.

— Spune-mi, Day, tu crezi că masele au dreptul să ia decizii pentru o întreagă națiune?

Întorc capul spre oraș. E o distanță mare de aici și până jos, la baza dirijabilului; va trebui să găsesc o metodă ca să-mi reduc viteza.

— Legile care afectează o întreagă națiune îi afectează și pe indivizii națiunii respective, nu? îi răspund, ca să-l ațâț.

Sper că reportofonul înregistrează totul.

— Așa că mi se pare evident că oamenii au dreptul să contribuie la deciziile politice.

Cancelarul înclină capul.

— Un răspuns corect. Însă corectitudinea nu face națiunile puternice, nu-i așa, Day? Am citit și eu relatări istorice despre națiuni în care toți indivizii beneficiau de un start egal în viață, în care toți indivizii contribuiau la binele țării și nimeni nu era

mai sărac sau mai bogat decât celălalt. Crezi că sistemul ăsta a funcționat?

Cancelarul clatină din cap.

— Nu când e vorba de oameni, Day. Ăsta e un lucru pe care o să-l înveți când o să mai crești. Oamenii, prin natura lor, sunt nedrepți, incorecți și dedați la înșelătorii. Trebuie să ai grijă – trebuie să găsești o cale ca să-i faci să *creadă* că le îndeplinești toate dorințele. Masele nu se pot guverna singure. Au nevoie de ajutor. Nu știu ce e mai bine pentru ele. Ce se va întâmpla cu oamenii din Republică, mă întrebi? Ei bine, Day, o să-ți spun. Cei mai mulți vor fi încântați să fie integrați în sistemul nostru. Vor ști tot ce trebuie să știe, iar noi ne vom asigura că vor fi folosiți cât mai bine. Totul va merge ca uns.

— Tot ce *trebuie* să știe?

— Da.

Cancelarul își duce mâinile la spate și își ridică bărbia.

— Tu chiar crezi că oamenii sunt capabili să ia singuri decizii? Ce lume înfricoșătoare! Oamenii nu știu întotdeauna ce vor cu-adevărat. Tu, Day, înțelegi asta mai bine decât oricine. De-asta ai făcut atunci, cu mult timp în urmă, anunțul că-l susții pe Elector și de-asta vei face anunțul de azi.

Conducătorul Coloniilor înclină puțin capul într-o parte în timp ce vorbește.

— Faci ceea ce trebuie făcut.

Faci ce trebuie făcut. Parcă e ecoul filosofiei susținute de fostul Elector al Republicii, parcă e ecoul a ceva ce nu se schimbă niciodată, indiferent de țara în care mă aflu. La suprafață, doar încuviințez din cap, însă în sinea mea simt o ezitare iscată din senin: nu știu dacă să-mi mai duc planul la bun sfârșit. „Îți întinde o capcană”, îmi reamintesc singur, pierdut în lupta asta interioară. „Tu nu ești precum Cancelarul. Tu lupți pentru popor. Tu lupți pentru ceva adevărat. Nu-i așa?”

Trebuie să ies de-aici, să scap înainte ca individul să reușească să mă manipuleze. Mușchii mi se încordează. Sunt gata să fac anunțul. Din colțul ochiului, studiez încăperea.

— Ei, îi spun crispat, hai să termin odată cu chestia asta.

— Mai mult entuziasm, băiete, mă admonestează Cancelarul, țâțâind din buze în semn de falsă dezaprobare. Ne așteptăm să fii cât mai convingător când îți prezinți punctul de vedere în fața oamenilor, adaugă el, sfredelindu-mă cu privirea.

Încuviințez cu o mișcare din cap. Fac un pas în față, înspre fereastră și las doi soldați să-mi pună microfonul, astfel încât anunțul să fie transmis de la bordul dirijabilului. Deodată, pe geam e proiectată o imagine video *live,* transparentă, cu mine în prim-plan. Tot corpul îmi e străbătut de fiori. Camera e plină de soldați ai Coloniilor. Cancelarul s-a asigurat că, dacă nu procedez întocmai cum vrea el, nu o să scap cu viață și, probabil, nici cei dragi mie. S-a terminat. Din clipa asta, nu mai am cum să dau înapoi.

— Cetățeni au Republicii, încep eu anunțul. Azi mă aflu aici alături de Cancelarul Coloniilor, la bordul dirijabilului său. Am un mesaj pentru voi toți.

Vocea îmi sună răgușită, așa că trebuie să îmi dreg glasul înainte să continui. Când îmi mișc degetele de la picioare, simt două dintre discurile explozibile de pe tălpile bocancilor, ca pe niște mici umflături. Sunt gata pentru următoarea mișcare. Sper din suflet ca simbolurile pe care eu, Pascao și ceilalți Alergători le-am lăsat prin tot orașul să-și fi făcut efectul, sper că oamenii sunt pregătiți.

— Am trecut prin multe împreună, îmi reiau discursul. Dar puține lucruri ne-au pus la încercare mai mult decât evenimentele care au avut loc în Republică în ultimele luni. Credeți-mă, știu. Faptul că a trebuit să ne obișnuim cu un nou Elector, că am avut parte de atâtea schimbări… În plus, după cum știți cu toții de-acum, eu nici nu m-am simțit prea bine.

Ca o confirmare, tâmplele îmi zvâcnesc de durere. Vocea mea răsună în tot orașul cu ajutorul proiecției video transmise de zeci de dirijabile coloniste și sutele de JumboTron-uri din Los Angeles. Trag adânc aer în piept, de parcă asta ar fi ultima dată când le vorbesc oamenilor.

— Probabil că nu vom avea niciodată ocazia să ne întâlnim față în față. Dar eu vă cunosc. Voi m-ați învățat toate lucrurile bune din viața mea, de la voi am învățat că a fost bine că am luptat pentru familia mea atâția ani. Sper că persoanele dragi vouă vor avea parte numai de lucruri minunate, sper că vor putea să-și trăiască viața fără să sufere, așa cum au suferit oamenii dragi mie.

Aici fac o pauză. Mă uit la Cancelar, iar el înclină din cap, îndemnându-mă să continui. Inima îmi bate așa de tare în piept, încât abia dacă-mi aud vocea.

— Coloniile au multe să vă ofere, zic eu mai departe, cu o voce din ce în ce mai puternică. Aeronavele lor sunt acum pe cerul nostru. Nu va mai trece mult până când veți vedea steagurile Coloniilor fluturând deasupra caselor voastre și deasupra școlilor la care merg copiii voștri. Cetățeni ai Republicii, am un ultim mesaj pentru voi, înainte să ne luăm la revedere unii de la alții.

A sosit clipa. Picioarele mi se încordează și-și schimbă poziția aproape imperceptibil. Cancelarul privește tot înainte.

— Republica e slăbită și învinsă.

Închid ochii și strâng pleoapele cu putere.

— Dar e *țara voastră.* Luptați pentru *ea. Asta e casa voastră, nu a lor.*

În aceeași secundă în care văd furia oarbă de pe chipul Cancelarului, sar din locul unde mă aflu și lovesc cu picioarele, cât de tare pot, în geamul ferestrei. Soldații Coloniilor se reped la mine. Izbesc cu bocancii în geam – discurile explozibile încastrate în tălpi scot două pocnituri scurte, iar picioarele îmi tremură. Geamul se sparge.

Iar acum sunt în aer, plutind în gol. Ridic brațele și mă prind de marginea de sus a ferestrei sparte. Un glonț trece pe lângă mine. Dinăuntru încep să se audă urletele furioase ale Cancelarului. Presupun că după isprava asta nu-și vor mai bate capul să mă țină în viață. Toată adrenalina se revarsă în mine într-un val uriaș de căldură.

Mă târăsc în sus, prin aerul serii. N-am timp de pierdut. Șapca amenință să-mi zboare de pe cap. Rămân o clipă atârnat de marginea ferestrei și încerc să mi-o potrivesc mai bine. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să-mi zboare părul în vânt, pentru că așa m-ar putea zări oricine de la sol. Când palele de vânt se mai potolesc puțin, mă ridic cu totul și mă prind de cadrul ferestrei. Măsor din priviri distanța până la următoarea fereastră. Apoi fac saltul. Mă agăț cu mâinile de pervazul celeilalte ferestre. Cu mari dificultăți, izbutesc să mă trag în sus. Din cauza efortului, gâfâi. Niciodată nu aș fi avut problema asta în urmă cu un an.

Când ajung la a patra fereastră, aud o pocnitură înfundată. Apoi prima explozie.

Întreaga aeronavă se cutremură. E cât pe ce să cad și, când mă uit în jos, văd o minge în nuanțe de portocaliu și cenușiu

care explodează acolo unde dirijabilul e andocat în baza piramidală. Patrioții au intrat în acțiune. Urmează o a doua explozie. De data asta, aeronava scârțâie ușor și se înclină spre est. Strâng din dinți și încerc să mă grăbesc. Piciorul îmi alunecă pe pervazul unei ferestre chiar când o pală de vânt mătură zona în care mă aflu. Aproape că-mi pierd echilibrul. Preț de o clipă, piciorul mi se leagănă periculos în gol.

— Haide, mă cert singur. Asta zici tu că e escaladă?

Întind un braț cât de sus pot și reușesc să mă prind de următoarea fereastră, înainte ca picioarele să-mi cedeze complet. Efortul îmi trimite un junghi surd în ceafă. Nu, nu acum. Oricând, numai acum nu. Degeaba. Simt cum mă apucă migrena. Dacă începe chiar acum, o să mă doară atât de tare, încât cu siguranță o să mă prăbușesc în gol și o să mor. Disperat, încep să urc și mai repede. Piciorul îmi alunecă iar pe marginea ferestrei din capătul de sus al aeronavei. Îmi recapăt echilibrul chiar în ultima secundă și mă prind de marginea punții superioare. Chiar atunci, durerea devine insuportabilă.

O durere crâncenă, care mă orbește. Rămân atârnat acolo, ținându-mă agățat cu ultimele puteri. Mă lupt cu agonia care amenință să mă distrugă. Încă două explozii urmează după primele două în succesiune rapidă; acum dirijabilul scârțâie și geme. Încearcă să decoleze și să se desprindă de bază, dar nu reușește să facă altceva decât să se zgâlțâie. Dacă liderul Coloniilor mă prinde acum, mă omoară cu mâinile lui. Undeva, în depărtare, aud sunetul unei sirene. Soldații de pe puntea superioară probabil că știu de-acum că mă îndrept spre ei și vor fi pregătiți să mă întâmpine.

Gâfâi. „Deschide ochii”, îmi ordon singur. „Trebuie să-i deschizi”. Prin vălul încețoșat al lacrimilor, văd o frântură din puntea superioară și soldați care aleargă. Strigătele lor răsună pe toată puntea. Preț de o clipă, uit din nou unde sunt, ce fac, ce misiune am. Senzația asta de dezorientare îmi întoarce stomacul pe dos și trebuie să fac un efort ca să nu vomit. „Gândește, Day. Ai mai fost în situații critice și înainte de asta”. Memoria mi se împăienjenește. Oare de ce sunt aici, sus? În sfârșit, mintea mi se limpezește: trebuie să găsesc o cale să cobor până la baza aeronavei. Apoi îmi amintesc de lanțurile metalice care delimitează puntea și care au fost incluse în planul inițial. Ridic ochii spre cel mai apropiat lanț. Cu un efort

imens, întind mâna și dau să-l prind. Însă prima dată, ratez. Soldații m-au văzut acum și câțiva se îndreaptă în goană spre mine. Strâng din dinți și mai fac o încercare.

De data asta, reușesc să ating lanțul. Îl prind cu amândouă mâinile și trag de el cu putere. Lanțul se desprinde din cârligele de susținere. Ținându-mă de el, mă arunc în gol. Sper din suflet că lanțul ăsta poate să-mi susțină greutatea. Lanțul se desprinde din cârligele de susținere cu un cor de pocnituri, iar eu încep să cad cu o viteză amețitoare. Din cauza durerii din ceafă, risc să nu mă mai pot ține de lanț. Mă agăț de el cu ultima fărâmă de putere. Părul îmi flutură pe lângă tâmple, probabil că mi-a căzut șapca. Iar eu, la rândul meu, cad, cad și tot cad. Lumea trece pe lângă mine cu viteza luminii. Printre palele de vânt care mă izbesc, mintea mi se luminează încetul cu încetul.

Dintr-odată, chiar când am ajuns în partea de jos a dirijabilului, verigile lanțului se rup la mijloc. Sunt împins într-o parte și, cu răsuflarea tăiată, izbutesc să mă prind cu ambele mâini de bucata de lanț rămasă. Mă țin de ea cu toată puterea în vreme ce mă balansez în lungul capătului de jos al aeronavei. Baza piramidală e suficient de aproape de picioarele mele încât să sar pe ea, dar viteza ar fi prea mare. Mă balansez mai aproape de dirijabil și-mi înfig călcâiele bocancilor în peretele de oțel. Glisez așa, cu un scrâșnet prelung și sonor. În sfârșit, bocancii încep să prindă aderență, dar forța mișcării mă răsucește și mă aruncă în spirale. Mă lupt să mă reechilibrez. Înainte să reușesc însă, lanțul se rupe de tot și mă prăbușesc pe partea exterioară a bazei piramidale.

Impactul îmi taie răsuflarea. Alunec pe pereții netezi și înclinați preț de câteva secunde, până când bocancii reușesc să adere din nou la suprafața piramidei. În sfârșit, mă opresc, plin de vânătăi și fără vlagă. Sunt convins că soldații mă vor ciurui cu gloanțe, căci stau lipit de peretele bazei, într-o poziție vulnerabilă. Pascao și ceilalți Patrioți trebuie să-și fi dat de-acum seama că am acționat conform planului și vor porni să detoneze bombele din toate bazele navale. Trebuie să plec de pe piramidă înainte să fiu ars de viu. Gândul ăsta îmi umple mintea și-mi dă forța de care am nevoie ca să mă ridic. Fără să pierd vremea, mă las să alunec pe o parte a bazei. Sub mine, văd deja soldații inamici care aleargă să mă oprească. Sunt cuprins de

deznădejde. Fir-ar al dracului! N-am cum să trec de ei la timp. Și totuși, nu mă opresc. Trebuie să mă îndepărtez de locul în care va avea loc explozia.

Am ajuns la câțiva zeci de metri deasupra solului. Soldații încearcă să se cațere ca să pună mâna pe mine. Mă încordez, mă ridic pe vine și o iau la fugă de-a lungul peretelui înclinat. N-o să reușesc.

În secunda în care gândul ăsta îmi trece prin minte, ultimele două explozii răbufnesc sub dirijabil.

Un muget asurzitor, venit de deasupra mea, cutremură pământul. Când mă uit în spate, văd un glob de foc uriaș ridicându-se din partea superioară a docului, unde e ancorat dirijabilul. Flăcări portocalii izbucnesc din toate piramidele. Detonarea s-a făcut la unison. Rezultatul e absolut uluitor. Mă uit repede înapoi, la soldații care fugeau după mine. S-au oprit pe loc, șocați de ceea ce văd. O altă erupție asurzitoare se declanșează deasupra noastră, iar cutremurul ne aruncă pe toți din picioare. Mă zbat să-mi regăsesc echilibrul pe peretele înclinat. „Mișcă-te, mișcă-te, mișcă-te!” Mă târăsc împleticindu-mă pe ultimii metri ai peretelui și cad în genunchi pe pământ. Lumea se învârte cu mine. Nu aud nimic altceva decât strigătele soldaților și mugetul infernului care luminează bazele navale.

Cineva pune mâna pe mine. Mă zvârcolesc să mă eliberez, dar nu mai am niciun strop de putere. Brusc, mi se dă drumul și, lângă mine, aud o voce familiară. Mă răsucesc surprins. „Cine e ăsta? Pascao. Îl cheamă Pascao”.

Ochii lui cenușii și strălucitori licăresc spre mine. Alergătorul mă prinde de mână și mă îndeamnă să fug.

— Mă bucur să te văd în viață. Dar hai să nu ne forțăm norocul.

26. JUNE

Din clădirea Bank Tower, din centrul Los Angeles-ului, văd norii uriași de flăcări portocalii care luminează bazele navale din lungul coastei. Exploziile sunt enorme, trimit în zare o lumină orbitoare și răsună prin aer cu o forță care zguduie ferestrele turnului chiar sub ochii mei. Personalul spitalului se foiește împrejurul meu într-o agitație totală. Laboranții îi pregătesc pe Tess și pe Eden pentru evacuare.

Primesc un apel de la Pascao.

— L-am recuperat pe Day, strigă Alergătorul. Ne vedem afară.

De ușurare, simt cum mi se înmoaie genunchii. „E viu. A scăpat”. Arunc un ochi în camera lui Tess, care stă într-un scaun cu rotile, și-i fac semn că totul a mers bine. Tess se înseninează la față, chiar și în starea de slăbiciune în care se află. Văd că umbra care înghițise turnul se pune în mișcare; dirijabilul care staționa deasupra noastră pleacă să se alăture bătăliei. Ca și cum exploziile noastre ar fi deranjat un cuib de viespi, zeci de avioane cu reacție dușmane decolează de pe puntea aeronavei, ca și de pe punțile dirijabilelor distruse, aflate în depărtare. Avioanele se aranjează în formații.

„Grăbește-te, Antarctica. Te implor!”

O iau la fugă. Părăsesc etajul la care se află laboratorul și cobor scările până în holul de la intrare. Peste tot e haos. Soldați republicani aleargă pe lângă mine ca o ceață mișcătoare, alții se postează lângă ușa de la intrare ca să împiedice pe oricine ar încerca să pătrundă în Bank Tower.

— În spitalul ăsta accesul e interzis! latră unul dintre ei. Duceți răniții pe trotuarul de vizavi. Clădirea se evacuează!

Pe monitoarele înșirate în lungul holului rulează scene cu soldați republicani pe străzi, încleștați în luptă cu trupele inamice și, spre surprinderea mea, *civili* republicani înarmați cu orice obiect au găsit la îndemână, alăturându-se armatei ca să stăvilească înaintarea Coloniilor. Străzile sunt în flăcări. În partea de jos a monitoarelor curge următorul text scris cu litere mari și amenințătoare: TOȚI SOLDAȚII REPUBLICANI SĂ RENUNȚE LA CAPITULARE. TOȚI SOLDAȚII REPUBLICANI SĂ

RENUNȚE LA CAPITULARE. La vederea acestei scene, mă crispez, deși e exact ce ne-am dorit.

Afară, zgomotul luptelor mă asurzește. Avioane de vânătoare urlă pe deasupra capetelor noastre, în vreme ce altele planează direct peste Bank Tower, gata să apere cea mai înaltă clădire din LA dacă – sau mai degrabă *când* – Coloniile vor încerca s-o atace. Văd formații similare și deasupra altor construcții importante din centru.

— Haide, Day, bolborosesc singură, cercetând cu privirea străzile din apropiere, uitându-mă după coama blond-argintie a prietenului meu sau după ochii pali ai lui Pascao. Un cutremur intens zdruncină pământul. O altă minge de flăcări portocalii explodează în spatele câtorva șiruri de clădiri, apoi o pereche de avioane din Colonii trec în viteză pe lângă ele, urmate la mică distanță de un avion republican. Zgomotul e atât de puternic, încât îmi acopăr urechile cu palmele până când aeronavele au trecut.

— June?

Vocea lui Pascao îmi răsare în casca din ureche, dar abia dacă-l aud.

— Aproape am ajuns. Unde ești?

— În fața la Bank Tower, îi strig ca să acopăr zgomotul.

— Trebuie să evacuăm zona, îmi răspunde el imediat. Am primit ceva informații de la Hackeri. Coloniile vor să atace clădirea în cel mult o oră…

Ca la un semnal, un avion cu reacție inamic trece vuind în viteză, iar o secundă mai târziu, o explozie enormă zguduie vârful blocului-turn. Soldații din jurul meu încep să urle avertismente: sticla de la etajele superioare se prăbușește. Fac un salt înapoi, adăpostindu-mă lângă ușă. Bucăți din clădire plouă peste noi ca o furtună teribilă, strivind jeepuri și pulverizându-se în milioane de fragmente.

— June? aud iar vocea lui Pascao, care, în mod clar, e alarmat. June! Ești bine?

— Da! îi strig. Imediat ce vă zăresc, o să ajut cu evacuarea. Pe curând!

Și închei apelul.

Trei minute mai târziu, îi zăresc, în sfârșit, pe Day și pe Pascao îndreptându-se spre Bank Tower, răzbind cu greu prin puhoiul de civil care părăsesc zona și de soldați care se grăbesc

să apere străzile. Băieții se împiedică de mormanele de moloz. Pornesc în fugă spre Day, care și-a lăsat aproape toată greutatea pe umărul bun al lui Pascao.

— E vreunul dintre voi rănit? îi întreb.

— Eu sunt bine, dar de el nu sunt așa de sigur, spune Pascao, făcând semn din cap spre Day. Cred că, mai mult decât orice, e rupt de oboseală.

Trec celălalt braț al lui Day pe după umărul meu. Împreună cu Pascao îl ajut să meargă până în holul unei clădiri aflate la câteva străzi distanță de blocul-turn și de piața cufundată în haos și plină de moloz. Înăuntru, medicii aleargă agitați printre șirurile de soldați întinși pe jos.

— Se evacuează turnul, le explic băieților în timp ce, cu grijă, îl așezăm și pe Day pe jos.

Prietenul meu se schimonosește de durere, deși nu văd să aibă vreo rană.

— Stai liniștit, îi spun când își ridică privirea îngrijorată spre mine. Eden și Tess sunt evacuați chiar acum.

— Și tu ar trebui să pleci, vine replica lui. Lupta abia a început.

— Dacă-ți spun să nu-ți mai faci griji, vrei, *te rog,* să mă asculți?

Răspunsul meu îi aduce un zâmbet amuzat pe față.

— Vin antarcticanii să ne ajute? mă întreabă el. I-ai spus lui Anden despre leac…

— Calmează-te, îl întrerup. Ai grijă de el, îi spun eu lui Pascao, ridicându-mă în picioare. Mă duc înapoi la blocul-turn să ajut la evacuare. O să le zic să-l aducă pe Eden aici.

Pascao încuviințează repede din cap. Eu mai arunc o ultimă privire spre Day, după care ies în grabă.

Un șuvoi de oameni părăsește clădirea Bank Tower. Toată lumea e flancată de soldați republicani. Unii dintre evacuați sunt în scaune cu rotile sau se sprijină în cârje, alții sunt legați pe tărgi împinse de echipe de medici. Soldați republicani latră ordine la ei, cu armele ridicate și mușchii încordați. Trec în goană pe lângă ei și mă îndrept către intrarea în bloc. Înăuntru, îmi croiesc drum către scări prin marea de oameni. Încep să urc treptele câte două odată până când, în sfârșit, ajung la etajul la care se află laboratorul. Ușa de la intrare a fost proptită cu ceva

ca să stea deschisă, iar o asistentă îi îndrumă pe oameni către lift.

Mă duc la asistentă și o prind de braț. Femeia se întoarce speriată către mine.

— Princeps-Elect, reușește să murmure ea, grăbindu-se să încline capul. Ce faceți…

— Eden Bataar Wing, îi spun pe nerăsuflate. E gata de plecare?

— Fratele lui Day? mă întreabă femeia. Da, da, e în camera lui. Am făcut pregătiri ca să-l transportăm în condiții cât mai bune. Încă are nevoie de scaunul cu rotile, dar…

— Și Tess? Fata care era în carantină?

— Ea a plecat deja, coboară chiar acum la parter…

Nu mai aștept ca asistenta să-și termine explicația și-o iau la goană; trec prin sala principală a laboratorului, apoi spre coridor. Chiar în capăt, văd doi doctori împingând căruciorul lui Eden. Băiatul pare inconștient, se odihnește sprijinit pe perna care i-a fost așezată între cap și spătarul scaunului. Fruntea îi e scăldată de sudoare.

Le dau instrucțiuni doctorilor unde să-l ducă și cu toții ne grăbim spre lift.

— O să-l vedeți pe Day acolo. Țineți-l cu fratele lui.

O nouă explozie zguduie clădirea, aruncându-ne pe jumătate dintre noi în genunchi. Unii doctori țipă. Din tavan începe să plouă cu praf, făcându-ne să lăcrimăm. Îmi deschei haina, o scot de pe mine și o arunc peste Eden, ca să-l protejez.

— Lăsați liftul, le spun doctorilor gâfâind și pornind imediat către scări. Putem să-l ducem în brațe până jos?

Una dintre asistente îl ridică pe Eden cu grijă și îl strânge la piept. O luăm în grabă pe scări. Praful continuă să ne plouă în cap, iar de afară răsună strigăte, împușcături și explozii.

Ieșim în fugă în întunericul luminat de focul bătăliei. Nici până acum nu am primit vreun apel de la Anden. Ne oprim o clipă în dreptul intrării. Îmi plimb privirea de la un acoperiș la altul în timp ce evacuații trec pe lângă noi și printre soldații republicani. Unul dintre soldați mă recunoaște și vine repede la mine, salutându-mă grăbit înainte să mi se adreseze.

— Princeps-Elect! Mergeți în adăpostul de alături cât de repede puteți. O să trimitem un jeep care să vă ducă la Elector.

— *Nu.* Rămân aici, zic eu, clătinând din cap cu hotărâre.

O scânteie de pe un acoperiș mă face să ridic ochii. Instantaneu, cu toții ne cocoșăm când un glonț se înfige în copertina de deasupra intrării. Pe acoperișuri sunt trăgători ai Coloniilor. Mai mulți soldați republicani își îndreaptă armele spre ei și deschid focul. Militarul cu care am vorbit mai devreme îmi pune o mână pe umăr.

— Atunci plecați de-aici, îmi strigă el, făcându-ne semne disperate cu mâna.

Asistenta care îl cară în brațe pe Eden face câtiva pași în față, uitându-se îngrozită la acoperișuri. Întind o mână și o opresc.

— Nu încă, îi spun. Stai aici puțin.

Doar două secunde mai târziu, un glonț îl nimerește pe unul dintre evacuați. Sângele țâșnește și oamenii din jurul lui o rup la fugă, umplând văzduhul cu urlete. Cercetez iar acoperișurile, cu inima bubuindu-mi în piept. Într-un sfârșit, unul dintre soldații republicani îl ochește pe trăgător și văd un corp în uniforma Coloniilor căzând de pe acoperișul unei clădiri învecinate. Îmi feresc privirea înainte ca trupul să se izbească de pământ, dar tot mi se face greață. Cum să-l ducem pe Eden de-aici în siguranță?

— Stai aici, îi ordon asistentei care-l ține în brațe pe copil.

Chem la mine patru soldați republicani.

— Foc de acoperire. Mă duc acolo, sus.

Îi fac semn unuia dintre militari să-mi dea arma de la centură, iar el mi-o înmânează fără ezitare.

Pornesc prin mulțime, croindu-mi drum spre clădirile din apropiere. Încerc să imit mișcările relaxate pe care Day și Pascao le au în jungla asta urbană. În vreme ce evacuarea haotică își urmează cursul și soldații din cele două tabere să înfruntă, grăbesc pasul înspre umbra unei alei înguste, unde încep să escaladez zidul blocului. Sunt mică, îmbrăcată în haine închise la culoare și singură. Soldații inamici nu se vor aștepta să urc pe aici. Recapitulez în minte toate lecțiile despre trasul la țintă pe care le-am învățat. Dacă pot să-i induc în eroare pe soldații Coloniilor, evacuații vor avea șanse mai mari să ajungă la adăpost teferi. Chiar în clipa în care mă gândesc la asta, un alt avion din Colonii trece în viteză pe deasupra capului meu și un nor uriaș de flăcări roșii erupe pe Bank Tower. Un avion republican îl urmărește îndeaproape, trăgând în el. Mă uit la avionul nostru și văd că reușește să-l nimerească pe cel din

Colonii și să-i aprindă unul dintre motoare, astfel că aeronava inamică se apleacă nebunește pe o parte, lăsând în urma ei o trâmbă de fum negru. Scena e urmată de un muget asurzitor; probabil că avionul din Colonii s-a prăbușit câteva străzi mai încolo. Mă uit din nou la blocul-turn în flăcări. Nu avem mult timp la dispoziție. Clădirea o să se prăbușească. Strâng din dinți și continui să escaladez peretele cât de repede pot. Ce bine era să fiu un Alergător la fel de bun ca Day și Pascao!

În sfârșit, ajung în dreptul ultimului etaj. De aici am o bună perspectivă asupra câmpului de bătaie de dedesubt. Bank Tower e asediat și din cer, și de la sol, acolo unde sute de soldați republicani luptă pe străzi să stăvilească înaintarea unui șuvoi neîntrerupt de soldați dușmani. Pacienți și medici deopotrivă continuă să iasă din blocul-turn și să parcurgă strada înspre adăpostul improvizat, împreună cu oficialii guvernamentali de la etajele superioare. Mulți dintre aceștia din urmă sunt complet acoperiți cu praf alb și sânge. Arunc un ochi peste marginea acoperișului.

Nici urmă de lunetist. Sar pe terasa clădirii, având grijă să rămân în umbră. Strâng pistolul în mână cu atâta putere, că abia îmi mai simt degetele. Cercetez atentă acoperișurile din zona de pericol aflată în lungul traseului către adăpost și, într-un final, descopăr câțiva soldați din Colonii pe acoperișul unei clădiri alăturate: țintesc militarii republicani care conduc operațiunea de evacuare. Mă îndrept fără zgomot spre ei.

Pe primul îl anihilez rapid, îl țintesc din spate, trăgând cu ochiul peste marginea clădirii. Parcă îl simt pe Metias ghidându-mi arma, asigurându-se că îl împușc pe soldat undeva unde rana să nu-i fie fatală. Când omul se prăbușește cu un urlet înfundat, care se pierde în haosul general, dau fuga la el, îi înșfac arma și-o arunc peste buza acoperișului. Apoi îl pocnesc peste față suficient de tare încât să-și piardă cunoștința și îmi îndrept privirea spre următorului soldat. Pun mâna pe casca din ureche și-mi pornesc microfonul.

— Spune-i asistentei să aștepte, îi șuier grăbită soldatului de la Bank Tower. O să vă fac semn când…

Nu mai apuc să-mi termin fraza. O explozie mă aruncă pe burtă. Când deschid ochii și mă uit peste marginea acoperișului, văd că toată strada e acoperită de cenușă și praf. Bombe cu praf? Prin perdeaua de fum și colb, evacuații aleargă panicați

înspre adăpost, rupând rândurile soldaților republicani care îi flancau și ignorându-le în totalitate strigătele. Lunetiștii Coloniilor au vizoare la ochi. Probabil că așa se explică faptul că reușesc să vadă ceva prin tot fumul ăsta. Trag în mulțimea de jos, împrăștiind civilii în toate direcțiile. Mă uit disperată spre blocul-turn. Unde e Eden? Alerg spre următoarea țintă și îl dobor pe soldat în același mod ca și pe cel de dinainte. Încă un lunetist anihilat. Îmi ațintesc privirea asupra celui de-al treilea, dar trag o înjurătură când constat că am rămas fără muniție.

Când să plec de acolo, ceva sclipește pe un alt acoperiș. Încremenesc.

Nu departe de mine, pe o clădire mai înaltă stă chircită doamna comandant Jameson. Un fior mă cutremură din cap până-n picioare când văd că are o pușcă în mână. Nu. *Nu.*

Doamna comandant țintește soldații republicani. Soldatul și glonțul. Inima îmi stă în loc, căci Jameson zărește ceva care-i trezește interesul. Ochește ținta cea nouă aflată la sol. Urmăresc cu ochii cătarea armei. Și atunci văd un băiat cu părul de un blond strălucitor care se luptă să înainteze împotriva curentului de oameni, înspre Bank Tower.

Jameson îl țintește pe Day.

27. DAY

Tess e evacuată prima – îi văd trupul lipsit de vlagă purtat pe brațe de o asistentă, care iese cu ea din Bank Tower. O iau pe copilă de la pieptul femeii când aceasta ajunge pe trotuar și o car în brațe, în rând cu șuvoiul de evacuați. Tess pare să fie doar pe jumătate conștientă, nu-și dă seama de prezența mea, iar capul îi atârnă moale într-o parte. La jumătatea drumului către adăpost, încetinesc pasul. Fir-ar al dracului! Sunt așa de obosit! Și am niște dureri infernale.

Pascao mi-o ia pe Tess din brațe. O saltă la pieptul lui. Pe acoperișuri zboară scântei; deci se trage.

— Du-te înapoi la intrarea în Bank Tower, îmi strigă Alergătorul, întorcându-mi spatele. O duc eu în adăpost!

Și pleacă, înainte să mai pot să-i zic ceva.

Îi urmăresc o vreme cu privirea – nu vreau să întorc ochii până nu sunt sigur că Tess a traversat cu bine piața. Când Pascao ajunge cu ea la intrarea în adăpost, mă întorc spre blocul-turn. Eden ar fi trebuit să coboare până acum. Lungesc gâtul prin mulțime, în căutarea unui chip încadrat de bucle blonde. Oare June a coborât deja? Nici pe ea n-o văd prin masa de oameni panicați, iar absența ei mă îngrijorează.

Apoi, o explozie. Sunt aruncat la pământ.

Praf. „O bombă cu praf”, izbutesc să îmi dau seama, în ciuda durerii bubuitoare din țeastă. La început, nu sunt în stare să disting nimic prin fum. Peste tot e haos, prin aer zboară scântei și, din când în când, aud zgomote înfundate de focuri de armă; prin praful alb care plutește în atmosferă văd o pată neclară de oameni care aleargă să se pună la adăpostul baricadelor republicane. Picioarele li se mișcă foarte lent, iar gurile parcă le-au încremenit deschise în urlete tăcute. Clatin ostenit din cap. Și picioarele mele se mișcă greu, de parcă s-ar târî prin noroi, iar ceafa îmi zvâcnește, amenințând să mă înece în agonie. Mă chinui să alung durerea și să îmi mențin simțurile în stare de alertă. Disperat, încep să-l strig pe Eden, dar nici măcar eu nu-mi aud vocea. Dacă *eu* nu mi-o aud, cum s-o audă *el*?

O clipă, masa de oameni se mai rărește.

Și atunci îl văd. Zace inconștient în brațele unui asistente îngrozite, care pare că merge împleticindu-se orbește prin praf și se îndreaptă în direcția greșită, taman către soldații inamici care s-au adunat pe partea stângă a pieței, în direcția opusă locului unde se află adăpostul. Nu mai stau să gândesc sau să o strig, nu ezit și nu aștept intervalul de pauză dintre focuri. Pur și simplu încep să alerg spre ea.

28. JUNE

Doamna comandant Jameson o să-l împuște – direcția în care țintește nu lasă niciun loc de îndoială.

Day aleargă prin praful care acoperă strada. „Day, ce faci?” În goană, prietenul meu se împiedică și, chiar și de pe acoperișul pe care sunt, îmi dau seama că se chinuiește din răsputeri să alerge, îmi dau seama că și ultima fibră din trupul lui urlă de epuizare. Day trage de el dincolo de limită. Încerc să îmi dau seama unde se duce.

Se duce la Eden. Normal. Asistenta care îl cară în brațe pe copil se împiedică și cade în mijlocul fuioarelor de fum. Când se ridică de jos, frica o copleșește și femeia o rupe la fugă. Simt cum mă cuprinde furia. Eden a rămas în urmă. Puștiul se trezește încet. A rămas expus, în plină de stradă, e complet vulnerabil. E orb, e separat de grup și tușește întruna din cauza fumului.

Sar în picioare. După cum aleargă, în sensul opus direcției în care fug ceilalți oameni, Day o să ajungă curând într-o zonă în care va fi o țintă sigură.

Mâna îmi zboară la centură, și atunci îmi amintesc că nu mai am gloanțe. Gonesc înapoi, pe acoperiș, către ultimul soldat pe care l-am doborât și a cărui armă n-am apucat s-o arunc peste marginea acoperișului. Când mă uit iar către doamna comandant Jameson, o văd încordată, în poziție de tragere. *Nu. Nu*! Doamna comandant apasă pe trăgaci.

Glonțul îl ratează pe Day la câțiva centimetri. Prietenul meu se împiedică, își apără instinctiv capul cu mâna, dar se ridică de la pământ și-și reia cu încăpățânare cursa. Îmi bubuie inima mai-mai să-mi sară din piept. *Mai repede.* Zbor de pe un acoperiș pe celălalt. Dedesubt, îl văd pe Day apropiindu-se de Eden. E acolo, a ajuns la el, alunecă lângă fratele lui și-l cuprinde în brațe, ca să-l protejeze. Nu-i văd prea bine din cauza prafului din jurul lor, e ca și când Day și Eden ar fi două fantome zugrăvite în culori șterse. Mă apropii gâfâind de soldații căzuți. Sper că praful o împiedică pe doamna comandant Jameson să țintească.

Am ajuns la soldatul prăbușit. Îi înșfac arma. Mai are în ea un singur glonț.

În stradă, Day îl ridică pe Eden de jos, îi sprijină protector capul cu o mână, după care pornește împleticindu-se înapoi către adăpost. Merge pe cât de repede îi îngăduie epuizarea. Doamna comandant Jameson îl țintește din nou – urlu în sinea mea și mă forțez să alerg și mai repede. Toată adrenalina, atenția și concentrarea îmi sunt adunate în acest efort. Doamna comandant trage. De data asta, glonțul îi ratează pe frați, dar sclipește la doar treizeci de centimetri distanță de Day. Prietenul meu nici măcar nu se obosește să ridice privirea. Îl strânge pe Eden și mai tare în brațe și continuă să înainteze împleticit.

În sfârșit, sunt aproape de acoperișul pe care e Jameson. Sar pe el și aterizez pe suprafața plană de beton. De aici, văd atât acoperișul pe care sunt, cât și strada de dedesubt. La treizeci de metri în fața mea, parțial ascunsă de coșurile de fum și de gurile de ventilație, doamna comandant Jameson stă pe vine, cu spatele spre mine. E atentă la străzile de jos.

Trage din nou. De dedesubt, aud un țipăt scurt și răgușit, de durere, scos de o voce pe care o cunosc atât de bine. Mi se taie respirația. Arunc repede un ochi spre stradă: Day a căzut în genunchi, scăpându-l pe Eden din brațe pentru o secundă. Sunetele dimprejurul meu se estompează.

A fost împușcat.

Day se cutremură, apoi se ridică la loc. Îl saltă pe Eden în brațe și o pornește înainte, clătinându-se. Doamna comandant Jameson mai trage o dată. Glonțul își atinge ținta. Ridic pușca și o ațintesc spre ea. Acum sunt suficient de aproape ca să văd liniile de întărire de pe spatele vestei antiglonț cu care e îmbrăcată. Mâinile îmi tremură. Sunt într-o poziție perfectă, am linie de tragere directă către capul doamnei comandant Jameson. Doamna comandant se pregătește să tragă iar. Țintesc.

Ca și cum lumea și-ar fi încetinit mersul până la un ritm de un milion de cadre pe secundă, doamna comandant Jameson se răsucește pe călcâie. Mi-a simțit prezența. Mijește ochii și întoarce arma spre mine, abandonându-l pe Day. Gândurile îmi trec prin minte cu viteza luminii. Apăs pe trăgaci, țintind ultimul glonț direct spre capul ei.

Și ratez.

Eu nu ratez niciodată.

Nu am timp să mă gândesc la acest eșec. Doamna comandant Jameson are arma îndreptată spre mine și, în clipa în care glonțul meu îi vâjâie pe lângă obraz, o văd cum zâmbește și trage. Mă arunc la pământ și mă rostogolesc. Ceva sclipește la doar doi centimetri distanță de brațul meu. Fug în spatele unui coș de fum din apropiere și mă lipesc de el cât de bine pot. Aud sunetul greoi al unor bocanci care se apropie. „Respiră. Respiră”. Îmi vine în minte amintirea ultimei noastre confruntări. De ce pot să înfrunt orice pe lumea asta, mai puțin pe doamna comandant Jameson?

— Hai afară să ne jucăm, micuță Iparis, îmi strigă trădătoarea.

Când vede că nu scot niciun sunet, izbucnește în râs.

— Hai afară, ca să vezi cum curge sângele din frumușelu' tău, să-l vezi cum moare pe caldarâm.

Știe exact cum să-mi sfârtece inima. Strâng însă din dinți și mă forțez să-mi scot din minte imaginea lui Day sângerând până la moarte. N-am timp de așa ceva. Ceea ce trebuie să fac e s-o dezarmez pe Jameson. Când ideea asta îmi răsare în minte, mă uit în jos, la pușca devenită inutilă. E momentul să mă prefac puțin.

Jameson a amuțit. Nu aud nimic altceva decât bufniturile înfundate ale bocancilor ei, care se apropie – ucigașa fratelui meu se apropie fără șovăială. Strâng arma în mână.

Acum Jameson e destul de aproape. Închid ochii o clipă, murmur scurt o rugăciune pentru noroc și ies iute din ascunzătoare. Îndrept pușca înspre Jameson, ca și cum aș fi pe punctul să trag. Jameson face exact ce am sperat: sare într-o parte. Însă de data asta sunt pregătită și mă reped la ea. Sar și o lovesc cu piciorul peste față cât de tare pot. La impact, bocancul produce un zgomot satisfăcător. Capul îi cade pe spate. Degetele i se înmoaie pe armă și profit de ocazie ca să lovesc iar cu piciorul și să i-o zbor din mâini. Trădătoarea se prăbușește pe acoperiș cu o bufnitură puternică – arma îi zboară într-o parte și cade peste marginea acoperișului, către străzile pline de fum de dedesubt.

Nu îndrăznesc să mă opresc. Cât Jameson e încă la pământ, îmi reped cotul spre ea, ca s-o fac să-și piardă cunoștința. Prima lovitură o nimerește din plin, dar a doua ratează. Doamna comandant Jameson mă prinde de cot și cu cealaltă mână mă

înșfacă de încheietură, încleștându-și degetele ca o pereche de cătușe. După care îmi răsucește brațul. Mă răsucesc și eu în același timp. Un junghi puternic îmi străbate brațul prins în menghina mâinilor ei. Înainte ca Jameson să apuce să-mi rupă osul, mă răsucesc iar și o calc pe braț cu tocul ascuțit al bocancului. Ea se schimonosește de durere, dar nu-mi dă drumul. O mai calc o dată pe braț, mai cu putere.

Strânsoarea îi slăbește o clipă și, în sfârșit, reușesc să mă eliberez.

Jameson sare în picioare chiar când eu alerg ca să pun o oarecare distanță între noi, și mă întorc cu fața spre ea. Amândouă respirăm cu greutate. Pe mine mă doare brațul, iar ei i se prelinge pe tâmplă un firicel de sânge. Știu deja că nu pot s-o înfrâng într-o luptă corp la corp. Jameson e mai înaltă și mai puternică decât mine. În plus, are în spate ani întregi de antrenamente pe care abilitățile mele nu-i pot surclasa. Singura mea speranță este s-o iau iarăși prin surprindere, să găsesc o cale de a-i întoarce propria forță împotriva ei. Pândesc o ocazie potrivită. Lumea din jur se estompează. Îmi trag puterea din mânie, lăsând-o să ia locul fricii.

„Acum nu mai suntem decât noi două. Așa a fost scris să se întâmple, ăsta e momentul pe care l-am așteptat de când a început totul. Ne vom înfrunta până la capăt cu mâinile goale”.

Doamna comandant Jameson e prima care atacă. Viteza ei mă îngrozește. Acum e în fața mea și peste o secundă e într-o parte, trăgându-mi un pumn în obraz. Nu am timp să mă feresc. Tot ce mai izbutesc să fac este să ridic umărul în ultima clipă, astfel că pumnul trădătoarei mă atinge razant, nu direct. Văd stele verzi și de-abia reușesc să-mi recâștig echilibrul. Mă feresc la mustață de următoarea lovitură. Mă rostogolesc ca să mă îndepărtez de ea, chinuindu-mă să-mi limpezesc privirea, apoi mă ridic la loc în picioare. Când Jameson se repede la mine, sar și o pocnesc cu piciorul în cap, dar ea e mult prea rapidă și nu primește lovitura din plin. Încep să mă îndepărtez din nou, de data asta încet, îndreptându-mă către marginea acoperișului. Mi-e groază să-mi iau ochii de la ea. „Foarte bine”, îmi reamintesc singură. „Trebuie să pari cât mai speriată”. În sfârșit, ating buza acoperișului cu călcâiul. Mă uit în jos, după care înapoi la doamna comandant Jameson. În ciuda faptului că se clatină ușor

pe picioare, vine spre mine neabătută. Nu mi-e deloc greu să mimez teama.

Jameson înaintează ca un animal de pradă. Nu rostește niciun cuvânt, dar nici nu e nevoie. Tot ceea ce a vrut vreodată să-mi spună a fost deja spus. Cuvintele ei își fac loc în mintea mea ca o otravă. „Micuță Iparis, ce mult îmi amintești de mine însămi, când aveam vârsta ta. Ești adorabilă. Într-o zi, o să-ți dai seama că viața nu e întotdeauna așa cum vrei tu. Că nu vei obține mereu ce îți dorești. Și că există forțe, dincolo de controlul tău, care te vor modela ca să devii ceea ce ești. Păcat că timpul tău se încheie. Ar fi fost distractiv să văd în ce te-ai fi transformat cu vârsta”.

Ochii lui Jameson mă hipnotizează. În clipa asta, nu-mi pot imagina o priveliște mai înfiorătoare.

Trădătoarea se repede la mine.

Am o singură șansă. Mă las pe vine, o prind de braț și o arunc peste cap. Jameson zboară peste marginea acoperișului.

Dar m-a prins de mână. Mă trage pe jumătate peste buza terasei, iar brațul stâng aproape că-mi iese din umăr. Încep să urlu. Îmi înfig călcâiul în marginea acoperișului, ca să nu mă prăbușesc. Doamna comandant Jameson se lipește de peretele clădirii și-l pipăie cu picioarele, căutând puncte de sprijin. Își înfige atât de adânc unghiile în mâna mea, încât simt cum îmi sfâșie pielea. Ochii mi se umplu cu lacrimi. Dedesubt, soldații republicani continuă să evacueze oamenii, să tragă în militarii dușmani de pe celelalte acoperișuri și să urle ordine la microfoane.

Strig la ei cu toată puterea care mi-a mai rămas.

— Împușcați-o! *Împușcați-o*!

Doi soldați republicani ridică brusc capul spre mine. Mă recunosc. Când ei ridică armele, doamna comandant Jameson se uită în ochii mei și rânjește.

— Știam eu că nu poți să mă omori cu mâna ta.

Soldații deschid focul, trupul doamnei comandant Jameson intră în convulsii, degetele cu care se ține de brațul meu se înmoaie, iar ucigașa fratelui meu îmi dă drumul și începe să cadă spre pământ ca o pasăre rănită. Întorc capul ca să n-o mai văd, dar tot aud sunetul înfiorător pe care corpul ei îl scoate când se zdrobește de pavaj. S-a dus. Pur și simplu. Am rămas doar cu vorbele ei și cu ale mele, răsunându-mi în urechi.

„Împușcați-o. Împușcați-o”.

Cuvintele lui Metias îmi răsar în minte. „Puțini oameni ucid din motive întemeiate”.

Îmi șterg grăbită lacrimile de pe față. Ce am făcut? Sângele lui Jameson îmi pătează mâinile. Îmi frec mâna zdravănă de haine, dar tot nu scap de sângele ei. Nu știu dacă o să scap de el vreodată.

— Motivul meu a fost întemeiat, îmi repet în șoaptă.

Poate că Jameson s-a distrus singură, iar eu doar am ajutat-o. Și totuși, chiar și ideea asta mi se pare găunoasă.

Durerea din umărul dislocat mă amețește. Îmi apuc brațul stâng cu mâna bună, strâng din dinți și împing cu putere. Urlu din nou. Osul opune rezistență o fracțiune de secundă, apoi însă îl simt cum intră înapoi în locașul din umăr. Lacrimi proaspete încep să-mi curgă pe obraji. Mâinile îmi tremură incontrolabil, iar urechile îmi țiuie, blocând orice sunet dimprejur, cu excepția propriilor bătăi de inimă.

Cât timp a trecut? Ore? Secunde?

Lumina pulsatilă a rațiunii mi se strecoară în creier, diminuând durerea. Ca întotdeauna, logica mă salvează. „Day are nevoie de ajutorul tău”, îmi șoptește ea. „Du-te la el”.

Îmi caut prietenul. Day a ajuns pe cealaltă parte a străzii, în zona mai sigură din preajma adăpostului, acolo unde soldații republicani au ridicat baricade… însă chiar când dau s-o rup la fugă pe acoperiș, observ că niște persoane smulg din brațele lui Day silueta inconștientă a lui Eden, ducându-l pe copil într-un loc apărat. Alții se agită în preajma lui Day, care zace întins pe caldarâm. Mișcările lor mi-l ascund vederii. Cobor pe clădire cât de repede pot, până ajung la o scară de incendiu și măresc viteza, folosindu-mă de treptele ei metalice. Frica și adrenalina mi-au amorțit durerea provocată de răni.

Te rog, implor în minte. *Fă să fie bine.*

Când ajung la Day, în jurul lui s-au strâns o groază de oameni. Îl aud pe unul dintre ei strigând:

— Mișcați-vă! Dați-vă în spate, faceți loc! Zi-le să se grăbească!

Mi se pune un nod în gât și mi se taie răsuflarea. Alerg apăsat cu bocancii pe pavaj, în ritmul bătăilor inimii. Împing oamenii la o parte și cad în genunchi lângă Day. Cel care a strigat e Pascao. Alergătorul mă privește disperat.

— Stai cu el! îmi strigă. Mă duc să aduc doctorii.

Încuviințez din cap cu o mișcare scurtă, iar băiatul o rupe la fugă.

Abia dacă îi iau în seamă pe cei care s-au strâns în cerc în jurul nostru. Nu pot să fac altceva decât să mă uit în jos, la Day. Prietenul meu tremură din cap până-n picioare, ochii îi sunt larg deschiși din cauza șocului, iar părul îi e lipit de față. Când mă uit mai cu atenție la el, observ două răni din care sângele se revarsă pe cămașă: o rană e în piept, cealaltă aproape de șold. Un țipăt strangulat izbucnește din pieptul cuiva. Poate că din pieptul meu. Ca prin vis, mă aplec peste Day și-i ating obrazul.

— Day, sunt eu, June. Sunt chiar aici.

Se uită la mine.

— June? izbutește să icnească.

Încearcă să îmi atingă chipul, însă mâna îi tremură așa de tare, că nu reușește. Îi iau eu fața în palme. Ochii îi sunt plini de lacrimi.

— Cred că… că… am fost împușcat…

Două persoane din mulțime își pun palmele peste rănile lui Day și apasă suficient de tare ca să-i smulgă de pe buze un suspin de durere. Prietenul meu încearcă să se uite la ei, dar nu are destulă forță ca să ridice capul.

— Doctorii sunt pe drum încoace, îi spun cu hotărâre, apropiindu-mă cât să-i ating obrazul cu buzele. Ține-te tare. Da? Rămâi cu mine. Uită-te la mine. O să te faci bine.

— Nu… prea cred, bolborosește el.

Clipește de câteva ori și lacrimile i se rostogolesc pe față, udându-mi vârfurile degetelor.

— Eden… e în siguranță…?

— E în siguranță, îi șoptesc. Fratele tău e teafăr și nevătămat și-o să-l vezi foarte curând.

Day dă să-mi răspundă, dar nu poate. Pielea lui a devenit cenușie. „Te rog, nu”. Refuz să-mi dau voie să mă gândesc la ce e mai rău, însă posibilitatea asta atârnă deasupra capetelor noastre ca o umbră întunecată. Simt greutatea morții adăstând peste umărul meu, simt ochii orbi ai morții privind în sufletul lui Day, așteptând cu răbdare să le stingă lumina.

— Nu vreau… să mă duc…, izbutește Day să spună într-un final. Nu vreau… să te las… să-l las… pe Eden…

Îl fac să se oprească, atingându-i buzele tremurânde cu buzele mele.

— Nimic rău nu o să i se întâmple lui Eden, îi răspund cu blândețe, disperată să-l țin alături de mine. Concentrează-te, Day. O să mergi la spital. Acum vin după tine; nu mai durează mult.

Nu mai durează mult.

Day îmi surâde doar, numai că expresia de pe chipul lui e atât de tristă, încât îmi risipește starea de amorțeală și încep să plâng. Ochii ăia albaștri și strălucitori. În fața mea e băiatul care mi-a pansat rănile pe străzile din Lake, care și-a apărat familia din răsputeri, care a stat alături de mine în ciuda a tot ce s-a întâmplat, băiatul ăsta care e lumină, râs și viață, suferință, furie și pasiune, băiatul a cărui soartă e împletită cu a mea pentru vecie.

— Te iubesc, îmi șoptește el. Poți să stai puțin cu mine?

Mai spune ceva, dar vocea i-a devenit atât de firavă, încât nu mai înțeleg ce. „Nu. Nu. Nu se poate”. Respiră din ce în ce mai greu. Îmi dau seama că se luptă să nu își piardă cunoștința, că, secundă după secundă, îi e tot mai greu să-și concentreze privirea asupra mea. Preț de o clipă, Day încearcă să se uite la ceva aflat în spatele meu, însă când arunc un ochi peste umăr, nu văd nimic altceva decât cerul. Îl sărut din nou și-mi lipesc capul de al lui.

— Te iubesc, îi zic eu din nou și din nou, în șoaptă. Nu pleca.

Închid ochii. Lacrimile mele cad pe obrajii lui.

Așa cum stau în genunchi lângă el, simt cum, încetul cu încetul, viața i se scurge din trup, iar durerea și furia mă consumă. Niciodată n-am fost o persoană credincioasă. Însă în clipa asta, văzându-i în depărtare pe medicii care se grăbesc spre noi, înalț o rugă disperată către o forță superioară. Nu știu către cine. Dar sper că Ea, Cineva, Oricine o să mă audă. Sper că o să ne ia pe amândoi în brațele Ei și-o să se milostivească de noi. Ridic ruga asta către cer cu ultimele fărâme de putere care mi-au mai rămas.

„Lasă-l să trăiască.

Te implor, nu-l lua de pe lumea asta. Te implor, nu-l lăsa să moară aici, în brațele mele, nu după câte am înfruntat împreună, nu după ce ai luat atâția și atâția oameni. Te rog, te implor, lasă-l să trăiască. Sunt gata să sacrific orice pentru asta,

sunt gata să fac orice îmi ceri. Poate că o să râzi de mine, fiindcă-ți fac o promisiune atât de naivă, dar sunt cât se poate de sinceră și nu-mi pasă dacă rugămintea mea n-are sens sau pare imposibilă. Lasă-l să trăiască. Te rog. Nu mai suport să trec prin asta a doua oară”.

Mă uit cu disperare în jurul nostru. Vederea mi-e încețoșată de lacrimi și totul mi se pare că e o pată mânjită de sânge și fum, de lumină și cenușă și nu aud altceva decât țipete și focuri de armă și *ură* și sunt nespus de obosită de luptă, nespus de frustrată, de furioasă, de neajutorată.

„Spune-mi că pe lume mai există și bunătate. Spune-mi că mai există speranță pentru noi toți”.

Ca prin vis, simt cum cineva mă apucă de brațe și mă trage de lângă Day. Mă zbat cu încăpățânare. Durerea îmi săgetează brațul rănit. Doctorii se apleacă peste trupul lui Day. Prietenul meu are acum ochii închiși și nu mai pare să respire. Creierul îmi e inundat de imagini cu cadavrul lui Metias. Când medicii încearcă din nou să mă tragă de lângă Day, îi îmbrâncesc cu putere și urlu. Urlu pentru tot ceea ce a fost îngrozitor în viețile noastre. Urlu pentru tot ce a fost distrus.

29. DAY

Cred că June se apleacă peste mine, dar mi-e greu să-i disting trăsăturile. Când mă încordez prea tare, marginile câmpului meu vizual capătă un contur de un alb orbitor. Durerea, la început înfiorătoare, acum a dispărut. Amintirile îmi revin în minte, apoi se risipesc. Amintiri ale primelor zile petrecute, singur și înfricoșat, pe străzi, cu genunchiul însângerat și stomacul gol; amintirea lui Tess copilă și apoi aceea a lui John când a aflat că sunt încă în viață; căminul mamei, zâmbetul tatii, Eden bebeluș. Îmi amintesc prima dată când am întâlnit-o pe June pe străzi. Postura ei sfidătoare, ochii ei neînfricați. După asta, amintirile încep să-mi vină din ce în ce mai greu.

Pe undeva, întotdeauna am știut că n-o să trăiesc mult. Pur și simplu nu mi-e scris în stele să am o viață lungă.

Ceva sclipitor care plutește dincolo de umărul lui June îmi atrage atenția. Întorc capul cât de mult pot ca să văd ce este. Inițial, mi se pare că e un glob de lumină strălucitoare. Cu cât mă uit mai mult însă, îmi dau seama că e mama.

— Mamă, șoptesc.

Mă ridic și fac un pas către ea. Îmi simt picioarele incredibil de ușoare.

Mama îmi zâmbește. Pare tânără și sănătoasă, mâinile nu-i mai sunt învelite în bandaje. Are părul de culoarea grâului și a zăpezii. Când ajung la ea, îmi cuprinde fața cu blândețe între palmele ei catifelate și nevătămate. Inima nu-mi mai bate; se umple de căldură și lumină. Vreau să rămân aici pentru totdeauna, încremenit în clipa asta. Pașii îmi devin șovăielnici. Mama mă prinde înainte să cad și amândoi îngenunchem. Suntem din nou împreună.

— Băiețelul meu pierdut, murmură ea.

Vorbele îmi ies din gâtlej ca niște șoapte frânte.

— Îmi pare așa de rău… Îmi pare așa de rău…

— Taci, puiule.

Plec capul și o simt cum mă sărută pe frunte și sunt din nou copil, un copil neajutorat și plin de speranță și de iubire. Dincolo de conturul auriu și puțin neclar al brațului ei, îmi văd undeva,

jos, trupul zdrobit și palid, întins pe pământ. O fată stă ghemuită peste mine. Mi-a luat fața în palme, iar părul lung și negru i se revarsă pe umăr. Fata plânge.

— Tata și John sunt…? dau eu să întreb.

Mama doar zâmbește. Ochii ei sunt incredibil de albaștri, e ca și cum aș putea să văd în ei lumea întreagă, și cerul, și norii, și tot ce se întinde dincolo de ei.

— Nu-ți face griji, îmi răspunde ea. Sunt bine și te iubesc foarte mult.

Simt o nevoie copleșitoare s-o urmez pe mama oriunde s-ar duce, oriunde am ajunge împreună.

— Mi-e dor de voi, îi spun la urmă. Mă doare în fiecare zi… absența cuiva care cândva a fost aici.

Mama își plimbă cu delicatețe degetele răsfirate prin părul meu, așa cum făcea când eram mic.

— Dragul meu, nu trebuie să-ți fie dor de noi. Nu am plecat niciodată.

Își înalță fruntea și-mi face semn din cap către stradă, dincolo de mulțimea de oameni care s-a strâns în jurul trupului meu. Acum, o echipă de medici mă ridică pe o targă.

— Întoarce-te la Eden. Te așteaptă.

— Știu, îi șoptesc.

Îmi lungesc gâtul să văd dacă nu reușesc să-l zăresc pe fratele meu în mulțime, dar nu-l văd nicăieri.

Mama se ridică; își ia mâinile de pe obrajii mei și-mi dau seama că fac eforturi să respir. „Nu. Te rog, nu mă părăsi”. Întind o mână spre ea, dar o barieră invizibilă mi-o oprește. Lumina devine din ce în ce mai strălucitoare.

— Unde te duci? Pot să vin cu tine?

Mama surâde, dar clatină din cap.

— Locul tău e încă de cealaltă parte a oglinzii. Într-o zi, când vei fi pregătit să treci în partea noastră, o să vin din nou la tine. Trăiește frumos. Daniel. Fă în așa fel încât ultimul pas să conteze.

30. JUNE

În primele trei săptămâni în care Day e în spital, nu plec de-acolo nicio secundă. Aceiași oameni vin și se duc: Tess, desigur, care stă în sala de așteptare la fel de mult ca și mine, sperând ca Day să iasă din comă; Eden, care stă atât cât îi permite Lucy; Patrioții care au mai rămas, în special Pascao; un șir nesfârșit de doctori pe care, după prima săptămână, încep să-i recunosc și să-i cunosc după nume; și Anden, care s-a întors de pe front cu propriile lui cicatrice. Spitalul e împresurat de oameni, dar Anden nu are inimă să le spună să plece, nici măcar când vede că rămân pe loc vreme de săptămâni și apoi de luni de zile. Mulți dintre ei au în păr o șuviță roșie. De cele mai multe ori tac. Uneori cântă. De-acum m-am obișnuit cu acești susținători, prezența lor mă reconfortează. Ei îmi amintesc că Day e încă în viață. Că încă luptă.

Războiul dintre Republică și Colonii, cel puțin deocamdată, s-a încheiat. Până la urmă, antarcticanii ne-au venit în ajutor, aducând cu ei arme și înfricoșătoarea lor tehnologie, astfel că Africa și Coloniile au fost intimidate și au revenit la acordul de încetare al focului. Anden și Cancelarul au apărut în fața tribunalului internațional. Și nouă, și Coloniilor ne-au fost impuse sancțiunile potrivite. Apoi, în sfârșit (în sfârșit!), a demarat procesul de redactare a unui tratat de pace permanent. Cenușa câmpurilor de bătaie e încă aici, împreună cu o ostilitate neadormită. Știu că va fi nevoie de timp pentru ca rănile să se închidă. Habar nu am cât va dura acest armistițiu sau când vor ajunge Republica și Coloniile la o pace adevărată. Poate că niciodată. Deocamdată însă, e bine și așa.

Unul dintre primele lucruri pe care doctorii au trebuit să-l facă pentru Day, după ce i-au cusut rănile alea oribile de la gloanțe, a fost să-l opereze pe creier. Din cauza traumei suferite nu mai putea să urmeze tratamentul medicamentos complet, menit să-l pregătească pentru operație... dar doctorii i-au făcut-o oricum. În punctul ăsta, era irelevant dacă avea creierul pregătit sau nu; dacă nu-l operau, murea oricum. Și totuși. Gândul ăsta nu mă lasă să dorm nopțile. Nimeni nu știe dacă Day o să se mai

trezească sau, în cazul în care se trezește, dacă nu va fi cumva un cu totul alt om.

Trec două luni de zile, apoi trei.

Încetul cu încetul, cu toții începem să ne petrecem așteptarea acasă. Mulțimea de susținători din jurul spitalului se rărește.

Se fac cinci luni. Trece și iarna.

La ora 07:28, într-o zi de joi de la începutul primăverii, sosesc în sala de așteptare a spitalului ca să văd, ca de obicei, cum mai este Day. După cum mă așteptam, la ora aia sunt singurul vizitator. Eden e acasă, cu Lucy, pentru o porție de somn foarte necesară. Băiețelul continuă să crească și, dacă Day s-ar trezi acum, știu că ar observa cum fratele lui a început să se înalțe și să se facă mai subțire. Eden și-a pierdut obrăjorii grăsuți, de copil, și face primii pași spre maturitate.

Nici măcar Tess nu a ajuns încă. De obicei, sosește aici spre prânz, căci lucrează în spital ca asistent medical; îi urmează pe doctori peste tot. Când o prind în pauze, discutăm între noi cu voci scăzute. Uneori Tess reușește chiar să mă facă să râd.

— Te iubește, pe bune, mi-a spus ea ieri. Te-ar iubi și dacă l-ar distruge. Vă potriviți perfect. Ceea ce cred că e drăguț.

Mi-a zis asta cu un zâmbet timid și sincer. Nu știu cum, dar Tess a izbutit să redevină fata pe care am cunoscut-o la început, atâta doar că acum e o versiune mai matură, mai înaltă și mai înțeleaptă a copilei de odinioară.

Am înghiontit-o ușor cu cotul, într-un gest de afecțiune.

— Voi doi aveți o legătură de care nu m-aș putea atinge niciodată, i-am răspuns. Nici măcar în cele mai proaste momente ale noastre.

La auzul acestor cuvinte, Tess s-a îmbujorat, iar eu nu m-am putut abține să nu-mi deschid inima în fața ei. O Tess iubitoare e unul dintre cele mai încântătoare tablouri din lume.

— Doar să fii bună cu el, mi-a șoptit ea. Îmi promiți?

Acum o salut pe asistentă prin fereastra sălii de așteptare, după care mă așez pe scaunul meu obișnuit și privesc în jur. Ce pustiu este spitalul în dimineața asta! îmi dau seama că îi duc dorul lui Tess. Încerc să-mi distrag atenția citind știrile care rulează pe monitor.

PREȘEDINTELE ANTARCTICAN IKARI
ȘI NAȚIUNILE UNITE ÎȘI DAU ACORDUL

PENTRU NOUL TRATAT DE PACE
DINTRE REPUBLICĂ ȘI COLONII
ELECTOR PRIMO ANUNȚĂ INIȚIEREA
UNUI NOU SISTEM DE CATEGORII SOCIALE,
CARE SĂ ÎNTOCUIASCĂ VECHIUL
SISTEM AL EXAMENELOR
NOILE ORAȘE DE LA GRANIȚA DINTRE REPUBLICĂ
ȘI COLONII VOR FI REBOTEZATE ORAȘELE UNITE,
PENTRU A PERMITE DEMARAREA PROCESULUI
MIGRAȚIONIST DINSPRE AMBELE ȚĂRI
LA SFÂRȘITUL ANULUI VIITOR
SENATORUL MARIANA DUPREE
A FOST NOMINALIZATĂ OFICIAL
PRINCEPS AL SENATULUI

Știrile astea îmi aduc un zâmbet pe buze. Aseară, Anden a trecut pe la apartamentul meu ca să-mi anunțe personal nominalizarea Marianei. I-am spus că o voi felicita personal.

— E foarte bună la ceea ce face, am adăugat. Mult mai bună decât am fost eu. Mă bucur pentru ea.

Anden și-a înclinat capul.

— Cred că, pe termen lung, tu ai fi fost mai bună, mi-a răspuns el cu un surâs blând. June, tu te pricepi la oameni. Dar sunt bucuros că te-ai întors acolo unde te simți cel mai confortabil. Militarii noștri sunt norocoși să te aibă alături de ei.

După o clipă de ezitare, Anden m-a luat de mână. Îmi amintesc dublura de neopren moale a mănușilor lui și strălucirea argintie a butonilor.

— De-acum probabil că n-o să te mai văd atât de des. Poate că așa e cel mai bine, nu? Totuși, te rog ca, din când în când, să mai treci pe la mine. O să îmi facă plăcere.

— La fel te rog și eu, i-am spus și l-am strâns ușor de mână.

Deodată, mă dezmeticesc din reverie. Unul dintre doctori a apărut de pe culoarul care dă spre camera lui Day. Mă vede, trage adânc aer în piept și se apropie. Mă îndrept de spate, încordată. A trecut mult timp de când n-am mai primit informații noi despre starea lui Day de la doctorul Kann. O parte din mine vrea să sară în sus de bucurie, pentru că poate veștile sunt bune; o altă parte din mine se crispează de frică, în caz că veștile sunt proaste. Studiez chipul medicului, căutând orice fel

de indiciu. (Pupile ușor dilatate și emoție în privire, dar nu în felul acela care-ți spune că persoana respectivă îți va da cea mai proastă veste posibilă. Descopăr pe chipul doctorului umbre de fericire.) Pulsul mi se accelerează. Ce-o să-mi comunice? Sau poate că, de fapt, nu are nicio informație nouă, poate că o să-mi spună ce-mi spune de obicei. „Mă tem că azi nu sunt mari schimbări. Dar măcar semnele vitale sunt în continuare stabile”. M-am obișnuit atât de tare cu vorbele astea!

Doctorul Kann se oprește în fața mea. Își potrivește ochelarii pe nas și, inconștient, începe să-și scarpine barba scurtă, grizonantă.

— Bună dimineața, domnișoară Iparis, mă întâmpină el.

— Cum e? îi răspund eu ca întotdeauna.

Doctorul Kann zâmbește, dar ezită (o altă ciudățenie; înseamnă că informația e importantă).

— Am o veste minunată.

Preț de o secundă, inima mi se oprește în piept.

— Day s-a trezit. Acum mai puțin de o oră.

— S-a trezit? repet cu respirația tăiată.

S-a trezit. Dintr-odată, vestea asta devine mult prea copleșitoare și nu știu dacă pot s-o îndur. Studiez cu atenție chipul medicului.

— Dar e mai mult de-atât, nu?

Doctorul Kann își pune ambele mâini pe umerii mei.

— Nu vreau să vă îngrijorez, domnișoară Iparis, absolut deloc. Day și-a revenit după operație remarcabil de bine. Când s-a trezit, a cerut apă și a întrebat de fratele lui. Pare destul de vioi și de coerent. I-am făcut o scanare rapidă a creierului.

Vocea îi devine mai veselă.

— Desigur, va trebui să facem niște verificări mai amănunțite, dar, la prima vedere, se pare că situația s-a normalizat. Hipocampul pare sănătos, iar semnalele electrice din creier par să funcționeze normal. Din aproape toate punctele de vedere, Day pe care îl cunoaștem a revenit printre noi.

Ochii mi se împăienjenesc de lacrimi. Day pe care îl cunoaștem a revenit printre noi. După *cinci luni* de așteptare, vestea asta mi se pare un fulger căzut din senin. Doar o clipă mai devreme, Day zăcea inconștient în pat, agățându-se de viață noapte după noapte, iar acum s-a trezit. Pur și simplu.

Încerc și eu să-i zâmbesc doctorului și, fără să mă mai pot stăpâni, îl îmbrățișez.

Omul râde și mă bate ușor stânjenit cu palma pe spate, dar nu-mi pasă. Vreau să-l văd pe Day.

— Poate să primească vizitatori? îl întreb eu, dar, deodată, îmi dau seama ce a spus de fapt medicul. De ce ați zis „aproape”?

Surâsul de pe buzele doctorului pălește. Kann își aranjează iar ochelarii pe nas.

— Nu e vorba de ceva care să nu poată fi remediat printr-o terapie extinsă. Vedeți dumneavoastră, regiunea hipocampului afectează ambele tipuri de memorii, cea de scurtă durată și cea de lungă durată. Se pare că memoria de lungă durată a lui Day – familia, fratele lui, Eden, prietena lui, Tess, și așa mai departe – e intactă. Însă, după câteva întrebări pe care i le-am pus, se pare că are amintiri foarte puține despre oamenii și evenimentele survenite în ultimul an sau chiar doi. Asta se numește amnezie retrogradă. De pildă, își amintește de moartea membrilor familiei lui…

Aici doctorul face o pauză inconfortabilă.

— Însă pare să nu cunoască numele doamnei comandant Jameson, așa cum nu-și amintește de invazia Coloniilor. Și nici de dumneavoastră.

Zâmbetul mi se evaporă.

— Nu-și… amintește de mine?

— Desigur, problema se poate rezolva în timp, cu o terapie adecvată, mă asigură doctorul Kann. Capacitatea de a stoca amintiri pe termen scurt funcționează bine. Își amintește majoritatea lucrurilor pe care i le spun și formează amintiri noi fără mari dificultăți. Am vrut doar să vă pun în gardă înainte să mergeți la el. Să nu fiți surprinsă dacă nu vă recunoaște. Aveți răbdare, într-o bună zi o să își amintească. Încetul cu încetul, poate în câțiva ani, e posibil ca vechile amintiri să-i revină.

Dau din cap înspre doctor, ca prin vis.

— Bine, îi șoptesc.

— Dacă vrei, acum poți să te duci la el.

Omul îmi zâmbește, de parcă mi-ar fi dat cea mai grozavă veste din lume. Și așa și e.

Însă atunci când pleacă de lângă mine, preț de câteva clipe nu mă clintesc din loc. Mintea îmi plutește în ceață. Mă simt pierdută. Pornesc cu pași înceți spre culoarul pe care se găsește

rezerva lui Day. Coridorul se strânge în jurul meu ca un tunel neguros. Singurul lucru care îmi vine în minte e rugăciunea disperată pe care am făcut-o peste trupul rănit al lui Day, promisiunea pe care am făcut-o cerului în schimbul vieții lui.

„Lasă-l să trăiască. Sunt gata să sacrific orice pentru asta”.

Inima mi se strânge în piept. Acum înțeleg. Știu că mi s-a răspuns la rugăciune și că, în același timp, acel ceva care mi-a răspuns mi-a transmis și care avea să fie sacrificiul meu. Mi s-a oferit șansa să nu-l mai rănesc niciodată pe Day.

Pășesc în camera de spital. Day e vioi, sprijinit pe perne și pare surprinzător de sănătos față de ultimele luni, în care l-am văzut zăcând inconștient și palid. Însă acum ceva e schimbat. Ochii lui Day mă urmăresc fără nicio urmă de familiaritate în ei; mă privește cu o expresie politicoasă, cu distanța suspicioasă a unui străin. Așa cum m-a privit și prima dată când ne-am întâlnit.

Day nu știe cine sunt.

Mă doare sufletul. Mă doare din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropii de patul lui. Știu ce trebuie să fac.

— Bună, îmi spune când mă așez pe pat.

Ochii lui Day rătăcesc curioși pe chipul meu.

— Bună, îi răspund șoptit. Știi cine sunt?

Prietenul meu mă privește vinovat, ceea ce nu face decât să-mi împlânte cuțitul și mai adânc.

— Ar trebui să știu?

Trebuie să-mi adun toate puterile ca să nu plâng, ca să îndur gândul că Day a uitat tot ce a fost între noi – noaptea petrecută împreună, chinurile pe care le-am depășit, tot ceea ce am împărtășit și am pierdut. Toate s-au șters din amintirea lui și n-a mai rămas nimic în urmă. Day pe care *eu* l-am cunoscut nu e aici.

Firește, aș putea să-i spun chiar acum. Aș putea să-i reamintesc cine sunt, că sunt June Iparis, fata pe care cândva a salvat-o pe străzi și de care s-a îndrăgostit. Aș putea să-i spun totul, așa cum m-a sfătuit doctorul Kann, iar asta ar putea să-i declanșeze vechile amintiri. „Spune-i, June. Spune-i, pur și simplu. O să fii așa de fericită. Ar fi așa de ușor”.

Însă deschid gura și niciun sunet nu-mi iese din gâtlej. Nu pot s-o fac.

„Să fii bună cu el”, mi-a cerut Tess. „Îmi promiți?”

Atât timp cât voi rămâne în viața lui Day, îl voi face să sufere. Nu există alternativă. Îmi aduc aminte cum s-a ghemuit plângând pe masa din bucătăria familiei lui, jelind ceea ce eu i-am răpit. Acum, soarta mi-a oferit soluția pe o tavă de argint. Day a supraviețuit acestui chin înfiorător; în schimb, eu trebuie să ies din viața lui. Deși acum mă privește ca pe un străin, măcar nu mai are pe chip expresia aceea tragică, plină de durere, care părea să însoțească mereu pasiunea și dragostea cu care se uita la mine. Acum Day e liber.

S-a eliberat *de noi*, lăsându-mă doar pe mine să port povara trecutului nostru comun.

Așa că înghit cu noduri, zâmbesc și înclin capul.

— Day, mă forțez să-i spun, mă bucur să te cunosc. Am fost trimisă de Republică să văd cum te simți. E minunat că te-ai trezit. Țara se va bucura foarte mult când va afla vestea.

Day înclină la rândul lui din cap, politicos, dar văd pe chipul lui că e crispat.

— Mulțumesc, îmi răspunde suspicios. Doctorii mi-au spus că am fost în comă cinci luni. Ce s-a întâmplat?

— Ai fost rănit în timpul unei bătălii între Republică și Colonii, îi explic.

Toate cuvintele pe care le rostesc sună de parcă ar ieși din gura altcuiva.

— L-ai salvat pe fratele tău, Eden.

— Eden e aici?

Ochii prietenului meu se luminează, căci pe Eden îl știe, și un zâmbet splendid îi înflorește pe față. Imaginea asta mă îndurerează, deși mă bucur că de fratele lui își aduce aminte. Ce mult mi-aș dori să văd aceeași familiaritate pe chipul lui și când e vorba de mine!

E momentul să mă desprind de el.

— Day, îi spun, alegându-mi cu grijă ultimele cuvintele pe care i le adresez. A fost un mare privilegiu și o onoare să lupt alături de tine. Ai salvat mult mai mulți oameni decât o să știi vreodată.

O clipă, îl privesc direct în ochi, șoptindu-i astfel ceea ce niciodată n-o să-i spun cu voce tare.

— Îți mulțumesc, murmur. Pentru tot.

Day pare nedumerit de emoția din glasul meu, dar înclină capul în chip de răspuns.

— Onoarea îmi aparține.

Inima mi se frânge auzind lipsa de căldură din vocea lui, acea căldură pe care știu că aș fi auzit-o dacă Day și-ar fi amintit totul. Simt absența acelei iubiri sfâșietoare după care am ajuns să tânjesc, pe care mi-am dorit atât de mult s-o câștig. Dar ea a dispărut acum.

Dacă Day ar ști cine sunt, în clipa asta i-aș spune altceva, ceva ce ar fi trebuit să-i fi spus mai des când am avut ocazia. Acum *sunt sigură* de sentimentele mele și e prea târziu. Așa că, de dragul lui, îmi ascund în inimă cele două cuvinte și mă ridic de pe pat. Absorb cu nesaț fiecare detaliu al chipului său și mi-l întipăresc în minte, sperând că, în felul ăsta, îl voi lua pe Day cu mine oriunde voi merge. Ne salutăm cu glas scăzut.

Apoi mă întorc cu spatele și plec pentru ultima dată.

•

Două săptămâni mai târziu, ceea ce mi se pare a fi întreaga populație a Los Angeles-ului se strânge ca să-l vadă pe Day înainte de plecarea lui din țară. În dimineața în care am plecat de lângă patul de spital al prietenului meu, Antarctica a venit să-i caute atât pe el, cât și pe fratele lui. Aflaseră de talentul lui Eden în materie de inginerie și acum au venit să-i ofere un loc într-una dintre academiile lor. În același timp, l-au invitat și pe Day să-l însoțească.

Nu mă alătur mulțimii. Rămân în apartamentul meu și urmăresc desfășurarea evenimentului, cu Ollie dormind mulțumit lângă mine. Străzile din jurul complexului de apartamente în care locuiesc sunt ticsite cu susținători care se îmbrâncesc ca să vadă mai bine monitoarele JumboTron-urilor. Zumzetul lor înfundat se disipează într-un zgomot de fond în timp ce privesc scena pe ecran.

DANIEL ALTAN WING ȘI FRATELE LUI
VOR PLECA ÎN SEARA ACEASTA
CU DESTINAȚIA ROSS CITY, ANTARCTICA

Așa sună știrea. Pe ecran, Day le face cu mâna oamenilor adunați în jurul apartamentului său, când el și Eden sunt conduși la mașină de o patrulă orășenească. Ar trebui să-i spun Daniel, la fel cum scrie pe monitor. Poate că, într-adevăr, acum el chiar e Daniel, nu mai are nevoie de niciun nume fals. Îl

privesc cum îl lasă pe Eden să intre în jeep. Apoi se urcă și el, făcându-se nevăzut. „Ce ciudat”, îmi spun, mângâindu-l absentă pe Ollie. Nu cu mult timp în urmă, patrulele orășenești l-ar fi arestat pe loc, iar acum Day pleacă din țară ca un campion al poporului, ca o persoană care va fi celebrată și de care oamenii își vor aminti toată viața.

Închid monitorul și rămân în întunericul tăcut al apartamentului meu, bucurându-mă de liniște. Afară, pe străzi, oamenii continuă să-i scandeze numele. Fac asta până târziu în noapte.

Când, în sfârșit, toată agitația se stinge, mă ridic de pe canapea. Mă încalț cu bocancii, îmi trag o haină pe mine, îmi înfășor în jurul gâtului o eșarfă subțire și pornesc pe străzi. Părul îmi flutură în adierea călduță a nopții. Din când în când, niște șuvițe mi se agață de gene. O vreme, rătăcesc singură pe alei liniștite. Nu sunt sigură unde merg. Poate că încerc să regăsesc drumul către Day. Dar asta e ilogic. El a plecat deja, iar absența lui îmi lasă un gol, o durere sfâșietoare în piept. Ochii mi se umezesc din cauza vântului.

Merg vreme de o oră până când, în sfârșit, iau trenul pentru o călătorie scurtă până în sectorul Lake. Acolo, mă plimb pe marginea apei, admirând luminile din centru, dar și stadionul de Examene, acum nefolosit și neluminat, o amintire tulburătoare a unor timpuri de mult trecute. Roți de apă uriașe se învârt în lac, iar ritmul mișcării lor îl simt ca pe o simfonie liniștitoare. Nu știu unde merg. Tot ce știu e că, în clipa asta, sectorul Lake mă face să mă simt mai acasă decât sectorul Ruby. Aici nu sunt atât de singură. Pe străzile astea simt încă bătăile inimii lui Day.

O pornesc pe drumuri cunoscute, trecând pe lângă aceleași clădiri de pe malul lacului și aceleași case în ruină. Urmez aceiași pași pe care i-am făcut când eram o persoană complet diferită, plină de ură și nedumerire, durere și neștiință. Ce straniu e să rătăcesc pe aceleași străzi, știind cât m-am schimbat de atunci! E ceva în egală măsură familiar și ciudat.

O oră mai târziu, mă opresc în fața unei alei fără nume, care dă într-o stradă pustie. La capătul aleii se ridică cele douăsprezece etaje ale unui bloc-turn abandonat, cu toate ferestrele acoperite cu scânduri și primul cât exact așa cum mi-l amintesc, cu geamurile sparte. Pășesc în umbrele clădirii, însoțită de amintiri. Aici mi-a întins Day mâna pentru prima

dată, prin fum și praf, salvându-mă cu atât de mult timp în urmă, înainte ca amândoi să descoperim cine e celălalt; acesta a fost începutul câtorva nopți prețioase, în care noi doi nu am fost decât un băiat de pe străzi și o fată care avea nevoie de ajutor.

Amintirile mi se limpezesc.

„O voce îmi spune să mă ridic. Când mă uit într-o parte, văd un băiat care îmi întinde mâna. Are ochi albaștri și strălucitori, noroi pe față, o șapcă veche și uzată și, în clipa asta, cred că e cel mai frumos tip pe care l-am văzut în viața mea”.

Plimbarea mea fără scop m-a dus la începutul călătoriei noastre împreună. Presupun că e cât se poate de potrivit să fiu aici și la capătul acestei călătorii.

Rămân în întuneric vreme îndelungată, cufundată în amintirile care cândva au fost ale amândurora. Tăcerea mă învăluie în brațele ei mângâietoare. Găsesc cu palma cicatricea veche de deasupra șoldului, cu care m-am ales după ce m-a rănit Kaede. Atâtea amintiri, atâta bucurie și atâta tristețe!

Pe față mi se rostogolesc lacrimi. Mă întreb la ce se gândește Day în clipa asta, când e în drum către o țară străină. Mă întreb dacă nu cumva o mică parte din el, fie ea și adânc îngropată, nu păstrează totuși frânturi din mine, cioburi din ceea ce am avut odată împreună.

Cu cât stau mai mult aici, cu atât povara din inimă îmi devine mai ușoară. Day își va vedea de viața lui. Iar eu de a mea. O să fim bine. Într-o zi, poate într-un viitor îndepărtat, ne vom regăsi unul pe celălalt. Până atunci, eu îi voi păstra amintirea. Întind mâna și ating unul dintre ziduri, imaginându-mi că, prin el, pot să-i simt viața și căldura. Mai privesc o dată în jur și ridic ochii până departe, spre cerul nopții, unde se zăresc câteva stele plăpânde. Acolo, pe cer, îl văd *cu adevărat* pe Day. Îi simt prezența în fiecare piatră pe care a atins-o, în fiecare persoană pe care a ridicat-o de jos, în fiecare stradă, alee și oraș pe care le-a schimbat în puținii lui ani de viață, pentru că el e Republica, el e lumina noastră și te iubesc, te iubesc până în ziua când ne vom revedea. Te voi păstra în inimă și îți voi ocroti amintirea, jelind ceea ce n-am avut niciodată, prețuind ceea ce am avut. Aș vrea să fi fost și tu aici.

Te voi iubi întotdeauna.

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

REPUBLICA AMERICII

ZECE ANI MAI TÂRZIU

31. JUNE

ORA 18:36, 11 IULIE.

SECTORUL BATALLA, LOS ANGELES.
25 DE GRADE CELSIUS.

Azi împlinesc douăzeci și șapte de ani.

Majoritatea zilelor de naștere mi le-am sărbătorit fără prea mare tam-tam. Când am împlinit optsprezece ani, am luat o cină simplă într-un restaurant de pe acoperișul unei clădiri din sectorul Ruby, împreună cu Anden, câțiva senatori, Pascao, Tess și câțiva foști colegi de clasă de la Drake. Vârsta de nouăsprezece ani am sărbătorit-o pe un vapor în New York City, versiunea reconstruită de Colonii a unui vechi oraș scufundat, ale cărui periferii se întind acum pe pantele blânde care coboară în oceanul Atlantic. A fost vorba despre o invitație la o petrecere dată în cinstea mai multor delegați din Africa, Canada și Mexic. Ziua în care am împlinit douăzeci de ani am petrecut-o singură, dar confortabil, cuibărită în pat împreună cu Ollie, care sforăia în poala mea. M-am uitat la un scurt reportaj în care se anunța că Eden, fratele lui Day, absolvise mai repede cursurile academiei din Antarctica. M-am străduit să surprind fie și o imagine pasageră cu Day, ca să văd cum mai arată la douăzeci de ani. Apoi am aflat că fusese recrutat de serviciul secret antarctican. Când am împlinit douăzeci și unu de ani am avut parte de o petrecere fastuoasă în Vegas, unde Anden m-a invitat la un festival de vară și apoi m-a sărutat în camera mea de hotel. Douăzeci și doi de ani: prima zi de naștere pe care am sărbătorit-o împreună cu Anden, devenit, în mod oficial, prietenul meu. Douăzeci și trei de ani: mi-am petrecut ziua la o ceremonie de învestitură, când am devenit comandantul tuturor trupelor militare din California, cel mai tânăr comandant suprem din istoria Republicii. Douăzeci și patru de ani: o zi de naștere fără Ollie. Douăzeci și cinci de ani: cină și dans cu Anden, la bordul navei *Constellation.* Douăzeci și șase de ani: zi petrecută împreună cu Pascao și Tess, pe care i-am anunțat că tocmai mă despărțisem de Anden, căci eu și tânărul Elector ajunseserăm

împreună la concluzia că pur și simplu nu-l puteam iubi așa cum își dorea el.

Unii dintre acești ani au fost ani de bucurie, alții de tristețe – însă chiar și cele mai triste întâmplări au fost de fiecare dată suportabile. Lucruri mult mai grave s-au întâmplat înainte și nicio tragedie din acești ultimi ani nu s-a putut compara cu evenimentele pe care le-am trăit în perioada adolescenței. Azi însă e altfel. De ziua asta mă tem de ani întregi, pentru că îmi readuce în minte întâmplări din trecutul meu pe care m-am străduit din răsputeri să le țin îngropate.

Aproape toată ziua am fost liniștită, cât de cât. M-am trezit devreme, mi-am făcut programul obișnuit de încălzire pe pistă și apoi am venit aici, în sectorul Batalla, ca să-mi pregătesc căpitanii pentru diversele operațiuni din oraș. Azi conduc două dintre cele mai bune patrule ale mele, care-l vor escorta pe Anden în timpul unei întâlniri cu delegații Coloniilor. Cu toate că nu mai împărțim același apartament, veghez la siguranța lui cu aceeași cerbicie. Anden este Electorul meu și așa vreau să și rămână. Astăzi, el și autoritățile din Colonii o să discute în amănunt despre situația sistemului de imigrație de la frontiera noastră, acolo unde Orașele Unite s-au transformat în zone înfloritoare, cu civili din ambele țări. Linia de demarcație dintre noi, cândva foarte clară, a devenit mai fluidă. Îl privesc dintr-o parte pe Anden, care dă mâna cu delegații și se lasă fotografiat. Sunt mândră de ce a reușit să facă. A făcut pași lenți, dar fermi. Metias s-ar fi bucurat să vadă toate realizările astea. La fel și Day.

După-amiază, părăsesc în sfârșit Batalla Hall și mă îndrept către o clădire de un alb ca fildeș, aflată în capătul de est al pieței Batalla. Îmi prezint legitimația la intrare și urc până la etajul al doisprezecelea. Bocancii îmi răsună pe podeaua de marmură a coridorului familiar. Mă opresc în fața unei pietre de mormânt de douăzeci și cinci de centimetri pătrați. Pe suprafața ei limpede precum cristalul sunt încrustate cuvintele CĂPITANUL METIAS IPARIS.

O vreme, rămân dreaptă în fața ei, după care mă așez cu picioarele încrucișate sub mine și plec capul.

— Bună, Metias, șoptesc. Azi e ziua mea de naștere. Știi câți ani am acum?

Închid ochii și, prin liniștea care mă învăluie, mi se pare că simt pe umăr o mână fantomatică, că alături de mine se află prezența blândă a fratelui meu, pe care o simt din când în când, în astfel de momente de calm. Îmi închipui că-mi zâmbește relaxat și vesel.

— Azi am împlinit douăzeci și șapte de ani, continui eu, tot în șoaptă.

De emoție, vocea mi se stinge o clipă.

— Acum suntem de aceeași vârstă.

Pentru prima dată în viață, nu mai sunt sora lui mai mică. La anul voi depăși pragul acesta, iar Metias va rămâne la aceeași vârstă. De acum înainte, voi fi mai bătrână decât a fost el vreodată.

Încerc să mă gândesc și la altele, așa că îi povestesc fantomei fratelui meu cum a fost anul care a trecut, ce lupte am avut și ce succese am repurtat în calitatea mea de comandant al tuturor patrulelor din oraș, îi povestesc ce program de lucru aglomerat am săptămână de săptămână. Îi spun, ca întotdeauna, că mi-e dor de el. Și, tot ca întotdeauna, aud la ureche șoapta fantomei lui, îl aud cum îmi răspunde cu blândețe că și lui îi e dor de mine. Că veghează asupra mea, de-acolo, de oriunde o fi acum.

O oră mai târziu, când soarele a apus în sfârșit, iar lumina care pătrunde pe ferestre a început să pălească, mă ridic de jos și ies încet din clădire. Ascult în cască mai multe mesaje audio. În curând, Tess ar trebui să iasă din tură, de la spital, probabil înarmată cu o șarjă nouă de povești despre pacienții ei. În primii ani de după plecarea lui Day, ei doi au păstrat o legătură strânsă, iar Tess mă punea la curent, în mod constant, cu ce mai face prietenul nostru. Îmi aducea tot felul de vești, de pildă faptul că vederea lui Eden se îmbunătățise. Că Day avea un nou serviciu. Care erau jocurile din Antarctica. Însă pe măsură ce timpul a trecut, discuțiile lor au devenit din ce în ce mai rare, Tess a crescut și și-a văzut de viața ei și, în cele din urmă, au ajuns să mai ia legătura doar ca să se salute scurt, o dată pe an. Uneori nici atât.

Aș minți dacă aș susține că nu-mi lipsesc poveștile ei despre Day. Chiar și așa însă, abia aștept să sporovăim la cină, noi două și Pascao, care ar trebui să vină încoace de la Universitatea Drake, probabil arzând de nerăbdare să ne

împărtășească cele mai recente aventuri ale lui. Acum Pascao antrenează cadeți. Surâd când mă gândesc la ce-mi vor spune Tess și fostul Alergător. Acum, după conversația cu fratele meu, îmi simt inima mai ușoară, mai liberă. Gândul îmi zboară la Day. Mă întreb unde e, cu cine e, dacă e fericit.

Sper sincer, din tot sufletul, că e fericit.

În seara asta, în sector nu e aglomerație (în ultimii ani n-am mai avut nevoie de atât de mulți polițiști pe stradă) și, cu excepția câtorva soldați ici și colo, sunt complet singură. Majoritatea felinarelor încă nu s-au aprins și, în întunericul care a început să se lase, văd o spuzeală de stele sclipind deasupra mea. Lumina de la JumboTron-uri proiectează un caleidoscop de culori pe pavajul cenușiu din sectorul Batalla și trec intenționat prin acest curcubeu, întinzând o mână ca să studiez dansul nuanțelor pe piele. Urmăresc apoi, cu vag dezinteres, frânturi de știri care rulează pe monitoare, în vreme ce continui să-mi verific mesajele audio. Epoleții de pe umeri mă acompaniază cu un clinchet dulce.

Mă opresc la un mesaj pe care mi l-a lăsat Tess ceva mai devreme, în timpul după-amiezii. Vocea ei jucăușă mă încântă, plină de căldură.

— Hei. Uită-te la știri.

Asta e tot ce mi-a zis. Mă încrunt, apoi râd puțin de felul în care se joacă cu mine. Ce s-o fi anunțat la știri? Îmi îndrept iar ochii spre monitoare, de data asta cu mai multă curiozitate. Niciunul dintre titluri nu-mi atrage atenția. Continui să citesc, căutând informația la care s-a referit Tess. Tot nimic. Și deodată... un titlu aparent insignifiant, atât de scurt, încât probabil că toată ziua am sărit peste el. Clipesc nedumerită, gândindu-mă că poate am citit greșit. Apuc să-l mai citesc o dată, înainte să dispară de pe ecrane.

EDEN BATAAR WING ÎN LOS ANGELES
PENTRU UN INTERVIU DE ANGAJARE PE
POSTUL DE INGINER ÎN BATALLA

Eden? Liniștea mea de până acum se tulbură puțin. Recitesc de mai multe ori știrea până când, în sfârșit, mă conving singură că este într-adevăr vorba despre fratele mai mic al lui Day. Eden e aici pentru un interviu, pentru un potențial serviciu.

El și Day sunt în oraș.

Instinctiv, mă uit pe străzi. Amândoi sunt aici, pășind pe aceleași alei ca și mine. *El* e aici. În inima mea a renăscut adolescenta de demult. „Calmează-te, June”. Dar inima mi-a urcat în gât. Mesajul lui Tess îmi răsună în cap. Pornesc din nou la drum. Poate reușesc să aflu unde stau Eden și Day, poate reușesc să-l văd *pe el* măcar o secundă, să-mi dau seama cum o mai duce după atât de multă vreme. Mă hotărăsc să o contactez pe Tess când ajung în stația de tren.

Cincisprezece minute mai târziu, sunt la periferia sectorului Batalla; zăresc după colț stația de unde voi lua trenul către sectorul Ruby. Întunericul nopții a devenit suficient de adânc ca lămpile să se aprindă. În afară de câțiva soldați care trec pe celălalt trotuar, sunt singură pe toată strada.

Când ajung însă la colț, văd doi bărbați care vin spre mine. Încremenesc. Mă încrunt și mă uit de-a lungul străzii cu multă atenție. Tot nu sunt sigură de ce văd.

Sunt doi bărbați tineri. Din reflex, inventariez în minte toate amănuntele pe care le observ. Amândoi sunt înalți și supli, cu un păr blond deschis, care iese în evidență în noaptea întunecoasă. Instantaneu îmi dau seama că trebuie să fie rude, căci au trăsături similare și același mers relaxat. Cel din stânga poartă ochelari și vorbește animat, dându-și de pe frunte buclele aurii. Descrie un soi de diagramă în aer, cu mâinile. Își tot suflecă mânecile până la cot, iar cămașa cu guler îi e largă și șifonată. Un zâmbet senin îi luminează fața.

Tânărul din dreapta pare ceva mai rezervat. Îl ascultă răbdător pe însoțitorul său, cu mâinile în buzunare și un aer nonșalant. Un surâs vag îi stă aninat de colțurile gurii. Acum are părul altfel decât îmi aminteam – e scurt și încântător de ciufulit. Din când în când, în timp ce pășește, își trece o mână prin plete, zbârlindu-le și mai tare. Ochii însă îi sunt la fel de albaștri. Deși acum e mai matur și, în locul trăsăturilor de adolescent, pe care le cunoșteam atât de bine, a căpătat trăsături de bărbat tânăr, vechiul foc care-l anima pe vremuri iese încă la iveală, în scurte răbufniri, de fiecare dată când râde la vorbele fratelui său. Clipe uimitoare, pline de lumină și de viață.

Inima începe să-mi bată, fără să mai țină seamă de povara care-mi apasă pieptul. *Day și Eden.*

Las capul în jos când frații se apropie. Însă, cu coada ochiului, văd că Eden m-a remarcat primul. Se oprește o secundă, în mijlocul propoziției, iar pe față îi apare un zâmbet scurt. Ochii îi fug spre fratele lui.

Day îmi aruncă și el o privire.

Intensitatea ei mă surprinde. Nu am mai fost privită de el de atât de mult timp, încât mi se taie respirația. Mă îndrept de spate și iuțesc pasul. Trebuie să plec de aici. Altfel, nu știu dacă voi mai fi capabilă să-mi țin emoțiile sub control, să nu le las să mi se citească pe chip.

Trecem unii pe lângă ceilalți fără niciun cuvânt. Plămânii stau să-mi explodeze și trag de câteva ori aer în piept ca să-mi revin. Închid ochii. Nu aud nimic altceva decât vuietului sângelui în urechi și bubuiturile regulate ale inimii. Încetul cu încetul, încep să precept sunetul pașilor lor, care se stinge în spatele meu. Mă simt cuprinsă de un sentiment de deprimare. Înghit cu noduri, forțându-mă să-mi alung din minte amintirile care amenință să mă copleșească.

Mă îndrept către stația de tren. Vreau să mă duc acasă. Și n-o să privesc înapoi.

Nu pot.

Dar deodată… aud din nou pași în urma mea. Bocanci care se grăbesc pe trotuar. Mă opresc, mă întăresc și arunc o privire peste umăr.

E Day. Mă prinde din urmă. La o oarecare distanță în spatele lui, Eden așteaptă cu mâinile în buzunare. Day se uită în ochii mei cu o expresie blândă și nedumerită. Mi se înmoaie genunchii.

— Iartă-mă, îmi spune.

Ah, vocea asta! Mai profundă și mai blajină decât mi-o aminteam. Și-a pierdut timbrul acela crud al copilăriei și a căpătat o eleganță nouă, de om matur.

— Ne-am mai întâlnit cumva?

Preț de o clipă, nu-mi găsesc cuvintele. Ce să-i spun? Am petrecut atâția ani convingându-mă singură că eu și Day suntem străini unul pentru celălalt.

— Nu, îi șoptesc. Îmi pare rău.

Cât de mult mi-aș dori să-i spun adevărul!

Day se încruntă o clipă, confuz. Își trece mâna prin păr. Când face gestul ăsta, zăresc ceva care lucește pe degetul lui. E un inel din fire de sârmă. Din agrafe de hârtie. Rămân înmărmurită.

Day poartă încă inelul din agrafe de hârtie pe care i l-am dăruit cândva, demult.

— Ah, exclamă el în sfârșit. Atunci îmi cer scuze că te-am deranjat. Doar că... Îmi pari foarte cunoscută. Ești sigură că nu ne știm de undeva?

Mă uit în ochii lui, în tăcere. Nu pot să rostesc niciun cuvânt. Pe chipul lui apare acum o emoție secretă, ceva între stranietate și familiaritate, ceva care-mi spune că se chinuiește să mă așeze undeva, să-și dea seama unde mi-e locul. Ce mult aș vrea să mi-l găsească! Cu toate astea, nicio vorbă nu mi se rostogolește de pe buze.

Day îmi studiază fața cu o privire blândă. Apoi clatină din cap.

— Ba *sigur* te-am cunoscut, murmură el. Cu mult timp în urmă. Nu știu unde, dar cred că știu de ce.

— De ce? îl întreb încet.

El tace o clipă. Apoi face un pas spre mine. E atât de aproape acum, încât pot să văd imperfecțiunea aceea vălurită din ochiul lui stâng. Râde puțin și se îmbujorează.

— Îmi cer scuze. Ceea ce o să-ți spun o să-ți sune foarte ciudat.

Mă simt ca pierdută în ceață. Este ca și cum ceea ce se întâmplă e un vis din care nu îndrăznesc să mă trezesc.

— Eu..., ezită el, de parcă nu și-ar găsi cuvintele. Caut de multă vreme ceva ce cred că am pierdut.

Ceva ce a pierdut. Vorbele astea îmi aduc un nod în gât și trezesc în mine o speranță nebunească.

— Nu e deloc ciudat, mă aud răspunzându-i.

Day îmi zâmbește și el. Ceva dulce, un soi de tânjire îi apare în ochi.

— Când te-am văzut acolo mai devreme, am simțit că am găsit ceva. Ești sigură... Tu mă cunoști? Eu te cunosc *pe tine*?

Nu știu ce să-i spun. Acea parte din mine care, cu ani în urmă, a decis să ies din viața lui îmi spune să fac același lucru și acum, să-l apăr de amintirile care l-au rănit odinioară. Zece ani... oare chiar atât de mult timp a trecut? Cealaltă parte din mine, fata care l-a cunoscut prima dată pe străzi, mă îndeamnă să-i

mărturisesc adevărul. Într-un sfârșit, când izbutesc totuși să deschid gura, spun:

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu niște prieteni.

— Ah. Scuze.

Day își drege glasul, șovăind.

— De fapt, și eu mă întâlnesc cu cineva. Cu o veche prietenă, în Ruby.

„Cu o veche prietenă, în Ruby”. Fac ochii mari. Deodată, îmi dau seama de ce Tess a avut tonul ăla atât de jucăuș când mi-a lăsat mesajul, știu de ce mi-a zis să mă uit la știri în seara asta.

— Pe prietena ta o cheamă Tess? îl întreb cu o oarecare ezitare.

E rândul lui Day să fie surprins. Îmi zâmbește intrigat, nedumerit.

— O cunoști.

Ce fac? Ce se întâmplă? Totul e chiar un vis și sunt îngrozită – nu vreau să mă trezesc din el. Am avut visul ăsta de prea multe ori. Nu vreau să-mi fie răpit din nou.

— Da, murmur eu. Iau masa cu ea în seara asta.

Ne uităm unul la celălalt în tăcere. Chipul lui Day e serios acum, iar privirea lui e atât de intensă, încât simt că mă cuprinde un val de căldură. Rămânem împreună așa vreme îndelungată și, pentru prima dată în viață, nu îmi dau seama cât timp a trecut.

— Îmi amintesc, îmi spune el în cele din urmă.

Caut în ochii lui acea tristețe sfâșietoare, chinul și agonia care se oglindeau în ei mereu, de fiecare dată când eram împreună. Dar nu le mai văd. În locul lor, descopăr altceva… O rană vindecată, cicatricea permanentă care a rămas în urma unei răni ce totuși s-a închis, ceva dintr-un capitol al vieții lui cu care, în sfârșit, după atâția ani, s-a împăcat. Văd… Oare să fie posibil? Să fie adevărat?

Văd în ochii lui frânturi de amintiri. Frânturi *din noi.* Sunt risipite, dar sunt acolo și, încetul cu încetul, la vederea mea, se recompun. *Amintirile sunt acolo.*

— Tu ești, șoptește Day.

În vocea lui se simte surpriza.

— Eu sunt? îi răspund, tot în șoaptă.

Vocea îmi tremură din cauza emoțiilor pe care le-am ținut ascunse atât de multă vreme.

Day e atât de aproape și ochii îi strălucesc atât de tare…

— Sper, îmi răspunde el încet, să ajung să te cunosc din nou. Dacă și tu vrei. În jurul tău e o ceață pe care mi-ar plăcea s-o destram.

Cicatricele lui Day nu vor dispărea niciodată. De asta sunt convinsă. Dar poate că… poate că… odată cu trecerea timpului, odată cu vârsta, vom putea să fim iar prieteni. Vom putea să ne vindecăm. Vom putea să ne întoarcem în locul în care am stat împreună cândva, când eram doar doi adolescenți inocenți. Poate că, într-adevăr, putem și noi să ne întâlnim, la fel ca alți oameni, pe o stradă oarecare, într-o seară călduță, să ne vedem unul pe celălalt, să ne oprim și să facem cunoștință. În minte îmi revin ecouri ale acelei vechi dorințe a lui Day, care răsare din pâcla zilelor noastre de demult.

Poate că totuși *există* o soartă.

Aștept însă în continuare. Sunt prea nesigură ca să răspund. Nu pot să fac primul pas. *N-ar trebui* să fac eu primul pas. Primul pas îi aparține lui Day.

O clipă, mă gândesc că n-o să-l facă.

Dar îl văd cum întinde brațul și-mi atinge mâna cu palma. Mi-o strânge în chip de salut. Și așa, pur și simplu, sunt iar legată de el, simt din nou pulsul uniunii ființelor noastre, al trecutului și al iubirii. Ca prin magie, mi-am regăsit prietenul de mult pierdut. Am regăsit *ceva ce a fost scris să fie.* Sentimentul ăsta îmi umple ochii de lacrimi. *Poate că vom reuși să facem împreună un pas înainte.*

— Bună, îmi spune el. Eu sunt Daniel.

— Bună, îi răspund. Eu sunt June.

MULȚUMIRI

Capătul unui drum e un loc straniu și plin de melancolie. În ultimii câțiva ani, am respirat numai în lumea Legendei; viața mea s-a contopit cu cea a lui Day și a lui June și, prin ochii lor, mi-am văzut zugrăvite propriile temeri, speranțe și aspirații. Acum am ajuns în punctul în care poveștile noastre se despart. Day și June pleacă să-și trăiască viețile dincolo de limitele trilogiei; iar eu rămân să le fac cu mâna de pe margine. Nu știu unde vor merge cei doi, dar cred că o să le fie bine.

Firește, aici, pe margine, nu sunt singură. Cu mine sunt cei cu care am pornit la drum și cei pe care i-am cunoscut pe parcurs:

Inimitabilul meu agent literar, Kristin Nelson, și Echipa NLA: Anita Mumm, Sara Megibow, Lori Bennett și Angie Hodapp. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc pentru că ați rămas alături de mine prin toate obstacolele.

Fantasticii mei editori, Jen Besser, Ari Lewin și Shauna Fay Rossano, care au învins demonii cărții cu numărul 3 cu urletele lor înfricoșătoare de război. Am reușit! Nu știu ce m-aș face fără voi. Vă iubesc, doamnelor.

Echipa Putnam Children's, Echipa Speak și Echipa Penguin: Don Weisberg, Jennifer Loja, Marisa Russell, Laura Antonacci, Anna Jarzab, Jessica Schoffel, Elyse Marshall, Jill Bailey, Scottie Bowditch, Lori Thorn, Linda McCarthy, Erin Dempsey, Shanta Newlin, Emily Romero, Erin Gallagher, Mia Garcia, Lisa Kelly, Courtney Wood, Marie Kent, Sara Ortiz, Elizabeth Zajac, Kristin Gilson și Eileen Kreit. Voi, dragilor, sunteți cele mai grozave echipe pe care o fată le poate avea de partea ei.

Oamenii incredibili de la CBS Films, Temple Hill, UTA ȘI ALF&L: Wolfgang Hammer, Grey Munford, Matt Gilhooley, Ally Mielnicki, Isaac Klausner, Wyck Godfrey, Marty Bowen, Gina Martinez, Wayne Alexander și fabulosul meu agent de film, Kassie Evashevski. Vă mulțumesc tuturor pentru că nu v-ați pierdut încrederea în visele mele de scriitoare.

Wicked Sweet Games: Matt Sherwood, Phil Harvey, Kole Hicks, Bobby Hernandez și, desigur, Elector Primo. *Cities of Legend* e un joc dat naibii, fiindcă voi, băieți, sunteți dați naibii.

Incredibilii mei editori străini: vă mulțumesc pentru că ați dus *Legenda* mai departe decât am visat vreodată, tocmai până în Pasadena, cu fanii pe urmele voastre! (Mă gândesc la tine, minunată Ruth.)

Prietenii mei scriitori, care sunt absolut de neînlocuit: JJ, Ello, Andrea, Beth, Jess Spotswood, Jess Khoury, Leigh, Sandy, Amie, Ridley, Kami, Margie, Tahereh, Ransom, Cindy, Malinda și fabuloasele doamne de la PubCrawl. Să-ți găsești tribul e un lucru de mare preț. Nu pot pune în cuvinte ce însemnați cu toții pentru mine. Vă mulțumesc pentru prietenie.

Familia, prietenii, Andre, mătușa și unchiul, minunatul meu logodnic și, mai cu seamă, mama. Sunteți mereu acolo, indiferent ce s-ar întâmpla. Vă iubesc.

În sfârșit, la capătul acestui drum, trebuie să aduc niște mulțumiri speciale cititorilor mei. Datorită vouă pot să continui să fac ceea ce îmi place. Vă sunt nespus de recunoscătoare. Mai ales tinerilor mei cititori: cărțile pe care le-am citit în copilărie ocupă un loc aparte, un spațiu protejat în inima mea. Gândul că poate *Legenda* va avea privilegiul de a ocupa acel loc aparte în inimile unora dintre voi mă smerește. Sunt incredibil de emoționată de toate e-mail-urile și scrisorile pe care mi le-ați trimis de-a lungul anilor. Sunteți o generație de tineri remarcabilă și cu toții veți face lucruri extraordinare în viață.

Vă mulțumesc că mi-ați acordat onoarea de a vă spune povești.

MARIE LU

LEGENDA #3

CAMPIONUL

virtual-project.eu

virtual-project.eu

